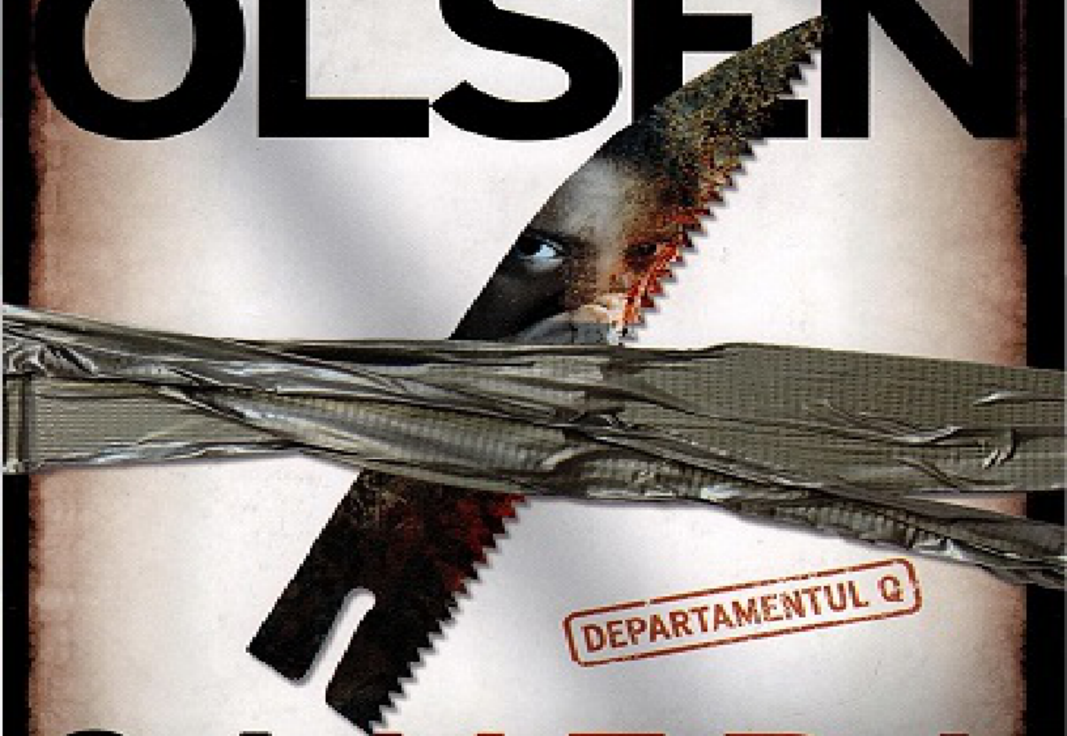
JUSSI ADLER

CAMERA GROAZEI

Jussi ADLER OLSEN

CAMERA GROAZEI

Seria
DEPARTAMENTUL Q

Editura RAO

2013

Prolog

Ea îşi trecu vârfurile degetelor pe pereţii netezi până când îi dădu sângele şi lovi cu pumnii în ferestrele groase până în clipa în care nu-şi mai simţi mâinile. De cel puţin zece ori orbecăise spre uşa din oţel şi îşi înfipsese unghiile în crăpătură încercând să o deschidă, însă aceasta nici măcar nu se clinti, iar marginea ei era tăioasă.

Într-un târziu, când unghiile începură să i se desprindă din carne, căzu pe spate, pe podeaua rece ca gheaţa, cu respiraţia întretăiată.

Rămase aşa o vreme şi privi în întunericul ameţitor, cu ochii larg deschişi şi cu inima bătându-i să-i sară din piept. Apoi ţipă. Ţipă până când urechile începură să-i ţiuie, iar vocea-i cedă.

Atunci îşi lăsă capul pe spate şi simţi din nou aerul proaspăt care venea din tavan. Poate că ar putea sări până acolo dacă îşi lua avânt şi apoi să se agaţe de ceva. Poate atunci s-ar întâmpla ceva. Da, erau şanse ca nenorociţii de afară să intre. Şi, dacă îşi va îndrepta degetele în faţă ţintind spre ochii lor, poate că reuşea să-i orbească. Şi avea o şansă de scăpare.

O vreme îşi supse degetele însângerate, apoi se sprijini în palme pe podea şi se ridică în picioare.

Se uită la tavan, dar nu zări nimic. Poate că era prea sus ca să reuşească să sară până la el. Poate că nu exista nimic de care să se agaţe. Dar trebuia să încerce. Ce altceva îi rămânea de făcut?

Îşi scoase geaca şi şi-o puse cu grijă într-un colţ, ca să nu se împiedice de ea. După aceea făcu un salt, întinse braţele în aer, cât de sus putu, dar nu atinse nimic. Mai încercă de câteva ori înainte de a se retrage lângă peretele îndepărtat şi de a zăbovi o vreme ca să se adune. Apoi îşi luă elan şi, cu toată puterea, se avântă în sus în întuneric cu mâinile căutând o speranţă. Când se prăbuşi, un picior îi alunecă pe suprafaţa netedă şi ea căzu pe-o parte. Icni tare când se lovi cu umărul de beton şi ţipă în clipa în care capul i se ciocni de perete. Creierul i se zdruncină şi văzu stele verzi.

O vreme rămase nemişcată, nedorind altceva decât să plângă. Dar nu o făcu. Dacă ar fi auzit-o gardienii, ar fi interpretat greşit gestul. Ar putea crede că era pe punctul de a ceda. Dar nu, din contră. Luă hotărârea să-şi poarte singură de grijă. Pentru ei, nu reprezenta decât femeia din temniţă, dar ea era cea care impunea cât departe se aflau pereţii despărţitori. Avea să se gândească la lucruri care s-o apropie de lume şi să ţină nebunia la distanţă. Nu-i vor înfrânge niciodată voinţa. Aşa hotărî ea în timp ce stătea jos pe podea, cu umărul pulsându-i de durere şi ochiul tumefiat. Într-o bună zi avea să iasă de acolo.

1
2007

Carl făcu un pas către oglindă şi îşi trecu un deget de-a lungul tâmplei, în locul în care glonţul îi zgâriase capul. Rana se vindecase, dar cicatricea era încă vizibilă sub firele de păr, dacă cineva se uita mai atent. „Dar cine naiba ar vrea să facă asta?” se întrebă în timp ce îşi studia chipul. Era evident acum că se schimbase. Ridurile din jurul gurii se adânciseră, cearcănele de sub ochi erau mai întunecate, iar expresia sa trăda o indiferenţă profundă.

Carl Morck nu mai era el însuşi, detectivul criminalist experimentat care trăia şi respira pentru munca sa. Nu mai era bărbatul înalt şi elegant din Iutlanda a cărui prezenţă lăsa în urmă sprâncene ridicate şi guri căscate. „Şi de ce naiba ar fi contat, până la urmă?” se întrebă el.

Îşi încheie cămaşa, îşi puse sacoul, aruncă resturile de cafea şi trânti uşa în urma lui, astfel încât ceilalţi locatari ai casei să îşi dea seama că era timpul să se scoale din pat. Privirea îi căzu pe plăcuţa cu numele de pe uşă. Venise vremea să o schimbe. Trecuse mult timp de cât Vigga se mutase. Deşi încă nu divorţaseră, cu siguranţă relaţia lor se terminase.

Se întoarse şi porni spre Hestestien. Dacă prindea metroul suburban în douăzeci de minute, putea petrece o jumătate de oră cu Hardy, la spital, înainte de a merge la sediul poliţiei. Văzu turnul bisericii din cărămidă profilându-se deasupra copacilor desfrunziţi şi îşi reaminti cât de norocos fusese în ciuda tuturor împrejurărilor. Doi centimetri mai la dreapta şi Anker ar mai fi fost încă în viaţă. Un centimetru mai la stânga, iar el ar fi fost mort. Centimetri capricioşi, care îl scutiseră de o excursie de-a lungul câmpiilor verzi către cimitirul rece, situat la câţiva kilometri în faţa lui.

Carl încercase să înţeleagă, dar nu-i era uşor. Nu ştia prea multe despre moarte. Doar că putea fi la fel de imprevizibilă ca un fulger şi infinit mai tăcută după ce lovea. Pe de altă parte, ştia totul despre cât de violentă şi de lipsită de sens putea fi moartea cuiva. Măcar asta ştia sigur.

Nu trecuseră decât vreo câteva săptămâni de când ieşise de pe băncile Academiei de Poliţie când imaginea primei victime a unei crime i se întipărise permanent pe retină. O femeie mică, subţire, care fusese strangulată de soţul ei şi sfârşise prin a zăcea pe podea cu ochii inerţi şi cu o expresie care îl făcuse pe Carl să se simtă rău câteva săptămâni la rând.

De atunci, urmaseră zeci de cazuri. În fiecare dimineaţă se întărea ca să se poată confrunta cu ele. Haine însângerate, feţe de ceară, ipostaze îngheţate. În fiecare zi asculta minciunile şi scuzele oamenilor. În fiecare zi apărea o crimă, într-o nouă formă, ceea ce îl făcea, treptat, să fie din ce în ce mai puţin afectat. Douăzeci şi cinci de ani în poliţie şi zece ani la Omucideri îl căliseră. Aşa merseseră lucrurile până în ziua în care o crimă îi străpunsese armura.

Îl trimiseseră pe el, pe Anker şi pe Hardy la o baracă ponosită aflată pe un drum prost şi murdar unde un cadavru aştepta să-şi spună povestea lui unică. La fel ca de atâtea ori înainte, duhoarea atrăsese atenţia unui vecin determinându-l să reacţioneze. Victima era o persoană solitară, care se culcase liniştită în propria mizerie şi îşi dăduse ultima suflare îmbibată în alcool. Sau cel puţin aşa crezuseră până când descoperiseră un cui înfipt adânc în ţeasta lui. Acesta era motivul pentru care intrase pe fir Divizia Omucideri.

În ziua aceea venise rândul echipei lui Carl să răspundă la solicitarea telefonică, ceea ce nu-i deranja pe el şi pe cei doi asistenţi ai lui, deşi acesta se plânsese, ca de obicei, că erau suprasolicitaţi, iar celelalte echipe tăiau frunze la câini. Dar cine putea şti cât de fatidic avea să devină acel apel? Sau că aveau să treacă numai cinci minute din momentul în care intraseră în încăperea în care se afla cadavrul urât mirositor până când Anker zăcea pe podea într-o baltă de sânge, Hardy făcea ultimii lui paşi, iar focul din sufletul lui Carl – acea flacără indispensabilă unui detectiv din Divizia Omucideri de la poliţia din Copenhaga – se stingea.

2
2002

Tabloidele iubeau totul la vicepreşedinta Partidului Democrat, Merete Lynggaard şi toate lucrurile pentru care milita ea. Comentariile ei tăioase din Folketing, Parlamentul danez unicameral. Lipsa ei de respect pentru prim-ministru şi lacheii lui. Trăsăturile ei feminine, privirea maliţioasă şi gropiţele seducătoare. O iubeau pentru tinereţea ei şi succesul de care avea parte, dar mai presus de toate o iubeau pentru apa pe care o dădea la moară speculaţiilor cu privire la întrebarea de ce o femeie aşa de talentată şi de frumoasă nu se afişase încă la braţul unui bărbat.

Merete Lynggaard vânduse o groază de ziare. Lesbiană sau nu, era o partidă bună. Iar ea ştia asta.

— De ce nu ieşi cu Tage Baggesen? o întrebă secretara ei în timp ce se îndreptau spre Audi-ul mic şi albastru al lui Merete, încercând să evite băltoacele care se formau în parcarea Christianborg, rezervată membrilor Parlamentului. Ştiu că sunt o mulţime de bărbaţi care ar vrea să te invite în oraş, dar el e de-a dreptul nebun după tine. De câte ori a încercat să-ţi dea o întâlnire?… Ai numărat vreodată câte mesaje ţi-a lăsat pe birou? De fapt, a lăsat unul şi azi. Doar dă-i o şansă, Merete.

— De ce nu te întâlneşti *tu* cu el? întrebă Merete şi coborî privirea în timp ce punea un teanc de dosare pe bancheta din spate a maşinii. Ce-aş putea face cu cineva care e preşedintele Comitetului de Trafic şi, totodată, membru al Partidului Radical de Centru? Pot să-mi spui asta, Marianne? Ce sunt eu? Un fel de sens giratoriu din provincie?

Merete îşi ridică privirea şi se uită la Muzeul Arsenalului Regal unde un bărbat într-un pardesiu alb fotografia clădirea. Oare tocmai îi făcuse o poză? Ea clătină din cap. Senzaţia că era urmărită tot timpul începea s-o agaseze. Desigur, era mai mult în închipuirea ei. Avea mare nevoie să se relaxeze.

— Tage Baggesen are treizeci şi cinci de ani şi este al naibii de chipeş, spuse Marianne. Bine, poate ar trebui să mai dea jos câteva kilograme, dar, pe de altă parte, are o casă la ţară, în Vejby. Plus altele în Iutlanda, mi se pare. Ce ţi-ai putea dori mai mult?

Merete clătină din cap cu scepticism.

— Aşa e. Are treizeci şi cinci de ani şi locuieşte cu mama lui. Ştii ce, Marianne? Ar trebui să-l iei tu. Te-ai purtat foarte ciudat în ultima vreme. Ia-l. N-ai decât!

Ea luă toate dosarele pe care le ţinea secretara ei şi le aruncă pe

scaun alături de celelalte. Ceasul de pe bord arăta ora 17.30. Era deja în întârziere.

— Vocii tale i se va simţi lipsa în Folketing în seara asta, Merete.

— Aşa cred, zise ea şi ridică din umeri.

Încă de când intrase în politică încheiase un pact ferm cu preşedintele democraţilor că după ora şase era liberă să facă întocmai ce voia cu timpul ei, cu excepţia cazului în care se întrunea un comitet de urgenţă sau avea loc o votare. „Nici o problemă”, îi spusese el atunci, conştient de câte voturi adusese cu ea. Deci n-ar fi fost nici o problemă nici de data aceasta.

— Haide, Merete. Spune-mi ce planuri ai, zise secretara ei şi-şi lăsă capul într-o parte. Cum îl cheamă?

Merete îi zâmbi repede şi trânti uşa. Venise vremea să caute o înlocuitoare pentru Marianne Koch.

3
2007

Şeful de la Omucideri, Marcus Jacobsen, era complet nepriceput când venea vorba de menţinerea ordinii în biroul său, dar acest lucru nu-l deranja. Dezordinea era doar un fenomen exterior; în interior, el era organizat şi meticulos. Acolo, în mintea lui ascuţită, totul era frumos aranjat. Niciodată nu pierdea din vedere detaliile, pe care avea să le ştie la perfecţie şi zece ani mai târziu.

Numai în situaţii ca cea de faţă, cu încăperea înţesată de colegi superatenţi, obligaţi să se strecoare printre fişetele uzate şi teancurile de dosare, privea haosul din biroul lui cu o anumită reţinere.

Ridică de pe masă cana ciobită cu Sherlock Holmes şi luă o înghiţitură serioasă de cafea în timp ce se gândea pentru a zecea oară în acea dimineaţă la jumătatea de pachet de ţigări din buzunarul de la sacou. Nu le mai era permis nici măcar să tragă un fum în curte. Ale naibii reguli!

— Bun, fii atent! Marcus Jacobsen se întoarse spre asistentul său, Lars Bjorn, pe care îl rugase să rămână în birou după ce şedinţa se terminase. Cazul biciclistului omorât în parcul Valby o să ne sece de resurse dacă nu avem grijă, spuse el.

Lars Bjorn aprobă din cap.

— Al naibii moment pentru Carl Morck să revină în echipă şi să monopolizeze patru dintre cei mai buni detectivi ai noştri! Oamenii se plâng de el şi cui crezi că i se adresează? întrebă el, ducându-şi degetul la piept de parcă era singurul care pleca urechea la vorbele lor. Întârzie cu orele, continuă el. Îşi suprasolicită oamenii, scotoceşte peste tot când lucrează la un caz şi refuză să sune înapoi atunci când primeşte apeluri. Biroul lui este un haos desăvârşit şi, n-o să-ţi vină să crezi, dar au sunat chiar şi de la laboratorul de medicină legală ca să se plângă de o conversaţie telefonică pe care au avut-o cu el. Băieţii de la morgă… îţi vine să crezi aşa ceva? Şi cei de acolo nu se enervează prea uşor. Trebuie să facem ceva în legătură cu Carl, Marcus, indiferent de lucrurile prin care a trecut. Altfel, nu ştiu cum o să funcţioneze departamentul.

Marcus ridică din sprâncene. Şi-l imagină pe Carl. De fapt, omul îi plăcea, dar acei ochi mereu suspicioşi şi remarcile caustice puteau enerva pe oricine, ştia prea bine asta.

— Da, ai dreptate. Hardy şi Anker probabil că erau singurii care puteau suporta să lucreze cu el. Dar şi ei erau destul de ciudaţi.

— Marcus, nimeni nu vine să o spună direct, dar omul e o pacoste şi întotdeauna a fost aşa. Nu e potrivit să muncească aici; suntem prea

dependenţi unul de altul. Carl a stat prost la capitolul colegialitate încă din prima zi. De ce l-ai adus din Bellahoj?

Marcus îl fixă pe Bjorn cu privirea.

— A fost şi este un detectiv uimitor de bun, Lars. De-aia.

— Bine, bine. Ştiu că nu putem să ne descotorosim pur şi simplu de el, mai ales în situaţia asta, dar trebuie să găsim o soluţie, Marcus.

— Abia s-a întors de o săptămână din concediul medical, aşa că de ce să nu-i dăm o şansă? Poate ar trebui să îl luăm mai uşor o perioadă.

— Eşti sigur? În ultimele săptămâni am avut mai multe cazuri pe cap decât putem face faţă. Iar unele dintre ele sunt foarte importante, după cum bine ştii. Incendiul dezastruos din Amerikavej… a fost sau nu incendiere? Jaful de la banca din Tomsgardsvej, în care un client a fost omorât. Violul din Tamby, în care fata a murit, gaşca de cuţitari din Sydhavnen, ciclistul omorât în parcul Valby. Să continui? Ca să nu mai spun de vechile cazuri. Nici măcar n-am apucat să luăm amprentele dentare la câteva dintre ele. Şi avem pe cap şi un lider de echipă ca Morck. Indolent, ursuz, posomorât, care se plânge întotdeauna şi îşi tratează colegii ca pe nişte gunoaie, aşa că echipa se duce de râpă. Este ca un ghimpe în coastă, Marcus. Hai să-l trimitem pe Carl să-şi facă bagajele şi să aducem forţe proaspete. Ştiu că e greu, dar asta este părerea mea.

Şeful de la Omucideri dădu din cap aprobator. Observase comportamentul colegilor lui în timpul şedinţei scurte care tocmai se terminase. Tăcuţi, morocănoşi şi epuizaţi. Sigur că nu le convenea ca cineva să se descarce pe ei.

Asistentul lui Marcus se duse la fereastră şi se uită afară la clădirile de peste drum.

— Cred că avem o soluţie la această problemă. S-ar putea să primim critici de la sindicat, dar totuşi nu cred că se va întâmpla acest lucru.

— La naiba, Lars, nu am energia necesară să mă confrunt cu sindicatul. Dacă te gândeşti să-l retrogradăm, o să ne sară în cap într-o clipă.

— Nu, o să-l împingem mai sus!

— Hmm…

La asta Marcus trebuia să fie atent. Asistentul lui era un detectiv al naibii de bun, cu o groază de experienţă la activ şi cu nenumărate cazuri rezolvate, dar mai avea încă multe de învăţat despre administrarea personalului. Aici, la sediu, nu puteai pur şi simplu să ridici sau să cobori pe cineva din funcţie fără un motiv foarte bine întemeiat.

— Sugerezi să-l avansăm? Asta vrei să spui? Cum? Şi cine crezi că o să-i facă loc?

— Ştiu că ai fost treaz aproape toată noaptea, răspunse Lars Bjorn.

Şi că ai fost ocupat în dimineaţa asta cu nenorocita aia de crimă din Valby, aşa că probabil nu eşti la curent cu ultimele ştiri. N-ai auzit ce s-a întâmplat în Parlament în dimineaţa asta?

Şeful de la Omucideri clătină din cap. Era adevărat că avea prea multe pe cap de când cazul crimei biciclistului din parcul Valby luase o nouă turnură. Până noaptea trecută avuseseră o martoră bună, de încredere, iar ea, fără îndoială, ar mai fi avut multe de spus… Erau, fapt evident, la un pas de reuşită. Dar tocmai în acel moment ea se dăduse la fund. Era clar că cineva din cercul ei de prieteni primise ameninţări. Poliţia o interogase până la epuizare. Vorbiseră apoi cu fetele ei şi cu mama, însă nici una nu avusese nimic de declarat. Întreaga familie era înspăimântată. Nu, Marcus nu prea dormise. Nu apucase să vadă decât titlurile principale din ziarele de dimineaţă, aşa că nu era la curent cu ultimele ştiri.

— E vorba din nou de Partidul Danez? întrebă el.

— Exact. Purtătorul lor de cuvânt a prezentat din nou propunerea, ca amendament la proiectul de lege cu privire la poliţie şi de data asta majoritatea va fi pentru. O să treacă, Marcus. Piv Vestergard va merge mai departe.

— Glumeşti!

— Ea a fost la tribună şi a ţinut un discurs de douăzeci de minute, iar partidele din Guvern au sprijinit-o, desigur, deşi conservatorii probabil că nu au fost prea încântaţi.

— Şi?

— Păi, ce crezi? A adus patru exemple cu cele mai urâte cazuri care au fost clasate. După părerea ei, nu este în interesul cetăţenilor ca astfel de cazuri să rămână nerezolvate. Şi pot să-ţi spun că asta nu e tot ce-a pus pe tapet.

— Iisuse! Crede că echipa de la Omucideri pune cazurile la rece de plăcere?

— A insinuat că asta s-ar fi întâmplat de fapt cu unele dintre ele.

— Ce porcărie! Care cazuri?

— Le-a menţionat pe cele în care membrii Partidului Danez şi ai celui Liberal au fost victime. Vorbim de cazuri naţionale.

— Nenorocita e sărită de pe fix!

Asistentul său clătină din cap.

— Crezi? Ei bine, doar îşi făcea încălzirea. Mai departe, desigur, a menţionat cazurile de copii dispăruţi şi pe cele în care organizaţiile politice au fost subiectul atacurilor de tip terorist. Cazuri cu adevărat cumplite.

— Bine, bine, e la vânătoare de voturi, asta face.

— Da, sigur că asta face, altfel ar fi tratat problema în afara Parlamentului. Dar cu toţii au ieşit la vânătoare pentru că acum toate partidele sunt în negocieri la Ministerul Justiţiei. Documentele vor fi

în mâinile celor de la Comitetul de Finanţe într-o clipă. Dacă vrei să ştii părerea mea, o să avem o decizie în două săptămâni.

— Şi care va fi de fapt esenţa?

— Va fi înfiinţat un nou departament în cadrul poliţiei criminalistice. Ea a sugerat să poarte numele „Q” din moment ce acesta este simbolul Partidului Danez pe buletinele de vot. Nu ştiu dacă voia să facă o glumă, dar în mod cert va fi hilar, zise el şi râse cu sarcasm.

— Şi care va fi scopul? Acelaşi?

— Da. Singurul scop va fi să se ocupe de ceea ce ei numesc „cazuri destinate unei cercetări speciale”.

— „Cazuri destinate unei cercetări speciale”, zise Marcus şi dădu din cap aprobator. Asta e o expresie tipică pentru Piv Vestergard. Sună foarte impresionant. Şi cine va decide care cazuri merită o asemenea etichetare? A spus şi asta?

Asistentul ridică din umeri.

— Bine, continuă el, ne-a spus să facem ceea ce facem întotdeauna. Şi ce dacă? Cu ce ne afectează pe noi?

— Departamentul va ajunge sub oblăduirea Comisiei Poliţiei Naţionale, dar din punct de vedere administrativ avem motive să credem că va ţine de Divizia Omucideri a Poliţiei din Copenhaga.

Marcus rămase cu gura căscată.

— Cred că glumeşti! Ce vrei să spui cu din punct de vedere administrativ?

— Facem bugetul şi ţinem registrele contabile. Avem grijă de personal şi de spaţiul fiecăruia.

— Nu înţeleg. Acum vrei să spui că Poliţia din Copenhaga va fi nevoită să rezolve şi cazurile vechi, care se află sub jurisdicţia departamentelor locale de poliţie? Districtele regionale nu vor fi deloc de acord. O să ceară să aibă reprezentanţi în departamentul de aici.

— Nu neapărat. Propunerea va fi prezentată ca o soluţie de uşurare a muncii departamentelor locale. Nu ca pe o sarcină în plus.

— Îţi dai seama ce spui, nu? Că acum departamentul nostru va trebui să desemneze o echipă pentru cazurile fără speranţă de rezolvare. Iar oamenii mei trebuie să se implice. Nici o şansă, la naiba! Nu poţi vorbi serios!

— Marcus, ascultă-mă. E doar o chestiune de câteva ore pe ici, pe colo şi de câţiva membri ai personalului. Nu e nimic, de fapt.

— Nu sună ca un nimic.

— Bine, atunci lasă-mă să-ţi spun cum văd eu treaba. Mă asculţi?

Şeful de la Omucideri îşi frecă fruntea. Avea încotro?

— Marcus, e vorba şi de bani aici, spuse el şi făcu o pauză în care se uită fix la şeful lui. Nu mulţi, dar destui ca să ţinem un om pe salariu şi, în acelaşi timp, să pompăm câteva milioane de coroane în

departamentul nostru. Este un venit în plus care nu e menit să înlocuiască altceva.

— Câteva milioane? întrebă el şi dădu din cap apreciativ. Bine, acum mai venim de-acasă!

— Genial, nu-i aşa? Putem să punem pe picioare departamentul imediat, Marcus. Se aşteaptă de la noi să opunem rezistenţă, dar n-o vom face. O să le dăm un răspuns care le e pe plac şi o să propunem un buget care evită alocarea de fonduri către anumite sarcini. Şi îl facem pe Carl Morck şeful noului departament, dar nu o să fie cine ştie ce schimbare pentru că va fi pe cont propriu. Şi se va afla la distanţă sigură de ceilalţi, îţi promit asta.

— Carl Morck, şeful Departamentului Q!

Şeful de la Omucideri parcă şi vedea planul pus în aplicare. Un departament ca acela putea funcţiona cu uşurinţă cu un buget mai mic de un milion de coroane pe an, inclusiv cheltuielile de călătorie, testele de laborator şi toate celelalte. Dacă poliţia ceruse cinci milioane pe an pentru noul departament, aveau să rămână fonduri insuficiente pentru alte echipe de investigaţie din Divizia Omucideri. Şi atunci se puteau concentra mai mult asupra cazurilor vechi. Poate nu cazurile Departamentului Q, dar ceva similar. Limite fluide, aceasta era cheia. Genial, da. Pur şi simplu genial.

4
2007

Hardy Henningsen era cea mai înaltă persoană care lucrase vreodată în departamentele poliţiei. În dosarul său militar figura o înălţime de 2,05 metri. Ori de câte ori făceau o arestare, Hardy era cel care vorbea, astfel încât infractorii trebuiau să îşi dea capul pe spate în timp ce li se citeau drepturile. Acest lucru lăsa o impresie de neuitat asupra majorităţii.

În acel moment însă, înălţimea lui Hardy nu mai reprezenta un avantaj. Din câte îşi dădea seama Carl, picioarele lui lungi, paralizate, nu puteau sta perfect întinse pe pat. Carl îi sugerase asistentei să taie tăblia de la capătul patului, dar se părea că această măsură nu era de domeniul ei.

Hardy nu scotea niciodată nici o vorbă despre nimic. Televizorul lui era pornit non-stop, iar oamenii care intrau şi ieşeau din încăperea în care se afla nu îi trezeau nici o reacţie. Nu făcea altceva decât să zacă acolo, în Clinica Hornback pentru Leziuni ale Coloanei Vertebrale, încercând să supravieţuiască. Străduindu-se să mestece mâncarea, să-şi mişte puţin umărul, singura parte aflată mai jos de gât asupra căreia avea un oarecare control şi, în rest, lăsându-le pe asistentele medicale să se lupte cu trupul lui inert. Se uita la tavan în timp ce îl spălau între picioare, înfigeau ace în el şi îi goleau pungile cu dejecţii. Nu, Hardy nu prea mai avea nimic de spus.

— M-am întors din nou la sediu, Hardy, zise Carl în timp ce îndrepta aşternutul de pe pat. Lucrează din greu la caz. Încă nu au descoperit nimic, dar ştiu că o să afle cine ne-a împuşcat.

Pleoapele grele ale lui Hardy nici măcar nu clipiră. Nu se obosi să se uite la Carl sau la programele de pe Canalul 2 de la televizor care umpleau spaţiul de emisie cu un reportaj în vogă despre evacuarea tinerilor care ocupau ilegal Casa Tineretului din Copenhaga. Părea indiferent la orice. Nu îi rămăsese nici măcar furia. Carl îl înţelegea mai bine ca oricine. Chiar dacă nu i-o arăta lui Hardy, nici lui nu îi mai păsa de nimic. Era complet irelevant cine îi împuşcase. La ce bun să afle? Dacă nu era o persoană anume, atunci era altcineva. Existau o mulţime de nenorociţi în libertate.

O salută politicos pe asistenta care intră cu o nouă perfuzie. Ultima oară când venise în vizită, ea îl rugase să iasă afară în timp ce se ocupa de Hardy. Nu primise răspunsul aşteptat şi era clar că nu uitase acest lucru.

— Deci, aţi venit din nou? întrebă ea pe un ton morocănos şi se uită la ceas.

— Acum e cel mai bun moment pentru mine, înainte să mă duc la muncă. Este vreo problemă?

Ea se uită din nou la ceas. „Mda şi ce dacă el se ducea la muncă mai târziu decât majoritatea?”

Asistenta îi întinse braţul lui Hardy şi inspectă acul de la perfuzie din mâna lui. Chiar în acel moment uşa dinspre coridor se deschise şi intră prima fizioterapeută. Ea urma să aibă mult de lucru. Carl bătu uşor cu palma pe cearşaf unde se vedea în relief conturul braţului drept al lui Hardy.

— Îngeraşele astea te vor numai pentru ele, aşa că eu o să plec acum, Hardy. O să mă întorc mâine, mai devreme, ca să putem sta de vorbă. Continuă să zâmbeşti, omule.

Mirosul de medicamente îl însoţi pe hol unde se opri şi se rezemă de perete. Cămaşa i se lipise de spate, iar petele de transpiraţie de la subraţ se întinseseră de-a lungul ţesăturii. După incidentul cu împuşcături, astfel de lucruri nu-l mai deranjau.

Hardy, Carl şi Anker, aşa cum le era obiceiul, sosiseră imediat la locul crimei din suburbia Amager, înaintea celorlalţi şi erau echipaţi cu acoperitoare albe, măşti, mănuşi şi plase pentru păr. Nu trecuse decât jumătate de oră de când bătrânul fusese găsit cu un cui înfipt în cap.

În ziua aceea se gândiseră că aveau o mulţime de timp la dispoziţie înainte de a fi examinat cadavrul. Din câte ştiau, şeful de la Omucideri era la un fel de şedinţă de reorganizare cu un reprezentant al unei comisii, dar fără îndoială urma să sosească imediat ce putea, împreună cu medicul legist. Nici o activitate birocratică nu-l putea ţine pe Marcus Jacobsen departe de locul unei crime.

— Nu prea e nimic pe-afară care să-i intereseze pe tehnicieni, zisese Anker, împungând cu piciorul pământul reavăn după ploaia din noaptea precedentă.

Carl se uitase primprejur. În afară de urmele lăsate de saboţii de lemn ai vecinului, nu erau alte urme de paşi în jurul barăcii, o construcţie dintre acelea pe care armata le vânduse în anii ’60. Pe atunci, barăcile probabil că arătaseră excelent, dar în acel moment, cel puţin în cazul construcţiei de faţă, zilele de glorie apuseseră. Căpriorii cedaseră, acoperişul din bitum era brăzdat de găuri şi nici o scândură de pe faţadă nu rămăsese întreagă, probabil pentru că umezeala îşi spusese cuvântul. Chiar şi plăcuţa, pe care numele „Georg Madsen” fusese inscripţionat cu un marker negru, era pe jumătate putrezită. În plus, duhoarea cadavrului se scurgea prin fiecare crăpătură a construcţiei. Pe scurt, o casă părăginită, ca vai de ea.

— Mă duc să discut cu vecinul, zisese Anker.

Se întorsese şi se dusese la bărbatul care aştepta de o jumătate de

oră. Nu erau mai mult de patru metri şi jumătate până la veranda căsuţei lui. Când baraca va fi dărâmată, priveliştea lui avea să se îmbunătăţească simţitor.

Hardy tolera mai bine duhoarea cadavrelor. Poate pentru că era mai înalt şi depăşea cea mai urâtă parte din aceasta sau poate pentru că avea un miros mai puţin ascuţit decât majoritatea oamenilor. De data aceasta însă, duhnea îngrozitor.

— La naiba, ce pute! mormăise Carl pe hol în timp ce îşi trăgeau în picioare papucii din plastic albastru.

— O să deschid o fereastră, zisese Hardy şi intrase în încăperea de lângă intrarea claustrofobică.

Carl mersese mai departe spre uşa care ducea în micuţa sufragerie. Nu pătrundea cine ştie ce lumină printre jaluzelele trase, dar era îndeajuns ca să vadă silueta din colţ, cu pielea gri-verzuie şi cu fisuri adânci în băşicile care-i acopereau cea mai mare parte a feţei. Un lichid roşiatic i se prelinsese din nas, iar nasturii cămăşii ameninţau să sară din cauza presiunii exercitate de toracele umflat. Ochii erau ca de ceară.

— Cuiul a fost tras în cap cu un pistol pneumatic Paslode, zisese Hardy din spate. E pe masa din camera următoare. Mai există şi o şurubelniţă automată, încă încărcată. Adu-mi aminte că trebuie să aflăm cât timp poate rămâne încărcată.

Stătuseră acolo analizând scena preţ de câteva clipe, până ce Anker li se alăturase.

— Vecinul locuieşte aici de pe 16 ianuarie, spusese el. Asta înseamnă zece zile şi nu l-a văzut pe cel decedat ieşind din casă nici măcar o dată. Arătase spre cadavru şi se uitase prin cameră. Vecinul stătea pe verandă, bucurându-se de încălzirea globală, când a remarcat mirosul. Este foarte tulburat, săracul. Poate că ar trebui să-i spunem medicului să se uite puţin şi la el după ce examinează cadavrul.

Mai târziu, Carl nu putuse să ofere decât o descriere lacunară a ceea ce se întâmplase în continuare, iar ofiţerii superiori nu aveau decât să se mulţumească cu atât. Oricum, potrivit majorităţii, el nu fusese pe deplin conştient. Dar asta nu era deloc adevărat. De fapt, îşi amintea prea bine ce se întâmplase. Doar că nu avusese chef să între în detalii.

Auzise pe cineva intrând pe uşa din bucătărie, dar nu reacţionase. Poate că de vină fusese duhoarea, poate că se gândise că sosiseră tehnicienii de la Omucideri. Câteva secunde mai târziu, cu coada ochiului, înregistrase prezenţa unei siluete îmbrăcate într-o cămaşă roşie, care se avântase în încăpere. Carl se gândise să scoată arma, dar nu o făcuse. Reflexele îi jucaseră feste. Simţise undele de şoc în clipa în care prima împuşcătură îl lovise pe Hardy în spate şi acesta căzuse

la pământ trăgându-l în jos şi prinzându-l sub el. Presiunea enormă a corpului străpuns de glonţ al lui Hardy îi îndoise lui Carl şira spinării şi îi blocase genunchiul.

Urmaseră apoi împuşcăturile care îl loviseră pe Anker în piept şi pe Carl în tâmplă. Îşi amintea cu o extraordinară claritate cum zăcea acolo acoperit de trupul lui Hardy intrat în hiperventilaţie şi cum sângele acestuia se scurgea şi se amesteca pe podea cu al lui. În timp ce picioarele ucigaşilor treceau pe lângă el, se gândise că era bine să-şi scoată pistolul.

În spatele lui, Anker era pe podea şi încerca să se răsucească în timp ce agresorii vorbeau între ei în cămăruţa de lângă intrare. Numai câteva secunde trecuseră înainte ca ei să se întoarcă în sufragerie. Carl îl auzise pe Anker când le ordonase să se oprească. Mai târziu aflase că acesta scosese pistolul. În replică la comanda lui Anker urmase încă o împuşcătură care cutremurase podeaua şi îl nimerise pe Anker chiar în inimă.

Nu durase mult. Criminalii se strecuraseră pe uşa din bucătărie, iar Carl rămăsese nemişcat. Zăcuse acolo inert.

Nici măcar la sosirea medicului legist nu dăduse nici un semn de viaţă. Mai târziu, atât medicul legist, cât şi şeful de la Omucideri îi spuseseră că la început îl crezuseră mort. Carl zăcuse multă vreme, ca şi cum ar fi fost leşinat, cu capul plin de gânduri disperate. Îi luaseră pulsul şi apoi îi duseseră cu maşina, pe el şi pe cei doi colegi ai săi. Abia la spital deschisese ochii. Îi spuseseră că atunci avea o privire ca de mort. Crezuseră că din cauza şocului, însă, de fapt, era de ruşine.

— Vă pot ajuta cu ceva? întrebă un bărbat de treizeci şi ceva de ani care purta un halat alb.

Carl se îndepărtă de peretele de care stătuse rezemat.

— Tocmai am fost să-l văd pe Hardy Henningsen.

— Hardy, da. Sunteţi un membru al familiei?

— Nu, sunt colegul lui. Am fost şeful echipei în care lucra Hardy, la Divizia Omucideri.

— Înţeleg.

— Care este prognoza pentru Hardy? O să poată merge din nou?

Tânărul doctor făcu un gest abia perceptibil. Răspunsul era clar. Starea de sănătate a pacientului său nu îl privea pe Carl.

— Mă tem că nu pot da această informaţie nimănui cu excepţia membrilor familiei. Sunt sigur că înţelegeţi.

Carl îl apucă de mânecă.

— Am fost cu el când s-a întâmplat, înţelegeţi asta? Şi eu am fost împuşcat. Unul dintre colegii noştri a fost omorât. Am fost împreună, de-asta aş vrea să ştiu. O să poată merge din nou? Îmi puteţi spune asta?

— Îmi pare rău, răspunse el şi îndepărtă mâna lui Carl. Nu vă pot da această informaţie, dar sunt convins că o să aflaţi pe parcurs. Fiecare dintre noi trebuie să-şi facă meseria aşa cum crede de cuviinţă.

Acel ton de autoritate tipic tuturor doctorilor şi pronunţarea calculată a vocalelor pe vârful limbii şi cu sprâncenele uşor ridicate nu erau o surpriză pentru Carl, totuşi acţionară asupra lui ca paiele puse pe foc. Ar fi putut să-l pocnească după ceafă, în schimb, alese să-l ia de guler şi să-l tragă spre el.

— Să-şi facă meseria? se răsti el. Mai bine ai arunca o privire la mizeria suburbană înainte să fii prea plin de tine, amice. Ai înţeles? Îl strânse mai tare de guler pe doctor, care îi aruncă o privire disperată. Când fiică-ta nu vine acasă la ora zece seara, noi suntem cei care ne ducem s-o căutăm; iar când nevastă-ta e răpită sau BMW-ul tău bej de rahat dispare din parcare, noi suntem cei pe care-i suni. Venim de fiecare dată, chiar şi numai pentru a oferi consolare. Ai înţeles, ticălosule? Aşa că te mai întreb o dată: Hardy o să poată merge din nou?

Doctorul înghiţi câteva guri de aer când Carl îi dădu drumul la guler.

— Eu conduc un Mercedes, spuse el şi nu sunt căsătorit.

Morck se uită în ochii doctorului în halat alb. Acesta credea că ştia ce era în sufletul lui. Probabil învăţase el ceva la cursul de psihologie pe care îl strecurase printre orele de anatomie. „O notă de umor de obicei relaxează situaţia”, se părea că fusese învăţat, dar asta nu ţinea la Carl.

— De ce nu dai fuga la Ministerul Sănătăţii ca să înveţi ce este aroganţa adevărată, mizerabilule? zise Carl şi îl împinse pe doctor într-o parte. Eşti numai un începător.

Îl aşteptau în birou, atât Marcus Jacobsen, şeful de la Omucideri, cât şi idiotul de Lars Bjorn. Un semn neliniştitor că ţipetele doctorului după ajutor se făcuseră deja auzite în afara pereţilor groşi ai clinicii. Carl îi studie o vreme pe cei doi bărbaţi. Nu, mai degrabă se părea că un impuls nebunesc le invadase creierele birocratice. Îi surprinse în timp ce schimbau priviri între ei. Sau situaţia mirosea mai degrabă ca o intervenţie de criză? Avea să fie forţat încă o dată să discute cu un psiholog despre cum să înţeleagă şi să lupte cu stresul posttraumatic? Se putea aştepta ca încă un om cu privire pătrunzătoare să apară şi să încerce să-şi forţeze calea în ungherele şi cotloanele întunecate ale minţii lui ca să scoată la suprafaţă ce spusese şi ce nu? Ar fi putut foarte bine să nu-şi mai piardă vremea. Carl ştia mai bine. Era imposibil să-i abată gândul de la acea problemă. Trecuse prin multe de-a lungul vremii, dar incidentul din Amager îi pusese capac. Puteau la fel de bine să-l pupe undeva.

— Ei, Carl, zise Jacobsen şi făcu un gest din cap către scaunul lui

liber. Lars şi cu mine am discutat despre situaţia ta şi, în multe privinţe, cred că am ajuns într-un punct în care drumurile noastre se despart.

Acum suna de parcă urma să fie concediat. Carl începu să bată darabana cu degetele pe marginea biroului în timp ce privea peste capul şefului lui. Voiau să-l concedieze? Ei bine, nu avea deloc de gând să le uşureze munca.

Carl privi dincolo de Grădinile Tivoli, în sus, la norii care se adunau şi ameninţau oraşul. Dacă îl concediau, avea de gând să plece înainte ca ploaia să înceapă. Nu voia să se obosească să alerge după reprezentanţii sindicatului, ci să se ducă direct la sediul acestuia, pe bulevardul H.C. Andersen. Să concediezi un coleg bun după doar o săptămână de când se întorsese din concediul medical şi la numai câteva săptămâni după ce fusese împuşcat şi pierduse doi colegi? Nu-i puteau face una ca asta. Cel mai vechi sindicat de poliţie din lume nu avea decât să-şi demonstreze valoarea peste timp.

— Îmi dau seama că e puţin cam brusc pentru tine, Carl. Dar ne-am hotărât să-ţi dăm ocazia să schimbi puţin atmosfera, într-o manieră care ne va permite să ne folosim de abilităţile tale excelente de detectiv. Pe scurt, o să te promovăm şef la noul Departament Q. Rolul acestuia va fi să investigheze cazurile care au fost clasate, dar care sunt de interes pentru societate. Ai putea spune că aceste cazuri merită o atenţie specială.

„Să fiu al naibii", îşi spuse Carl, lăsându-se pe spate cu scaunul.

— O să trebuiască să conduci departamentul singur, dar cine poate face acest lucru mai bine ca tine?

— Aproape oricine, răspunse el, uitându-se la perete.

— Ascultă, Carl. Ai trecut printr-o perioadă dură, iar poziţia asta ţi se potriveşte mănuşă.

„Ce ştii tu, ticălosule?" se gândi Carl.

— O să conduci totul în întregime de unul singur. O să selectăm un număr de cazuri împreună cu câţiva comisari din poliţia districtuală şi apoi tu o să poţi prioritiza modul în care te vei ocupa de ele şi ce proceduri vei folosi. O să ai un buget pentru călătorii; nu avem nevoie decât de un raport lunar, adăugă şeful lui.

Carl se încruntă.

— Comisari din poliţia districtuală? Asta ai spus?

— Da, este o activitate de interes naţional. Iată şi motivul pentru care nu mai poţi fi în aceeaşi echipă cu vechii tăi colegi. Am înfiinţat un nou departament aici la sediu, dar va fi o entitate complet separată. Biroul tău este amenajat chiar acum.

„Deşteaptă mişcare. Acum nu vor mai fi nevoiţi să-mi asculte criticile", gândi Carl, dar nu rosti decât:

— Chiar aşa? Şi unde anume se află biroul, dacă pot întreba? Aveţi

de gând să-mi daţi spaţiul vostru?

Şeful lui zâmbi puţin jenat.

— Unde se află biroul tău? Ei bine, deocamdată este la subsol, dar lucrurile se vor putea schimba mai încolo. Hai să vedem cum merge treaba mai întâi. Dacă procentajul cazurilor pe care le rezolvi este cel puţin decent, cine ştie ce se poate întâmpla?

Carl îşi îndreptă din nou privirea spre nori. La subsol, spuseseră. Deci acesta era planul. Aveau de gând să-l îndepărteze. Îi aruncau câteva oase, îl ţineau pe loc, îl izolau şi se asigurau că rămânea în depresie. Ca şi cum ar fi avut vreo importanţă dacă asta se întâmpla în acel loc sau dedesubt. Urma să facă, totuşi, exact ceea ce voia. Adică, pe cât posibil, absolut nimic.

— Apropo, ce face Hardy? întrebă Jacobsen după o pauză potrivită.

Carl îşi mută privirea înapoi la şeful lui. Era prima oară când Marcus Jacobsen îi punea această întrebare.

5
2002

Seara, Merete Lynggaard redevenea ea însăşi. Cu fiecare linie albă ce gonea pe sub maşina ei în timp ce se îndrepta spre casă, se descotorosea de o parte a ei care nu se potrivea cu viaţa din spatele copacilor tisa din Magleby. Se simţea transformată în clipa în care se întorcea spre casele adormite din regiunea Stevns şi traversa podul peste Râul Tryggevaelde.

Uffe stătea acolo, ca de obicei, cu o cană cu ceai rece pe marginea măsuţei de cafea din faţa lui, inundat de lumina televizorului, cu volumul dat la maximum. Ea parcă maşina în garaj, dădu ocol locuinţei până la uşa din spate şi îl văzu clar prin ferestrele ce dădeau spre curte. Mereu acelaşi Uffe. Tăcut şi imobil.

Îşi aruncă pantofii cu tocuri înalte în spălătorie, puse servieta deasupra cazanului de încălzire, îşi agăţă haina în hol şi duse documentele în biroul ei. Apoi îşi scoase ca de-obicei costumul cu pantaloni marca Filippa K., îl aşeză pe un scaun de lângă maşina de spălat, îşi luă hainele de casă şi îşi puse papucii. Nu era genul care simţea nevoia să îndepărteze tot ce se întâmplase în timpul zilei sub jetul duşului imediat ce intra pe uşă.

Scotoci adânc prin punga de plastic şi găsi dulciurile Hopjes. Abia după ce bomboana se afla pe limba ei şi îi ridică nivelul de zahăr din sânge era gata să-şi îndrepte atenţia spre sufragerie.

Strigă:

— Bună, Uffe! Am ajuns acasă.

Întotdeauna era acelaşi ritual. Ştia că Uffe observase farurile maşinii încă de când se aflase pe deal, dar nici unul din ei nu simţea nevoia de contact până nu venea momentul potrivit.

Se aşeză în faţa lui, încercând să-i capteze atenţia.

— Hei, domnule, încă mai stai aici, la televizor şi te holbezi la prezentatoarea aceea drăguţă, Trine Sick?

El se strâmbă, ridurile din colţurile ochilor întinzându-i-se până în dreptul părului de la tâmple, dar ochii nu părăsiră ecranul.

— Eşti un ticălos, ştii asta?

Îi luă mâna în palmele ei. Era caldă şi moale, ca de obicei.

— Dar îţi place mai mult de Lotte Mejihede. Crezi că n-am observat asta?

De data aceasta observă că buzele lui schiţară un zâmbet. Contactul fusese realizat. O, da, Uffe era încă acolo undeva. Iar Uffe ştia prea bine ce voia de la viaţă.

Ea se întoarse ca să se uite la ecranul televizorului şi să asculte ultimele două reportaje de la ştirile de seară. Primul era despre apelul Consiliului de Nutriţie pentru instituirea unei interdicţii asupra fabricării pe cale industrială a acizilor graşi trans; al doilea era despre campania inutilă de marketing condusă de Asociaţia Daneză a Crescătorilor de Pui cu finanţare guvernamentală. Era familiarizată cu ambele probleme. Avusese parte de două nopţi lungi de muncă intensă din cauza lor.

Se întoarse spre Uffe şi îi ciufuli părul, dezvăluind astfel cicatricea mare de pe creştetul lui.

— Haide, leneşule, să pregătim ceva de mâncare pentru cină.

Cu mâna liberă apucă pernele de pe canapea şi îl lovi pe Uffe peste ceafă până când începu să ţipe de bucurie şi să dea din mâini şi din picioare. Apoi îşi scoase mâna din părul lui, sări de pe canapea sprintenă ca o gazelă şi traversă sufrageria către scară. Acest lucru nu dădea greş niciodată. Ţipând şi chicotind de bucurie şi de energie reprimată, Uffe o urmă îndeaproape. Ca două vagoane conectate printr-o bară de oţel, alergară sus şi înapoi jos, afară, în faţa garajului, în sufragerie şi, în final, în bucătărie. În curând aveau să stea în faţa televizorului ca să mănânce ceea ce pregătise femeia care venea să-i ajute.

Cu o zi înainte se uitaseră la *Mr. Bean.* Alaltăieri fusese ziua Chaplin. Astăzi avea să fie din nou *Mr. Bean.* Colecţia video pe care o deţineau Merete şi Uffe includea numai filmele la care îi plăcea lui Uffe să se uite. De obicei, el rezista o jumătate de oră înainte să adoarmă. Atunci ea desfăcea o pătură, o aşeza peste el şi îl lăsa să doarmă pe canapea.

Mai târziu, noaptea, el venea singur în dormitor. Acolo o lua de mână şi mormăia ceva înainte să adoarmă lângă ea în patul dublu. Când era în sfârşit cufundat în somn şi sforăia uşor, ea aprindea lumina şi se pregătea pentru ziua următoare. Aşa se desfăşurau serile şi nopţile ei. Pentru că aşa îi plăcea lui Uffe. Frăţiorul ei drăguţ şi inocent. Adorabilul, tăcutul Uffe.

6

Era adevărat că o plăcuţă din alamă de pe uşă avea inscripţionate cuvintele „Departamentul Q”, dar uşa fusese scoasă din ţâţâni şi stătea acum rezemată de nişte ţevi de apă caldă care se întindeau de-a lungul holului de la subsol. Zece găleţi, pe jumătate pline, care emanau vapori de vopsea, stăteau încă în încăperea care se presupunea că îi servea drept birou. Din tavan atârnau patru becuri fluorescente, de genul celor care după o vreme dădeau dureri groaznice de cap. Dar pereţii erau în regulă, cu excepţia culorii. Era greu să nu faci o comparaţie cu spitalele din Europa de Est.

— Trăiască Marcus Jacobsen, mormăi Carl, încercând să se acomodeze cu situaţia.

Pe ultimii nouăzeci de metri de-a lungul coridorului din subsol nu văzuse nici ţipenie de om. La capătul lui de subsol nu era nimeni, nu exista lumină de afară, aer şi nimic altceva ce ar fi putut deosebi locul de Arhipelagul Gulag. Nimic nu era mai natural decât să compare domeniul lui cu al cincilea cerc din iad.

Privi în jos la cele două computere noi şi la mănunchiul de cabluri ataşate de ele. Se părea că superautostrada informaţională fusese împărţită, astfel încât reţeaua intranet era legată la unul dintre computere, iar restul lumii la celălalt. Mângâie cu mâna uşor al doilea computer. Acolo putea sta cu orele şi să navigheze pe internet după bunul plac. Fără reguli enervante cu privire la siguranţa navigării şi la securitatea serverelor centrale; iată un punct câştigat.

Căută o scrumieră şi scoase o ţigară din pachet. „Fumatul este extrem de dăunător pentru tine şi pentru cei din jurul tău”, scria pe etichetă. Se uită în jur. Pe cele câteva termite care s-ar fi putut târî acolo jos mai mult ca sigur că nu le-ar fi deranjat. Îşi aprinse ţigara şi trase adânc un fum. Cu siguranţă, exista un avantaj în a fi şef de departament.

„O să trimitem cazurile la tine”, îi spusese Marcus Jacobsen. Dar nu exista nici măcar o hârtie tip A5 pe birou şi toate rafturile erau goale. Probabil că se gândiseră că avea nevoie de timp ca să se acomodeze. Dar pe Carl nu îl deranja; nu avea de gând să lucreze la nimic până când nu îi venea cheful.

Împinse scaunul într-o parte a biroului, se aşeză şi îşi puse picioarele pe un colţ. Aşa stătuse în majoritatea timpului în care se aflase în concediu medical. În timpul primelor săptămâni acasă pur şi simplu se uitase în gol, fumase şi încercase să nu se gândească la greutatea corpului paralizat al lui Hardy sau la sunetul ca un gâlgâit pe care îl scosese Anker înainte de a-şi da duhul. După aceea navigase pe internet. Fără ţintă, fără nici un plan, doar încercase să-şi golească

mintea. Acelaşi lucru avea de gând să facă şi acum. Se uită la ceas. Mai avea cinci ore înainte să poată pleca acasă.

Carl locuia în Allerod. Fusese alegerea soţiei lui. Se mutaseră acolo în urmă cu câţiva ani, înainte ca ea să-l părăsească şi să se ducă să stea într-o căsuţă cu grădină din Islev. Ea se uitase pe o hartă a provinciei Zealand şi îşi dăduse seama repede că, dacă voiai totul în viaţă, trebuia să ai o mulţime de parale în bancă – altfel te puteai muta în Allerod.

Era un orăşel drăguţ, aflat pe linia trenului suburban, înconjurat de câmpii, cu terenuri acoperite de păduri, „la mică distanţă de mers", după cum se spunea. Avea numeroase magazine drăguţe, un cinematograf, un teatru, grupuri sociale şi, mai mult de atât, casa se afla în cartierul Ronneholt. Soţia lui fusese în culmea fericirii.

Pentru un preţ rezonabil ei reuşiseră să cumpere o casă semidetaşabilă, din BCA, cu destul spaţiu, atât pentru ei doi, cât şi pentru fiul ei. Aveau chiar şi acces la terenurile de tenis, la o piscină acoperită şi la centrul comunitar, toate, în apropierea câmpiilor cu grâne, a unei mlaştini şi a o mulţime de vecini buni. Asta pentru că ea citise că în Ronneholt tuturor le păsa de ceilalţi.

Pe atunci asta nu constituise un avantaj, cel puţin din punctul de vedere al lui Carl, pentru că până la urmă cine credea în astfel de prostii? Dar mai târziu se dovedise a fi important. Fără prietenii lui din Ronneholt, Carl ar fi fost la pământ. La propriu şi la figurat. Mai întâi, soţia îl părăsise. Apoi ea se hotărâse că nu voia să divorţeze, dar în schimb se mutase într-o casă cu grădină. Între timp trecuse printr-o serie întreagă de iubiţi tineri, fără a renunţa la prostul obicei de a-l suna pe Carl ca să-i povestească totul despre ei.

Apoi fiul ei refuzase să mai stea cu ea în căsuţa din grădină şi, în criza pubertăţii, se mutase înapoi la Carl. În final, urmaseră împuşcăturile din Amager, ceea ce făcuse să se aleagă praful de toate lucrurile de care el se agăţase: un scop serios în viaţă şi câţiva colegi buni cărora nu le păsa câtuşi de puţin dacă el se scula dimineaţa cu faţa la cearşaf. Nu, dacă nu ar fi fost Ronneholt şi oamenii care trăiau acolo, ar fi fost în rahat până peste cap.

Când Carl ajunse acasă, îşi sprijini bicicleta de anexa de lângă bucătărie şi observă că ceilalţi doi ocupanţi ai locuinţei erau acolo. Ca de obicei, chiriaşul său, Morten Holland, care asculta operă la subsol, dăduse volumul la maximum, în timp ce muzica heavy metal a fiului său vitreg răzbătea prin fereastra de sus. Un asemenea mixaj de sunete incompatibile nu mai putea fi auzit nicăieri pe planetă.

Îşi croi drum prin infern şi bătu de câteva ori cu piciorul în podea. *Rigoletto* din subsol începu să se audă ca prin vată. Nu avea să fie la fel de simplu cu băiatul de sus. Carl urcă treptele din trei paşi şi nu se

mai obosi să bată la uşă.

— Jesper, pentru Dumnezeu! Zgomotul a spart două ferestre mai jos pe Pinjevangen. Iar tu o să plăteşti pentru ele! strigă el cât de tare putu.

Băiatul mai auzise această poveste, aşa că nu mişcă nici un deget şi rămase aplecat deasupra tastaturii de la computer.

— Hei! ţipă Carl în urechea lui. Dă-l mai încet sau o să tai cablul de internet.

Acest lucru provocă reacţia aşteptată. Jos, în bucătărie, Morten pusese deja farfuriile pe masă. Cineva din cartier îl numise „mama surogat de la numărul 73”, dar se înşelase. Morten nu era un surogat, se pricepea la treburile casnice ca nimeni altul. El se ocupa de cumpărături şi de rufe, de gătit şi de curăţenie în timp ce fredona arii de operă printre buzele sensibile. Şi, ca să pună capac la toate, chiar plătea chiria.

— Te-ai dus azi la facultate? întrebă Carl, ştiind care avea să fie răspunsul.

Morten avea treizeci şi trei de ani şi îşi petrecuse ultimii treisprezece ani studiind tot felul de domenii, cu totul altele decât cele care aveau legătură directă cu studiile universitare la care era, oficial, înscris. Ca urmare, avea cunoştinţe uluitoare despre orice, mai puţin despre domeniul pentru care primea ajutor financiar şi din care se presupunea că îşi va câştiga existenţa în viitor. Morten îşi întoarse trupul greoi şi masiv către Carl şi se uită la amestecul ce fierbea în oala de pe aragaz.

— M-am hotărât să studiez ştiinţe politice.

Mai spusese acest lucru şi înainte; era doar o chestiune de timp până când avea să atace şi acel domeniu.

— Iisuse, Morten, nu crezi că mai întâi ar trebui să termini studiile economice?

Carl nu se putuse abţine să nu întrebe. Morten presără puţină sare în oală şi începu să amestece.

— Aproape toată lumea de la Facultatea de Economie votează cu partidele de la guvernare şi asta nu-mi convine.

— De unde naiba ştii asta? Niciodată nu te duci la cursuri, Morten.

— Am fost ieri. Le-am spus colegilor studenţi o glumă despre Karina Jensen.

— O glumă despre o politiciană care a început ca extremistă de stânga şi a sfârşit prin a se alătura Partidului Liberal? Nu e prea greu să născoceşti o asemenea glumă.

— Este un exemplu despre cum să ascunzi un om de Neanderthal în spatele unui snob, am zis eu. Şi nimeni n-a râs.

Morten era diferit. Un adolescent mult prea mare şi un virgin androgin ale cărui relaţii se mărgineau la remarci despre cumpărături

schimbate cu clienţi aleşi la întâmplare în supermarket. O discuţie scurtă lângă congelator despre spanac, dacă era sau nu mai bun cu sos de smântână.

— Ce importanţă are dacă n-a râs nimeni, Morten? Ar putea exista multe motive pentru asta. Nici eu n-am râs, iar eu nu votez cu partidele de la guvernare, în caz că vrei să ştii asta, spuse Carl şi clătină din cap.

Ştia că nu avea nici un rost. Dar atâta timp cât Morten primea un salariu bun la magazinul video, chiar nu conta ce naiba studia sau nu studia.

— Ştiinţe politice, ai? Sună al naibii de plictisitor.

Morten ridică din umeri în timp ce tăia câţiva morcovi, pe care îi adăugă la ceea ce gătea în oală. Tăcu pe moment, ceea ce nu îl caracteriza. Carl ştia ce avea să urmeze.

— A sunat Vigga, zise Morten într-un târziu cu o notă de îngrijorare în voce.

De obicei, într-o asemenea situaţie, adăuga în engleză: *Don't shoot me. I'm just the piano player*[1]. Dar de data aceasta rămase tăcut. Carl nu răspunse. Dacă Vigga voia ceva de la el, putea să aştepte şi să sune când el ajungea acasă.

— Cred că îngheaţă în acea căsuţă din grădină, se aventură Morten şi vârî lingura în oală.

Carl se întoarse cu faţa la el. Mirosea al naibii de bine orice gătea Morten acolo pe aragaz. Trecuse ceva vreme de când avusese o asemenea poftă de mâncare.

— Îngheaţă? Poate că ar trebui să înghesuie în şemineu câţiva dintre iubiţii ei bine hrăniţi.

— Despre ce vorbiţi, băieţi? se auzi o voce din prag.

În spatele lui Jesper, vacarmul de sus răzbătea din nou din camera lui făcând pereţii din hol să vibreze. Era un miracol că se puteau auzi între ei.

Carl petrecu trei zile holbându-se când la Google, când la pereţii de la subsol. Se familiarizase cu plimbarea de-a lungul holului până la toaletă şi îşi dădu seama că se simţea mai odihnit ca oricând. Apoi numără 452 de paşi până la Departamentul Omucideri de la etajul trei, care era domeniul foştilor lui colegi. Intenţiona să ceară ca muncitorii să-şi termine treaba începută la subsol şi să repună uşa în ţâţâni, astfel încât să aibă măcar ceva de trântit dacă avea chef. Şi apoi să le reamintească precaut că încă nu îi trimiseseră dosarele promise. Nu pentru că era vreo grabă, ci pentru că nu avea chef să-şi piardă slujba înainte de a începe.

Poate că se aşteptase ca foştii lui colegi să se holbeze la el curioşi când îşi făcea apariţia pe teritoriul lor. Era pe cale să sufere o criză de

nervi? Faţa lui îşi pierduse culoarea după sejurul în întunecimea eternă? Se aşteptase la priviri întrebătoare şi încruntate, dar nu că fiecare se va strecura în acelaşi timp în birouri şi că vor închide uşile cu o mişcare parcă perfect orchestrată.

— Ce se întâmplă aici? îl întrebă el pe un bărbat pe care nu-l mai văzuse niciodată şi care despacheta nişte cutii în primul birou.

Bărbatul îi întinse mâna.

— Peter Vestervig. Sunt de la un sediu de poliţie din centru. O să fac parte din echipa lui Viggo.

— Echipa lui Viggo? Viggo Brink? întrebă Carl.

Lider de echipă? Viggo? Probabil că fusese numit cu o zi în urmă.

— Exact? Şi dumneavoastră? îl întrebă bărbatul.

Carl dădu mâna cu el, silindu-se să fie prietenos şi apoi se uită prin birou fără să răspundă. Mai erau două feţe pe care nu le recunoştea.

— Şi ei sunt în echipa lui Viggo?

— Nu şi cel de la fereastră.

— Văd că aveţi mobilă nouă.

— Da, tocmai au adus-o. Sunteţi Carl Morck?

— Am fost, spuse el şi apoi parcurse restul drumului până la biroul lui Marcus Jacobsen.

Uşa era întredeschisă, dar şi dacă ar fi fost închisă tot ar fi dat buzna înăuntru.

— Deci aduci oameni în plus, Marcus? zise el fără nici un preambul întrerupând o şedinţă.

Şeful de la Omucideri luă o expresie resemnată şi se uită la asistentul lui şi la una dintre fetele de la birou.

— Bine, Carl Morck a ieşit din adâncuri. O să continuăm peste o jumătate de oră, spuse el şi îşi aranjă hârtiile în teanc.

Carl se uită la asistentul Jacobsen cu un zâmbet morocănos în timp ce bărbatul ieşea pe uşă; primi în schimb un zâmbet la fel de caustic. Vicecomisarul Lars Bjorn ştiuse întotdeauna cum să pună paie pe foc în relaţia glacială dintre ei.

— Şi, cum sunt lucrurile acolo jos, Carl? Te-ai prins cum să prioritizezi cazurile?

— Ai putea spune şi aşa. Cel puţin cu privire la cele pe care le-am primit până acum, zise el şi arătă spre spate. Ce se întâmplă acolo?

— Bună întrebare, spuse Marcus ridicând din sprâncene şi îndreptând „turnul din Pisa”, cum numea toată lumea teancul lui de dosare cu cazuri recent primite. Din cauza avalanşei de cazuri, am fost nevoiţi să formăm încă două echipe noi de investigare.

— Ca să o înlocuiască pe a mea? întrebă Carl şi zâmbi îngrijorat.

— Da şi încă două.

Carl se încruntă.

— Patru echipe? Cum naiba o să le plătiţi pe toate?

— Beneficiem de fonduri speciale. Alocate ca rezultat al reformei din poliţie, după cum ştii.

— Ştiu? Păi, să fiu al naibii.

— Doreşti ceva anume, Carl?

— Da, dar cred că poate aştepta. Trebuie mai întâi să verific ceva. O să mă întorc.

Se ştia că mai mulţi membri ai Partidului Conservator erau oameni de afaceri care întreţineau relaţii de amiciţie şi făceau orice le cereau organizaţiile sindicale. Dar cel mai viclean partid din Danemarca reuşise întotdeauna să atragă ofiţeri de poliţie şi personal militar – numai Dumnezeu ştia în ce scop. În acel moment Carl ştia că cel puţin doi dintre foştii lui colegi erau parlamentari, votaţi de conservatori.

Unul era un adevărat proletar şi parcursese ierarhia poliţienească numai pentru a găsi o ieşire grabnică; dar celălalt era un bătrân subcomisar simpatic, pe care Carl îl cunoştea din timpul perioadei petrecute în oraşul Randers din regiunea Iutlanda. Nu era un conservator prin excelenţă, dar districtul său de origine era reprezentat în Parlament, iar prestaţia sa era, fără îndoială, bine plătită. Aşa că acest Kurt Hansen din Randers devenise parlamentar, reprezentant al conservatorilor şi membru al Comitetului Judiciar. Era cea mai bună sursă de informaţii a lui Carl în domeniul politic. Kurt nu discuta despre orice, dar intra în joc dacă chestiunea cu pricina îi suscita interesul. Carl nu era sigur că problema lui se încadra în această categorie.

— Domnul subcomisar Kurt Hansen, presupun, spuse el imediat ce bărbatul răspunse la telefon.

Cuvintele lui stârniră un hohot profund şi genial de râs.

— Ei, ca să vezi! A trecut ceva vreme, Carl. Îmi pare bine să-ţi aud vocea. Am auzit că ai fost împuşcat.

— N-a fost nimic. Sunt în regulă, Kurt.

— N-a fost la fel de bine şi pentru colegii tăi, însă. S-a făcut vreun progres în cazul vostru?

— Merge înainte.

— Mă bucur să aud asta. Chiar mă bucur. Acum lucrăm la legislaţia care va creşte procentajul de condamnare cu 50% pentru atacarea oamenilor legii în civil aflaţi la datorie. Asta ar trebui să ajute. Trebuie să vă susţinem, băieţi, pe voi care sunteţi pe baricade.

— Sună bine, Kurt. Am auzit că aţi hotărât să susţineţi Divizia Omucideri din Copenhaga cu fonduri suplimentare.

— Nu, nu cred că am făcut nimic de acest gen.

— Ei, poate nu Divizia Omucideri, dar altceva aici, la sediul poliţiei. Nu e un secret, nu-i aşa?

— Avem oare vreun secret când vine vorba de subvenţii şi alocări

de fonduri? întrebă Kurt şi râse din toată inima într-o manieră în care numai un om cu o pensie grasă o putea face.

— Deci ce anume v-aţi hotărât să sprijiniţi financiar, dacă aş putea întreba? Este sub jurisdicţia Poliţiei Naţionale?

— Da, de fapt, departamentul se află sub auspiciile Serviciului Danez de Investigaţii Criminale, dar nu vrem ca aceiaşi poliţişti să investigheze din nou aceleaşi cazuri, aşa că am decis să înfiinţăm un departament separat, administrat de Divizia Omucideri. Se va ocupa de cazurile care necesită o „examinare specială”. Dar tu ştii totul despre asta.

— Te referi la Departamentul Q?

— Aşa îi spuneţi voi acolo? E un nume excelent pentru el.

— Ce fonduri i s-au alocat?

— Nu ştiu să-ţi spun cifra exactă, dar aceasta e undeva între şase şi opt milioane de coroane pe an pentru următorii zece ani.

Carl se uită la pereţii de culoarea verde pal din biroul lui de la subsol. Acum înţelegea de ce Jacobsen şi Bjorn fuseseră atât de hotărâţi să-l exileze pe tărâmul nimănui. Între şase şi opt milioane, spusese parlamentarul. Direct în buzunarele Diviziei Omucideri. Asta avea să-i coste scump.

Şeful de la Omucideri se uită pentru a doua oară la Carl înainte să-şi scoată ochelarii pentru citit. Avea aceeaşi expresie pe care şi-o lua ori de câte ori studia scena unei crime, iar indiciile erau indescifrabile.

— Spui că vrei maşină proprie? Să-ţi reamintesc că Poliţia din Copenhaga nu repartizează maşini personale? Trebuie să iei legătura cu biroul care se ocupă de parcul auto când ai nevoie de o maşină. La fel ca toţi ceilalţi, Carl. Aşa stau lucrurile.

— Eu nu lucrez pentru Poliţia din Copenhaga. Tu eşti doar administratorul departamentului meu.

— Carl, ştii prea bine că ofiţerii de aici o să facă mutre dacă-ţi oferim un asemenea tratament preferenţial. Şi spui că vrei şase oameni în departamentul tău? Eşti nebun?

— Încerc să pun pe picioare Departamentul Q astfel încât să funcţioneze aşa cum a fost mandatat. Nu asta ar trebui să fac? Este o sarcină importantă să iau toată Danemarca sub aripa mea; nu sunt sigur că tu înţelegi asta. Deci, nu vrei să-mi dai şase oameni?

— Nu, la naiba!

— Patru? Trei?

Şeful de la Omucideri scutură din cap.

— Deci eu trebuie să fac singur toată treaba?

Jacobsen încuviinţă din cap.

— Păi, atunci cred că-ţi dai seama că o să am nevoie de o maşină la dispoziţia mea tot timpul. Dacă trebuie să mă duc la Aalborg sau la

Naestved? Şi sunt un om ocupat. Nici măcar nu ştiu câte cazuri vor ajunge pe birou, nu? Se aşeză vizavi de şeful lui şi îşi turnă cafea în cana lăsată în urmă de asistentul lui. Dar, orice-ar fi, o să am nevoie de un asistent acolo jos, un om bun la toate. Cineva cu permis de conducere, care să se ocupe de mărunţişuri în locul meu. Să trimită faxuri şi chestii din astea. Să facă curat. Am prea multe de făcut, Marcus. Şi ne trebuie rezultate, nu? Folketing va dori ceva în schimbul banilor, nu crezi? Cât erau? Opt milioane de coroane? Asta înseamnă o groază de bani.

7
2002

Nici un calendar nu era prea mare pentru a cuprinde toate întâlnirile vicepreşedintei Grupului parlamentar al Partidului Democrat. De la şapte dimineaţa şi până la cinci după-amiaza Merete Lynggaard avea paisprezece întrevederi cu diverse grupări. Cel puţin patruzeci de oameni urmau să-i fie prezentaţi în calitatea sa de preşedintă a Comitetului de Sănătate, iar majoritatea se aşteptau să le cunoască trecutul şi posturile, speranţele de viitor şi competenţele profesionale.

Dacă ar mai fi avut-o pe Marianne, care să îi ofere ajutor, ar fi avut cât de cât şanse să se ocupe de toate, însă noua ei secretară, Sos Norup, nu era la fel de isteaţă. Pe de altă parte, era discretă. Nici măcar o dată în timpul ultimei luni de când Sos lucra pentru ea ca secretară nu adusese vreodată vorba de vreo chestiune personală. Era un robot înnăscut, deşi îi cam lipsea memoria RAM.

Reprezentanţii organizaţiei, care stăteau acum în faţa lui Merete, făcuseră prezentările. Mai întâi partidele la conducere şi apoi partidele mari din opoziţie. Acum era rândul lui Merete să le adreseze câteva cuvinte. Reprezentanţii păreau destul de disperaţi şi pe bună dreptate din moment ce nu mulţi dintre guvernanţi erau preocupaţi de altceva în afara scandalului din oraşului Farum şi de diatribele primarului împotriva diverşilor miniştri.

Delegaţia făcu tot posibilul să o informeze pe Merete în legătură cu posibilele efecte nocive ale nanoparticulelor asupra sănătăţii, ghidarea magnetică a transportului de particule în corp, sistemul imunitar, urmărirea moleculelor şi studiile cu privire la placentă, care reprezentau preocuparea lor cheie.

— Suntem pe deplin conştienţi de implicaţiile etice, zise şeful delegaţiei. Din acest motiv ştim, de asemenea, că partidele de la guvernare reprezintă o parte a electoratului care se opune colectării de placentă la scală largă, dar trebuie să mai discutăm despre asta.

Purtătorul de cuvânt era un bărbat elegant, care câştiga de ceva vreme milioane în domeniul lui. Era fondatorul renumitei companii farmaceutice Basic-Gen, care se ocupa în principal de cercetări pentru alte corporaţii farmaceutice mai mari. De fiecare dată când avea o nouă idee, el apărea în faţa Comitetului de Sănătate.

Merete nu îi cunoştea pe ceilalţi membri ai delegaţiei, dar observă un tânăr care stătea în spatele purtătorului de cuvânt şi se uita fix la ea. Nu îi oferea şefului său prea multe informaţii ajutătoare, aşa că poate se afla acolo mai mult în calitate de observator.

— O, da, acesta este Daniel Hale, cel mai bun colaborator din zona laboratorului. Poate că numele lui pare englez, dar Daniel este danez sută la sută, spuse purtătorul de cuvânt în timp ce Merete saluta fiecare delegat în parte.

Ea luă mâna lui Hale şi observă imediat căldura arzătoare a atingerii lui.

— Daniel Hale, nu-i aşa? întrebă ea.

El zâmbi. În ochi i se citea şovăiala. Ce jenant. Se uită spre secretara ei, o entitate neutră în birou. Dacă Marianne ar fi fost acolo şi-ar fi ascuns zâmbetul amuzat după documentele pe care le ţinea întotdeauna la ea. Nici un zâmbet nu încolţea pe buzele noii ei secretare.

— Lucraţi în laborator? continuă Merete.

În acel moment interveni purtătorul de cuvânt. Trebuia să profite de cele câteva secunde preţioase care îi erau alocate. Următoarea delegaţie aştepta deja în faţa biroului lui Merete Lynggaard şi nimeni nu putea şti când ar mai avut o asemenea ocazie. Era vorba de o investiţie şi de durată.

— Daniel deţine cel mai bun laborator mic din toată Scandinavia. De fapt, nu mai e mic de când ai achiziţionat noile clădiri, spuse el şi se întoarse spre colegul lui care dădu din cap aprobator şi zâmbi.

Avea un zâmbet fermecător.

— Am dori să ne fie permis să prezentăm acest raport, continuă purtătorul de cuvânt şi se întoarse spre Merete. Poate că în calitate de preşedintă a Comitetului de Sănătate o să doriţi să îl studiaţi în profunzime când timpul vă va permite. Este extrem de important pentru posteritate ca această problemă să fie tratată imediat cu cea mai mare seriozitate.

Ea nu se aşteptase să-l vadă pe Daniel Hale în restaurantul Snapstinget de jos. Cu atât mai mult o surprinse că el părea să o aştepte. În oricare altă zi din săptămână lua prânzul la birou, dar în fiecare vineri, în ultimii câţiva ani, li se alătura preşedintelor de la Comitetele de Sănătate ale partidelor Socialist şi Radical de Centru. Toate trei erau femei spirituale, care îi puteau face pe membrii Partidului Danez să vadă roşu în faţa ochilor. Simplul fapt că ieşeau aşa la cafea, în văzul tuturor, nu dădea bine pentru o mulţime de oameni.

El stătea singur, pe jumătate ascuns după un stâlp, sprijinit de marginea scaunului Kasper Salto, cu o cană cu cafea în faţă. Ochii li se întâlniră preţ de o clipă în timp ce ea intra pe uşile din sticlă. Apoi, Merete nu-şi mai putu lua gândul de la el.

Când femeile se ridicară, odată conversaţia încheiată, el se apropie. Merete observă că oamenii se uitau la ea şi îşi şopteau unul altuia câte

ceva, dar se simţea vrăjită de privirea lui.

8
2007

Carl era mai mult sau mai puţin mulţumit. Muncitorii lucraseră toată dimineaţa în încăperea de la subsol, în timp ce el stătuse afară, pe hol, îşi făcuse cafea pe una dintre măsuţele cu rotiţe şi fumase ţigară după ţigară. Tapetul care acoperise pereţii aşa-zisului birou din Departamentul Q, cutiile cu vopsea şi toate celelalte lucruri fuseseră îndesate în saci imenşi de gunoi. Uşa era din nou în ţâţâni, se adusese un televizor cu ecran plat, pe pereţi atârnau o tablă albă pentru scris şi un panou pentru organizarea activităţilor, iar rafturile fuseseră umplute cu vechile lui cărţi de drept, pe care alţi oameni crezuseră că şi le puteau însuşi.

În buzunarul de la pantaloni se afla cheia de la un Peugeot 607 retras recent de la Serviciul de Informaţii pentru că nu era de dorit ca gărzile de corp să meargă în spatele convoiului reginei într-o maşină cu vopseaua zgâriată. Peugeotul avea numai patruzeci şi cinci de mii de kilometri la bord şi devenise singura proprietate a Departamentului Q. Ce prezenţă avea să fie în parcarea de la Magnolievangen! Şi la nu mai mult de douăzeci de metri de fereastra dormitorului său.

În câteva zile avea să primească şi asistentul care îi fusese promis. Carl îi pusese pe muncitori să elibereze o încăpere mică de partea cealaltă a coridorului. Aceasta fusese folosită pentru a depozita căştile şi scuturile uzate folosite de Forţele de Apărare Civilă în timpul revoltelor de la închiderea Casei Tineretului. Acum, în încăpere se aflau un birou, un scaun, un dulap cu o mătură şi toate becurile fluorescente de care Carl se descotorosise din biroul lui.

Marcus Jacobsen îndeplinise cererea lui Carl şi angajase un om pentru a face curăţenie şi pentru a îndeplini şi alte sarcini necesare, dar dorise ca acesta să cureţe şi restul subsolului. Carl avea de gând să remedieze asta mai târziu, lucru la care Jacobsen, fără îndoială, se aştepta. Era o confruntare de voinţe ca să se decidă cine de ce se va ocupa şi, în mod particular, când anume. Oricum priveai lucrurile, Carl era cel care stătea în subsolul întunecat, în timp ce ceilalţi erau la etaj, cu vedere spre Grădinile Tivoli. Erau necesare o serie de compromisuri pentru a echilibra balanţa.

La ora unu după-amiază în acea zi, două secretare sosiră în cele din urmă cu dosarele. Îi spuseră lui Carl că acestea conţineau numai documentele generale, iar în cazul în care voia mai multe detalii trebuia să trimită o cerere.

Cel puţin acum avea doi oameni din vechiul său departament cu

care se putea consulta. Sau cel puţin cu una dintre secretare: Lis, o femeie caldă, blondă, cu dinţii din faţă uşor suprapuşi într-un mod provocator. Cu ea i-ar fi plăcut să schimbe mai mult decât doar câteva cuvinte.

Le ceru secretarelor să pună teancurile de dosare unul la un capăt al biroului, al doilea la celălalt capăt.

— Văd cumva o sclipire în ochii tăi sau întotdeauna arăţi aşa de fantastic, Lis, o întrebă el pe blondă.

Bruneta se uită la colega ei cu o privire ce l-ar fi putut face chiar şi pe Einstein să se simtă un idiot. Probabil că trecuse o lungă perioadă de timp de când i se adresase o astfel de remarcă.

— Carl, dragă, spuse blonda Lis aşa cum făcea întotdeauna. Sclipirea din ochii mei este rezervată soţului şi copiilor mei. Când ai de gând să accepţi asta?

— Voi accepta asta în ziua în care va dispărea lumina şi întunericul etern mă va înghiţi împreună cu restul pământului, răspunse el, neştiind unde bătea exact.

Nici nu ajunseră bine la capătul coridorului, că bruneta îşi exprima deja indignarea.

În primele câteva ore, Carl nici nu se uită pe dosare. Dar găsi totuşi energia necesară pentru a le număra. Era şi asta o formă de muncă, până la urmă. Pe biroul lui stăteau cel puţin patruzeci de dosare, dar nu deschise nici unul. Avea destul timp la dispoziţie. „Cel puţin încă douăzeci de ani înainte de pensionare”, îşi spuse el în timp ce mai jucă vreo câteva runde de Spider Solitaire. Dacă avea să câştige următorul joc, poate binevoia să se uite la grămada de dosare din dreapta sa.

După ce mai jucă peste zece jocuri, îi sună telefonul mobil. Se uită la ecranul acestuia, dar nu recunoscu numărul: 3545-şi-ceva. Era un număr din Copenhaga.

— Da, spuse el şi aşteaptă să audă vocea obosită a lui Vigga.

Ea reuşea întotdeauna să găsească un suflet binevoitor care să îi împrumute telefonul mobil. „Ia-ţi un telefon, mamă! îi spunea mereu Jesper. Este al naibii de enervant că trebuie să sun la vecini ca să dau de tine.”

— Da, bună ziua, spuse cineva care după voce nu era Vigga. Sunt Birte Martinsen, medic psiholog la Clinica pentru Leziuni ale Coloanei Vertebrale. Am sunat pentru că în această dimineaţă, când una dintre asistente i-a dat lui Hardy Henningsen nişte apă, el a încercat să o tragă în plămâni. Acum e bine, dar este foarte deprimat şi a tot întrebat de dumneavoastră. Aţi putea veni în vizită? Cred că l-ar ajuta.

Lui Carl i se permise să rămână singur în cameră cu Hardy, deşi doamnei psiholog în mod clar i-ar fi plăcut să asiste la conversaţia lor.

— Deci, te-ai săturat de toate, bătrâne? spuse el şi-l luă de mână pe

Hardy.

Exista un tremur de viaţă în ea. Carl mai observase acest lucru şi înainte. Chiar atunci vârfurile degetelor mijlociu şi arătător se curbară uşor, ca şi cum ar fi vrut să-i facă semn lui Carl să vină mai aproape.

— Ce este, Hardy? zise el şi îşi aplecă faţa spre colegul său.

— Omoară-mă, Carl, şopti acesta.

Carl se retrase şi-l privi drept în ochi. Partenerul lui înalt avea cei mai albaştri ochi din lume, iar în acel moment îl implorau plini de durere şi de îndoială.

— Pentru Dumnezeu, Hardy, şopti el. Ştii că nu pot face asta. Trebuie să te pui pe picioare. Trebuie să te scoli şi să mergi din nou. Ai un fiu care îşi doreşte tatăl din nou acasă. Nu-ţi dai seama, Hardy?

— El are douăzeci de ani. Va fi bine, şopti Hardy.

Tipic lui. Colegul său perfect lucid, vorbea serios.

— Nu pot face asta, Hardy. Va trebui să rezişti. O să te faci bine.

— Sunt paralizat şi aşa o să rămân. Mi-au spus pronosticul azi. Nici o şansă de recuperare. Nici o nenorocită de şansă.

— Cred că Hardy Henningsen v-a cerut, probabil, să-l ajutaţi să se sinucidă, spuse doamna psiholog invitându-l pe Carl să se confeseze.

După expresia de pe chip, nu avea nevoie de nici un răspuns; era convinsă că avea dreptate. Carl o mai văzuse şi înainte şi-i cunoştea conduita profesională.

— Nu, n-a făcut-o!

— O, da? Eram sigură că aşa va face.

— Hardy? Nu, nu asta a vrut.

— Aş fi foarte interesată să aud ce v-a spus, dacă nu vă deranjează să-mi spuneţi.

— Aş putea încerca, zise Carl.

Apoi îşi ţuguie buzele şi se uită pe fereastră la Havnevejen. Nu se vedea nici un om. Al naibii de ciudat.

— Dar nu aveţi de gând s-o faceţi?

— V-ar face să roşiţi dacă aţi auzi ce-a spus. N-aş putea repeta aşa ceva unei doamne.

— Aţi putea încerca.

— Nu cred.

9
2002

Merete auzise adesea despre cafeneaua mică de pe Nansengade, care se numea Bankerat, cu animale ciudate, împăiate, dar până în seara aceea nu intrase niciodată înăuntru. Acolo, în zumzetul conversaţiilor, fusese întâmpinată de un zâmbet cald şi un pahar cu vin alb de la gheaţă.

Seara era promiţătoare. Tocmai povestise că în weekendul următor avea de gând să meargă la Berlin cu fratele ei. Că făceau acea călătorie o dată pe an şi că urmau să stea aproape de Zoo. Apoi îi sună telefonul mobil.

— Uffe a fost foarte supărat, îi spuse menajera.

O vreme Merete rămase nemişcată, cu ochii închişi şi cu un gust amar. Nu se întâmpla des să-şi permită să iasă la o întâlnire. De ce trebuia ca el să strice totul?

În ciuda drumurilor alunecoase, ajunse acasă în mai puţin de o oră. Uffe tremurase şi plânsese aproape toată seara. Acest lucru se întâmpla uneori, când Merete nu venea acasă la ora obişnuită. Uffe nu folosea cuvinte ca să comunice, aşa că era dificil să descifreze ce se întâmpla cu el.

Uneori părea chiar că nu era conştient de lumea din jur. Nimic mai neadevărat. Uffe era foarte prezent. Din păcate, incidentul o tulburase vizibil pe menajeră. Merete ştia că nu mai putea conta pe ea cu altă ocazie.

Până când nu reuşi să-l convingă pe Uffe să vină sus în dormitor şi să-şi pună şapca mult iubită, el nu se opri din plâns, dar chiar şi apoi continuă să fie supărat. Ochii lui reflectau îngrijorarea. Merete încercă să-l liniştească descriindu-i oamenii din restaurant şi ciudatele animale împăiate de pe pereţi. Îi povesti tot ce făcuse şi la ce se gândise în timpul zilei şi observă că vorbele ei îl linişteau treptat.

Aşa procedase întotdeauna în situaţii similare, încă de când Uffe avea zece sau unsprezece ani. Ori de câte ori tânărul plângea, suspinele sale veneau adânc din subconştientul lui. În acele momente, trecutul şi prezentul se uneau în sufletul lui. Ca şi cum şi-ar fi amintit viaţa sa de dinainte de accident, de pe când era un băiat perfect normal. Nu, nu era corect sau firesc. Pe atunci era un băiat extraordinar, cu o minte strălucită, plină de idei fabuloase şi cu perspective excelente. Un băiat uimitor. Şi apoi se întâmplase accidentul.

În următoarele două zile Merete fu extrem de ocupată. Şi chiar dacă gândurile ei aveau tendinţa de a devia din când în când, nu era nimeni altcineva care putea face munca în locul ei. Ajungea la birou la ora şase în fiecare dimineaţă şi după o zi grea gonea pe autostradă ca să fie acasă la şase seara. Nu avea prea mult timp la dispoziţie ca să-şi pună ordine în lucruri.

Aşa că faptul că găsi pe birou un buchet mare de flori nu o ajută să se concentreze mai bine. Secretara ei era clar iritată. Venise de la Asociaţia Daneză a Avocaţilor şi Economiştilor unde oamenii se pricepeau în mod evident mult mai bine să respecte graniţa dintre viaţa profesională şi viaţa personală. Dacă Marianne ar mai fi fost încă secretara lui Merete, s-ar fi învârtit agitată în jurul florilor ca şi cum acestea ar fi fost bijuteriile coroanei.

Nu, Merete nu se putea aştepta la prea mult sprijin în materie de chestiuni personale de la această secretară nouă, dar poate că era mai bine aşa.

A doua zi ea primi o telegramă de Sfântul Valentin prin TelegramsOnline. Era prima felicitare de Sfântul Valentin pe care o primise vreodată, dar nu părea deloc în regulă deoarece trecuseră aproape două săptămâni de la 14 februarie. Felicitarea avea pe copertă o pereche de buze şi cuvintele „Dragoste şi sărutări pentru Merete". Secretara părea indignată când îi dădu felicitarea. În interiorul telegramei scria: „Trebuie să vorbesc cu tine!"

Ea rămase tăcută o vreme, clătină din cap şi se uită la buze. Apoi, gândurile îi zburară la seara petrecută la cafeneaua Bankerat. Chiar dacă amintirea îi stârnise un sentiment minunat, ştia că pur şi simplu nu avea să meargă. Nu putea decât să pună capăt situaţiei înainte ca lucrurile să evolueze.

Petrecu ceva timp formulând ceea ce dorea să spună, apoi formă numărul lui şi aşteptă să între mesageria vocală.

— Bună, sunt Merete, spuse ea încet. M-am gândit mult la lucrurile astea, dar nu are rost. Munca şi fratele meu mă solicită prea mult şi cred că nu se va schimba ceva vreodată în privinţa asta. Îmi pare foarte rău. Te rog să mă ierţi.

Apoi ridică agenda cu întâlniri şi şterse numărul lui din secţiunea de telefoane. În acea clipă secretara ei intră şi se opri brusc în faţa biroului ei. Când Merete îşi ridică privirea, o văzu pe femeie zâmbind ca niciodată înainte.

El stătea fără haină afară, pe treptele din curtea clădirii Parlamentului şi aştepta. Era foarte frig, iar obrajii lui nu aveau o culoare sănătoasă. În ciuda efectului de seră, vremea din februarie nu încuraja deloc statul afară. Se uită la Merete cu o privire rugătoare şi nu-l observă pe fotoreporterul care tocmai intrase pe poarta din piaţa

palatului. Ea încercă să-l împingă spre intrarea din curte, dar el era prea mare şi prea disperat.

— Merete, zise el şi îşi puse mâinile pe umerii lui. Nu face asta. Sunt complet devastat.

— Îmi pare rău, spuse ea şi clătină din cap.

Observă că expresia de pe faţa lui se schimbă rapid. În ochii lui apăru din nou acea privire profundă, plină de insinuări, care o făcea să se simtă nesigură. În spatele lui fotoreporterul îşi dusese aparatul de fotografiat la ochi. La naiba. Ultimul lucru de care avea nevoie în acel moment era un fotoreporter de la un tabloid care le făcea poză.

— Mă tem că nu te pot ajuta! strigă ea şi fugi spre maşină. Pur şi simplu nu e posibil.

Uffe se uitase la ea cu uimire când începuse să plângă la cină, dar starea ei nu-l afecta. Îşi ridică lingura la fel de încet ca întotdeauna şi zâmbi de fiecare dată când înghiţea mâncarea. Avea ochii aţintiţi asupra buzelor ei, dar privirea lui rămânea absentă.

— La naiba! suspină ea, lovind cu pumnul în masă şi uitându-se la Uffe cu o senzaţie de amărăciune şi frustrare înrădăcinată adânc în suflet.

În ultima vreme sentimentul acela începea să apară din ce în ce mai des. Din păcate.

Se trezi. Visul încă îi persista arzător în minte. Atât de viu, de preţuit, de teribil.

Ziua aceea începuse cu o dimineaţă superbă. Puţină gheaţă şi un strat subţire de zăpadă, cât să accentueze atmosfera de vacanţă. Erau cu toţii atât de plini de viaţă. Merete avea şaisprezece ani, iar Uffe treisprezece. La gândul nopţii petrecute împreună, tatăl şi mama lor îşi aruncau priviri melancolice unul altuia din clipa în care încărcaseră maşina cu bagaje până când totul se terminase. Dimineaţa din Ajunul Crăciunului – ce alăturare de cuvinte stranii şi vesele. Atât de promiţătoare. Uffe spusese ceva despre faptul că îşi dorea un CD-player; fusese ultima oară în viaţa lui când îşi exprimase atât de clar o dorinţă.

Şi apoi plecaseră. Erau fericiţi, iar ea şi Uffe râdeau. Toată lumea îi aştepta la destinaţie.

Uffe îi dăduse un brânci pe bancheta din spate. Era cu optsprezece kilograme mai uşor decât sora lui, dar era la fel de agitat şi de sălbatic precum un căţeluş care se luptă printre fraţiorii lui ca să apuce să sugă. Merete îl împinsese înapoi şi îşi scosese căciula în stil peruan ca să-l lovească în cap. În acel moment lucrurile scăpaseră de sub control.

În timp ce maşina lua o curbă în pădure, Uffe o lovise din nou, iar Merete îl apucase şi-l forţase să stea la loc pe banchetă. El lovise,

zbierase şi ţipase râzând, iar Merete îl împinsese şi mai tare. În acel moment, în timp ce tatăl ei chicotea şi-şi întinsese o mână în spate ca să-i atenţioneze pe amândoi, Merete şi Uffe îşi ridicaseră privirile.

Maşina lor era pe cale să depăşească un alt vehicul. Fordul Sierra roşu din dreapta lor avea o pată mare, ca de sare, pe uşile laterale. Un bărbat şi o femeie în jur de patruzeci de ani stăteau în faţă şi priveau drept înainte. Pe bancheta din spate erau un băiat şi o fată, la fel ca ei, iar Uffe şi Merete le zâmbiseră. Băiatul părea cu câţiva ani mai mic decât Merete; părul lui era tuns scurt. Se uitase la ea vesel în timp ce ea dădea la o parte mâna tatălui ei şi îi zâmbise la rândul ei fără să observe că tatăl ei pierduse controlul maşinii. Dar apoi expresia băiatului se schimbase brusc luminată de razele ce pătrundeau printre crengile molizilor. Preţ de o clipă ochii albaştri înspăimântaţi ai băiatului rămăseseră pironiţi asupra ei, iar apoi el dispăru.

Sunetul de metal scrâşnind pe alt metal coincisese cu cel de sticlă spartă de la geamurile din laterala celeilalte maşini. Copiii de pe bancheta din spate se prăbuşiseră aşa cum şi Uffe căzuse peste Merete. În spatele ei, geamul se spărsese, iar în faţă parbrizul era plin cu umbre întunecate ce se ciocneau unele de altele. Nu-şi dăduse seama dacă maşina lor sau celălalt vehicul doborâse copacii de pe marginea drumului, dar observase că trupul lui Uffe se răsucise, iar acesta mai avea puţin şi risca să fie sugrumat de centură. Apoi urmase un zgomot asurzitor, prima oară de la cealaltă maşină, apoi de la a lor.

Sângele de pe tapiţerie şi de pe parbriz se amestecase cu noroiul şi cu zăpada de afară, iar o creangă străpunsese pulpa lui Merete. Un trunchi de copac rupt izbise spatele maşinii propulsându-i pentru un moment în aer. Zgomotul produs de maşina care aterizase cu botul în jos se amestecase cu scrâşnetul Fordului Sierra ce se oprise într-un copac. Apoi maşina lor se răsturnase pe o parte, zdruncinându-i şi alunecase în tufişuri.

Uffe avea braţele ridicate în sus şi picioarele înţepenite în spatele scaunului mamei lor care fusese smuls din podea. În nici o clipă Merete nu îi zărise pe părinţii lor; nu îl văzuse decât pe Uffe.

Când se trezise, inima îi bătea aşa de tare în piept, încât o durea. Era înfrigurată şi avea pielea lipicioasă de la transpiraţie.

— Revino-ţi în fire, Merete! îşi spuse ea cu voce tare şi inspiră adânc.

Îşi duse mâna la piept ca şi cum ar fi încercat să şteargă printr-un gest fizic acea amintire din sufletul ei. Numai în vis reuşea să vadă toate detaliile cu o asemenea claritate înspăimântătoare. La acea vreme, nu fusese în stare să absoarbă totul – înţelesese numai situaţia generală. Luminile, ţipetele, sângele, întunericul, urmate de şi mai multă lumină.

Mai trase o dată adânc aer în piept şi se uită în jos. Lângă ea, în

pat, stătea Uffe, care respira cu un zgomot uşor şuierător. Expresia de pe faţa lui era calmă. Afară, ploaia se scurgea încet prin jgheaburile de pe acoperiş.

Întinse o mână şi mângâie uşor părul fratelui ei în timp ce îşi strânse buzele ca să estompeze suspinele care încercau să îşi facă loc să răbufnească. Mulţumi lui Dumnezeu că parcă trecuseră secole de când avusese ultima oară acel vis.

10
2007

— Bună ziua, numele meu este Assad, zise el.

Mâna păroasă pe care i-o întinsese lui Carl părea că încercase de toate la viaţa ei. Carl nu se dezmetici imediat unde se afla sau cine vorbea cu el. Nu avusese parte de o dimineaţă tocmai strălucită. De fapt, adormise buştean cu picioarele cocoţate pe birou, cu revista de Sudoku în poală şi bărbia înclinată spre gulerul cămăşii ale cărei pliuri, de obicei drepte, semănau acum cu o electrocardiogramă. Picioarele lui erau încă pe jumătate amorţite când şi le coborî de pe birou şi se uită la bărbatul scund, cu pielea întunecată, care stătea în faţa lui. Fără îndoială, era mai în vârstă decât Carl şi nu venea din acelaşi colţ de ţară care pentru Carl reprezenta locul natal.

— Assad. Bine, răspunse Carl leneş.

Dar ce treabă avea cu el?

— Sunteţi Carl Morck, aşa cum scrie pe uşă? Mi s-a spus că trebuie să vă ajut. Vă rog să-mi spuneţi, aşa e?

Carl se strâmbă puţin în timp ce cântărea toate posibilele interpretări a ceea ce tocmai spusese bărbatul. Să-l ajute?

— Da, sigur, aşa sper, sună răspunsul lui Carl.

Şi-o făcuse cu mâna lui şi acum era victima propriei cereri nesăbuite. Din păcate, nu se gândise până în acea clipă că a avea pe cineva în biroul din capătul holului îi va crea unele obligaţii. Pe de o parte, omul trebuia să fie ţinut ocupat. Pe de altă parte şi Carl trebuia să pară ocupat, cel puţin într-un anumit grad.

Nu, nu se gândise la toate aspectele problemei. Nu putea să frece menta toată ziua de acum încolo, când avea în preajmă un om care se holba la el. Crezuse că îşi va face viaţa mai uşoară dacă va avea un asistent.

Bărbatul va avea multe de făcut cât timp Carl îşi ocupa mintea numărând orele în spatele pleoapelor închise. Să spele podeaua, să pună de cafea, să îndosarieze documentele şi să le aşeze în raft. Erau îndeajuns de multe sarcini ca să-l ţină ocupat, îşi spuse el în prima fază.

Dar acum, după ce nu trecuseră decât două ore şi ceva, bărbatul stătea acolo şi se uita la el cu ochii larg deschişi, iar totul în jur era frumos, curat şi aranjat. În rafturile din spatele lui Carl cărţile de specialitate erau aranjate în ordine alfabetică, iar biblioraftele etichetate aşteptau să fie folosite. În două ore şi jumătate terminase toată munca şi gata. Din partea lui Carl se putea duce acasă.

— Ai permis de conducere? îl întrebă pe Assad, sperând că Marcus Jacobsen uitase să ia în calcul acel detaliu.

Dacă se întâmpla aşa, întreaga problemă a angajării bărbatului putea fi regândită.

— Am condus un taxi, o maşină, o camionetă, un tanc T-55 şi unul T-62, maşini blindate şi motociclete cu şi fără ataş.

Carl îi propuse lui Assad ca în următoarele câteva ore să stea liniştit pe scaunul lui şi să citească din cărţile din spatele lui. Se întoarse, luă un volum şi i-l dădu asistentului. *Manualul tehnicianului criminalist*, de detectiv A. Haslund. Sigur, de ce nu?

— Să fii atent la formularea propoziţiilor când citeşti, Assad. Te poate învăţa multe. Ai citit mult în limba daneză?

— Am citit toate ziarele, Constituţia şi toate celelalte.

— Toate celelalte? se miră Carl.

Nu avea să fie deloc uşor.

— Îţi place să rezolvi şi Sudoku? mai întrebă el şi îi dădu lui Assad revista.

Venise după-amiaza. Pe Carl îl durea spatele pentru că stătuse în poziţie dreaptă. Cafeaua lui Assad se dovedise o experienţă alarmant de puternică, adăugând un plus de cofeină lipsei lui de somn. Avea senzaţia deranjantă a sângelui care îi gonea prin vine. De aceea începuse să frunzărească dosarele.

Pe câteva dintre ele le ştia deja pe dinafară, dar majoritatea veneau de la alte secţii de poliţie, iar unele datau de dinainte ca el să se alăture Departamentului Omucideri. Fiecare caz în parte necesita o muncă masivă şi stârnise un mare interes în presă. În câteva erau implicaţi cetăţeni de vază, figuri publice. Dar toate cazurile se împotmoliseră din lipsă de piste.

Carl le sortă în categorii, identificând trei tipuri de dosare. Prima şi cea mai numeroasă categorie cuprindea crime obişnuite de toate genurile, în care motivele plauzibile fuseseră depistate, dar făptaşii rămăseseră necunoscuţi.

Următorul tip erau dosarele care conţineau tot crime, dar de o natură mai complexă. Uneori era dificil să identifici mobilul crimei şi existau una sau mai multe victime. Se putuseră face arestări, identificându-se complici, dar capii sau făptaşii principali rămăseseră necunoscuţi. Omorul în sine avea o oarecare particularitate şi, de obicei, fapta fusese catalogată drept o crimă pasională. Rezolvarea acestui tip de dosare putea fi uneori ajutată de anumite coincidenţe norocoase. Martori care trecuseră întâmplător pe acolo, vehicule folosite la alte infracţiuni, informaţii obţinute ca urmare a unor conjuncturi care nu aveau legătură cu fapta în sine şi aşa mai departe. Erau cazuri care se puteau dovedi dificile pentru investigatori, cu

excepţia situaţiei în care veneau la pachet cu o cantitate mare de noroc.

Şi mai era a treia categorie, care era o combinaţie de crime sau presupuse crime legate de răpiri, violuri, incendieri, furturi cu urmări fatale, anumite tipuri de infracţiuni economice şi câteva dosare cu dedesubturi politice.

Toate erau cazuri pe care poliţia nu reuşise să le soluţioneze, iar în unele situaţii în sine conceptul justiţiei suferise o lovitură serioasă. Un copil dispărut dintr-un cărucior, un cetăţean dintr-o comunitate de pensionari strangulat în apartamentul său, un patron de fabrică găsit mort în cimitirul din Karup sau cazul femeii diplomat de la Zoo. Cu toate că lui Carl nu-i plăcea să recunoască acest lucru, demersul lui Piv Vestergard avea o anumită valoare, chiar dacă ţinta ei era să mai câştige nişte voturi. Şi asta pentru că fiecare dintre aceste dosare putea să aducă la disperare orice poliţist care se ocupa de ele.

Îşi mai aprinse o ţigară şi se uită la Assad care stătea vizavi de el. Un bărbat calm, îşi zise el. Dacă Assad îşi vedea de lucru aşa cum făcea în acel moment poate că treaba va merge până la urmă.

Carl puse cele trei teancuri de dosare pe birou, în faţa lui şi se uită la ceas. Încă o jumătate de oră cu braţele încrucişate şi cu ochii închişi. Apoi puteau pleca amândoi acasă.

— Ce fel de dosare sunt cele pe care le ai acolo?

Carl se uită chiorâş la sprâncenele negre ale lui Assad printre pleoapele care refuzau să se deschidă complet. Bărbatul se apleca peste birou şi ţinea în mână *Manualul tehnicianului criminalist.* Îşi introdusese un deget între file, pe post de semn de carte, ceea ce denota că avansase destul de mult cu cititul. Sau poate se uita doar la poze; asta făcea majoritatea.

— Ştii ce, Assad? Mi-ai întrerupt şirul gândurilor, zise Carl şi îşi înăbuşi un căscat. Ei bine, ce-a fost a fost. Deci, astea sunt dosarele la care o să lucrăm. Cazuri vechi la care alţi oameni au renunţat. Înţelegi?

Assad ridică din sprâncene.

— Este foarte interesant, spuse el şi ridică dosarul de deasupra. Nimeni nu ştie nimic despre făptaş şi chestii din astea?

Carl îşi întinse muşchii gâtului şi se uită la ceas. Nu era nici măcar ora 15. Apoi luă dosarul de la Assad şi se uită la el.

— Nu cunosc acest caz. Are legătură cu săpăturile de pe insula Sprogo, când construiau podul dintre Zealand şi Funen. Au găsit un cadavru la faţa locului, dar mai mult nu s-a putut afla. Poliţia din Slagelse a investigat cazul. O adunătură de trântori.

— Trântori? zise Assad şi dădu din cap aprobator. Şi ăsta are prioritate?

Carl se uită la el fără să înţeleagă.

— Mă întrebi dacă ăsta e primul caz de care o să ne ocupăm? Asta vrei să spui?

— Da. Ăsta e?

Carl se încruntă. Prea multe întrebări deodată.

— Trebuie să studiez toate dosarele înainte să mă hotărăsc.

— Sunt strict secrete? întrebă Assad şi puse cu grijă dosarul la loc pe teanc.

— Documentele de caz? Da, e foarte probabil să conţină informaţii care nu sunt menite pentru toată lumea.

Bărbatul cu pielea smeadă rămase o vreme tăcut. Arăta ca un băieţel care ceruse o îngheţată şi fusese refuzat, dar ştia că dacă va insista suficient de mult avea şanse să obţină ce dorea. Se uitară unul la altul aşa de mult timp încât Carl sfârşi prin a se simţi confuz.

— Ce e? întrebă el. Vrei ceva anume?

— Din moment ce sunt aici şi promit să-mi pun lacăt la gură şi să nu spun nimic despre ce citesc, pot să mă uit prin dosare?

— Asta nu e treaba ta, Assad.

— Nu, dar care e treaba mea acum? Am ajuns la pagina 45 din carte, iar acum capul meu vrea ceva diferit.

— Înţeleg.

Carl se uită în jur ca să găsească alte provocări, dacă nu pentru capul lui Assad, măcar pentru braţele lui bine proporţionate. Îşi dădu seama că într-adevăr asistentul lui nu prea avea ce face.

— Păi, dacă îmi promiţi pe tot ce ai mai scump că nu o să discuţi cu nimeni altcineva în afară de mine despre ce citeşti, atunci dă-i drumul, spuse el şi împinse unul dintre teancuri câţiva centimetri mai în faţă spre Assad. Sunt trei teancuri aici, aşa că ai grijă să nu le încurci. Am pus la cale un sistem excelent, care mi-a luat mult timp. Şi ţine minte: Nu vorbeşti cu nimeni despre aceste cazuri, Assad, zise el şi se întoarse spre computer. Şi încă un lucru, Assad. Sunt cazurile mele şi sunt foarte ocupat; poţi vedea şi singur câte sunt. Aşa că să nu te aştepţi de la mine să discut despre cazuri cu tine. Ai fost angajat să faci curăţenie, să pregăteşti cafeaua şi să mă duci cu maşina unde am nevoie. Dacă nu ai nimic de făcut, nu mă supăr dacă citeşti dosarele. Dar asta nu are nimic de-a face cu slujba ta, ai înţeles?

— Da, răspunse el şi rămase o vreme cu ochii la teancul de dosare. Sunt cazuri speciale, de sine stătătoare. Înţeleg asta. O să iau primele trei cazuri. N-o să le încurc. O să le ţin în dosarele lor în camera mea. Când ai nevoie de ele, strigă, iar eu o să le aduc.

Carl se uită la Assad care ieşi din birou cu trei dosare sub braţ şi cu *Manualul tehnicianului criminalist* la îndemână. Asistentul lui îl pusese pe gânduri.

Peste nu mai mult de o oră Assad stătea din nou lângă biroul lui Carl. Între timp, Carl se gândise la Hardy. La sărmanul detectiv care-şi rugase colegul să-l omoare. Dar cum ar fi putut face el aşa ceva? Astfel de gânduri nu puteau duce niciodată la nimic constructiv.

Assad puse un dosar în faţa lui Carl.

— Ăsta e singurul caz de care-mi aduc aminte. S-a întâmplat în vremea când luam lecţii de daneză, aşa că am citit despre el în ziare. Era foarte interesant. Aşa gândeam pe atunci. Şi acum mi se pare la fel.

Îi dădu documentul lui Carl, care se uită la el.

— Deci ai venit în Danemarca în 2002?

— Nu, în ’98. Dar m-am apucat de lecţii de daneză abia în 2002. Ai lucrat la dosar atunci?

— Nu, era cazul Echipei de Intervenţie Rapidă, înainte de reorganizarea din cadrul forţelor de poliţie.

— Şi s-a ocupat Echipa de Intervenţie Rapidă pentru că trebuia să îl rezolve repede?

— Nu, pentru că era… Studie faţa lui Assad, care-l privea atent, cu sprâncenele ridicate. Da, aşa e, se corectă el.

Ce rost avea să-l împovăreze pe Assad, care nu avea deloc cunoştinţe în domeniu, cu toate procedurile complexe ale poliţiei?

— A fost o fată drăguţă, acea Merete Lynggaard.

Assad se uită la şeful lui cu un zâmbet larg.

— Drăguţă? repetă Carl şi privi femeia frumoasă, plină de viaţă, din fotografie. Da, într-adevăr a fost.

11
2002

În următoarele două zile mesajele începură să se adune. Secretara încercă să-şi ascundă iritarea şi să pară prietenoasă. De mai multe ori Merete o surprinse uitându-se fix la ea când credea că n-o observa. Odată îşi întrebase şefa dacă ar vrea să joace împreună squash în weekend, dar ea o refuzase. Nu avea nici un chef să întreţină relaţii de camaraderie cu personalul ei. După aceea secretara îşi reluase comportamentul ursuz şi retras.

Într-o vineri, Merete luă cu ea acasă ultimele mesaje pe care secretara ei i le lăsase pe birou. După ce le citi de mai multe ori, le aruncă la coş. Apoi făcu un nod la sacul de gunoi şi îl duse la containerul de afară. Trebuia să pună capăt la asta o dată pentru totdeauna. Şi se simţea rea şi tristă.

Menajera lăsase o caserolă pe masă. Era încă puţin caldă când Merete şi Uffe terminară goana prin casă. Lângă recipient se afla un bileţel deasupra unui plic. „O, nu, o să-şi dea demisia", îşi spuse Merete şi apoi citi biletul. „Un bărbat a adus scrisoarea acasă. Cred că are legătură cu ministerul."

Merete ridică plicul şi îl rupse. „Drum bun la Berlin", era tot ce scria.

Uffe stătea lângă ea cu farfuria goală şi zâmbea nerăbdător în timp ce mustăcea la mirosul delicios al mâncării. Merete îşi strânse buzele şi luă o porţie din caserolă pentru fratele ei în timp ce-şi înăbuşea lacrimile.

Vântul dinspre est vuia tot mai puternic şi izbea de vapor valurile împroşcând carena cu spumă. Lui Uffe îi plăcea să stea afară pe puntea însorită şi să se uite la formele ce răsăreau de-a lungul vaporului în timp ce pescăruşii ţipau şi îşi desfăceau aripile deasupra capetelor lor. Iar lui Merete îi plăcea să-l vadă pe Uffe fericit. Abia aşteptase weekendul petrecut împreună. Ce bine că până la urmă se hotărâse să meargă! Berlinul era un oraş minunat.

În faţă, un cuplu mai în vârstă se uita în direcţia lor; în spatele celor doi stătea o familie, la una dintre mesele din preajma coşului pentru evacuarea fumului, cu termosurile şi sandvişurile pe care le aduseseră cu ei. Copiii terminaseră deja de mâncat, iar Merete le zâmbi. Tatăl lor se uită la ceas şi îi spuse ceva soţiei. Apoi împachetă mâncarea rămasă. Merete îşi aminti că obişnuia să meargă în astfel de excursii cu părinţii ei. Asta se întâmpla cu mult timp în urmă.

Se întoarse. Călătorii se îndreptau deja spre puntea de jos unde îşi parcaseră maşinile. În curând aveau să ajungă la portul din Puttgarden; nu mai erau decât zece minute, dar nu toată lumea se grăbea. Doi bărbaţi stăteau lângă ferestrele mari de la pupa, cu eşarfele înfăşurate bine în jurul gâtului şi se uitau calmi la mare. Unul din ei arăta sfrijit şi plăpând. Merete estimă că stăteau la circa doi metri unul de altul, aşa că probabil nu erau împreună.

Un impuls brusc o făcu să scoată biletul din buzunar şi să se uite din nou la cele şase cuvinte. Îl puse la loc în plic şi îl ridică în aer lăsându-l să fluture o clipă în bătaia vântului. Apoi îi dădu drumul. Plicul zbură în sus şi apoi coborî învârtejindu-se şi alunecă printr-o deschizătură a punţii superioare. O vreme ea crezu că vor fi nevoiţi să coboare ca să-l recupereze, dar apoi biletul reapăru brusc şi începu să danseze peste valuri. Se răsuci de câteva ori şi dispăru în spuma albă.

Uffe râse. Urmărise plicul tot timpul. Apoi ţipă, îşi scoase şapca şi o aruncă după plic.

— Nu, nu face asta! apucă ea să strige înainte ca şapca să aterizeze în mare.

Era un cadou de Crăciun şi lucrul la care Uffe ţinea cel mai mult. În clipa în care dispăru, el regretă gestul făcut. Era clar că se gândea să sară după şapcă în încercarea disperată de a o recupera.

— Nu, Uffe! strigă ea. Nu poţi face asta! A dispărut!

Dar Uffe îşi pusese deja un picior pe bariera de metal a balustradei, cu centrul de greutate al corpului mult prea sus.

— Opreşte-te, Uffe! Nu mai poţi face nimic, ţipă ea din nou.

Dar Uffe era puternic, mult mai puternic decât ea şi se afla departe. Conştiinţa lui era jos în valuri împreună cu şapca primită în dar de Crăciun. Reprezenta o relicvă a vieţii lui simple, fără Dumnezeu.

Apoi ea îi dădu o palmă tare peste faţă. Nu mai făcuse niciodată aşa ceva şi îşi trase mâna instantaneu, speriată. Uffe nu înţelegea ce se întâmplase. Uită de şapcă şi îşi duse mâna la obraz. Era şocat. Trecuseră ani de când mai simţise o asemenea durere. Nu înţelegea. Apoi se uită urât la ea şi o plesni la rândul lui. O lovi mai tare ca oricând.

12
2007

Şeful de la Omucideri, Marcus Jacobsen, îşi petrecuse încă o noapte fără să doarmă destul.

Martora din cazul ciclistului omorât în parcul Valby încercase să se sinucidă luând o supradoză de somnifere. Jacobsen nu pricepea ce naiba o împinsese să meargă atât de departe. În definitiv, avea copii şi o mamă care o iubea. Cine oare o ameninţase pe femeie determinând-o să recurgă la asemenea gesturi extreme?

Poliţia îi oferise protecţia acordată în mod normal martorilor şi făcuse tot ce putuse ca ea să se simtă în siguranţă. Era supravegheată zi şi noapte. De unde naiba luase pastilele alea?

— Ar trebui să te duci acasă şi să dormi puţin, zise asistentul lui când Marcus se întoarse de la şedinţa din fiecare vineri dimineaţă cu şeful poliţiei în sala de conferinţe a comisariatului.

El dădu din cap aprobator.

— Da, poate doar câteva ore. Dar tu şi Bak trebuie să mergeţi la Spitalul Naţional ca să vedeţi ce puteţi afla de la femeia aia. Şi luaţi-i pe mama ei şi pe copii cu voi, ca să-i poată vedea. Trebuie să încercăm s-o readucem cu picioarele pe pământ.

— Aha, sau departe de el, spuse Lars Bjorn.

Toate apelurile trebuiau să fie redirecţionate, dar telefonul sună totuşi. „Nu vreau să vorbesc la telefon cu nimeni, exceptându-i pe Regină şi pe Prinţul Henrik”, îi spusese el secretarei. Deci probabil că era soţia lui.

— Da? spuse el, simţindu-se dintr-odată mai obosit ca oricând.

— E inspectorul-şef, şopti Bjorn, ţinând mâna deasupra receptorului.

Îi dădu telefonul lui Marcus şi ieşi pe vârfuri din încăpere.

— Marcus, zise inspectorul-şef cu vocea sa distinctă. Te-am sunat să-ţi spun că ministrul justiţiei şi comitetele au grăbit lucrurile. Aşa că alocarea suplimentară de fonduri a fost aprobată.

— Mă bucur să aud asta, răspunse Marcus şi încercă imediat să se gândească la modul în care putea fi împărţit bugetul.

— Da, păi, ştii cum e cu ierarhia… Astăzi, Piv Vestergard şi Comitetul Judiciar al Partidului Danez s-au întâlnit cu ministrul justiţiei, aşa că toate rotiţele încep să se mişte. Şeful poliţiei l-a rugat pe şeful Poliţiei Naţionale să afle dacă ai pus pe picioare noul departament, zise el.

— Da, cred că da, răspunse el şi se încruntă când se gândi la faţa agasantă a lui Carl.

— E bine. O să le spun. Care e primul caz de care se ocupă?

Nu era chiar o întrebare bine-venită.

Carl tocmai se pregătea să plece acasă. Ceasul de pe perete arăta 16:36, dar ceasul lui interior era cu câteva ore înainte. Aşa că se simţi extrem de dezamăgit când Marcus Jacobsen sună şi îi spuse că va veni jos ca să-i facă o vizită.

— Trebuie să raportez mai departe la ce lucrezi.

Carl se uită cu resemnare la avizierul gol şi la şirul de pahare de cafea de pe micuţa lui masă pentru şedinţe.

— Dă-mi douăzeci de minute, Marcus. Apoi eşti bine-venit aici. Suntem în mijlocul a ceva acum.

Lăsă jos telefonul, îşi umflă obrajii şi pufăi. Apoi expiră încet când se ridică şi traversă holul spre încăperea pe care Assad şi-o amenajase ca să se simtă ca acasă. Pe biroul anormal de mic erau două fotografii înrămate în care se vedeau grupuri mari de oameni. Pe perete, deasupra biroului, atârna un poster cu un text în arabă şi o poză frumoasă cu o clădire exotică pe care Carl nu o recunoscu imediat. De un cârlig de pe uşă atârna un halat maro, de genul celor care se demodaseră în aceeaşi perioadă cu încălzitoarele pentru picioare.

Assad aranjase frumos echipamentele pentru curăţenie de-a lungul peretelui: o găleată, un mop, aspiratorul şi o mare de sticle cu detergenţi. Pe rafturi erau mănuşile de cauciuc şi un radio mic cu casetofon, care scotea sunete în surdină ce-i aminteau de bazarul din Sousse.

Lângă radio erau un carneţel, nişte hârtii, un creion, un Coran şi o mică selecţie de reviste în arabă. Pe podea, în faţa rafturilor, se afla un covoraş de rugăciune care părea prea mic pentru genunchii lui Assad. Una peste alta, era o scenă destul de pitorească.

— Assad, zise Carl. Ne grăbim. Şeful de la Omucideri va veni aici în douăzeci de minute şi trebuie să ne pregătim. Când ajunge, aş vrea să speli podeaua din celălalt capăt al holului. Asta înseamnă puţină muncă peste program, dar sper că e în regulă.

— Recunosc, sunt impresionat, Carl, spuse Marcus Jacobsen, uitându-se la avizier cu ochi obosiţi. Ai reuşit să pui la punct locul ăsta. Te-ai repus pe picioare?

— Dacă m-am repus pe picioare? Da, păi, fac tot ce pot. Dar sper să înţelegi că va mai dura ceva până voi lucra la viteză maximă.

— Să mă anunţi dacă ai nevoie să discuţi din nou cu un consilier psihologic. Nu ar trebui să subestimezi trauma pe care o poate provoca genul de experienţă prin care ai trecut.

— Nu cred că va fi necesar.

— E bine, Carl. Dar să nu eziţi să-mi spui.

Jacobsen se întoarse şi se uită la peretele îndepărtat.

— Văd că ai reuşit să montezi televizorul cu ecran plat, zise el, uitându-se la imaginea de un metru cu ştirile de la Canalul 2.

— Da, trebuie să fim la curent cu evenimentele din lume, răspunse Carl mulţumindu-i în gând lui Assad.

Asistentului lui nu îi luase mai mult de cinci minute ca să instaleze toată drăcia aia. Se părea că era priceput şi la asta.

— Apropo, tocmai au arătat că martora din cazul ciclistului omorât a încercat să se sinucidă, continuă Carl.

— Ce? Pentru Dumnezeu, ce repede s-a scurs informaţia! exclamă şeful de la Omucideri arătând şi mai epuizat.

Carl ridică din umeri. După zece ani în fruntea Diviziei Omucideri bărbatul ar fi trebuit să fie obişnuit cu acest joc.

— Am împărţit cazurile în trei categorii, zise el şi arătă spre teancurile de dosare. Sunt cazuri mari, complicate. Am petrecut zile întregi citindu-le. O să ia ceva vreme, Marcus.

Jacobsen îşi mută privirea de la televizor.

— Ai tot timpul din lume, Carl. Doar că din când în când trebuie să vii cu nişte rezultate. Să mă anunţi dacă cineva de sus te poate ajuta, spuse el şi încercă să schiţeze un zâmbet. Deci de care caz te-ai decis să te ocupi mai întâi?

— Păi, ăăă… Acum, la început, am mai multe cazuri în vedere. Dar cred că cel al lui Merete Lynggaard va fi primul.

Faţa lui Jacobsen se lumină.

— O, da. A fost unul ciudat. Modul în care a dispărut de pe feribotul Rodby-Puttgarden… într-o clipă era acolo, în următoarea nu mai era. Şi fără nici un singur martor.

— Sunt multe aspecte ciudate în acest caz, zise Carl încercând să-şi amintească măcar unul.

— Parcă îmi amintesc că fratele ei a fost acuzat că a împins-o peste bord, dar mai târziu s-a renunţat la acuzaţie. Ăsta e firul pe care vrei să-l urmezi?

— Poate. Nu ştiu unde se află el acum, aşa că mai întâi trebuie să-i dau de urmă. Dar mai sunt şi alte piste interesante…

— Parcă îmi amintesc că documentele ziceau ceva despre fratele ei că a fost internat într-un azil din nordul regiunii Zealand, spuse Jacobsen.

— O, da. Dar ar putea să nu mai fie acolo.

Carl încercă să pară gânditor. „Du-te înapoi la tine în birou, domnule şef de la Omucideri”, îşi spuse el. Atâtea întrebări, iar el nu petrecuse decât cinci minute citind raportul despre caz.

— Este într-un loc care se numeşte Egely. În oraşul Frederikssund.

Vocea venea din pragul uşii unde stătea Assad sprijinit de mop. Arăta ca cineva de pe o altă planetă, cu zâmbetul de fildeş, cu mănuşile verzi de cauciuc şi cu halatul care îi ajungea până la glezne.

Şeful de la Omucideri se uită uimit la acea fiinţă exotică.

— Hafez el-Assad, zise el şi-i întinse o mână înmănuşată.

— Marcus Jacobsen, spuse şeful de la Omucideri şi scutură mâna bărbatului.

Apoi se întoarse spre Carl şi se uită la el cu o privire întrebătoare.

— Acesta este noul asistent din departament. Assad m-a auzit vorbind despre caz, zise Carl şi îi adresă asistentului său o privire pe care acesta alese să o ignore.

— Înţeleg, zise Jacobsen.

— Da, inspectorul-şef Morck a muncit foarte mult. Eu l-am ajutat pe ici, pe colo, pe unde am putut, spuse Assad cu un zâmbet larg. Ce nu înţeleg eu este de ce nu a fost găsit niciodată în apă corpul lui Merete Lynggaard. În Siria, de unde vin eu, sunt mii de rechini în apă, care mănâncă leşurile. Dar dacă nu sunt atâţia rechini în marea din jurul Danemarcei, corpurile probabil că sunt găsite la un moment dat. Acestea se umflă ca nişte baloane din cauza organelor care putrezesc înăuntru.

Şeful de la Omucideri încercă să zâmbească.

— Da, păi, apele din jurul Danemarcei sunt adânci şi largi. Adesea nu reuşim să găsim corpurile oamenilor care s-au înecat. De fapt, se întâmplă destul de des în apele acelea ca oamenii să cadă peste bord dintr-un vas de pasageri. Şi de multe ori corpurile nu sunt găsite niciodată.

— Assad, zise Carl şi se uită la ceas. Te poţi duce acasă acum. Ne vedem mâine.

Assad înclină scurt din cap şi luă găleata de jos. După câteva zgomote la capătul holului, el reapăru în prag şi îşi luă la revedere.

— Pare un personaj pe cinste acest Hafez el-Assad, spuse Jacobsen când paşii bărbatului nu se mai auziră pe hol.

13
2007

După weekend Carl găsi pe computer un bilet de la asistentul şefului său.

> L-am informat pe Bak că lucrezi la cazul Merete Lynggaard. Bak s-a ocupat de caz când făcea parte din Echipa de Intervenţie Rapidă, în timpul fazei finale a investigaţiei, aşa că este familiarizat cu detaliile. Acum investighează cazul biciclistului ucis, dar e gata să discute cu tine despre caz, preferabil cât mai curând cu putinţă.
>
> Lars Bjorn

Carl pufni. „Preferabil cât mai curând cu putinţă”. Cine naibii se credea Bak, acel pios nenorocit. Autosuficient, autoimportant şi autopromovat. Un birocrat şi un sclav. Probabil că soţia lui trebuia să completeze trei exemplare de cerere ca să primească o mângâiere mai jos de talie.

Deci Bak investigase un caz care *nu* fusese rezolvat. Ce drăguţ! Carl aproape că se simţi motivat să încerce să deznoade firele acestuia. Ridică dosarul de pe birou şi îl rugă pe Assad să-i facă o cafea.

— Nu la fel de tare ca data trecută, Assad, îi ceru el, gândindu-se la distanţa până la toaletă.

Dosarul Lynggaard era, fără îndoială, cel mai organizat şi complet dosar pe care Carl îl văzuse până acum. Conţinea copii cu de toate, de la rapoarte asupra sănătăţii fratelui ei, Uffe, până la transcrieri ale interogatoriilor poliţei, tăieturi din tabloide şi revistele mondene, câteva interviuri filmate cu Merete Lynggaard şi transcrieri detaliate ale declaraţiilor luate colegilor, ca şi pasagerilor de pe vapor care îi văzuseră pe cei doi fraţi împreună pe puntea superioară.

Erau şi poze care arătau puntea, balustrada şi distanţa până la apă. Existau analize ale amprentelor luate din locul din care ea dispăruse. Erau şi adresele a numeroşilor pasageri care făcuseră poze la bordul feribotului Scandline. Dosarul cuprindea chiar şi o copie a jurnalului navei, din care reieşea modul în care căpitanul răspunsese la întregul incident. Dar nu exista nimic de care Carl să se poată agăţa cu adevărat.

„Trebuie să mă uit la înregistrările video”, îşi spuse el după ce citi tot materialul. Se uită cu resemnare la DVD-player.

— Am o treabă pentru tine, Assad, zise el când bărbatul se întoarse cu cana aburindă cu cafea. Du-te sus la Divizia Omucideri, la etajul

trei, treci de uşile verzi şi mergi pe holul roşu până când dai de un loc bombat unde…

Assad îi dădu cana lui Carl, iar mirosul acesteia promitea încă de la distanţă că-i va pricinui nişte probleme de stomac.

— Un loc bombat? întrebă el cu fruntea încreţită.

— Da, ştii tu, unde holul roşu se lărgeşte. Du-te la femeia blondă. O cheamă Lis. E de treabă. Spune-i că ai nevoie de un aparat video pentru Carl Morck. Suntem buni prieteni, noi doi, spuse el şi îi făcu cu ochiul lui Assad.

Acesta îi făcu la rândul lui cu ochiul.

— Dar dacă bruneta e singură acolo, continuă el, las-o baltă şi vino înapoi.

Assad încuviinţă din cap.

— Şi nu uita să aduci un adaptor, strigă el după ce Assad plecă agale pe holul din subsol, luminat de neoane.

— Era numai bruneta acolo, spuse Assad când se întoarse. Mi-a dat două aparate video şi a zis că nu le vor înapoi, spuse el şi zâmbi larg. Şi ea este frumoasă.

Carl clătină din cap. Probabil că se făcuseră unele schimbări de personal.

Prima înregistrare video era cu programe de la televizor care fuseseră transmise pe posturi la 21 decembrie 2001, în care Merete Lynggaard făcea comentarii la o conferinţă informală pe teme de sănătate şi mediu, la care participase la Londra. Interviul era în principal despre discuţiile ei cu un senator pe nume Bruce Jansen cu privire la atitudinea americanilor faţă de activitatea Organizaţiei Mondiale a Sănătăţii şi de Protocolul de la Kyoto care, în opinia lui Merete, erau două lucruri promiţătoare pentru viitor.

„Mă întreb dacă era uşor de prostit", se întrebă Carl. Dar dincolo de o anumită doză de naivitate proprie vârstei, Merete Lynggaard părea cu capul pe umeri, profesionistă şi corectă. Îl domina de departe pe ministrul de interne şi al sănătăţii, proaspăt numit în funcţie, care stătea lângă ea şi arăta ca o parodie de profesor de liceu dintr-un film din anii '60.

— O femeie elegantă şi drăguţă, remarcă Assad din pragul uşii.

A doua înregistrare video era din 20 februarie 2012. Vorbind în numele purtătorului de cuvânt pe probleme de mediu al partidului ei, Merete Lynggaard făcea comentarii cu privire la raportul pe care ecologistul Bjarke Omfelt, un tip sceptic şi încrezut, îl înaintase Comitetului Decepţiilor Ştiinţei. „Ce nume pentru un comitet, îşi spuse Carl. Şi când te gândeşti că orice din Danemarca ar putea suna atât de kafkian…"

În al doilea reportaj femeia de pe ecran era o cu totul altă Merete

Lynggaard. Era în mai mare măsură ea însăşi şi mai puţin politiciană.

— Este chiar foarte, foarte frumoasă, zise Assad.

Carl se uită la el. Aparent, fizicul unei femei reprezenta un factor extrem de preţios în opinia asistentului său. Dar îi dădea dreptate. Merete avea o anumită aură în timpul acelui interviu. Afişa un surplus de farmec puternic pe care aproape orice femeie poate să-l emane ori de câte ori îi merge foarte bine. Foarte grăitor, dar şi derutant.

— Era însărcinată pe atunci? întrebă Assad.

Judecând după numărul de membri de familie din fotografiile lui, aceasta reprezenta o stare fiziologică a femeii cu care era destul de familiarizat. Carl îşi aprinse o ţigară şi frunzări din nou dosarul. Din motive evidente, nu exista nici un raport al autopsiei care l-ar fi putut ajuta să răspundă la acea întrebare, din moment ce cadavrul nu fusese niciodată găsit.

Se uită peste articolele din revistele mondene, îi sări în ochi că ea nu era în mod deosebit interesată de bărbaţi, deşi acest lucru, desigur, nu ar fi împiedicat-o să rămână însărcinată. La o analiză mai atentă, observă că ea nu fusese văzută niciodată în compania unei persoane cu care ar fi putut avea relaţii intime, fie bărbat sau femeie.

— Probabil că era doar îndrăgostită, concluzionă Assad şi înlătură fumul cu mâna. Se apropiase atât de mult de ecran că mai avea puţin şi intra înăuntru. Pata aceea mică roşie de pe obraz, continuă el. Uite!

Carl clătină din cap.

— Pun pariu că erau numai 2° Celsius în ziua aceea. Interviurile luate afară îi fac întotdeauna pe politicieni să arate mai sănătoşi, Assad. Altfel de ce crezi că ar suporta aşa ceva?

Dar Assad avea dreptate. Era o diferenţă clară între interviul de mai înainte şi acela. Ceva se petrecuse cu Merete între timp. Nu putea fi Bjarke Omfelt, un lobbyist dus cu capul, care se pricepea să despice firul în patru în legătură cu dezastrele naturale pe care le purica până la nivel de atom, cel care o făcuse pe Merete Lynggaard să strălucească atât de fermecător.

Carl se uită în gol o vreme. În fiecare investigaţie venea un moment în care detectivul îşi dorea cu ardoare să o fi întâlnit pe victimă cât timp aceasta era în viaţă. De data aceasta se întâmplă mai devreme decât de obicei.

— Assad, sună la azilul acela, Egely, unde a fost internat fratele lui Merete Lynggaard şi stabileşte o întâlnire în numele detectivului comisar-adjunct Morck.

— Detectivul comisar-adjunct Morck? Cine e ăla?

Carl bătu uşor cu degetul în tâmplă. Oare bărbatul din faţa lui era chiar aşa de prost?

— Cine crezi că e?

Assad clătină din cap.

— Păi, m-am gândit că eşti poliţist comisar-adjunct. Nu aşa se spune acum, după noua reformă din poliţie?

Carl trase adânc aer în piept. Nenorocita aia de reformă a poliţiei. Puţin îi păsa de ea.

Directorul de la Egely sună înapoi zece minute mai târziu şi nici măcar nu încercă să-şi ascundă curiozitatea. Evident, Assad improvizase puţin, dar la ce naiba s-ar fi putut aştepta Carl de la un asistent cu doctorat în mănuşi de cauciuc şi găleţi de plastic? Până la urmă, toată lumea trebuia să se târască înainte de a învăţa să meargă. Se uită la asistentul lui şi încuviinţă din cap încurajator când acesta îşi ridică privirea din jocul de Sudoku.

Lui Carl nu îi luă decât 30 de secunde ca să-i explice directorului despre ce era vorba. Răspunsul acestuia fu grăbit şi scurt. Uffe Lynggaard nu scosese niciodată nici o vorbă, aşa că detectivul comisar-adjunct nu avea să obţină nimic dacă ar fi încercat să discute cu el. În plus, deşi Uffe era atât mut, cât şi greu de abordat, nu fusese plasat sub tutelă. Şi din moment ce Uffe Lynggaard nu-şi dăduse acordul ca cineva din partea azilului să vorbească în numele lui, *ei* nu îi puteau spune nimic. Era o situaţie fără sorţi de izbândă.

— Cunosc procedurile. Sigur că nu încerc să încalc regula confidenţialităţii. Dar investighez dispariţia surorii lui, aşa că eu cred că ar putea fi în beneficiul lui Uffe să vorbească totuşi cu mine.

— Dar nu vorbeşte. Tocmai v-am spus asta.

— De fapt, multe persoane pe care le interogăm nu vorbesc, dar ne descurcăm şi aşa. Noi, cei din Departamentul Q, ne pricepem să descifrăm limbajul corporal.

— Departamentul Q?

— Da, suntem o echipă de investigatori de elită din cadrul poliţiei. Când pot trece să îl văd?

Carl îl auzi pe bărbat oftând. Nu era prost. Recunoştea un om greu de dus cu vorba când îl întâlnea.

— Lăsaţi-mă să văd ce pot face. O să vă contactez din nou, spuse el atunci.

— Ce i-ai spus omului când l-ai sunat, Assad? ţipă Carl când puse jos receptorul.

— Omului ăla? I-am spus că vrei să discuţi numai cu şeful, nu cu un director.

— Directorul *este* şeful, Assad.

Carl trase adânc aer în piept, se ridică şi se duse la asistentul său pe care îl privi drept în ochi.

— Nu cunoşti cuvântul „director”? Un director e un fel de şef.

Înclinară din capul unul către altul. Era în regulă.

— Assad, mâine vreau să mă iei din Allerod, unde stau. O să facem

o plimbare cu maşina. Ai înţeles?

El ridică din umeri.

— Şi n-o să fie nici o problemă cu asta în timp ce suntem pe teren, nu? întrebă Carl şi arătă spre covoraşul pentru rugăciuni.

— Îl pot rula.

— Bine. Dar de unde ştii în ce direcţie este Mecca?

Assad arătă spre cap, ca şi cum ar fi avut un sistem GPS implantat în lobul temporal.

— Şi dacă cineva chiar nu ştie unde e, mai e asta, spuse el şi ridică o revistă sub care se afla o busolă.

— Ha! exclamă Carl şi se uită la aglomerarea incredibilă de ţevi metalice care se ridicau prin tavan. Dar busola nu funcţionează aici.

Assad arătă din nou spre cap.

— Deci, presupun că simţi unde este, continuă Carl. Şi nu trebuie să fii foarte exact, nu?

— Allah e mare. Are umerii foarte laţi.

Carl se strâmbă. Sigur că Allah e mare. La ce se gândea?

Patru perechi de ochi încercănaţi se întoarseră şi se uitară la Carl când acesta intră în biroul lui Bak. Nimeni nu se putea îndoi că echipa lucra sub o presiune extremă. Pe perete atârna o hartă mare a parcului Valby pe care erau marcate informaţiile-cheie: locul crimei, unde fusese găsită arma – o lamă de ras de modă veche, zona în care martora o văzuse pe victimă împreună cu suspectul şi, în fine, ruta pe care martora se plimbase prin parc. Echipa măsurase şi analizase totul pe îndelete, dar nu ajunsese la nici un rezultat.

— Trebuie să amânăm discuţia până mai târziu, Carl, spuse Bak trăgând de mâneca jachetei de piele neagră pe care o moştenise de la fostul şef de la Omucideri.

Haina reprezenta cea mai preţioasă avere a lui Bak, dovada că era fantastic şi rareori şi-o dădea jos. Caloriferele pompau căldură, iar în încăpere erau cel puţin 40° Celsius, dar nu conta. În plus, probabil că tocmai voia să iasă pe uşă.

Carl se uită la fotografiile agăţate la avizier în spatele membrilor echipei; nu era o privelişte încurajatoare. Evident, corpul victimei fusese mutilat după moarte. Avea răni adânci în piept şi o jumătate de ureche tăiată. Pe bluza albă ucigaşul desenase o cruce cu sângele victimei.

Carl presupuse că jumătatea de ureche servise pe post de stilou. Iarba îngheţată din jur era bătătorită, iar bicicleta avea spiţele de la roata din faţă complet distruse. Rucsacul biciclistului zăcea deschis pe pământ, iar manualele lui de economie erau împrăştiate peste tot.

— Ai spus că amânăm discuţia, da? Bine. Dar înainte de asta, poţi să te aduni o clipă şi să-mi zici ce spune martora-cheie despre

individul pe care l-a văzut vorbind cu victima chiar înainte de crimă?

Cei patru oameni se uitară la el ca şi cum ar fi profanat un mormânt. Bak nu avea nici o scânteie în ochi.

— Nu e cazul tău, Carl. O să discutăm mai târziu. Crezi sau nu, suntem chiar foarte ocupaţi aici.

Carl dădu din cap aprobator.

— O, sigur, văd asta pe feţele voastre bine hrănite. Sigur că sunteţi ocupaţi. Cred că deja aţi trimis oamenii să scotocească prin locuinţa martorei după ce a fost spitalizată, nu?

Ceilalţi se uitară unii la alţii. Deranjaţi, dar în acelaşi timp cu priviri întrebătoare. Deci n-o făcuseră. Excelent.

Marcus Jacobsen tocmai se aşezase la birou, când intră Carl. Ca de obicei, şeful de la Omucideri era dichisit. Cărarea din părul lui era dreaptă ca un cuţit, iar ochii lui atenţi şi alerţi.

— Marcus, aţi căutat prin casa martorei după încercarea de sinucidere? întrebă Carl şi arătă spre dosarul care se afla pe mijlocul biroului lui Jacobsen.

— Ce vrei să spui?

— Nu aţi găsit bucata lipsă din urechea victimei, nu?

— Nu, încă nu. Vrei să spui că s-ar putea afla acasă la martoră?

— Dacă aş fi în locul vostru, m-aş duce s-o caut, şefule.

— Dacă într-adevăr i-a fost trimisă acasă, sunt sigur că a scăpat de ea.

— Atunci căutaţi prin coşurile de gunoi din curte. Şi uitaţi-vă cu atenţie în toaletă.

— Probabil că s-a dus demult până acum, Carl.

— N-ai auzit de rahatul care tot reapare indiferent de câte ori se trage apa?

— Bine, Carl. O să-ţi ascult sfatul.

— Mândria departamentului, domnul Sclav-Bak nu a vrut să discute cu mine.

— Atunci trebuie să aştepţi, Carl. Cazurile tale nu pleacă nicăieri.

— Am vrut să ştii. O să mă dea înapoi.

— Atunci îţi sugerez ca între timp să studiezi unul dintre celelalte cazuri, spuse el. Luă pixul şi bătu uşor cu el în birou. În legătură cu tipul ciudat care lucrează pentru tine jos, continuă el. Nu îl implici în munca de investigaţie, nu?

— Păi, ştii, ţinând cont de imensul departament pe care-l conduc, nu prea are şanse să audă ce se întâmplă pe acolo.

Jacobsen azvârli pixul pe unul dintre teancurile de documente.

— Carl, ai depus jurământul de confidenţialitate, iar omul nu este ofiţer de poliţie. Ţine minte asta.

Carl încuviinţă din cap. El era cel care hotăra ce va discuta şi unde

o va face.

— Cum naiba l-ai găsit pe Assad? Prin biroul de recrutări?

— N-am nici cea mai vagă idee. Întreabă-l pe Lars Bjorn. Sau întreabă-l chiar pe el.

Carl ridică un deget.

— Apropo, aş vrea să am un plan al subsolului, la scară, care să arate şi punctele cardinale.

Jacobsen arăta din nou puţin obosit. Nu mulţi oameni îndrăzneau să facă astfel de cereri ciudate.

— Poţi scoate la imprimantă un plan din reţeaua intranet a departamentului, Carl. E uşor!

— Uite, zise Carl şi arătă spre planul pe care îl desfăşurase în faţa lui Assad. Aici poţi vedea peretele de acolo şi aici e locul în care ai pus covoraşul de rugăciuni. Iată şi săgeata care arată nordul. Aşa că acum îţi poţi îndrepta covoraşul în direcţia cea mai potrivită.

Ochii care se întoarseră şi se uitară la el erau plini de respect. Aveau să facă o echipă bună.

— Doi oameni te-au sunat între timp. Le-am spus la amândoi că o să fii încântat să îi suni înapoi când poţi.

— Cine erau?

— Bărbatul era directorul din Frederikssund, iar cealaltă persoană era o doamnă cu vocea ca un polizor.

Carl oftă din greu.

— Vigga. E nevastă-mea.

Deci aflase care era noul lui număr de telefon. Orice şansă de a mai avea parte de pace şi de linişte dispăruse.

— Nevastă? Ai o nevastă?

— O, Assad, este prea complicat să discutăm despre asta acum. Hai să ne cunoaştem mai bine mai întâi.

Assad îşi strânse buzele şi dădu din cap aprobator. O urmă de compasiune trecu peste faţa lui serioasă.

— Assad, cum te-ai angajat tu aici?

— Îl ştiu pe Lars Bjorn.

— Îl ştii?

Assad zâmbi.

— Da. Am fost în biroul lui în fiecare zi timp de o lună ca să obţin un post.

— L-ai bătut la cap pe Lars Bjorn ca să-ţi dea o slujbă?

— Da. Îmi place poliţia.

Carl nu o sună înapoi pe Vigga până când nu ajunse în sufrageria sa din Ronneholt şi inspiră aroma apetisantă a tocăturii pe care Morten o pregătea în timp ce-şi asculta emoţionantele arii de operă. Pusese în mâncare şi şuncă de Parma originală de la Super-Best.

Vigga era bine-venită în doze mici, atât timp cât lui Carl i se permitea libertatea de a alege cât voia din ea. Fusese greu de-a lungul anilor, dar acum că îl părăsise, unele reguli ale jocului mergeau bine.

— La naiba, Vigga, zise el. Nu-mi place să mă suni la muncă. Ştii cât de ocupaţi suntem acolo.

— Carl, dragule. Nu ţi-a spus Morten că îngheţ aici?

— Nu mă surprinde. Este o căsuţă de grădină, Vigga. A fost încropită din materiale de construcţie proaste. Scânduri vechi şi lăzi care erau deja inutile în 1945. Te poţi muta în altă parte.

— Nu mă mut înapoi cu tine, Carl.

El trase adânc aer în piept.

— Sper că nu. Ar fi greu să vă înghesui pe tine şi pe şirul de tineri iubiţi în sauna de jos împreună cu Morten. Dar sunt multe alte case şi apartamente care au încălzire centrală.

— Am eu o soluţie foarte bună pentru tot.

Orice avea în minte, suna deja scump.

— O soluţie foarte bună ar fi un divorţ, Vigga, zise Carl.

Mai devreme sau mai târziu avea să se întâmple asta. Apoi ea va putea cere jumătate din valoarea casei, care sporise considerabil în ultimii ani ca urmare a creşterii necontrolate a preţurilor de pe piaţa imobiliarelor, în ciuda fluctuaţiilor.

Ar fi trebuit ca el să ceară pur şi simplu divorţul când preţul caselor era la jumătate. Simplu. Dar era prea târziu şi trebuia să fie nebun să se mute.

Îşi întoarse privirea spre tavanul care vibra sub camera lui Jesper. „Chiar dacă aş lua un împrumut când divorţăm, cheltuielile mele nu ar putea fi mai mari decât acum”, se gândi el. În acea situaţie îşi imagină că ea trebuia să-şi asume responsabilitatea fiului ei. Plătea cea mai scumpă factură la curent din cartier, nu încăpea îndoială. Jesper probabil că era clientul preferat al companiei de electricitate.

— Divorţ? Nu, nu vreau să divorţez, Carl. Am mai încercat asta înainte şi nu a fost o chestie bună. Ştii asta.

El clătină din cap, Atunci cum naiba numea ea situaţia în care trăiau de câţiva ani buni?

— Vreau să am o galerie, Carl. O galerie numai a mea.

Bun, deci aici bătea. Văzu cu ochii minţii picturile lui Vigga, care nu erau nimic altceva decât pete imense roz suflate cu auriu. O galerie? Bună idee, dacă voia să facă mai mult loc în căsuţa din grădină.

— O galerie, zici? Iar eu îmi imaginez că va fi dotată cu un şemineu gigantic. Iar tu vei putea să stai acolo toată ziua, să te încălzeşti la toate milioanele de coroane care o să curgă.

Sigur. Îşi dădea seama de toată şmecheria.

— Întotdeauna ai fost tipul sarcastic, spuse Vigga.

Apoi râse. Era râsul care reuşea să-l prindă de fiecare dată. Acel râs al naibii de seducător.

— Dar este o idee minunată, Carl, continuă ea. Ar exista atâtea posibilităţi dacă aş avea propria galerie. Îţi imaginezi? Şi poate că într-o bună zi Jesper va avea o mamă faimoasă. N-ar fi amuzant?

„Vigga cea infamă. Iată cuvântul potrivit”, îşi spuse el, dar nu rosti decât:

— Deci ai găsit deja un loc, nu-i aşa?

— O, Carl, este atât de încântător! Iar Hugin a vorbit deja cu proprietarul.

— Hugin?

— Da, Hugin. Este un pictor foarte talentat.

— Mai bun pe aşternuturi decât pe pânze, cred.

— Haide, Carl, zise ea şi râse din nou. Poartă-te frumos.

14
2002

Merete aştepta pe puntea restaurantului. Îi spusese lui Uffe să se grăbească înainte ca uşa de la toaleta bărbaţilor să se închidă în spatele lui. În cantina de la celălalt capăt al feribotului rămăseseră doar chelnerii; toţi pasagerii coborâseră la maşini. „Uffe trebuie să se grăbească”, îşi zise ea, deşi maşina Audi era parcată în spate. Iar acesta fu ultimul gând pe care reuşi să-l formuleze în vechea ei viaţă.

Atacul veni din spate şi fu atât de surprinzător încât nici măcar nu avu timp să ţipe. Dar observă mâna care îi apăsa cu putere o cârpă pe gură şi pe nas şi sesiză vag că cineva atinse butonul negru care deschidea uşa spre puntea unde se afla parcarea. În final, mai auzi doar câteva zgomote îndepărtate şi văzu pereţii din fier din casa scării răsucindu-se în jurul ei şi apoi totul se întunecă.

Când se trezi, simţi sub ea podeaua rece, din ciment. Îşi săltă capul şi simţi că-i pulsa dureros. Picioarele îi erau greoaie şi abia reuşi să-şi desprindă umerii de pe podea. Se forţă să se ridice în şezut şi încercă să se orienteze în întunericul adânc. Se gândi să ţipe, dar nu îndrăzni; în schimb, trase adânc aer în piept, fără să scoată un sunet. Apoi îşi întinse mâinile cu grijă ca să verifice dacă era ceva în apropiere. Dar nu găsi nimic.

Rămase locului vreme îndelungată înainte să se aventureze să se ridice încet, cu fiecare nerv în alertă. Era hotărâtă să atace la cel mai mic zgomot. Va lovi cât de tare va putea. Cu mâinile şi cu picioarele. Simţea că era singură, dar putea să se înşele.

După un timp se simţi mai lucidă, apoi teama se strecură în sufletul ei, ca o plagă. Pielea îi deveni fierbinte, iar inima începu să-i bată mai tare şi mai repede. Ochii, orbiţi de întuneric, clipeau nervos. Citise şi văzuse nenumărate astfel de lucruri teribile. Despre femei care dispăruseră.

Apoi făcu un pas ezitant în faţă, cu mâinile înainte. Ar fi putut fi o groapă în podea, un abis care aştepta să o înghită. Ar fi putut fi obiecte ascuţite sau sticlă. Dar piciorul ei nu găsi nimic altceva decât podeaua goală. Dintr-odată rămase împietrită. „Uffe…”, se gândi ea şi îşi simţi bărbia tremurând. El era la bordul vaporului când se întâmplase totul.

Îi luă câteva ore să schiţeze în minte un plan al încăperii. Spaţiul părea dreptunghiular. În jur de 7 metri lungime şi cel puţin 4,5 metri lăţime. Îşi trecuse degetele de-a lungul pereţilor reci; pe unul dintre

aceştia, la nivelul ochilor, găsi două panouri de geam care păreau a fi hublouri enorme. Lovi cu pantoful în ele simţind reculul la fiecare lovitură. Dar geamul nu se sparse. Apoi atinse marginile a ceva ce părea a fi o uşă arcuită amplasată în perete, deşi poate că nu era aşa ceva pentru că nu exista nici un mâner. Îşi lăsă palmele să alunece de-a lungul peretelui în speranţa că va găsi pe undeva un mâner sau poate un întrerupător. Dar suprafaţa era netedă şi rece.

După aceea exploră sistematic întreaga încăpere. Păşi precaută dintr-un capăt în altul, se întoarse, făcu un pas în lateral şi apoi se întoarse. Când ajunse la peretele din cealaltă parte repetă întregul exerciţiu. Când termină, ajunse la concluzia că ea şi aerul uscat erau singuri în încăpere.

„Trebuie să stau acolo, lângă ceea ce pare a fi o uşă”, îşi spuse ea. Va sta jos, la baza ei, ca să nu fie vizibilă prin hublouri. Când cineva va intra, ea îl va apuca de picioare şi îl va trage jos. Va încerca să lovească cu putere la cap o dată şi încă o dată. Muşchii i se tensionară şi îşi simţi pielea lipicioasă de transpiraţie. Ar putea avea numai o singură şansă.

După ce stătu acolo atât de mult încât corpul îi amorţi, iar simţurile îi amuţiră, se ridică în picioare şi se duse în colţul opus ca să se lase pe vine şi să urineze. Trebuia să ţină minte ce colţ folosise. Un colţ era toaleta. Alt colţ era cel în care stătuse lângă uşă, iar în celălalt va dormi.

Mirosul de urină era puternic în cuşca pustie. Nu băuse nimic de când stătuse în restaurantul de pe vas şi trecuseră cel puţin câteva ore de atunci. Sigur că era posibil să fi fost inconştientă numai o oră sau două, dar la fel de bine putea să fi trecut o zi sau poate mai mult. Nu avea nici cea mai vagă idee. Nu ştia decât că nu-i era numai foame, ci şi sete. Se ridică, îşi trase pantalonii şi încercă să-şi amintească.

Ea şi Uffe fuseseră ultimii pasageri de lângă toalete. Probabil că erau şi ultimii de pe puntea superioară. Oricum, cei doi bărbaţi de lângă ferestre plecaseră când ea şi Uffe trecuseră pe acolo. Salutase înclinând din cap chelneriţa care ieşise din cantină şi văzuse câţiva copii care deschiseseră uşa înainte de a dispărea pe puntea inferioară. Nimic altceva. Nu observase pe nimeni care se apropiase de ea. Singurul lucru la care se gândise fusese că Uffe trebuia să se grăbească şi să iasă mai repede de la toaletă.

„O, Doamne, Uffe!”, îşi spuse ea. Oare ce se întâmplase cu el? Se întristase atât de tare după ce o lovise. Şi era aşa de tulburat după ce îşi pierduse şapca. Când intrase în toaletă încă mai avea urme roşii pe obraz. „În ce stare o fi acum?”, se mai întrebă ea.

Auzi un clic de deasupra, care o făcu să se ghemuiască. Apoi se duse repede la colţul unde se afla uşa arcuită. Trebuia să fie pregătită dacă avea să între cineva. Apoi se auzi încă un clic, iar inima ei tresări

atât de tare încât păru că se frânge în două. Abia când ventilatorul de deasupra porni îşi dădu seama că se putea relaxa puţin. Sunetele probabil că veniseră de la un gen de întrerupător. Se întinse spre aerul cald; era dătător de viaţă. De ce altceva se putea agăţa?

Rămase acolo până când ventilatorul se opri şi îi lăsă senzaţia că aerul cald ar putea fi singurul ei contact cu lumea de afară. Închise ochii, strânse pleoapele cu putere şi încercă să-şi înăbuşe suspinele.

O străbătu un gând teribil. Dar poate că era adevărat. Poate că fusese lăsată acolo pentru o eternitate. Ascunsă ca să moară. Şi nimeni nu ştia unde se afla; nici măcar ea. Putea fi oriunde. La câteva ore cu maşina de locul în care acostase feribotul. În Danemarca sau în Germania, oriunde. Poate chiar mai departe. Şi cum moartea se strecura încet şi părea a fi sfârşitul întregului scenariu, îşi imagină că arma reprezentată de sete şi de foame o va nimeri în plin. Plutea deasupra ei spectrul persistent al morţii în care corpul ei se va afunda puţin câte puţin, iar motoarele vieţii se vor opri treptat. În final, somnul apatic avea s-o elibereze.

„Nu multă lume îmi va simţi lipsa”, îşi spuse ea. Uffe, da, desigur. El îi va duce dorul. Sărmanul, sărmanul Uffe. Dar nu lăsase pe nimeni altcineva să se apropie de ea în afară de Uffe. Îndepărtase pe oricine altcineva şi se izolase.

Încercă din răsputeri să-şi reprime lacrimile, dar fără succes. Asta era oare tot ce-i rezerva viaţa? Fără copii, fără fericire, fără a avea şansa de a realiza tot ceea ce visase să facă în timpul anilor cât fusese singură cu Uffe? Fără să-şi poată îndeplini obligaţiile pe care şi le asumase de când muriseră părinţii ei?

Era un sentiment amar, deprimant şi de infinită singurătate. De aceea se auzea în acea clipă suspinând încet. Se simţea copleşită ştiind că Uffe va fi singur pe lume şi i se păru că acesta era cel mai rău lucru care i se putea întâmpla. Pentru o lungă vreme nu se putu gândi la nimic altceva. Avea să moară singură, ca un animal, în tăcere şi în mod inexplicabil, în timp ce Uffe şi toţi ceilalţi vor trăi mai departe fără să ştie ce s-a întâmplat.

Totuşi, când lacrimile îi secară, îşi dădu seama că poate că nu se terminase totul. Că putea fi mai rău. Putea urma o moarte cruntă. Poate că o aştepta un destin atât de oribil, încât moartea va veni ca o uşurare. Dar mai înainte de aceasta avea să îndure durere şi bestialitate. Auzise multe despre astfel de lucruri. Exploatare, viol şi tortură. Poate că era urmărită chiar în acel moment. Poate că existau camere cu senzori infraroşu care o urmăreau prin geamuri. Ochi care voiai să-i facă rău. Urechi care ascultau.

Se uită spre geamuri şi încercă să pară calmă.

— Vă rog, aveţi milă de mine, şopti ea în întuneric.

15
2007

Un Peugeot 607 trece drept un vehicul silenţios, dar acest lucru nu era valabil în timpul manevrelor frenetice făcute de Assad pentru a parca în faţa ferestrei de la dormitorul lui Carl.

— Super, bolborosi Jesper uitându-se pe fereastră.

Carl nu-şi putu aduce aminte când fusese ultima oară când fiul său vitreg rostise un cuvânt atât de devreme dimineaţa. Dar era al naibii de potrivit.

— Îţi lăsasem un bilet de la Vigga, strigă Morten după ce Carl ieşi pe uşă.

Dar el nu avea chef să citească nici un mesaj de la Vigga. Gândul că primise vreo invitaţie la o expoziţie în compania unui artist îngust în şolduri pe nume Hugin, care desena pete mari pe o pânză, nu era chiar primul lucru pe lista lui Carl în acel moment.

— Bună, îl salută Assad care stătea rezemat de uşa şoferului.

Acesta purta pe cap o căciulă din păr de cămilă de origine necunoscută. Arăta ca orice altceva, mai puţin ca un şofer personal angajat la Investigaţii Criminale – în cazul în care exista o astfel de titulatură.

Carl îşi ridică privirea spre cer. Acesta avea o culoare bleu, limpede, iar temperatura era acceptabilă.

— Ştiu exact unde se află Egely, spuse Assad arătând spre GPS în timp ce Carl se urcă în scaunul pasagerului din dreapta.

Carl aruncă o privire îngrijorată imaginii de pe ecran. Observă un „X” pe drum, la o distanţă confortabilă de apele Fiordului Roskilde, astfel încât era puţin probabil ca locuitorii de la azil să se înece, dar îndeajuns de aproape ca directorul centrului să aibă o privelişte încântătoare, cu majoritatea frumuseţilor din nordul ţinutului Zealand, dacă s-ar fi obosit să se uite pe fereastră. Era un loc tipic pentru un azil destinat persoanelor cu dizabilităţi mintale. Numai Dumnezeu putea şti pentru cine fusese aleasă de fapt amplasarea respectivă.

Assad porni motorul, băgă în marşarier, acceleră cu spatele de-a lungul Magnolievangen şi opri doar când roţile din spate ale maşinii se urcară pe iarbă. Până să apuce Carl să reacţioneze, Assad apăsase pe accelerator şi conducea cu 90 de kilometri la oră într-o zonă în care limita era de 50.

— Opreşte, la naiba! ţipă Carl înainte ca maşina să între în giratoriul de la capătul drumului.

Dar Assad se mulţumi să-i arunce o privire piezişă, ca un şofer de

taxi din Beirut şi trase de volan cu putere spre dreapta. În secunda următoare se îndreptau spre autostradă.

— Rapidă maşină! strigă Assad călcând acceleraţia când intrară pe drumul drept.

Carl se gândi că poate Assad s-ar linişti dacă i-ar trage căciula pe faţa euforică.

Egely era o clădire văruită în alb, cu o înfăţişare grăitoare pentru utilizarea ei. Nimeni nu intra acolo de bunăvoie şi nu era deloc uşor să iasă. Evident, nu era o clădire în care se ţineau ore de pictat cu degetele sau lecţii de chitară, ci un loc în care oamenii cu bani şi cu statut social îşi plasau membrii de familie mai slabi. Pentru îngrijire particulară în contul guvernului.

Biroul directorului completa impresia generală, iar posesorul acestuia, un bărbat osos care nu zâmbea şi avea faţa palidă, se potrivea mănuşă interiorului de parcă ar fi fost conceput special pentru el.

— Cheltuielile lui Uffe Lynggaard sunt achitate prin dobânzile obţinute la depozitul din contul Lynggaard, răspunse directorul la întrebarea lui Carl.

Carl aruncă o privire la rafturile cu cărţi, care conţineau numeroase dosare, multe dintre ele având pe etichetă cuvântul „depozit”.

— Înţeleg. Şi cum anume a fost creat acest depozit?

— Este o moştenire de la părinţii lui, care au murit în accidentul în urma căruia Uffe a rămas cu dizabilităţi. Şi o moştenire de la sora lui, desigur.

— Ea a fost deputată, aşa că-mi imaginez că nu vorbim despre sume mari de bani…

— Nu, dar vânzarea casei lor a adus două milioane de coroane când Curtea a emis ordinul de prezumţie a morţii, nu cu mult timp în urmă. Mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta. În acest moment, contul de economii valorează douăzeci şi două de milioane de coroane, dar cred că ştiţi deja asta.

Carl fluieră încet. Nu ştiuse.

— Douăzeci şi două de milioane cu cinci la sută dobândă… Cred că asta acoperă cheltuielile lui Uffe, nu?

— Păi, da, acoperă toate cheltuielile, după plata taxelor.

Carl îi aruncă o privire ironică.

— Şi de când e aici, Uffe nu a zis nimic despre dispariţia surorii lui?

— Nu, nu a mai spus nici un cuvânt de la accidentul de maşină, din câte am înţeles.

— Aţi făcut ceva ca să-l ajutaţi să treacă peste asta?

La aceasta directorul îşi scoase ochelarii şi se uită chiorâş la Carl pe

sub sprâncenele stufoase. Era întruchiparea seriozităţii.

— Uffe Lynggaard a fost examinat minuţios. Are o leziune pe creier de la hemoragia din zona centrului vorbirii, ceea ce explică suficient de bine muţenia lui. În plus, a suferit o traumă severă în urma accidentului; moartea părinţilor lui şi propriile răni. După cum ştiţi, a fost rănit destul de serios.

— Da, am citit raportul.

De fapt, nu-l citise, dar Assad o făcuse, iar acesta trăncănise încontinuu tot drumul pe autostrada din nordul regiunii Zealand.

— A stat cinci luni în spital cu hemoragii serioase la ficat, splină şi plămâni. Şi vederea i-a fost serios afectată.

Directorul aprobă scurt din cap.

— Corect. Scrie în dosarul lui medical că Uffe Lynggaard nu a putut vedea timp de câteva săptămâni. A avut o hemoragie severă în zona retinelor.

— Şi acum cum se simte? Corpul lui funcţionează aşa cum trebuie?

— După toţi parametrii, da. Este un tânăr puternic.

— Acum are aproape treizeci şi patru de ani. Deci e în această stare de douăzeci şi unu de ani.

Bărbatul palid aprobă din nou din cap.

— Deci înţelegeţi de ce nu puteţi ajunge nicăieri cu el.

— Şi nu mă lăsaţi să discut cu el?

— Nu cred că vă va ajuta.

— A fost ultima persoană care a văzut-o pe Merete Lynggaard în viaţă. Aş vrea să-l pot vedea.

Directorul se îndreptă în scaun şi apoi se uită afară la fiord, exact aşa cum prezisese Carl.

— Nu cred că o să permit acest lucru.

„Idioţii îngâmfaţi ca el merită să fie înjunghiaţi cu un cuţit bont”, îşi spuse Carl.

— Ştiu că nu aveţi încredere în mine că o să mă comport aşa cum trebuie, dar eu cred că ar trebui să aveţi.

— De ce?

— Sunteţi familiarizat cu poliţia?

Directorul se întoarse şi se uită la Carl. Faţa lui avea culoarea cenuşii, iar fruntea-i era încreţită. Anii petrecuţi în spatele biroului îl istoviseră, dar mintea îi era intactă. Nu avea nici cea mai vagă idee ce urmărea Carl cu acea întrebare, dar ştia că tăcerea nu îi aducea nici un avantaj.

— Unde anume vreţi să ajungeţi?

— Noi, ofiţerii de poliţie, suntem o adunătură de curioşi. Uneori, când avem în minte o întrebare arzătoare, trebuie să aflăm neapărat răspunsul la ea.

— Şi care este întrebarea?

— Cum beneficiază pacienţii dumneavoastră de bani? Cinci procente din douăzeci şi două de milioane, minus taxele desigur, sunt o mană cerească. Pacienţii dumneavoastră beneficiază de pe urma lor sau costul este prea mare când e adăugată şi finanţarea de la stat? Costul e acelaşi pentru toată lumea? Carl dădu din cap ca pentru sine în timp ce se delecta cu lumina ce venea dinspre fiord. Întrebările noi încep întotdeauna să apară când nu putem obţine răspunsul la ceea ce ne interesa iniţial, continuă el. Aşa sunt poliţiştii. Nu ne putem abţine. Poate e o boală, dar pe cine naiba am putea consulta ca să găsim un leac?

I se păru că pe faţa directorului apăru o urmă de culoare.

— Nu cred că ajungem nicăieri aşa.

— Atunci de ce nu mă lăsaţi să-l văd pe Uffe Lynggaard? Doar nu l-aţi încuiat într-o cuşcă, nu?

Pozele din dosarul lui Merete Lynggaard nu îl avantajau deloc pe fratele acesteia, Uffe. Fotografiile poliţiei, schiţele din cercetările preliminare şi câteva poze care apăruseră în presă relevau un tânăr cu o figură resemnată. Un individ palid pe faţa căruia se citea că era o persoană retardată emoţional, pasivă şi înceată la minte. Dar realitatea era cu totul şi cu totul alta. Uffe se afla într-o încăpere plăcută, cu poze pe pereţi şi cu o privelişte cel puţin la fel de frumoasă ca cea din biroul directorului. Patul lui era recent aranjat, iar pantofii proaspăt lustruiţi. Hainele lui curate nu semănau deloc cu cele tipice unui azil. Avea mâini puternice şi părul lung şi blond. Era lat în umeri şi, probabil, destul de înalt. Mulţi l-ar fi descris ca fiind chipeş. Nu era nimic nelalocul lui sau jalnic în înfăţişarea lui Uffe Lynggaard.

Directorul şi asistenta supraveghetoare se uitau din pragul uşii la Carl, care se mişca prin încăpere. Nu voia să le ofere motive să-i critice comportamentul. Avea să se întoarcă în curând, chiar dacă nu prea simţea nici un imbold în acest sens. Data viitoare avea să fie mai bine pregătit şi atunci va putea vorbi cu Uffe. Deocamdată toate astea puteau aştepta. Între timp voia să studieze camera lui Uffe.

Poza surorii lui zâmbea spre ei. Părinţii lui îmbrăţişaţi râdeau spre aparatul de fotografiat. Desenele de pe pereţi nu semănau cu cele copilăreşti care puteau fi văzute de obicei în astfel de locuri. Erau vesele. Nu aduceau cu cele care puteau ascunde ceva despre evenimentul oribil care îl lăsase pe Uffe fără darul vorbirii.

— Mai sunt şi alte desene? Aici sunt? întrebă Carl şi arătă spre şifonier şi spre spaţiul pentru îmbrăcat.

— Nu, răspunse asistenta. Nu, Uffe nu a mai desenat nimic de când a venit aici. Toate aceste desene sunt de acasă de la el.

— Şi cu ce-şi ocupă timpul toată ziua?

Ea zâmbi.

— Cu multe lucruri. Se plimbă cu personalul, aleargă prin parc… Se uită la televizor… Îi place asta.

Asistenta părea o persoană drăguţă. Cu ea trebuia să vorbească data următoare când va veni acolo.

— La ce se uită?

— La orice.

— Reacţionează la programe?

— Uneori. Îi place să râdă, zise ea clătinând din cap şi zâmbind larg.

— Râde?

— Da, râde ca un bebeluş. Nu conştient.

Carl se uită spre directorul care stătea ca un bloc de gheaţă şi apoi la Uffe. Fratele lui Merete nu îşi luase ochii de la Carl de când intrase în cameră. Detectivul observase acest lucru. Uffe era atent, dar dacă te uitai la el mai bine puteai observa că privirea lui era destul de absentă. Privirea lui nu era goală, dar indiferent ce vedea Uffe se părea că nu putea aprofunda. Carl simţi pornirea de a-l provoca, doar ca să vadă ce se putea întâmpla, dar şi asta trebuia să mai aştepte. Se duse lângă fereastră şi încercă să-i atragă atenţia. În mod cert Uffe percepea lucrurile, dar nu reuşea să înţeleagă pe deplin ceea ce vedea. Era ceva acolo, dar nedefinit.

— Mută-te pe alt scaun, Assad, îi spuse Carl asistentului său care aştepta în spatele volanului.

— Pe alt scaun? Nu vrei să mai conduc? întrebă el.

— Aş vrea să păstrez maşina asta cât de mult posibil, Assad. Are servodirecţie şi sistem ABS şi aş vrea să rămână aşa. Aş vrea să stai lângă mine şi să fii atent la cum aş vrea să conduci. Asta dacă o să te mai las vreodată să conduci.

Carl butonă GPS-ul pentru următoarea lor destinaţie şi ignoră şuvoiul de cuvinte arăbeşti care ieşeau din gura lui Assad când acesta se mută pe scaunul pasagerului.

— Ai condus vreodată o maşină în Danemarca? îl întrebă Carl în timp ce demarară spre Stevns.

Tăcerea lui Assad era un răspuns grăitor.

Găsiră casa din Magleby situată de o parte a drumului, lângă câmpuri. Nu era o gospodărie micuţă sau o fermă restaurată, ca majoritatea caselor din zonă, ci o clădire originală, din cărămidă, din timpurile în care faţada unei case oglindea sufletul acesteia. În faţa lor era un crâng de tisă, totuşi locuinţa se întrezărea pe deasupra crengilor. Dacă proprietatea fusese vândută pentru două milioane de coroane însemna că noul proprietar făcuse o afacere foarte bună. Iar altcineva fusese înşelat.

Pe plăcuţa de la intrare stătea scris: „Dealeri de antichităţi” şi

„Peter & Erling Moller-Hansen”. Dar persoana care deschise uşa arăta mai degrabă ca un aristocrat. Ten delicat, ochi albaştri şi un miros abundent de parfum. Bărbatul era cooperant şi binevoitor. Luă politicos căciula lui Assad şi îi invită pe amândoi într-un vestibul plin cu mobilă în stil imperial şi cu alte mărunţişuri.

Nu, ei nu o cunoscuseră pe Merete Lynggaard sau pe fratele ei. Nu personal, deşi cea mai mare parte din avutul familiei Lynggaard le parvenise împreună cu casa, dar lucrurile nu aveau valoare.

Bărbatul le oferi lui Carl şi lui Assad ceai verde servit în porţelanuri subţiri ca foiţa de hârtie. Apoi se aşeză pe marginea canapelei, cu genunchii strânşi şi cu picioarele întinse în faţă, gata să joace cât mai bine rolul cetăţeanului responsabil.

— A fost îngrozitor că s-a înecat aşa. Trebuie să fie un mod groaznic de a muri. Soţul meu era cât pe-aci să se înece într-o cascadă din Iugoslavia şi vă rog să mă credeţi că a fost o experienţă cumplită.

Carl observă confuzia lui Assad când bărbatul spusese „soţul meu”, dar o privire rapidă fu de ajuns ca să-i alunge expresia nedumerită de pe chip. Era clar că Assad mai avea multe de învăţat despre diversitatea stilului de viaţă danez.

— Ştiu că poliţia a adunat toate documentele care aparţineau familiei Lynggaard, zise Carl. Dar de atunci aţi mai găsit cumva vreun jurnal, scrisori sau faxuri sau poate mesaje telefonice care ar putea aduce completări cazului?

Bărbatul clătină din cap.

— Totul a fost luat, zise el şi făcu un gest din mână cuprinzând întreaga încăpere. Mobila a rămas, dar nu e nimic special, iar în sertare nu mai era mare lucru în afară de câteva obiecte de papetărie şi de câteva suveniruri. Caieţele cu abţibilduri, câteva fotografii şi lucruri de acest gen… Cred că au fost nişte oameni obişnuiţi.

— Şi vecinii? Ei i-au cunoscut pe cei din familia Lynggaard?

— Ei, păi, noi nu prea socializăm cu vecinii şi oricum ei nu stau de mult timp aici. Au zis ceva despre faptul că s-au întors în Danemarca din străinătate. Dar nu, nu cred că cei din familia Lynggaards îşi petreceau timpul cu cineva de aici din oraş. Multă lume nici nu ştia că ea avea un frate.

— Deci nu aţi dat peste nimeni pe aici care să-i cunoască?

— O, ba da. Helle Andersen. Ea avea grijă de fratele ei.

— Ea este menajera, zise Assad. Poliţia a interogat-o, dar nu ştia nimic. Cu excepţia faptului că sosise o scrisoare. Pentru Merete Lynggaard. Venise cu o zi înainte ca ea să se înece. Menajera primise plicul personal.

Carl ridică sprâncenele. Ar fi trebuit să se uite înainte prin nenorocitele alea de hârtii din dosar.

— Poliţia a găsit scrisoarea, Assad?

El scutură din cap. Carl îşi întoarse privirea spre gazdă.

— Helle Andersen locuieşte în apropiere?

— Nu, în Holtug, de cealaltă parte a Gjorslev. Dar trebuie să sosească dintr-un moment în altul.

— Aici?

— Da, soţul meu este bolnav, spuse el şi se uită în jos. Foarte bolnav. Aşa că ea vine să ne ajute.

„Norocul zâmbeşte celor neştiutori", îşi spuse Carl şi apoi întrebă dacă puteau face un tur al casei. Acest lucru se dovedi a fi o odisee excentrică printre obiecte de mobilier şi rame uriaşe aurite. Era o adunătură de lucruri acumulate după o viaţă petrecută într-o casă de licitaţii. Dar bucătăria era complet renovată cu pereţii proaspăt văruiţi şi podeaua refăcută.

De pe vremea când Merete Lynggaard trăise în casa respectivă nu rămăseseră probabil decât peştişorii de argint de pe podeaua închisă la culoare din baie.

— Uffe era aşa de dulce…

Helle Anderson avea o faţă plinuţă, cu cearcăne sub ochi şi cu obraji rumeni şi grăsuţi, care ieşeau în evidenţă. Restul corpului ei era acoperit cu un halat albastru de o mărime care cu siguranţă ar fi fost greu de găsit într-un magazin de haine din partea locului.

— E o nebunie să te gândeşti că i-ar fi făcut vreun rău surorii lui, completă ea şi asta am spus şi poliţiei. Că nici nu se puteau înşela mai mult.

— Dar martorii l-au văzut lovindu-şi sora, spuse Carl.

— Uneori devenea puţin mai sălbatic. Dar nu o făcea intenţionat.

— Este un bărbat mare, puternic. Poate că s-a întâmplat să o împingă în apă accidental.

Helle Andersen îşi dădu ochii peste cap.

— Imposibil. Uffe era întruchiparea blândeţii. Uneori se supăra aşa de tare pentru ceva, încât mă făcea şi pe mine să mă supăr, dar nu se întâmpla foarte des.

— Găteaţi pentru el?

— Aveam grijă de multe lucruri. Astfel încât totul să fie frumos şi curat când Merete venea acasă.

— Şi nu o vedeaţi des?

— Doar din când în când.

— Dar nu şi în zilele de dinainte să moară?

— O, ba da. Într-o seară am avut grijă de Uffe. Dar apoi el s-a supărat aşa de tare, cum am zis mai înainte, încât am sunat-o pe Merete şi i-am spus să vină acasă. Şi aşa a făcut. El era într-o pasă foarte proastă atunci.

— S-a întâmplat ceva neobişnuit în acea seară?

— Numai că Merete nu a venit la ora 18, aşa cum făcea de obicei. Lui Uffe nu i-a plăcut asta. Nu voia să înţeleagă că era un lucru discutat dinainte şi stabilit deja.

— Dar ea era deputată. Cu siguranţă, se întâmpla destul de des să întârzie.

— Nu, nu prea. Doar din când în când, dacă trebuia să plece undeva. Iar acest lucru se întâmpla doar pentru o noapte sau două.

— Deci călătorise în seara aceea?

În acel moment Assad clătină din cap. Era enervant cât de multe lucruri ştia.

— Nu, se dusese să ia masa, zise Helle.

— Înţeleg. Cu cine a luat masa? Ştiţi cumva?

— Nu, nimeni nu ştie.

— Asta scrie şi în raport, Assad?

El dădu din cap aprobator.

— Sos Norup, secretara nouă, o văzuse pe Merete notându-şi numele localului în agendă. Iar un angajat şi-a amintit că a văzut-o acolo. Dar nu şi cu cine era.

În mod clar existau multe lucruri pe care Carl trebuia să le studieze la acel raport.

— Cum se numea localul, Assad?

— Cred că se numea Bankerat.

Carl se întoarse spre menajeră.

— Ştiţi cumva dacă Merete avea o întâlnire? Ieşise cu iubitul?

O gropiţă apăru în obrazul femeii.

— S-ar putea. Dar mie nu mi-a zis nimic.

— Şi nu a menţionat nimic despre asta când a venit acasă? După ce aţi sunat-o, vreau să spun.

— Nu, eu am plecat. Uffe era aşa de supărat…

Se auzi un zgomot, iar actualul proprietar al casei intră în încăpere cu o expresie gravă, de parcă tava de ceai pe care o ducea conţinea toate secretele gastronomiei.

— Sunt făcute în casă, fu singura remarcă pe care o făcu în timp ce aşeza mai multe prăjiturele pe farfurioarele de argint din faţa lor.

Acestea stârneau amintiri din copilărie. Nu prea bune, dar totuşi dragi. Gazda le servi prăjiturelele, iar Assad demonstră imediat că aprecia foarte mult gestul.

— Helle, în raport scrie că cineva ţi-a dat o scrisoare cu o zi înainte de dispariţia lui Merete Lynggaard. O poţi descrie în detaliu?

Declaraţia ei era inclusă, fără îndoială, în raport, dar trebuia să repete ceea ce mai spusese.

— Era un plic galben, iar hârtia arăta aproape la fel ca un pergament.

— Cât de mare era?

Ea făcu un gest cu mâinile. Părea să fi fost o foaie A5.
— Era ceva în plic? Un timbru, un nume?
— Nu, nimic.
— Şi cine l-a adus? Cunoşteai persoana?
— Nu o cunoşteam. Era un bărbat care a sunat la uşă şi, când am ieşit, stătea afară. Mi-a dat plicul.
— E puţin ciudat, nu crezi? În mod normal scrisorile vin prin poştă.
Ea făcu un gest din mână.
— Avem poştaş. Dar asta s-a întâmplat mai târziu. De fapt, a fost chiar în timpul buletinului de ştiri de la radio.
— La prânz?
Ea încuviinţă din cap.
— Mi-a dat plicul şi apoi a plecat.
— N-a zis nimic?
— Ba da, a zis că este pentru Merete Lynggaard. Asta a fost tot.
— De ce nu a pus scrisoarea la cutie?
— Cred că era urgentă. Poate îi fusese teamă că ea nu va găsi plicul imediat ce sosea acasă.
— Dar Merete cred că ştia cine a adus scrisoarea. Ce a zis despre ea?
— Nu ştiu. Eu plecasem când ea a ajuns acasă.
Assad aprobă din nou din cap. Deci şi asta era în raport. Carl îi aruncă o privire profesionistă asistentului său, sugerându-i că era procedura standard să pună astfel de întrebări de mai multe ori. Îl lăsă să cugete la asta o vreme.
— Credeam că Uffe nu putea fi lăsat singur acasă, interveni el.
— O, ba da, putea, răspunse ea cu ochii sclipitori. Doar că nu seara târziu.
În acel moment Carl îşi dorea să fie înapoi la biroul din subsol. Îşi petrecuse ani buni încercând să smulgă informaţii de la oameni şi obosise. Doar câteva întrebări şi apoi trebuiau să plece. Cazul Lynggaard era în mod evident lipsit de speranţă. Ea căzuse peste bord. Astfel de lucruri se întâmplau.
— Şi ar fi putut fi prea târziu dacă nu aş fi pus plicul la vedere, spuse femeia.
El observă cum ochii ei se mutară o vreme. Nu spre micuţele prăjiturele. Departe.
— Ce vrei să spui?
— Păi, a murit a doua zi, nu?
— Dar nu la asta te-ai gândit, nu?
— Ba da.
Aşezat lângă Carl, Assad îşi lăsă prăjitura jos pe masă. Şi el observase manevra evazivă.
— Te gândeai la altceva. Ştiu asta. Ce ai vrut să spui prin faptul că

ar fi putut fi prea târziu?
— Exact ce am spus. Că a murit ziua următoare.
El se uită la gazda care ţinea prăjiturelele.
— Vă deranjează dacă vorbesc în particular cu Helle Andersen?
Bărbatul nu păru deloc încântat, Helle Andersen nici atât. Ea îşi îndreptă halatul, dar răul era deja făcut.
— Spune-mi, Helle, zise Carl aplecându-se spre ea după ce dealerul de antichităţi ieşi din încăpere. Dacă ştii ceva ce ai ţinut secret, acum e cel mai bun moment să-mi spui. Înţelegi asta?
— Nu mai e nimic altceva.
— Ai copii?
Colţurile buzelor ei se lăsară în jos. Ce legătura avea oare asta cu cazul?
— Bine. Ai deschis plicul, nu-i aşa?
Ea îşi dădu capul pe spate alarmată.
— Sigur că nu.
— Acesta e sperjur, Helle Andersen. Copiii tăi vor fi nevoiţi să stea o vreme fără tine.
Pentru o ţărăncuţă corpolentă ea reacţionă cu o viteză extraordinară. Mâinile îi zburară către gură, îşi petrecu picioarele sub canapea şi îşi supse întreg abdomenul ca şi cum ar fi încercat să menţină o distanţă de siguranţă între ea şi animalul periculos de la poliţie.
— Nu l-am deschis. Cuvintele îi ieşiseră prea repede pe gură. Doar l-am ţinut în lumină.
— Ce scria în scrisoare?
Sprâncenele ei se uniră.
— Nu scria decât: „Drum bun la Berlin”.
— Ştii cumva ce voia să facă la Berlin?
— Era o excursie pentru Uffe. Se mai duseseră acolo de câteva ori.
— De ce era aşa de important să i se ureze drum bun?
— Nu ştiu.
— Cine mai ştia de excursie, Helle? Merete avea o viaţă privată foarte retrasă alături de Uffe, din câte am înţeles.
Ea ridică din umeri.
— Poate că era de la cineva din Folketing. Nu ştiu.
— Şi nu i-ar fi trimis mai degrabă un e-mail?
— Chiar nu ştiu.
În mod evident se simţea încolţită. Poate îi minţea. Poate era doar sensibilă la presiune.
— Poate că era ceva de la consiliu, se aventură ea.
Un alt drum înfundat.
— Deci în scrisoare scria: „Drum bun la Berlin”. Altceva?
— Nu mai era nimic altceva. Doar atât. Pe bune.

— Nici o semnătură?
— Nu. Doar atât era.
— Iar curierul cum arăta?
Ea îşi ascunse o vreme faţa în palme.
— Tot ce am observat era că purta o haină foarte frumoasă, spuse ea cu vocea supusă.
— Nu ai observat nimic altceva? Nu cred asta.
— Dar e adevărat. Era mai înalt decât mine, deşi stătea pe treapta de jos. Şi purta un fular. Era verde. Acesta îi acoperea partea de jos a feţei. Ploua, probabil de-aia. Era şi puţin răcit sau cel puţin aşa suna.
— A strănutat?
— Nu, doar că suna de parcă era răcit. Avea nasul înfundat, ştiţi?
— Şi ochii lui cum erau? Albaştri sau căprui?
— Sunt aproape sigură că erau albaştri. Cel puţin aşa cred. Poate că erau cenuşii. Dar i-aş recunoaşte dacă i-aş mai vedea.
— Cam ce vârstă avea?
— Era cam de vârsta mea, cred.
De parcă acea informaţie ar ajuta.
— Şi ce vârstă ai tu?
Ea se uită la Carl cu o privire indignată.
— Aproape treizeci şi cinci, răspunse ea, uitându-se în podea.
— Ce maşină avea?
— Nu venise cu maşina, din câte mi-am dat seama. Cel puţin nu era nici una parcată afară.
— Doar nu crezi că a venit *pe jos* până aici, nu?
— Nu, probabil că nu.
— Dar nu l-ai văzut când a plecat?
— Nu. Trebuia să-i dau lui Uffe ceva de mâncare. Întotdeauna lua prânzul în timp ce eu ascultam buletinul de ştiri de la radio.

Discutară despre scrisoare în timp ce mergeau cu maşina. Assad nu ştia nimic în plus. Investigaţia poliţiei se împotmolise acolo.
— Dar de ce naibii era aşa de important să transmiţi un asemenea mesaj neimportant? Ce însemna el de fapt? Înţelegeam dacă mesajul era din partea unei prietene, iar scrisoarea era parfumată şi sosea într-un plic mic, cu floricele desenate pe el. Dar nu într-un astfel de plic obişnuit şi fără nici o semnătură.
— Cred că Helle nu ştie prea multe, răspunse Assad în timp ce se îndreptau spre Bjaelkerupvej, unde se afla sediul Serviciilor Sociale pentru ţinutul Stevns.

Carl se uită la clădiri. Era bine dacă ar fi avut un mandat în buzunarul din spate înainte de a intra.
— Stai aici, îi zise el lui Assad a cărui faţă strălucea de satisfacţie.
Carl găsi biroul directoarei după ce puse câteva întrebări.

— Da, aşa e. Uffe Lynggaard a primit ajutor de la Grupul de Asistenţă la Domiciliu, zise aceasta în timp ce Carl îşi puse legitimaţia înapoi în buzunar. Dar suntem puţin dezorganizaţi în acest moment în ceea ce priveşte arhivarea fostelor cazuri de asistenţă socială. Reforme municipale, ştiţi?

Femeia care stătea vizavi de el nu ştia nimic despre acel caz. Trebuia să discute cu altcineva. Cu siguranţă, cineva de acolo trebuia să şi-i amintească pe Uffe Lynggaard şi pe sora lui. O informaţie cât de mică se putea dovedi valoroasă. Poate că cineva fusese acasă la ei de mai multe ori şi observase ceva ce putea să le ofere o pistă.

— Aş putea discuta cu persoana care se ocupa de îngrijirea lui la acea vreme?

— Mă tem că s-a pensionat.

— Îmi puteţi da numele ei?

— Nu, îmi pare rău. Numai cei care lucrăm aici, la primărie, putem discuta despre fostele cazuri.

— Dar nici unul dintre angajaţi nu ştie nimic despre Uffe Lynggaard, nu-i aşa?

— O, sunt sigură că cineva ştie. Dar, după cum am spus, nu avem dreptul să discutăm cazul.

— Înţeleg că este o chestiune confidenţială şi ştiu că Uffe Lynggaard nu se află sub tutela statului. Dar nu am condus până aici ca să mă întorc acasă cu mâna goală. Mă puteţi lăsa să-i văd dosarul?

— Ştiţi foarte bine că nu vă pot lăsa să faceţi asta. Dacă doriţi să discutaţi cu avocatul nostru sunteţi bine-venit s-o faceţi. Oricum, dosarele sunt indisponibile acum. Iar Uffe Lynggaard nu mai trăieşte în acest municipiu.

— Asta înseamnă că documentele au fost transferate la Frederikssund?

— Nu am voie să zic asta.

„Ce nenorocită autoritară”, îşi spuse Carl. Ieşi din biroul ei şi se opri un moment afară, pe hol, uitându-se în jur.

— Mă scuzaţi, îi spuse el unei femei care venea spre el şi părea prea obosită ca să opună rezistenţă. Îşi scoase legitimaţia şi se prezentă. Mă puteţi ajuta să aflu numele persoanei care s-a ocupat de cazurile de asistenţă socială din Magleby în urmă cu zece ani?

— Întrebaţi aici, zise femeia şi arătă spre biroul din care el tocmai ieşise.

Deci avea nevoie de un mandat, de hârtii, de telefoane, de aşteptare, de alte telefoane… Nu avea energie pentru aşa ceva.

— O să-mi aduc aminte de asta când o să ai nevoie de ajutorul meu, îi spuse el femeii şi înclină uşor din cap.

Ultima oprire în expediţia lor era la Clinica pentru Leziuni ale

Coloanei Vertebrale din Hornback.

— Conduc singur acolo, Assad. Poţi să iei trenul spre casă? Te las în Koge. Este un tren expres către Gara Centrală.

Assad încuviinţă din cap, dar nu părea deloc entuziasmat. Carl habar n-avea unde locuia el. Trebuia să-l întrebe la un moment dat. Se uită la asistentul lui ciudat.

— Mâine ne apucăm de un nou caz, Assad. Acesta nu ne duce nicăieri.

Dar Assad tot nu se lumină la faţă.

La clinică Hardy fusese mutat într-o nouă aripă şi nu arăta bine deloc. Pielea lui era în regulă, dar în ochii lui albaştri se vedea o umbră. Carl îşi puse mâna pe umărul lui.

— M-am gândit la ce mi-ai spus ultima oară, Hardy. Dar n-o să meargă. Îmi pare tare rău. N-o pot face. Înţelegi?

Hardy nu spuse nimic. Sigur că înţelesese; în acelaşi timp, desigur, nu avea cum să înţeleagă.

— Ce-ar fi dacă, în schimb, m-ai ajuta tu pe mine, Hardy? Îţi dau toate datele, iar tu te poţi gândi în linişte la ele. Aş avea nevoie de puţin ajutor din afară, ştii? Puţin îmi pasă de toate astea, dar dacă mă ajuţi, măcar o să avem ceva de care să râdem împreună.

— Vrei să râd, Carl? întrebă Hardy şi îşi întoarse capul în altă parte.

Una peste alta fusese o zi jalnică.

16
2002

Percepţia timpului dispăruse în întuneric şi odată cu ea se dusese şi ceasul ei biologic. Ziua şi noaptea se uneau ca două gemene siameze. Pentru Merete nu exista decât un singur punct fix al zilei, iar acesta era zgomotul trapei retractabile din uşa arcuită.

Prima oară când auzise vocea distorsionată în difuzor şocul fusese atât de puternic, încât nu se putuse opri din tremurat nici când se culcase. Dar dacă nu ar fi auzit vocea ar fi fost moartă de foame sau de sete; ştia asta. Întrebarea era dacă avusese vreo alternativă mai bună.

Observase că senzaţia de sete şi uscăciunea din gură îi dispăruseră, că oboseala îi potolise foamea şi că teama lăsase loc tristeţii, iar apoi înţelegerii aproape reconfortante a faptului că moartea se apropia. De aceea, zăcea întinsă, aşteptând ca trupul să-i cedeze, când o voce stridentă îi demonstrase că nu era singură acolo şi că în final va fi nevoită să se predea voinţei altcuiva.

— Merete, zise vocea de femeie fără nici un avertisment. Îţi trimitem un container de plastic. Într-o clipă o să auzi un zgomot, iar o trapă se va deschide în colţ. Am văzut că ai descoperit-o deja.

Poate că îşi imaginase că se va aprinde o lumină pentru că închisese ochii strâns şi încercase să controleze undele de şoc ce licăreau la capetele nervilor. Dar nu se aprinsese nici o lumină.

— Mă auzi? strigă vocea.

Ea încuviinţă din cap, răsuflând greu. În acea clipă Merete îşi dădu seama cât de frig îi era. Că lipsa mijloacelor de subzistenţă îi topise ultimele urme de grăsime din corp. Se simţea atât de vulnerabilă…

— Răspunde-mi!

— Da, da, te aud. Cine eşti? întrebă ea şi se uită în întuneric.

— Când auzi zgomotul, du-te imediat la trapă. Nu încerca să te strecori pe acolo. N-o să reuşeşti. După ce iei primul container, o să vină şi altul. Unul dintre ele este o găleată pe care o poţi folosi pe post de toaletă. Cealaltă găleată conţine apă şi mâncare. În fiecare zi o să deschidem trapa şi atunci o să schimbăm containerele vechi cu unele noi. Înţelegi?

— Ce înseamnă toate astea? întrebă ea şi ascultă ecoul propriei voci. Am fost răpită? Vreţi bani?

— Vine primul recipient.

Se auziră un hârşâit în colţ şi un fluierat uşor. Merete se îndreptă într-acolo şi observă că partea de jos a uşii arcuite încastrate în perete

se deschisese şi apăruse un recipient tare, de mărimea unui coş de gunoi. Când îl scoase şi îl lăsă jos, trapa se închise zece secunde şi apoi se redeschise, de data aceasta scoţând la iveală o găleată o idee mai înaltă pe care se presupunea că o va folosi pe post de toaletă uscată.

Inima îi bătea cu putere. Dacă acele containere puteau fi schimbate atât de uşor însemna că cineva stătea de cealaltă parte a uşii. O altă fiinţă umană era în apropiere.

— Nu vrei te rog să-mi spui unde sunt? întrebă ea şi se târî înainte în genunchi până ajunse sub locul în care bănuia că se afla difuzorul. De cât timp sunt aici? continuă ea şi îşi ridică puţin vocea. Ce vrei de la mine?

— Este un sul de hârtie igienică în cutia cu mâncare. O să primeşti altul în fiecare săptămână. Când trebuie să te speli, foloseşte apa din containerul care este în găleata pentru toaletă. Nu uita să-l scoţi înainte de a folosi toaleta. Nu este nici o scurgere în încăpere, aşa că asigură-te că te apleci deasupra găleţii ca să te speli.

Tendoanele de la gâtul ei erau încordate la maximum. O umbră de mânie se lupta cu lacrimile, iar buzele îi tremurau. Mucii îi curgeau din nas.

— Şi eu trebuie să stau aici în întuneric… tot timpul? suspină ea. Nu poţi aprinde lumina? Măcar o clipă? Te rog!

Din nou se auziră clicul şi fluieratul uşor, iar trapa se închise.

După aceea urmară multe, multe zile în care auzea numai ventilatorul, pornit săptămânal pentru aerisire şi sunetele scoase de trapa din uşă. Uneori intervalele dintre ele păreau interminabile, alteori i se părea ca şi cum tocmai se culcase după o masă când soseau următoarele găleţi.

Mâncarea era singurul lucru vesel pentru ea, deşi consta dintr-o dietă monotonă fără nici un gust. Câţiva cartofi, nişte legume mult prea fierte şi o fâşie de carne. La fel în fiecare zi. Ca şi cum exista o oală fără fund de tocană care fierbea mereu acolo, la lumină, în lumea din spatele zidului impenetrabil.

Se gândise că la un moment se va obişnui atât de mult cu întunericul, încât detaliile încăperii vor ieşi la iveală, dar acest lucru nu se întâmplase. Întunericul era irevocabil, ca şi când ar fi fost oarbă. Numai gândurile puteau trimite lumină în existenţa ei, iar acest lucru nu era deloc uşor.

Vreme îndelungată trăise cu teama în suflet că va înnebuni, că va veni o zi în care-şi va pierde autocontrolul. Îşi imagina lumea, lumina şi viaţa de afară. Se refugia în toate ungherele şi cotloanele creierului, în acele zone care de obicei sunt pline cu ambiţii personale şi trivialităţi. Iar amintirile ieşiră încet la suprafaţă. Retrăia clipe scurte în care era ţinută de mâini. Cuvinte care o mângâiau şi îi aduceau

alinarea. Dar îşi amintea şi singurătatea, dorinţele neîmplinite şi eforturile susţinute.

Apoi intră într-un ritm care consta zi şi noapte din lungi perioade de somn, masă, meditaţie şi alergare pe loc. Ar fi alergat până când zgomotele picioarelor pe podea i-ar fi făcut urechile să ţiuie sau până când cădea de oboseală.

O dată la cinci zile primea chiloţi noi şi îi arunca pe cei vechi în toaleta uscată. I se părea dezgustător că nişte străini umblau cu lenjeria ei. Niciodată nu îi înlocuiseră şi restul hainelor pe care le purta, aşa că avea mare grijă de ele. Le proteja când se aşeza pe găleată sau când se întindea pe podea să doarmă. Le scotea cu atenţie când îşi schimba lenjeria şi clătea cu apă ţesăturile despre care bănuia că se murdăriseră.

Era bucuroasă că în ziua călătoriei îşi luase haine de o calitate atât de bună. Geacă cu puf, fular, bluză, lenjerie, pantaloni şi ciorapi groşi. Dar, odată cu trecerea zilelor, pantalonii atârnau din ce în ce mai largi, iar tălpile pantofilor i se subţiau. „Trebuie să alerg desculţă”, îşi spuse ea şi apoi strigă în întuneric:

— Nu puteţi da căldura puţin mai tare? Vă rog!

Dar ventilatorul din tavan nu mai scosese de mult vreun zgomot.

Lumina din încăpere se aprinse după ce găleţile fură schimbate pentru a o sută nouăzecea oară. O explozie de sori albi o făcu să se împleticească înapoi cu pleoapele strâns închise şi lacrimi prelingându-se în colţul ochilor. Simţea ca şi cum lumina îi bombarda retina, reverberând unde de durere în creierul ei. Se lăsă pe vine ţinându-şi mâinile la ochi.

Odată cu trecerea orelor, îşi îndepărtă încet mâinile de pe faţă şi deschise ochii incredibil de încet. Lumina o copleşea. Se temuse că îşi pierduse deja vederea sau că şi-ar fi putut-o pierde dacă deschidea ochii prea repede. Se gândea la aceste lucruri, când în difuzor răsună vocea femeii reverberând unde de şoc prin corpul ei pentru a doua oară. Reacţionă la sunet ca o supapă care sare prea repede. Fiecare cuvânt o înjunghia. Iar vorbele pe care le auzea erau înspăimântătoare.

— La mulţi ani, Merete Lynggaard. Felicitări pentru împlinirea vârstei de treizeci şi doi de ani. Da, astăzi este 6 iulie. Stai aici de 126 de zile, iar cadoul nostru de aniversare pentru tine este faptul că nu vom stinge lumina timp de un an.

— O, Doamne, nu! Nu puteţi să-mi faceţi asta, se plânse ea. De ce faceţi asta? întrebă ea şi-şi ridică mâinile deasupra ochilor. Dacă vreţi să mă torturaţi până la moarte, atunci daţi-i drumul! ţipă ea.

Vocea femeii era rece ca gheaţa, puţin mai profundă decât ultima oară.

— Ia-o uşor, Merete. Nu vrem să te torturăm. Din contră, o să-ţi oferim ocazia de a evita ce poate fi cel mai rău pentru tine. Tot ce trebuie să faci este să-ţi răspunzi la întrebările foarte relevante: „De ce trebuie să înduri toate astea? De ce te-am închis într-o cuşcă ca un animal?" Răspunde la întrebările tale, Merete.

Ea îşi lăsă capul pe spate. Era teribil. Poate că ar fi fost mai bine să tacă. Să se aşeze într-un colţ şi să-i lase să spună ce voiau.

— Răspunde, Merete, sau o să înrăutăţeşti şi mai mult lucrurile pentru tine.

— Nu ştiu ce vreţi să spun! Are legătură cu politica? Şantajaţi pe cineva pentru bani? Nu ştiu. Spuneţi-mi!

Vocea din difuzor deveni şi mai rece.

— Nu este răspunsul corect, Merete. Aşa că acum trebuie să-ţi primeşti pedeapsa. Nu e chiar aşa de rău. Te poţi descurca uşor.

— O, Doamne, nu se poate una ca asta! suspină Merete şi căzu în genunchi.

Apoi auzi fluieratul familiar al trapei transformându-se într-un şuierat. Sesiză instantaneu aerul cald de afară care se scurgea până la ea. Mirosea a grâne, a câmp arat şi a iarbă verde. Asta avea să fie pedeapsa?

— Creştem presiunea aerului din încăpere la două atmosfere. Apoi o să vedem dacă poţi răspunde la anul. Nu ştim câtă presiune poate suporta organismul uman, dar o să aflăm odată cu trecerea timpului.

— O, Doamne, şopti Merete când simţi presiunea în urechi. Vă rog, nu faceţi asta! Vă rog, n-o faceţi!

17
2007

Sunetul vocilor gălăgioase şi clinchetul sticlelor se auzeau încă din parcare avertizându-l pe Carl că lucrurile o luaseră razna acasă. Gaşca de amatori de grătare era un mic grup de fanatici care locuiau în apropiere şi care credeau că friptura de vită avea un gust mult mai bun dacă era lăsată de izbelişte pe grătarul aşezat peste cărbuni până când nu mai avea gust nici de vită, nici de friptură. Se întâlneau tot anul ori de câte ori apărea vreo ocazie, de preferinţă pe peluza lui Carl.

Îi plăcea compania lor. Erau cu toţii plini de viaţă, dar cu moderaţie şi îşi luau întotdeauna sticlele goale acasă. Primi o îmbrăţişare de la Kenn, căruia îi plăcea să supravegheze grătarul şi care îi dădu o cutie de bere rece ca gheaţa. Îşi puse o bucată de carne bine făcută pe o farfurie şi intră în sufragerie unde simţi că toată lumea îl privea cu indulgenţă.

Nu îi puneau întrebări dacă el nu lua iniţiativa să facă vreun comentariu; era unul dintre lucrurile pe care le aprecia cel mai mult la vecinii lui. Ori de câte ori un caz îi acapara mintea era mai uşor să prinzi în capcană un politician local competent decât să intri în contact cu Carl, iar ei ştiau acest lucru.

De data aceasta nu un caz îi acapara mintea, ci Hardy. Carl se simţea răvăşit. Poate că era mai bine să reanalizeze situaţia. Cu siguranţă, putea găsi un mod în care să-l omoare pe Hardy fără ca cineva să se alarmeze apoi. O bulă de aer în perfuzie, o mână fermă peste gura lui… S-ar termina repede pentru că Hardy nu s-ar opune deloc. Dar ar fi putut-o face? Voia s-o facă? Era o dilemă a naibii de mare. Să ajute sau să nu ajute? Şi care era modul corect de a o face? Poate că l-ar ajuta mai mult pe Hardy dacă s-ar aduna şi s-ar duce sus la Marcus şi i-ar cere să primească înapoi cazurile vechi. Când se apuca de treabă puţin îi păsa cine era desemnat să-i fie coleg şi îl durea undeva de ce aveau ei să spună despre asta. Dacă îl ajuta pe Hardy să-i prindă pe ticăloşii care îi împuşcaseră în Amager, atunci era omul potrivit. În sinea lui era sătul de caz. Dacă i-ar fi găsit pe acei nenorociţi, i-ar fi împuşcat pur şi simplu. Şi cine ar fi câştigat ceva din asta? Nu el, în orice caz.

— Carl, poţi să-mi împrumuţi o sută?

Era fiul lui vitreg, Jesper, care îşi croia drum prin gândurile lui Carl. Băiatul era gata să iasă pe uşă. Amicii lui din Lyngby ştiau că dacă îl invitau pe Jesper erau multe şanse ca acesta să vină cu nişte beri. Jesper avea prieteni în vecinătate care vindeau ocazional bere

tinerilor sub şaisprezece ani. Costau câteva coroane în plus, dar ce mai conta dacă îşi putea convinge tatăl vitreg să plătească pentru petrecere?

— Nu e a treia oară într-o săptămână, Jesper? întrebă Carl scoţând o hârtie de o sută de coroane din portofel. Nu contează; te duci la şcoală mâine, ai auzit?

— Bine, zise el.

— Ţi-ai făcut temele?

— Mda.

Deci nu şi le făcuse. Carl se încruntă.

— Relaxează-te, Carl, n-am chef să fac a zecea clasă la Engholm. O să mă transfer la Allerad.

Acest lucru nu îl consola mai deloc. Carl trebuia să fie cu ochii pe Jesper ca să se asigure că învăţa bine.

— Zâmbeşte! îi strigă băiatul în drum spre adăpostul pentru biciclete.

Era mai uşor de zis decât de făcut.

— Cazul Lynggaard îţi dă bătăi de cap, Carl? întrebă Morten în timp ce aduna ultimele sticle goale.

Morten nu se ducea niciodată înapoi jos până ce bucătăria nu strălucea. Îşi cunoştea limitele. A doua zi dimineaţă avea să-şi simtă capul atât de mare şi de sensibil precum ego-ul unui prim-ministru. Aşa că trebuia să lase totul curat ca să nu se indispună în dimineaţa următoare.

— Mă gândesc mai mult la Hardy decât la cazul Lynggaard. Pistele s-au cam înfundat şi nimănui nu-i pasă, oricum. Nici măcar mie.

— Dar cazul Lynggaard n-a fost rezolvat? întrebă Morten care pufni. S-a înecat, nu-i aşa? Ce-ar mai fi de spus?

— Hmm, asta crezi tu? Dar de ce s-a înecat? Asta e întrebarea pe care mi-o tot pun. Nu era furtună, marea nu era agitată şi se pare că avea o stare bună de sănătate. Stătea bine din punct de vedere financiar, era atrăgătoare şi la începutul unei cariere promiţătoare. Poate că era puţin cam singuratică, dar la un moment dat avea să rezolve şi această problemă.

Clătină din cap. Pe cine păcălea? Sigur că-l interesa cazul. La fel ca orice caz în care întrebările se adunau una după alta. Îşi aprinse o ţigară şi luă cutia de bere pe care unul dintre oaspeţi o deschisese, dar o lăsase neatinsă. Era călduţă şi cam trezită.

— Ce mă enervează cel mai tare este că ea era foarte inteligentă. Este mereu dificil când victimele sunt atât de deştepte ca ea. După cum văd eu lucrurile, nu avea nici un motiv serios să se sinucidă. Aparent nu avea duşmani. Fratele ei o iubea. Deci, de ce a dispărut? Dacă ai avea o astfel de viaţă, Morten, te-ai arunca în valuri?

El se uită la Carl cu ochii injectaţi.

— A fost un accident, Carl. Nu te-ai simţit niciodată ameţit când te-ai aplecat peste balustrada unui vapor şi te-ai uitat în jos la mare? Dar dacă a fost cu adevărat o crimă, atunci fie a comis-o fratele ei, fie la mijloc a fost un motiv politic, dacă mă întrebi pe mine. Crezi că un viitor lider al democraţilor nu are duşmani, mai ales dacă arată atât de bine? Înclină din cap gânditor şi îşi ridică privirea cu greutate. Toată lumea o ura, continuă el. Nu-ţi dai seama? Toată lumea din propriul partid căreia ea îi dăduse peste nas. Şi din partidele de la guvernare. Crezi că prim-ministrul şi cotoroanţele lui erau încântaţi să vadă că gagica apetisantă apărea tot timpul la televizor? Chiar tu ai spus că era genială, zise Morten, scuturând cârpa de vase şi aşezând-o pe robinet. Toată lumea ştia că ea avea să fie cea care va forma coaliţia din opoziţie la următoarele alegeri. Ştia cum să atragă voturile de partea ei, la naiba! spuse el şi scuipă în chiuvetă. Data viitoare nu mai beau din vinul lui Sysser. De unde naibii cumpără poşirca aia? Îmi simt gâtul uscat ca un deşert.

Afară, în curtea rotundă, Carl dădu peste câţiva colegi care se duceau spre casă. Lângă zidul îndepărtat din spatele coloanelor, Bak purta o conversaţie aprinsă cu unul dintre oamenii lui. Se uitară la Carl de parcă acesta i-ar fi scuipat şi le pătase onoarea.

— E şedinţa bufonilor? tună el, iar cuvintele reverberară cu ecou printre coloane când se întoarse cu spatele la ei.

Primi o explicaţie de la Bente Hansen, o membră a fostei lui echipe, pe care o întâlni pe hol.

— Ai avut dreptate, Carl. Au găsit bucata din urechea victimei în apartamentul martorei. Felicitări, bătrâne!

Era bine. Cel puţin se întâmpla ceva în cazul biciclistului ucis.

— Bak şi cu oamenii lui tocmai s-au întors de la Spitalul Naţional unde s-au dus ca s-o facă pe martoră să verse toată povestea, continuă ea. Dar n-au ajuns nicăieri. Era înspăimântată.

— Atunci poate că nu ea e cea cu care trebuiau să discute.

— Poate că nu. Dar cu cine?

— Când e cel mai probabil să vrei să te sinucizi? Dacă te afli sub o presiune imensă sau dacă este singura cale să-ţi salvezi copiii? Aş spune că are a face cu copiii.

— Copiii nu ştiu nimic.

— Nu, sunt sigur că nu ştiu. Dar mama martorei s-ar putea să ştie ceva.

Se uită la lămpile de bronz din tavan. Poate că ar trebui să ceară permisiunea să facă schimb de cazuri cu Bak. Cu siguranţă, acest lucru ar fi zdruncinat puţin lucrurile în clădirea gigantică.

— Carl, tot timpul m-am gândit. Cred că ar trebui să mergem mai

departe cu cazul acesta.

Assad aşezase deja o cană cu cafea aburindă în faţa lui Carl. Lângă dosare erau câteva pateuri dulci pe hârtia în care fuseseră ambalate. Se părea că lansase o ofensivă şarmantă. Oricum, Assad făcuse curat în biroul lui Carl, iar câteva documente din dosar erau aliniate pe birou, ca şi cum el trebuia să le citească într-o anumită ordine. Probabil că Assad venise la birou de la ora şase dimineaţa.

— Ce-ai descoperit pentru mine? întrebă Carl arătând spre hârtii.

— Păi, aici este un extras de cont care ne spune câţi bani a scos Merete Lynggaard din bancă în ultimele ei săptămâni. Dar nu e nici o plată legată de mâncare sau de vreun restaurant.

— Altcineva a plătit pentru ea, Assad. Nu este neobişnuit ca femeile frumoase să iasă ieftin în astfel de situaţii.

— Da, exact, Carl. Foarte inteligent. Deci a plătit altcineva pentru ea. Poate un politician sau un alt tip.

— Fără îndoială. Dar n-ar fi deloc uşor să aflăm cine a fost.

— Da, ştiu asta, Carl. S-a întâmplat acum cinci ani, spuse el şi bătu uşor în altă hârtie. Aici este lista cu lucrurile pe care poliţia le-a ridicat de la ea din casă. Nu văd nici o agendă în care îşi nota întâlnirile, aşa cum a menţionat femeia aceea, noua ei secretară. Nu. Poate găsim agenda la Christianborg. Poate că aşa o să aflăm cu cine s-a întâlnit atunci la restaurant.

— Probabil că îşi ţinea agenda în geantă, Assad. Iar geanta ei a dispărut odată cu ea, nu-i aşa?

El încuviinţă din cap aprobator şi păru puţin întristat.

— Da, dar, Carl, o putem întreba pe secretara ei. Există o înregistrare scrisă a declaraţiei ei. Nu a zis nimic atunci despre persoana cu care Merete a luat masa. Deci cred că ar trebui s-o întrebăm din nou.

— Se numeşte transcriere, Assad! Dar şi asta a fost acum cinci ani. Dacă nu şi-a putut aminti nimic important la momentul la care a fost întrebată, îţi garantez că nu-şi va aminti nimic nici acum.

— Bine! Dar scrie că şi-a amintit că Merete Lynggaard a primit o telegramă de Sfântul Valentin, dar la o dată mai târzie. Deci… cred că cineva poate afla detalii despre aşa ceva, nu?

— Telegrama nu mai există, iar noi nu avem data exactă. Aşa că ar fi greu să dăm de expeditor din moment ce nici măcar nu cunoaştem numele companiei care a livrat-o.

— A fost TelegramsOnline.

Carl se uită la el. Era oare posibil ca tipul să fie un diamant neşlefuit? Greu de spus atât timp cât purta mănuşile acelea verzi din cauciuc.

— De unde ştii asta, Assad?

— Uite aici, zise el şi arătă spre transcrierea declaraţiei. „Secretara

şi-a amintit că pe telegramă scria: «Dragoste şi sărutări pentru Merete» şi erau şi două buze desenate. Două buze roşii”.

— Şi?

— Păi, trebuia să fie trimisă prin TelegramsOnline. Ei scriu numele pe telegramă. Şi întotdeauna pun buze roşii.

— Arată-mi.

Assad apăsă tasta „Space” de la computerul lui Carl, iar pe ecran apăru prima pagină a site-ului TelegramsOnline. Se vedea telegrama aşa cum o descrisese Assad.

— Bine. Şi eşti absolut sigur că aceasta este singura companie care face astfel de telegrame?

— Absolut sigur, da.

— Dar tot nu ai data, Assad. A fost înainte sau după Sfântul Valentin? Şi de la cine sosise?

— Putem întreba compania. Poate că ei au o evidenţă a expediţiilor trimise la Christianborg.

— S-a mai făcut asta în timpul investigaţiei poliţiei, nu-i aşa?

— Nu scrie nimic în dosar. Dar poate că ai citit în altă parte, spuse el şi îi oferi un zâmbet acid care era la un pas de insubordonare.

— Bine, Assad. E corect. Poţi să verifici la companie. Este sarcina perfectă pentru tine. Eu sunt puţin cam ocupat acum, aşa că poţi folosi telefonul din biroul tău.

Carl îl bătu uşor pe spate şi îl grăbi spre ieşire. Apoi închise uşa, îşi aprinse o ţigară, luă dosarul Lynggaard, se aşeză pe scaun şi îşi puse picioarele pe birou. Se apucă să studieze cazul.

Era un caz stupid, plin de greşeli. Anchetatorii căutaseră în stânga şi-n dreapta fără să fixeze priorităţi. Pe scurt, nu avuseseră nici o teorie plauzibilă. Nici un motiv clar. Dacă moartea ei era o sinucidere, care să fi fost motivul acesteia? Singurul lucru confirmat de investigaţie era că maşina ei fusese parcată în spatele tuturor maşinilor din parcarea vaporului. Şi că Merete Lynggaard dispăruse.

Mai departe, investigatorii stabiliseră că ea nu fusese singură. Mai mulţi martori declaraseră că se certase cu fratele ei pe puntea superioară. Acest lucru era documentat de o fotografie făcută întâmplător de un cuplu de vârstnici care plecaseră în excursie la Heiligenhafen pentru a face cumpărături. Iar când fotografia fusese publicată, se aflase de la primăria din Store Heddinge că bărbatul din poză era chiar fratele lui Merete Lynggaard.

De fapt, Carl îşi amintea foarte bine totul. Ofiţerii de poliţie primiseră mustrări pentru că îl omiseseră pe acest frate. Şi atunci apăruseră noi întrebări: Dacă fratele o omorâse, de ce o făcuse? Şi unde era acesta acum? La început crezuseră că Uffe căzuse peste bord, dar apoi îl găsiseră câteva zile mai târziu, epuizat şi confuz, la o bună

distanţă, pe câmpiile din Fehmarn.

Un ofiţer de poliţie german vigilent din Oldenburg îl identificase pe Uffe. Nu se aflase niciodată cum de reuşise fratele lui Merete să ajungă atât de departe. Iar Uffe nu ajutase investigaţia să progreseze. Dacă ştia ceva, nu lăsase nimic să-i scape. Felul dur în care se purtaseră cu Uffe Lynggaard demonstra cât de nenorociţi fuseseră colegii lui Carl.

El ascultă câteva casete din cadrul interogatoriilor şi ajunse la concluzia că Uffe rămăsese tăcut ca un mormânt. La început încercaseră strategia „poliţist bun – poliţist rău", dar nimic nu funcţionase. Fuseseră chemaţi doi psihiatri şi apoi un psiholog din Farum specializat în astfel de lucruri. Chiar şi Karen Mortensen, o asistentă socială din Stevns, încercase să stoarcă informaţii de la Uffe. Zadarnic.

Atât autorităţile germane, cât şi cele daneze efectuaseră expediţii de căutare în apele mării. Scafandrii poliţiei cercetaseră toată zona. Un cadavru adus de valuri la mal fusese pus la rece şi mai târziu autopsiat. Li se ceruse pescarilor să fie atenţi la orice obiect pe care îl vedeau plutind – haine, genţi, orice. Dar nu se găsise nimic ce ar fi putut conduce la Merete Lynggaard, iar mass-media devenise şi mai îndârjită.

Merete ţinuse prima pagină a ziarelor timp de aproape o lună. Ziariştii scoseseră la lumină fotografii vechi dintr-o excursie din liceu când pozase într-un costum de baie strâmt. Rezultatele ei bune de la facultate fuseseră făcute publice şi devenise subiectul unor analize ale aşa-numiţilor experţi în ce priveşte stilul de viaţă.

Prin speculaţiile despre preferinţele ei sexuale, jurnalişti aparent decenţi călcaseră pe urmele tabloidelor. Şi, mai mult decât orice altceva, descoperirea faptului că ea avea un frate le dăduse apă la moară reporterilor meschini. Mulţi dintre cei mai apropiaţi colegi ai lui Merete bolborosiseră nimicuri despre cum îşi imaginaseră ei ceva de acest gen. Exista ceva în viaţa ei particulară ce ea încercase să ascundă. Desigur, ei nu aveau de unde să fi ştiut că era vorba de un frate cu handicap. Dar trebuia să fi fost ceva de acest gen.

Fotografii vechi de după accidentul în care muriseră părinţii lui Merete şi în care fratele ei fusese rănit grav apăruseră pe primele pagini ale tabloidelor de dimineaţă când interesul pentru acest caz începuse să se diminueze. Presa nu se dădea înapoi de la nimic. Ea reprezentase un subiect bun cât timp trăise şi era la fel de bună şi după moarte.

Moderatorii de la emisiunile matinale de la televizor îşi ascundeau cu greu încântarea. Războiul din Bosnia, un prinţ consort care îşi ieşise din fire, o înclinaţie excesivă a unui primar pentru vinul roşu, o deputată înecată… Toate acestea erau la fel de bune atât timp cât existau şi nişte fotografii reuşite.

Publicaseră poze mari cu patul dublu din casa lui Merete Lynggaard. Era imposibil de aflat de unde le primiseră, dar titlurile erau crude. Fratele şi sora aveau o relaţie sexuală? Acesta era oare motivul morţii ei? Toată lumea din ţară trebuia să creadă că era un lucru ciudat.

Când nu mai avuseseră ce să mai stoarcă din acel subiect, reporterii se lansaseră în speculaţii cu privire la motivul pentru care Uffe fusese eliberat. Se întâmplase pentru că poliţia folosise metode dure? Să fi fost o greşeală a justiţiei? Sau fratele scăpase pur şi simplu uşor? Chestiunea ţinea de naivitatea sistemului judecătoresc şi de investigare deficitară a cazului?

Urmaseră unele articole în presă despre internarea lui Uffe la Egely. Apoi ştirile despre caz încetaseră într-un sfârşit. Reportajele din vara lui 2002 se refereau la vreme, naşterea unui prinţ danez şi Cupa Mondială.

Da, presa daneză cunoştea foarte bine gusturile cititorului obişnuit. Merete Lynggaard era de domeniul trecutului. După şase luni de investigaţii, în ciuda tuturor intenţiilor şi scopurilor, cazul fusese clasat. Erau multe altele la coadă.

Carl scoase două bucăţi de hârtie şi un pix şi notă:

SUSPECŢI:

1) Uffe
2) Poştaşul necunoscut – scrisoarea despre Berlin
3) Bărbatul / femeia din cafeneaua Bankerat
4) „Colegii” de la Christiansborg
5) Crimă în urma unui jaf – câţi bani avea în geantă?
6) Agresiune sexuală

Pe a doua hârtie scrise:

DE VERIFICAT:

Asistenta socială din Stevns
Telegrama
Secretarele de la Christiansborg
Martorii de pe feribotul *Schleswig-Holstein*

După ce se uită o vreme la ce scrisese, adăugă în partea de jos a celei de-a doua hârtii:

Familia adoptivă de după accident – vechi colegi de clasă de la universitate.

Oare avea o tendinţă depresivă? Era însărcinată? Îndrăgostită?

În timp ce Carl închidea dosarul, primi un telefon de sus. Marcus Jacobsen îl convoca în sala de şedinţe. Când trecu pe lângă micul birou al asistentului său, îl salută din cap pe Assad. Tipul era lipit de telefon, cu o expresie serioasă şi concentrată. Nu arăta ca de obicei când stătea în pragul uşii şi purta mănuşile lui din cauciuc verde. Părea o cu totul altă persoană.

Erau cu toţii acolo, toată lumea implicată în investigaţia crimei biciclistului. Marcus Jacobsen îi făcu semn lui Carl să se aşeze pe un scaun la masa de şedinţă, iar Bak începu:

— Martora noastră, Annelise Kvist, a cerut protecţia poliţiei. Ştim acum că a primit ameninţări potrivit cărora copiii ei riscau să fie jupuiţi de vii dacă spunea ceva din ce a văzut. A ţinut informaţiile secrete în tot acest timp şi totuşi, în felul ei, a fost cooperantă. Tot timpul ne-a dat indicii, astfel încât să putem merge mai departe cu cazul, dar a ascuns şi informaţii cruciale. Apoi au urmat ameninţările serioase şi s-a închis complet. Ca să fac un rezumat: Victimei i-a fost tăiat gâtul în parcul Valby, pe la ora zece seara. Era întuneric şi frig, iar parcul era pustiu. Chiar şi aşa, Annelise Kvist l-a văzut pe ucigaşul care a vorbit cu victima cu câteva minute înainte de producerea crimei. Asta ne oferă motive să credem că fapta nu a fost premeditată. Dacă ar fi fost, sosirea lui Annelise Kvist ar fi deturnat cursul evenimentelor.

— De ce se plimba Annelise Kvist prin parc? De ce nu mergea cu bicicleta? De unde venea? întrebă unul dintre membrii noii echipe.

Nu ştia că trebuia să aştepte până la final ca să pună întrebări dacă Bak era cel care conducea şedinţa.

Bak îi răspunse cu o privire enervată.

— Mersese în vizită la o prietenă, iar bicicleta ei avea o pană. De-aia o împingea prin parc. Ştim că l-a văzut pe ucigaş pentru că erau numai două seturi de amprente de tălpi în preajma locului crimei. Am depus foarte mult efort în investigare lui Annelise Kvist ca să găsim punctele slabe din trecutul ei. Orice amănunt ce ar putea lămuri atitudinea ei când am început să îi punem întrebări. Acum ştim că a făcut parte la un moment dat dintr-o gaşcă de motociclişti, dar suntem aproape siguri că ucigaşul nu făcea parte din acest anturaj. Victima era fratele lui Carlo Brandt, unul dintre cei mai activi biciclişti din zona Valby şi era „curat”, deşi vindea droguri din când în când pe cont propriu. Mai ştim de la Carlo Brandt că victima era prietenă cu Annelise Kvist şi că la un moment dat au fost intimi. Acum verificăm asta. Oricum, am ajuns la concluzia că ea îi cunoştea pe amândoi, atât pe criminal, cât şi pe victimă. Cât despre ceea ce a speriat-o pe martoră, mama ei a recunoscut în faţa noastră că Annelise a fost în trecut victima violenţei fizice. Chiar dacă la o scară mai mică –

lovituri, ameninţări şi alte chestii din astea – experienţa a avut un efect profund asupra ei. Mama ei crede că fata ei este singura vinovată pentru toate astea pentru că petrece mult timp în baruri şi nu este prea prudentă în ce priveşte persoanele pe care le aduce acasă. Dar din câte putem spune noi, comportamentul lui Annelise nu este foarte diferit de cel al altor tinere. Descoperirea urechii în toaleta lui Annelise lasă să se înţeleagă că ucigaşul o cunoaşte şi ştie unde locuieşte, dar, după cum am mai spus, nu am reuşit încă să o convingem să ne destăinuie numele criminalului. Copiii au fost trimişi ca să stea cu membrii familiei în sudul oraşului Copenhaga, iar asta a înmuiat-o puţin pe Annelise. Fără îndoială, era sub influenţa drogurilor în momentul în care a încercat să se sinucidă. Potrivit testelor, resturi de pilule euforizante au fost găsite în stomacul ei.

Carl îşi ţinuse ochii închişi în cea mai mare parte a şedinţei. Simpla vedere a lui Bak care stătea în faţa lui şi scormonea prin lucruri în acea manieră ocolitoare şi plictisitoare, tipică lui, îi făcea sângele să clocotească. Pur şi simplu, nu avea chef să se uite la omul din faţa lui. Şi de ce ar fi făcut-o? Nu avea nici o treabă cu acele lucruri. Locul lui era jos în subsol; la asta trebuia să se gândească. Şeful de la Omucideri îl chemase sus ca să-l laude pentru că ajutase puţin la evoluţia anchetei. Atâta tot. Pe viitor, îi va scuti de părerile lui.

— Încă nu am găsit cutia cu pastile, aşa că e posibil să-i fi fost aduse de acelaşi criminal. Probabil a fost forţată să le înghită, zise Bak.

Deci se prinsese măcar de atât.

— Toate indiciile arată că vorbim despre o tentativă nereuşită de crimă. Ameninţările la adresa copiilor au făcut-o pe martoră să nu mai spună nimic, zise Bak mai departe.

În acel moment Marcus Jacobsen interveni. Îşi dădea seama că noii membri ai echipei ardeau de nerăbdare să pună întrebări. Era mai bine să vină în întâmpinarea lor.

— Annelise Kvist, mama ei şi copiii vor beneficia de protecţia martorilor, aşa cum o impune cazul, zise el. Pentru început o să-i mutăm în altă locuinţă şi apoi sunt sigur că ea va vorbi. Între timp, trebuie să solicităm sprijinul echipei de la Narcotice. Am înţeles că în corpul ei a fost găsită o cantitate considerabilă de THC sintetic[2], cel mai probabil Marinol, cea mai des întâlnită formă de haşiş sub formă de pastile. O vedem destul de des în cercurile traficanţilor, aşa că hai să aflăm de unde poate fi cumpărată pe aici. Am înţeles că au fost găsite şi urme de metamfetamină cristalizată şi etilfenidat. Un cocteil extrem de ciudat.

Carl clătină din cap. Ucigaşul era, în mod cert, versatil. Tăiase gâtul unei victime într-un parc şi apoi strecurase uşor pilulele pe gâtul alteia. De ce oare nu aveau răbdare colegii lui până când femeia începea să

vorbească din proprie iniţiativă? Deschise ochii şi văzu că şeful de la Omucideri se uita fix la el.

— Dai din cap, Carl. Ai o sugestie mai bună? Ai unele idei creative ce ne-ar putea oferi o pistă de urmat? întrebă el şi zâmbi.

Dar era singurul din încăpere care zâmbea.

— Tot ce ştiu este că dacă iei THC te face să vomiţi dacă îţi sunt îndesate pe gât prea multe chestii. Aşa că tipul care a forţat-o să înghită pilulele trebuie să fie foarte priceput, nu crezi? De ce nu aşteptaţi până când Annelise Kvist vă va spune de bunăvoie ce a văzut? Câteva zile, mai mult sau mai puţin, nu vor conta prea mult. Şi avem alte lucruri de care să ne ocupăm, zise el şi aruncă o privire spre colegii lui. Mă rog, cel puţin eu am.

Secretarele erau ocupate, ca de obicei. Lis stătea la computerul ei, cu căştile în urechi şi bătea în tastatură ca un baterist dintr-o trupă de rock. Carl se uită după secretara cea nouă, brunetă, dar nimeni nu se potrivea descrierii lui Assad. Numai colega lui Lis, versiunea infamă a lupoaicei Ilse[3], numită doamna Sorensen de colegii ei – putea fi numită brunetă. Carl se încruntă. Poate că Assad văzuse ceva la faţa aceea morocănoasă a ei, ceva ce scăpa celorlalţi.

— Avem nevoie de un fotocopiator decent în biroul din subsol, Lis, zise Carl când ea se opri din bătut la tastatură şi îi zâmbi larg. Poţi să te asiguri că acest lucru se întâmplă până diseară? Ştiu că au unul în plus la Centrul pentru Investigaţii Naţionale. Nici măcar nu a fost scos din cutie.

— Să văd ce pot face, Carl, zise ea.

Iar el ştiu că ea va reuşi.

— Trebuie să vorbesc cu Marcus Jacobsen, se auzi o voce aspră lângă el.

Carl se întoarse şi se trezi faţă în faţă cu o femeie pe care nu o cunoştea. Avea ochii căprui. Cei mai apetisanţi ochi căprui pe care îi văzuse vreodată. Carl simţi că devine agitat. Apoi femeia se întoarse spre secretare.

— Sunteţi Mona Ibsen? întrebă doamna Sorensen.

— Da, zise femeia.

— Vă aşteptam.

Cele două femei îşi zâmbiră una alteia, iar Mona Ibsen se dădu la o parte ca doamna Sorensen să se ridice şi să-i arate calea. Carl îşi ţuguie buzele în timp ce o privi dispărând pe hol. Purta o jacheta scurtă din blană, suficient de scurtă astfel încât să i se vadă curbele fundului. Era promiţătoare, deşi nu o femeie tânără, judecând după forme. De ce naiba nu observase nimic altceva la faţa ei în afară de ochi?

— Mona Ibsen? Cine e? o întrebă el pe Lis încercând să-şi păstreze

vocea obişnuită. Are legătură cu uciderea biciclistului?

— Nu, este noul psiholog. Începând de astăzi este desemnată să lucreze cu toate departamentele aici, la sediul central.

— Aşa, deci?

Îşi dădu seama cât de prostesc sunase. Încercă să se calmeze, se îndreptă spre biroul lui Jacobsen şi deschise uşa fără să se obosească să bată. Dacă şeful avea să-l uşuiască, măcar era pentru o cauză bună.

— Îmi pare rău, Marcus, zise el. N-am ştiut că ai companie.

Psihologul stătea pe un scaun. Carl îi observă profilul, cu pielea moale şi riduri la colţurile gurii, mai degrabă născute din zâmbete decât din plictiseală.

— Pot veni mai târziu. Îmi pare rău pentru întrerupere, spuse Carl.

Auzindu-i scuzele, ea se întoarse spre el. Avea o gură aparte. Plină, cu buze ce semănau cu arcul lui Cupidon. În mod clar avea peste cincizeci de ani. Îi zâmbi uşor. Lui i se înmuiaseră genunchii.

— Ce vrei, Carl? întrebă Marcus.

— Am vrut să-ţi spun că eu cred că trebuie să o întrebaţi pe Annelise Kvist dacă are o relaţie şi cu criminalul.

— Am făcut asta, Carl. Nu are.

— Nu? Ei bine, atunci cred că ar trebui să o întrebaţi ce face criminalul. Nu cine este, ci ce face.

— Am făcut deja şi asta, desigur, dar ea refuză să ne spună. Crezi că au lucrat împreună?

— Poate da, poate nu. În orice caz, este oarecum dependentă de acest om, din cauza muncii lui.

Jacobsen clătină din cap. Nu avea să se mai întâmple nimic până ce martora şi familia nu erau mutate într-un loc sigur. Dar cel puţin Carl reuşise să se uite la Mona Ibsen. Era a naibii de frumoasă pentru un psiholog.

— Asta-i tot, spuse Carl cu un zâmbet mai mare, mai relaxat şi mai viril ca oricând, dar fără a primi un surâs ca răspuns.

Îşi duse mâna la piept pentru un moment când simţi o durere bruscă în zona sternului. O senzaţie a naibii de neplăcută. Ca şi cum ar fi înghiţit aer.

— Eşti bine, Carl? întrebă şeful lui.

— O, nu e nimic. Doar nişte efecte posttraumatice, ştii? Sunt bine.

Dar nu era adevărat. Senzaţia din piept nu era deloc bună.

— O, scuze, Mona. Permite-mi să ţi-l prezint pe Carl Merck. În urmă cu câteva luni a fost implicat într-un incident cu împuşcături urât în care l-am pierdut pe unul dintre colegii noştri.

Ea înclină din cap către Carl, care încerca să se adune. Ea se încruntă puţin. Interes profesional, desigur, dar tot era mai bine decât nimic.

— Aceasta este Mona Ibsen, Carl. E noul nostru psiholog. Poate că

veţi ajunge să vă cunoaşteţi. Ne-ar plăcea să-l avem pe unul dintre colegii noştri cei mai buni din nou pe picioarele lui.

Carl făcu un pas înainte şi dădu mâna cu ea. Să se cunoască… Da, la naiba!

Era încă vrăjit când dădu peste Assad în drum spre subsol.

— Am reuşit, Carl, spuse el.

Carl încercă să alunge imaginea Monei Ibsen în subconştient. Nu-i era uşor.

— Ce ai reuşit? întrebă el.

— Am sunat la TelegramsOnline de cel puţin zece ori şi am reuşit să-i prind abia acum cincisprezece minute, zise Assad în timp ce Carl încerca să-şi adune gândurile. Poate că ei ne pot spune cine a trimis telegrama lui Merete Lynggaard. Cel puţin lucrează la asta.

18
2003

Lui Merete nu-i luă prea mult timp să se obişnuiască cu presiunea. Preţ de câteva zile simţise un ţiuit în urechi, apoi îi trecu. Dar cel mai rău lucru nu era presiunea, ci lumina strălucitoare de deasupra capului. Lumina veşnică era de sute de ori mai rea decât întunericul veşnic. Lumina releva starea jalnică a vieţii ei.

Era într-un congelator. Cu pereţi gri şi colţuri ascuţite. Cu găleţi cenuşii şi cu mâncare incoloră. Lumina scotea în evidenţă urâţenia şi răceala locului şi o făcea să înţeleagă că nu exista cale de ieşire din încăperea blindată. Că trapa din uşă nu putea fi folosită ca mijloc de evadare. Că acel iad de ciment era sicriul şi mormântul ei.

Acum pur şi simplu nu mai putea închide ochii şi nu mai putea visa ori de câte ori simţea nevoia s-o facă. Lumina pătrundea chiar şi prin pleoapele închise. Numai când o copleşea oboseala putea adormi şi evada. Iar timpul deveni interminabil.

În fiecare zi când termina de mâncat îşi lingea degetele ca să se cureţe, se uita în gol şi memora datele zilei. „Astăzi este 27 iulie 2002. Am treizeci şi doi de ani şi douăzeci şi una de zile. Sunt aici de o sută patruzeci şi şapte zile. Numele meu este Merete Lynggaard şi sunt bine. Numele fratelui meu este Uffe şi s-a născut la 10 mai 1973”. Acesta era modul în care începea. Uneori îşi amintea numele părinţilor şi al altor oameni. În fiecare zi rememora numele fiinţelor dragi. Împreună cu o mulţime de alte lucruri. Se gândea la cerul albastru, la mirosul altor oameni, la sunetul unui lătrat de câine. Gânduri care o puteau duce la alte gânduri ce îi permiteau să evadeze din încăperea rece.

Ştia că într-o zi va înnebuni. Acesta avea să fie modul în care va scăpa de gândurile sumbre care i se învârteau în minte. Dar lupta din greu împotriva acestui lucru. Nu era deloc pregătită pentru aşa ceva. Acesta era motivul pentru care stătea departe de hublourile de doi metri pe care le descoperise când îşi trecuse palmele de-a lungul pereţilor. Erau la nivelul ochilor şi nimic din ce se afla dincolo nu putea fi văzut prin geamul-oglindă.

După câteva zile, când ochii i se obişnuiseră cu lumina, se ridicase foarte precaută, temându-se să nu se sperie de propria reflexie. Apoi, îşi deschise ochii încet şi se privise într-un hublou. Vederea propriei persoane o străpunse adânc în suflet şi îi trimise fiori prin tot corpul. Şocul puternic o făcuse să închidă ochii pentru un moment. Nu pentru că arăta groaznic, exact aşa cum se temuse. Nu, nici pe departe. Părul

îi era mătuit şi slinos, iar pielea palidă şi străvezie, dar nici acestea nu erau motivele. Pur şi simplu, se uita la o persoană care părea pierdută, condamnată la moarte. O străină – în întregime singură pe lume.

— Tu eşti Merete, rosti ea cu voce tare privindu-se. Eu sunt cea de acolo, adăugă ea dorindu-şi ca acest lucru să nu fie adevărat.

Se simţea atât de departe de propriul corp şi totuşi ea era cea care stătea acolo în picioare. Era de ajuns pentru ca o persoană să înnebunească. Aşa că se retrase din faţa hublourilor şi se ghemui pe jos. Încercă să cânte un pic, dar vocea pe care o auzea părea să vină de la o altă persoană. Aşa că se încolăci în poziţie fetală şi începu să se roage la Dumnezeu. Când termina, se ruga din nou. Se ruga până când sufletul i se ridica dintr-o transă nebunească şi apoi intra în alta. Căută refugiu în vise şi în amintiri şi îşi promise că nu va mai sta în faţa acelei oglinzi şi nu se va mai privi din nou.

Pe măsură ce timpul trecea, învăţă să acorde atenţie semnalelor corpului. Stomacul îi spunea când hrana întârzia, când presiunea fluctua şi când dormea cel mai bine. Intervalele la care se înlocuiau găleţile erau destul de regulate. Încercase să numere secundele care treceau de când stomacul îi spunea că era timpul mesei până când găleţile soseau. Era o diferenţă de cel mult o jumătate de oră aşa că avea un program de care putea să se agaţe; asta presupunând că va continua să primească mâncare o dată pe zi.

Acest lucru era atât un gând reconfortant, cât şi un blestem. Era reconfortant pentru că îi oferea o legătură cu programul şi cu ritmul din lumea exterioară. Dar din aceleaşi motive era şi un blestem. Afară era vară, apoi toamnă, în sfârşit, iarnă; acolo, în interior, nu era nimic. Îşi imagină ploaia de vară udându-i corpul, îndepărtându-i starea de degradare şi mirosul. Văzu lumina de la focul de tabără în mijlocul unei nopţi de vară şi pomul de Crăciun în toată splendoarea sa. Nici o singură zi nu trecea fără ritmul său. Ştia datele şi ceea ce însemnau acestea. Acolo, în lumea de afară.

Aşa că stătea singură pe podeaua goală şi se concentra asupra vieţii din exterior. Nu era uşor. De multe ori abia dacă reuşea, dar era ferm hotărâtă. Fiecare zi avea o semnificaţie proprie. În ziua în care Uffe împlinise douăzeci şi nouă de ani şi jumătate se rezemase de peretele rece şi îşi imaginase că îi mângâia părul şi că îl felicita. În mintea ei se decisese să îi prepare un tort şi să i-l trimită. În primul rând trebuia să cumpere toate ingredientele. Şi-ar fi pus haina pe ea şi ar fi sfidat furtuna tomnatică. Ar fi făcut cumpărăturile de oriunde ar fi avut chef. Din raionul cu alimente al complexului Magasin. Ar fi cumpărat tot ce i-ar fi plăcut. Nimic nu era prea bun pentru Uffe în acea zi specială.

În timp ce număra zilele, Merete făcea şi speculaţii cu privire la intenţiile răpitorilor ei. Uneori, o umbră firavă părea să alunece pe unul dintre panourile din geam-oglindă şi îi dădea fiori. Îşi acoperea

corpul când se spăla. Stătea cu spatele întors când era goală. Trăgea găleata pentru toaletă în spaţiul dintre panouri astfel încât să nu poată fi văzută stând pe ea. Pentru că ştia că ei erau acolo. Altfel, totul n-ar fi avut nici un sens.

O vreme le vorbise, dar nu prea mai făcea acest lucru. Oricum, nu îi răspunseseră niciodată. Le ceruse şerveţele dezinfectante, dar nu primise. Când sângera abundent la menstruaţie nu era niciodată hârtie igienică suficientă şi trebuia pur şi simplu să se descurce cu ceea ce avea la dispoziţie. Ceruse şi o periuţă de dinţi, dar nici pe aceea nu o primise, iar acest lucru o îngrijora. De aceea, îşi masa gingiile cu degetul arătător şi încerca să se cureţe între dinţi forţând aerul să iasă printre spaţii, însă metoda nu prea-i era de folos. Când sufla în palmă, simţea că respiraţia îi mirosea tot mai rău. Într-o zi scoase întăritura de la gluga jachetei. Era din nailon şi era îndeajuns de rigidă, însă prea groasă pentru a fi folosită pe post de scobitoare. Aşa că se hotărî să rupă o bucată din ea şi şi-o trecu printre dinţii din faţă.

— Ai grijă să nu-ţi rămână plastic între dinţi. N-o să-l mai poţi scoate niciodată, îşi spuse ea încercând să nu se grăbească.

Când termină de curăţat spaţiile dintre dinţi pentru prima oară după un an, simţi o mare uşurare. Mica unealtă devenise dintr-odată cel mai de preţ obiect al ei. Trebuia să aibă mare grijă de ea, la fel şi de restul de material.

Vocea îi vorbise înainte ca ea s-o perceapă. Se trezise la cea de-a treizeci şi treia aniversare cu o senzaţie în stomac care îi spunea că era posibil să fie încă noapte. Stătu jos şi se uită la panourile din geam-oglindă vreme de câteva ore, credea ea, în timp ce încerca să se prindă ce avea să se întâmple mai departe. Se gândise de nenumărate ori la întrebare şi la cum să răspundă. Diverse nume, evenimente şi motive îi trecuseră prin minte de mai multe ori, dar tot nu ştia mai multe decât cu un an în urmă.

Probabil că totul avea legătură cu banii. Poate că avea de-a face cu internetul. Sau era un experiment. O persoană nebună care încerca să demonstreze că organismul uman şi psihicul sunt capabile să îndure multe. Dar nu avea nici o intenţie să cedeze. În nici un caz.

Când se auzi vocea, nu era pregătită. Stomacul nu îi semnalase încă faptul că i-ar fi fost foame. Vocea o speriase, dar de data aceasta mai degrabă din cauza tensiunii adunate decât de şocul din clipa în care tăcerea fusese curmată brusc.

— La mulţi ani, Merete, spuse vocea de femeie. Felicitări pentru a treizeci şi treia aniversare. Observăm că eşti bine. Ai fost fată cuminte anul ăsta. Soarele străluceşte.

Soarele! O, Doamne, nu voia să ştie despre asta.

— Te-ai gândit la întrebare? De ce te ţinem într-o cuşcă ca pe un

animal? De ce trebuie să înduri toate astea? Ai o soluţie, Merete, sau trebuie să te pedepsim din nou? Ce va fi? Un cadou de ziua ta sau o pedeapsă?

— Dă-mi nişte indicii de care să mă agăţ! ţipă ea.

— N-ai înţeles jocul, Merete. Trebuie să te prinzi singură. O să trimitem găleţile, iar între timp te poţi gândi de ce eşti aici. Nu prea mai ai timp ca să răspunzi la întrebare.

Pentru prima oară era sigură că auzise o fiinţă umană. Cu siguranţă, nu era o femeie tânără, sigur nu. Avea un accent care demonstra o educaţie bună, obţinută cu mult timp în urmă. Câteva „a"-uri fuseseră pronunţate mai apăsat decât de obicei.

— Nu este un joc, protestă Merete. M-aţi răpit şi m-aţi sechestrat. Ce vreţi? Bani? Nu ştiu cum vă pot ajuta să puneţi mâna pe banii din contul de economii dacă stau aici. Nu înţelegeţi asta?

— Ştii ce, draga mea? zise femeia. Dacă ar fi fost vorba de bani, totul s-ar fi petrecut în alt mod. Nu crezi?

Apoi se auzi sunetul şuierător al trapei din uşă şi apăru prima găleată. Merete o trase afară în timp ce îşi storcea creierul gândindu-se la ce să spună ca să mai câştige puţin timp.

— N-am făcut nimic rău în viaţa mea. Nu merit asta. Nu înţelegi?

Alt sunet şuierător şi în trapă apăru a doua găleată.

— Începi să te apropii de esenţa problemei, fată proastă. O, da, cu siguranţă că meriţi asta.

Vru să obiecteze, dar femeia o opri.

— Nu mai spune nici un cuvânt, Merete. Nu-ţi e de nici un folos. Mai bine uită-te în găleată. Mă întreb dacă o să fii fericită să-ţi primeşti cadoul.

Merete ridică încet capacul, de parcă în container ar fi putut fi o cobră cu gâtul întins şi cu glandele otrăvitoare încordate la maximum, gata să lovească. Dar ceea ce văzu înăuntru era mai rău. O lanternă de buzunar.

— Noapte bună, Merete. Somn uşor. Acum o să creştem presiunea cu încă o atmosferă. Să vedem dacă asta îţi ajută memoria.

Mai întâi se auzi şuieratul trapei şi se simţi parfumul de afară. Era un miros de flori şi urme de raze de soare. Apoi întunericul se întoarse.

19
2007

Fotocopiatorul pe care îl primiseră de la NIC – Centrul Naţional de Investigaţii, aşa cum se numea mai nou Echipa de Intervenţie Rapidă a Poliţiei Naţionale – era nou-nouţ şi i se încredinţase cu titlu de împrumut. Un semn clar că nu-l cunoşteau pe Carl pentru că el nu mai înapoia nimic din ce se aducea jos în subsol.

— Fă copii la toate documentele, zise el şi arătă spre maşinărie. Nu-mi pasă dacă-ţi ia toată ziua. Şi, când ai terminat, du-te până la Clinica pentru Leziuni ale Coloanei Vertebrale şi fă-i un rezumat vechiului meu partener, Hardy Henningsen. Probabil că o să se poarte cu tine de parcă nici n-ai fi acolo, dar nu-ţi face griji pentru asta. Are o memorie de elefant şi urechi de liliac. Aşa că insistă.

Assad studia simbolurile şi butoanele de la maşina monstruoasă din holul subsolului.

— Cum poate cineva să se descurce cu aşa ceva? întrebă el.

— Nu ai mai făcut până acum copii?

— Nu pe ceva cu atâtea desene.

De necrezut. Era acelaşi om care montase televizorul în mai puţin de zece minute?

— O, Doamne, Assad, uite! Pui hârtia originală aici şi apoi apeşi butonul acesta.

Măcar atât se părea că înţelesese.

Mesajul vocal al lui Bak de pe telefonul mobil debita rahatul previzibil despre faptul că detectivul comisar-adjunct nu putea răspunde la telefon din cauza unui caz de crimă. Lis, secretara drăguţă cu dinţii încălecaţi, îi spuse că Bak şi un coleg plecaseră la Valby ca să efectueze o arestare.

— Dă-mi un semn când se întoarce idiotul, bine, Lis? zise el.

O oră şi jumătate mai târziu ea se conformă. Bak şi partenerul lui începuseră deja interogatoriul când Carl dădu buzna în încăpere. Bărbatul cu cătuşe era un tip cu un aspect obişnuit. Tânăr, obosit şi foarte răcit.

— Suflă-ţi nasul, spuse Carl şi arătă spre şuvoiul gros de mucozităţi care se prelingea pe buzele bărbatului.

Dacă ar fi fost în locul lui nici măcar cavaleria grea nu l-ar fi putut forţa să deschidă gura.

— Nu înţelegi daneză, Carl? întrebă Bak cu faţa roşie. Îi trebuise mult ca să ajungă în acest stadiu. Trebuie să aştepţi. Şi nu mai întrerupe un coleg în mijlocul unui interogatoriu. Ai înţeles?

— Cinci minute şi te las în pace. Promit.

Era problema lui Bak dacă voia să petreacă o oră şi jumătate spunându-i lui Carl că i se încredinţase dosarul Lynggaard foarte târziu, aşa că nu ştia nimic. De ce naiba bătea atâta apa-n piuă? Dar, cel puţin, Carl făcu rost de numărul lui Karen Mortensen care fusese odată asistenta socială a lui Uffe în Stevns şi acum era pensionară.

De asemenea, avea telefonul şefului poliţiei Claes Damsgaard, unul dintre ofiţerii de poliţie care făcuseră parte din Echipa de Intervenţie Rapidă la acea vreme. Făcea acum parte din forţele de poliţie din centrul şi vestul Iutlandei, potrivit lui Bak. De ce nu îi spusese simplu că omul lucra în Roskilde? Celălalt poliţist din echipa de investigaţii decedase. Mai trăise doar doi ani după pensionare. Aceasta era realitatea în ce priveşte rata de supravieţuire a ofiţerilor de poliţie din Danemarca după pensionare. O statistică demnă de *Cartea Recordurilor*.

Şeful de poliţie Claes Damsgaard nu semăna deloc cu Bak. Prietenos, binevoitor şi interesat. O, da, auzise despre Departamentul Q şi da, sigur că ştia cine era Carl Morck. Nu era poliţistul care rezolvase cazul fetei înecate din Femoren şi crima aceea nenorocită din cartierul Nordvest în care o femeie bătrână fusese aruncată pe fereastră? O, da, sigur că-l ştia pe Carl, cel puţin după reputaţia lui. Meritele ofiţerilor buni nu trebuiau trecute cu vederea. Carl era binevenit în Roskilde pentru a obţine informaţii. Cazul Lynggaard era o chestiune tristă, aşa că dacă el l-ar fi putut ajuta, Carl nu trebuia decât să-i spună.

„Amabil tip", apucase Carl să gândească înainte ca bărbatul să-i spună că trebuia să aştepte trei săptămâni pentru că el şi cu nevastă-sa tocmai plecau într-o excursie în Seychelles împreună cu fata lor şi ginerele. Şi apoi adăugase râzând că voiau să ajungă acolo înainte ca insulele să fie inundate de apa gheţarilor care se topeau.

— Cum merge? îl întrebă Carl pe Assad uitându-se la vrafurile cu hârtii frumos aranjate una peste alta de-a lungul holului şi care se întindeau până la trepte.

Chiar erau atât de multe documente în cazul acela?

— Îmi pare rău că ia atâtea ore, Carl, dar revistele astea sunt cele mai rele.

Carl se uită din nou la teancurile cu hârtii.

— Copiezi toată revista?

Assad îşi lăsă capul într-o parte ca un căţeluş care tocmai se pregătea să scape. „O, Doamne", îşi spuse Carl.

— Uite ce e, nu trebuie să copiezi decât paginile care sunt relevante pentru caz, Assad. Nu cred că lui Hardy îi pasă care prinţ a împuşcat nu ştiu ce fazan la o petrecere vânătorească din

Smorumbavelse, nu?

— Ce a împuşcat?

— Las-o baltă, Assad. Limitează-te la caz şi aruncă toate celelalte pagini care nu sunt relevante. Te descurci bine.

Îl lăsă pe Assad la copiator şi se aşeză ca s-o sune pe asistenta socială pensionată din districtul Stevns, care se ocupase de cazul lui Uffe. Poate că ea observase ceva care putea să-i ofere o pistă.

Vocea lui Karen Mortensen suna plăcut. Parcă o şi vedea stând într-un balansoar şi croşetând învelitori de ceainic. Sunetul vocii ei se potrivea perfect cu ticăitul unui ceas cu cuc. Parcă îşi sunase rudele din Bronderslev.

Dar la propoziţia următoare Carl se răzgândi. Rămăsese încă o funcţionară. Un lup în piele de oaie.

— Nu pot spune nimic despre cazul Uffe Lynggaard sau despre orice alt caz. Trebuie să luaţi legătura cu Serviciul de Asistenţă Socială din Store Heddinge.

— Am făcut deja asta. Ascultaţi, Karen Mortensen, încerc să aflu ce s-a întâmplat cu sora lui Uffe.

— Uffe a fost achitat de toate acuzaţiile, se răsti ea.

— Da, da, ştiu şi e în regulă. Dar poate că Uffe ştie ceva ce nu a ieşit încă la suprafaţă în acest caz.

— Sora lui e moartă, aşa că ce importanţă are? Uffe nu a rostit nici un cuvânt de la accident, aşa că nu vă poate ajuta.

— Ce-ar fi să vă fac o vizită? Credeţi că vă pot pune câteva întrebări?

— Nu dacă au legătură cu Uffe.

— Pur şi simplu nu înţeleg asta. Când am vorbit cu cei care au cunoscut-o pe Merete Lynggaard am auzit că vorbea foarte frumos despre dumneavoastră. Spunea că ea şi fratele ei nu ar fi scos-o la capăt fără ajutorul dumneavoastră.

Ea încercă să spună ceva, dar Carl nu-i dădu ocazia să-l întrerupă.

— Şi atunci de ce nu faceţi tot ce puteţi ca să-i protejaţi reputaţia lui Merete acum că nu este aici ca s-o facă singură? Sunt convins că ştiţi că părerea generală este că s-a sinucis. Dar dacă nu asta s-a petrecut?

Singurul sunet care se mai auzea în receptor era un zgomot estompat de radio. Ea cântărea afirmaţia lui Carl: „(…) vorbea aşa de frumos despre dumneavoastră”. Avea destul de mult de digerat. Îi luă zece secunde ca să înghită totul.

— Din câte ştiu, Merete nu a vorbit niciodată nimic despre Uffe. Numai cei de la Asistenţa Socială ştiau de existenţa lui.

În ciuda vorbelor ei, nu părea foarte sigură pe sine.

— Aveţi dreptate, desigur, în mare parte e adevărat. Dar mai sunt şi alţi membri ai familiei. E adevărat că trăiesc în Iutlanda, dar ea

avea rude, să ştiţi.

El se opri un moment pentru efect, oferindu-şi puţin timp ca să se gândească ce membri de familie putea inventa dacă ea i-ar fi cerut amănunte. Dar Karen Mortensen muşcase deja momeala. Îşi dădea seama.

— Dumneavoastră personal aţi fost cea care îi făceaţi vizite lui Uffe în trecut? o întrebă el.

— Numai la cererea poliţiei. Dar m-am ocupat de caz în toţi acei ani.

— Vi s-a părut cumva că starea lui Uffe se înrăutăţea odată cu trecerea timpului?

Ea ezită. Mai avea puţin şi bătea în retragere, aşa că trebuia să bată fierul cât e cald.

— Vă întreb pentru că eu cred că aş putea să pătrund în mintea lui astăzi, dar s-ar putea să mă înşel.

— L-aţi cunoscut pe Uffe? întrebă ea uimită.

— Da, desigur. Un tânăr fermecător. Şi ce zâmbet uluitor are! E greu de acceptat că ceva nu e în regulă cu el.

— Mulţi oameni au spus la fel în trecut. Dar asta se întâmplă foarte des cu cei care au leziuni la creier. Merete merita toate laudele că a reuşit să-l facă să nu se retragă complet în sine însuşi.

— Credeţi cumva că este posibil ca acest lucru să se petreacă?

— Absolut. Dar e adevărat că pare foarte prezent dacă vă uitaţi la faţa lui. Şi nu, nu cred că starea lui s-a înrăutăţit de-a lungul timpului.

— Credeţi că înţelege ce s-a petrecut cu sora lui?

— Nu, nu cred.

— Nu pare ciudat? Adică, se supăra dacă ea nu venea acasă la ora obişnuită. Începea să plângă.

— Dacă mă întrebaţi pe mine, eu nu cred că el a văzut-o când a căzut în apă. Nu cred asta. Ar fi devenit isteric, iar după părerea mea ar fi sărit după ea. Cât despre reacţia lui, a bântuit zile întregi prin Fehmarn. A avut tot timpul din lume să plângă, să se simtă confuz şi să încerce să dea de ea. Când a fost găsit, abia se mai ţinea pe picioare. Adică, slăbise aproape cinci kilograme şi se pare că nu mâncase şi nu băuse nimic de când nu se mai afla pe vapor.

— Dar poate că şi-a împins sora peste bord accidental şi şi-a dat seama că făcuse ceva rău.

— Ascultaţi, domnule Morck! M-am gândit eu că într-acolo vreţi să bateţi.

Carl simţi că lupul din pielea de oaie îşi arată colţii, aşa că trebuia să fie atent.

— Dar în loc să vă închid telefonul, cum mă bate gândul, o să vă spun o mică povestioară la care să vă gândiţi.

El strânse receptorul.

— Ştiţi că Uffe şi-a văzut părinţii murind, da? întrebă ea.

— Da.

— Eu cred că din acea zi Uffe pur şi simplu trăieşte în virtutea inerţiei. Nimic nu poate înlocui legăturile lui cu părinţii; Merete a încercat, dar ea nu era nici mama, nici tatăl lui. Era sora lui mai mare şi obişnuiau să se joace împreună; doar atât. Când el plângea pentru că ea nu era acolo, nu o făcea pentru că se simţea nesigur, ci pentru că era dezamăgit că prietena lui de joacă îl uitase. În adâncul lui încă este un băieţel care îşi aşteaptă părinţii să se întoarcă. Cât despre Merete, mai devreme sau mai târziu toţi copiii trec peste pierderea colegilor de joacă. Deci iată care e povestea.

— Ascult.

— M-am dus să-i vizitez într-o zi. Am trecut pe acolo fără să anunţ dinainte, ceea ce nu se întâmpla de obicei, dar eram prin zonă şi nu voiam decât să-i salut. Aşa că am mers pe aleea din grădină şi am observat de-a lungul drumului că maşina lui Merete nu era acolo. A ajuns câteva minute mai târziu. Se dusese să facă nişte cumpărături la băcănia din intersecţie. Pe vremea când acel loc exista.

— Magazinul din Magleby?

— Da. Iar când mă aflam pe potecă am auzit o bolboroseală, dinspre seră. Părea a fi un copil, dar nu era. Mi-am dat seama că era Uffe abia când am ajuns în faţa lui. Stătea pe un maldăr de pietriş pe terasă şi vorbea de unul singur. Nu am înţeles ce bolborosea. Dar am priceput ce făcea.

— V-a văzut?

— Da, s-a uitat la mine o dată, dar nu a avut timp să acopere ceea ce construia.

— Adică?

— Săpase un mic şanţ în pietrişul de pe lespezi. De o parte a şanţului pusese rămurele mici, iar între ele aşezase o bucată de lemn, pe verticală.

— Şi?

— Nu înţelegeţi ce făcea?

— Încerc.

— Pietrişul şi rămurelele erau asfaltul şi copacii. Bucata de lemn era maşina părinţilor lui. Uffe reconstituia accidentul.

„O, Doamne!”, îşi spuse Carl.

— Am înţeles. Şi nu voia ca dumneavoastră să vedeţi asta?

— A şters totul dintr-un singur gest. Asta m-a convins.

— Ce?

— Că Uffe îşi aminteşte.

Urmă o pauză. Zgomotul aparatului de radio din fundal se auzi din nou, de parcă cineva crescuse volumul acestuia.

— I-aţi spus lui Merete despre asta când a ajuns acasă? întrebă el.

— Da, dar a crezut că îi dădeam prea multă importanţă. Spunea că deseori stătea şi se juca cu orice se întâmpla să-i fie la îndemână. Şi a zis că probabil l-am speriat şi că de aceea reacţionase aşa.

— I-aţi spus că aveaţi sentimentul că el se purta de parcă ar fi fost surprins asupra faptului?

— Da, dar susţinea în continuare că el se speriase.

— Şi nu sunteţi de acord?

— Sunt de acord că era speriat, dar nu era asta singura explicaţie.

— Deci Uffe înţelege mai multe decât credem noi?

— Nu ştiu. Tot ce ştiu este că el îşi aminteşte accidentul. Poate că este singurul lucru pe care şi-l aminteşte. Nu e deloc sigur dacă îşi aminteşte ceva de când a dispărut sora lui. Nici măcar nu e sigur că îşi mai aminteşte de sora lui.

— N-au încercat să-l interogheze cu privire la dispariţia lui Merete?

— E dificil cu Uffe. Am încercat să ajut poliţia să îl facă să vorbească atunci când era arestat. Am vrut să-şi amintească ce s-a întâmplat la bordul feribotului. Am pus pe perete poze cu puntea vasului şi am aşezat figurine mici şi un model al vaporului pe masă lângă un bazin cu apă. Ne-am gândit că poate se va juca cu ele. Eu am stat şi l-am urmărit în secret împreună cu unul dintre psihologi, dar el nu s-a jucat niciodată cu vaporul de jucărie.

— Nu şi-a adus aminte nimic chiar dacă accidentul se petrecuse cu doar câteva zile în urmă?

— Nu ştiu.

— Ar fi bine dacă am putea găsi o cale de a ajunge la amintirile lui Uffe. Chiar şi cel mai mic lucru ce m-ar putea ajuta să înţeleg ce s-a întâmplat pe feribot, astfel încât să am o pistă cât de mică.

— Da, înţeleg.

— Aţi povestit poliţiei despre episodul cu bucata de lemn?

— Da, i-am povestit unui poliţist din Echipa de Intervenţie Rapidă. Borge Bak.

Oare Borge chiar era numele mic al lui Bak? Asta explica multe…

— Îl cunosc bine. Dar nu-mi amintesc să fi citit despre acest lucru în raportul său. Aveţi idee de ce nu a inclus aceste informaţii?

— Nu, nu ştiu de ce. Dar nu a mai redeschis discuţia pe această temă. Poate figurează în raportul scris de psihologi şi de psihiatri. Eu nu l-am citit.

— Bănuiesc că raportul este la Egely, unde a fost plasat Uffe. Nu credeţi?

— Probabil că aşa e, dar nu cred că va ajuta prea mult. Eu şi majoritatea psihologilor am căzut de acord că indiferent ce a determinat incidentul cu bucata de lemn a fost ceva de moment. Că Uffe nu-şi amintea şi că nu aveam să facem nici un progres în cazul Lynggaard Merete intimidându-l pe Uffe.

— Aşa că au renunţat la acuzaţii?
— Da.

20
2007

— Da, bine, nu ştiu ce naiba o să facem acum, Marcus.

Lars Bjorn se uită la el de parcă tocmai aflase că îi arsese casa.

— Şi eşti sigur că ziariştii n-ar vrea mai degrabă să discute cu mine sau cu purtătorul de cuvânt? întrebă şeful de la Omucideri.

— Au cerut în mod expres permisiunea de a-l intervieva pe Carl. Au vorbit cu Piv Vestergard, iar ea l-a recomandat pe el.

— De ce nu le-ai spus că e bolnav, că e în misiune sau că nu vrea să discute cu ei? Orice. Nu-l putem trimite pur şi simplu într-o capcană. Reporterii aceia de la Televiziunea Daneză îi vor sări la beregată.

— Ştiu.

— Trebuie să-l convingem să refuze, Lars.

— Cred că te pricepi mai bine la asta decât mine.

Zece minute mai târziu Carl Morck stătea în prag şi se uita pieziş.

— Deci, Carl, zise şeful de la Omucideri. Faci progrese?

El ridică din umeri.

— Dacă mă întrebi pe mine, Bak nu ştie nimic despre cazul Lynggaard.

— Înţeleg. Sună ciudat. Dar tu ştii?

Carl intră în încăpere şi se aruncă într-un scaun.

— Nu te aştepta la miracole.

— Să înţeleg că nu ai prea multe de raportat despre caz?

— Nu încă.

— Asta înseamnă că le pot spune reporterilor de ştiri de la televiziune că e prea devreme să te cheme pentru un interviu?

— Trebuie să fiu nebun să dau interviuri la televiziune.

Marcus simţi un val de uşurare şi zâmbi puţin cam exagerat.

— Te înţeleg, Carl. Când eşti în mijlocul unei anchete n-ai chef de aşa ceva. Noi, ceilalţi, care ne ocupăm de cazurile actuale trebuie să facem asta din consideraţie faţă de public, dar când e vorba de cazuri vechi, ca cel pe care-l investighezi, ai nevoie de linişte şi pace pentru a-ţi face munca. Te ţin la curent, Carl. Este în regulă din partea mea.

— Poţi să te asiguri că primesc o copie a fişei de personal a lui Assad?

„Dar ce era el, devenise dintr-odată o secretară pentru propriii subordonaţi?”, se întrebă Marcus.

— Desigur, Carl. O să-l rog pe Lars să se ocupe de asta. Eşti mulţumit de om?

— Vom vedea. Dar pentru moment, da, sunt.

— Să îndrăznesc să presupun că l-ai implicat în anchetă?

— Da, îndrăzneşte, spuse Carl şi-i oferi şefului său unul dintre zâmbetele lui rare.

— Deci te foloseşti de el în activitatea de investigaţie?

— Ei bine, ştii ce? În acest moment Assad este în Hornback şi-i pune la dispoziţie nişte copii lui Hardy. Nu ai nimic împotrivă, nu? Ştii că Hardy poate gândi uneori mai departe decât noi. Şi va avea ceva cu care să-şi ţină mintea ocupată.

— Ei bine, mi se pare în regulă. Cel puţin aşa spera. Ce face Hardy?

Carl ridică din umeri. Marcus se aşteptase la asta. Foarte trist. Înclinară din cap unul către altul. Întâlnirea se terminase.

— A, apropo, zise Carl din prag. Când dai interviul televizat în locul meu te rog să nu menţionezi că departamentul are doar un angajat şi jumătate. Assad s-ar supăra dacă ar auzi aşa ceva. Ca să nu mai vorbim de cei care au alocat fondurile…

Avea dreptate. Se băgaseră într-o porcărie de situaţie.

— Şi încă ceva, Marcus.

Şeful de la Omucideri ridică o sprânceană în timp ce studia expresia vicleană de pe faţa lui Carl. Acum ce mai era oare?

— Când o vezi din nou pe doamna psiholog spune-i că i-ar putea fi de folos lui Carl Morck.

Marcus se uită la Carl ca la o veşnică sursă de probleme. Nu semăna cu cineva care era pe punctul de a ceda. Zâmbetul pe faţa lui nu se potrivea cu gravitatea subiectului.

— Sunt bântuit de amintirile morţii lui Anker. Probabil din cauză că îl văd atât de des pe Hardy. Poate că ea îmi va putea spune ce să fac.

21
2007

A doua zi toată lumea îi povestea lui Carl despre interviul dat de şeful de la Omucideri, Marcus Jacobsen. Pasageri din metroul suburban, oameni de la departamentele de intervenţie rapidă, chiar şi cei care lucrau la etajul trei, care altfel nu s-ar fi ostenit să-i vorbească. Cu toţii văzuseră interviul. Doar Carl, nu.

— Felicitări! strigă una dintre secretare în curtea sediului poliţiei, în timp ce alte persoane păreau să-l evite.

Era foarte ciudat.

Când băgă capul în încăperea cât o cutie de pantofi care era biroul lui Assad, îl întâmpină numaidecât un zâmbet larg. Ceea ce însemna că şi Assad era la fel de bine informat.

— Eşti fericit acum? întrebă Assad dând din cap aprobator în locul lui Carl.

— În legătură cu ce?

— Ei! Marcus Jacobsen a vorbit aşa de frumos despre departamentul nostru şi despre tine! A avut cele mai frumoase cuvinte de la început şi până la final. Avem toate motivele să fim foarte mândri de noi, a spus soţia mea, zise el şi-i făcu cu ochiul lui Carl.

Era un obicei foarte prost.

— Şi o să fii comisar de poliţie.

— Ce?

— Întreab-o pe doamna Sorensen. A pregătit hârtiile pentru tine, am uitat să-ţi spun asta.

Assad putea sta liniştit deoarece pe hol se auzea deja clămpănitul pantofilor cu toc marca Fury.

— Felicitări! spuse doamna Sorensen străduindu-se să fie amabilă, iar lui Assad îi oferi un zâmbet dulce. Uite hârtiile pe care trebuie să le completezi. Cursul începe luni.

— E o femeie drăguţă, zise Assad după ce ea se îndepărtă. Despre ce curs vorbea, Carl?

El oftă.

— Nu poţi deveni comisar dacă nu te duci la şcoală, Assad.

Assad se bosumflă.

— Şi pleci departe de aici?

Carl clătină din cap.

— Să fiu al naibii dacă plec undeva.

— Atunci nu înţeleg.

— O să înţelegi. Dar acum spune-mi ce s-a întâmplat când te-ai dus ieri să-l vezi pe Hardy.

Assad făcu ochii mari.

— Nu mi-a plăcut. Omul acela mare de sub pături, care stătea nemişcat tot timpul… Se vedea numai faţa lui.

— Ai vorbit cu el?

El încuviinţă din cap.

— N-a fost uşor pentru că mi-a zis să plec. Apoi a venit o asistentă medicală şi a vrut să mă dea afară pe uşă. Dar a fost în regulă. De fapt, ea era foarte drăguţă în felul ei, spuse el şi zâmbi. Cred că ea a observat că am gândit aşa că a plecat din salon.

Carl se uită la el fără nici o expresie. Uneori, visul de a fugi în Timbuktu îl copleşea.

— Şi Hardy? Te-am întrebat despre Hardy, Assad! Ce-a spus? I-ai citit vreuna dintre paginile copiate?

— Da. Două ore şi jumătate. Dar apoi a adormit.

— Şi?

— Şi dormea.

Carl trimise un mesaj de la creier la mâini că încă era ilegal să sugrumi pe cineva. Assad zâmbi.

— Dar voi merge acolo din nou. Asistenta mi-a spus foarte frumos la revedere când am plecat.

Carl înghiţi greu.

— Din moment ce te pricepi aşa de bine la gagici o să te rog să te duci din nou sus şi să le vrăjeşti pe secretare.

Faţa lui Assad se lumină. Era evident că acest lucru îi făcea mai multă plăcere decât să se fâţâie cu mănuşi verzi de cauciuc. Carl rămase o vreme nemişcat la biroul său, uitându-se în gol. Îi tot venea în minte conversaţia pe care o purtase la telefon cu Karen Mortensen. Exista oare o cale de a pătrunde în mintea lui Uffe? Existau în străfundurile minţii lui explicaţii pentru dispariţia lui Merete Lynggaard şi nu trebuia decât ca cineva să apese pe butonul potrivit pentru a avea acces la ele? Se putea folosi de accidentul de maşină ca să-l găsească? Nevoia de a afla devenea din ce în ce mai presantă.

Îşi opri asistentul care tocmai ieşea pe uşă.

— Assad, încă ceva. Am nevoie să-mi aduci toate informaţiile pe care le poţi găsi legate de accidentul de maşină în care au murit părinţii lui Merete şi ai lui Uffe. Totul. Absolut totul. Poze, rapoarte ale poliţiei, tăieturi din ziare… Roagă-le pe secretare să te ajute. Vreau informaţiile RPD.

— RPD?

— Adică repede, Assad. Există un individ pe nume Uffe şi aş vrea să discut cu el despre accident.

— Să discuţi cu el? murmură Assad gânditor.

Carl avea o întâlnire în pauza de prânz pe care ar fi vrut s-o poată

anula. În noaptea precedentă Vigga se ţinuse de capul lui să-i viziteze noua ei galerie minunată. Se afla pe Nansengade, care nu era cel mai rău loc de pe planetă, dar chiria costa cu vârf şi îndesat. Nimic pe lume nu-l putea determina să simtă nici măcar un dram de entuziasm la perspectiva de a-şi goli buzunarele doar ca un amărât de pictor pe nume Hugin să-şi poată etala lucrările alături de picturile rupestre ale Viggăi.

În timp ce ieşea din sediu, Carl dădu peste Marcus în hol. Şeful se îndrepta cu mers vioi spre el, cu ochii fixaţi în podeaua cu mozaicuri cu model în formă de zvastică. Ştia foarte bine, Carl aruncase o privire spre el. Nimeni din tot sediul poliţiei nu era un observator atât de bun ca Marcus Jacobsen. Nu-ţi dădeai seama de asta la o primă privire, dar era adevărat. Nu întâmplător devenise şef.

— Am auzit că m-ai lăudat, Marcus. De câte cazuri le-ai spus ziariştilor că se ocupă deja Departamentul Q? Şi, din câte am înţeles, potrivit vorbelor tale, suntem chiar pe cale să-i dăm de capăt unuia dintre ele. Nici n-ai idee cât de fericit sunt să aud asta. Este o ştire absolut minunată!

Şeful de la Omucideri se uită fix în ochii lui. Era genul de privire care cerea respect. Sigur, Marcus ştia că exagerase, dar avea motive întemeiate. Iar în acel moment transmitea această convingere printr-o singură privire. Forţele de poliţie erau întotdeauna pe primul loc. Banii erau doar un mijloc. Scopul era ceva ce însuşi şeful de la Omucideri avea să decidă.

— Ei bine, spuse Carl. Cred că ar fi mai bine să plec dacă vreau să rezolv o serie de cazuri înainte de prânz. Când ajunse la intrarea din faţă se întoarse. Marcus, câte trepte de salarizare o să urc? ţipă el în timp ce şeful de la Omucideri dispăru pe lângă scaunele cu patină de bronz, aliniate de-a lungul peretelui. Şi, apropo, Marcus, ai apucat să discuţi cu doamna psiholog?

Carl păşi în lumină şi rămase acolo o vreme clipind în soare. Nimeni nu avea de gând să-i spună cât de multă poleială aurită va fi pe uniforma lui. Cunoscând-o pe Vigga, probabil ştia deja că fusese promovat, ceea ce însemna că mărirea lui de salariu era deja cheltuită. Cine naiba avea chef să urmeze un curs pentru aşa ceva?

În locul pe care ea pusese ochii se aflase iniţial un magazin de tricotaje, iar de atunci acolo mai funcţionaseră o editură, o tipografie, o afacere de import-export şi un magazin de CD-uri. Plafonul din sticlă opal era singurul lucru rămas din mobilierul original. Spaţiul nu măsura mai mult de treizeci şi cinci de metri pătraţi, dar avea un farmec aparte – măcar atât. Ferestrele mari dădeau spre lacuri şi se vedea o pizzerie, iar în spate dădeai cu ochii de o brumă de verdeaţă. În plus, era aproape uşă în uşă cu cafeneaua Bankerat unde Merete

Lynggaard se întâlnise cu cineva la cină cu câteva zile înainte de a muri. Nu era nimic plictisitor la Nansengade, cu toate cafenelele sale şi locurile de petrecere a timpului liber. Era un adevărat paradis în stil parizian.

Carl se întoarse şi-i văzu imediat pe Vigga şi pe prietenul ei care treceau pe lângă fereastra brutăriei. Ea domina strada cu atitudinea ei încrezătoare şi stilul unui matador în arenă. Ţinuta artistei din ea vorbea prin toate culorile de pe paleta unui pictor. Vigga se îmbrăcase festiv. Însă nu acelaşi lucru se putea spune despre însoţitorul ei de sex masculin, cu aspect bolnăvicios, cu haine negre şi strâmte, pielea albă ca varul şi cearcăne sub ochi. Fiinţe de genul lui puteau fi găsite cel mai probabil în decorul unui film cu Dracula.

— Dragă, strigă Vigga în timp ce traversa Ahlefeldtsgade.

Avea să fie costisitor.

În timp ce fantoma palidă făcea măsurători la faţa locului, Vigga reuşi să-l înmoaie pe Carl. Nu trebuia să plătească decât două treimi din chirie; ea avea să achite restul. Îşi ridică braţele în aer.

— Banii vor curge, Carl!

Da, sigur. „Mai degrabă vor curge afară”, îşi zise el în timp ce calcula că partea sa avea să fie de 2 600 de coroane pe lună. Poate că până la urmă ar trebui să se apuce naibii de cursul acela pentru a deveni comisar.

Se îndreptară spre cafeneaua Bankerat ca să parcurgă contractul de închiriere, iar Carl aruncă o privire în jur. Merete Lynggaard fusese acolo. Şi în mai puţin de două săptămâni dispăruse de pe faţa pământului.

— Cine e proprietarul localului? o întrebă el pe una dintre fetele de la bar.

— Jean-Yves. Stă acolo, răspunse ea şi arătă spre un bărbat destul de solid şi jovial.

Carl se ridică.

— Aş dori să vă întreb de când aveţi acest local încântător, zise el în timp ce-şi scotea insigna de poliţie ca să i-o arate omului.

Gestul nu era necesar judecând după zâmbetul amabil al bărbatului, dar din când în când trebuia s-o scoată de la naftalină.

— Am preluat afacerea în 2002.

— Vă aduceţi aminte când exact s-a întâmplat asta?

— Despre ce e vorba?

— Despre o deputată pe nume Merete Lynggaard. Poate vă amintiţi că a dispărut.

El încuviinţă din cap.

— Ea a fost aici nu cu mult timp înainte de a muri. Eraţi proprietarul locului la acea vreme?

Bărbatul clătină din cap.

— Am preluat afacerea de la unul dintre prietenii mei, la 1 martie 2002. Dar îmi amintesc că poliţia l-a întrebat dacă cineva de aici avea idee cu cine luase ea cina. Însă nimeni nu a ştiut, spuse el şi zâmbi. Poate că eu mi-aş fi amintit dacă aş fi fost aici.

Carl îi zâmbi la rândul lui. Da, poate. Proprietarul părea în general bine informat.

— Aţi venit cu o lună prea târziu. Aşa merg lucrurile uneori, spuse Carl şi scutură mâna omului.

Între timp, Vigga terminase de semnat toate actele. Întotdeauna fusese generoasă când venea vorba de semnătura ei.

— Lasă-mă să arunc o privire la toate, zise Carl luând actele din mâinile lui Hugin.

Se dădu în spectacol aşezându-le în faţa lui pe masă. Contractul standard era plin de cuvinte scrise prea mic pentru a le putea citi, iar ochii i se împăienjeniră instantaneu. „Toţi acei oameni stau la masă, fără să le treacă prin cap că li s-ar putea întâmpla şi lor”, îşi zise el. Merete Lynggaard se aşezase la o masă şi se bucurase de priveliştea de la fereastră, într-o seară rece din februarie 2002. Aştepta şi altceva de la viaţă? Sau era posibil ca ea să fi bănuit de atunci că peste câteva zile avea să alunece în apele reci ale Mării Baltice?

Când ajunse înapoi la birou, asistentul lui era încă ocupat cu secretarele de la etaj, iar acest lucru îi convenea lui Carl de minune. Supărarea pricinuită de întâlnirea cu Vigga şi cu fantoma ei rătăcitoare îl secase de toată energia. Numai un somn rapid cu picioarele sprijinite pe birou şi cu gândurile în Tărâmul Viselor îl mai putea aduce din nou în joc.

Probabil că se odihnise astfel doar zece minute când starea meditativă îi fu întreruptă de senzaţia pe care toţi poliţiştii o cunosc prea bine – cea pe care femeile o numesc intuiţie. Vocea experienţei îşi croia drum din subconştient. Sentimentul că mai multe evenimente concrete aveau să ducă în mod inevitabil la un anumit rezultat.

Deschise ochii şi se uită la însemnările pe care le făcuse pe tabla albă. Apoi se ridică şi tăie „Asistenta socială din Stevns”. Sub cuvântul „Verifică” scria acum: „Telegrama – Secretarele de la Christiansborg – Martorii de pe feribotul *Schleswig-Holstein*”. Poate că secretara lui Merete Lynggaard avea o legătură cu acea telegramă. Cine primise de fapt telegrama de Sfântul Valentin la Christiansborg? De ce presupusese imediat că tocmai Merete Lynggaard? La acea vreme nu prea exista vreun deputat mai ocupat ca ea. Deci era logic ca la un moment dat telegrama să fi trecut prin mâinile secretarei. Nu că ar fi bănuit că secretara vicepreşedintei unui grup parlamentar şi-ar fi băgat nasul în treburile personale ale şefei ei. Dar nu era oare posibil

aşa ceva? Această posibilitate îi dădea bătăi de cap.

— Avem răspunsul de la TelegramsOnline, Carl, zise Assad din prag.

Carl îşi ridică privirea.

— N-au putut să-mi spună ce scria în telegramă, dar au o evidenţă a expeditorilor. E un nume haios, zise el şi se uită în notiţe. Tage Baggesen. Am luat numărul pe care l-a folosit ca să comande telegrama. Mi-au zis că era din interiorul Parlamentului. Asta e tot ce-am vrut să-ţi spun.

Îi dădu hârtia lui Carl şi se şi întoarse să plece.

— Investigăm acum accidentul de maşină. Sunt aşteptat sus.

Carl încuviinţă din cap. Apoi luă telefonul şi formă numărul de la Parlament. Vocea care răspunse îi aparţinea unui secretare din biroul Partidului Radical de Centru. Era destul de prietenoasă, dar îi părea rău să-i spună lui Carl că Tage Baggesen era în Insulele Feroe în acel weekend. Dorea să lase un mesaj?

— Nu, e în regulă, zise Carl. Am să-l contactez luni.

— Trebuie să vă spun că domnul Baggesen va fi foarte ocupat luni. Doar ca să ştiţi.

Apoi Carl ceru să fie transferat la biroul democraţilor.

De data aceasta, secretara care răspunse la telefon părea plictisită şi nu ştia răspunsul la întrebarea lui dezinvoltă. Dar nu cumva Sos Norup fusese secretara lui Merete Lynggaard? Carl confirmă. Nimeni nu-şi amintea prea multe despre Sos deoarece lucrase acolo pentru scurt timp. Dar una dintre celelalte secretare din birou spuse că ea bănuia că Sos Norup venise de la DJOF – Federaţia Juriştilor şi Economiştilor – şi se dusese înapoi acolo în loc să rămână să lucreze pentru succesorul lui Merete Lynggaard.

— A fost o idioată, auzi Carl pe cineva în fundal.

Aparent, acest lucru împrospătă memoria tuturor. „Da, îşi spuse Carl cu satisfacţie. Nenorociţii ca noi sunt întotdeauna de neuitat."

Apoi sună la DJOF şi află că da, toţi şi-o aminteau pe Sos Norup. Dar nu, nu se întorsese ca să lucreze la ei. Aparent, dispăruse. Puse telefonul jos şi clătină din cap. Dintr-odată slujba lui îl ducea cu gândul la serialul poliţist *Dispăruţi fără urmă.* Nu-l încânta în mod deosebit că trebuia să alerge după o secretară care ar putea sau nu să-şi amintească de o telegramă ce putea duce spre o persoană anume care se părea că luase cina cu Merete Lynggaard şi ar putea şti ceva despre felul în care ea se simţea atunci, în urmă cu cinci ani.

În schimb, se hotărî să se ducă sus ca să vadă cât de mult avansase Assad cu secretarele şi cu acel nenorocit de accident.

Carl îi găsi într-unul dintre birourile mai mici plin cu faxuri, foi scoase la copiator şi tot felul de bucăţi de hârtie împrăştiate pe masa

din faţa lor. Totul arăta de parcă Assad îşi aranjase un birou de campanie electorală pentru preşedinţie. Trei secretare erau acolo şi vorbeau în timp ce Assad servea ceai şi dădea din cap politicos de fiecare dată când conversaţia înainta. Un efort impresionant.

Carl bătu discret în tocul uşii.

— Se pare că aţi găsit o mulţime de documente pentru noi, zise el şi arătă spre hârtii simţindu-se precum Omul Invizibil.

Numai doamna Sorensen se obosi să-l privească, gest de care se putea lipsi. Se retrase în hol şi pentru prima oară din anii de şcoală se simţi gelos.

— Carl Morck? se auzi o voce în spatele lui care îl smulse din ghearele înfrângerii şi-l aduse înapoi pe calea victoriei. Marcus Jacobsen a zis că aţi vrea să vorbiţi cu mine. Să stabilim o întâlnire?

El se întoarse şi dădu cu ochii de Mona Ibsen. Dacă voia să stabilească o întâlnire? La naiba, da!

22
2003-2005

Când ei stinseseră lumina şi ridicaseră presiunea aerului la aniversarea a treizeci şi trei de ani, Merete dormise o zi şi o noapte. Sentimentul că totul era dincolo de puterea ei de control şi că se afla pe culmile disperării o secătuise de puteri. Abia a doua zi, când găleata cu mâncare apăru din nou cu un zăngănit în trapă, ea deschise ochii şi încercă să se reorienteze.

Se uită la hublouri şi observă o urmă de lumină. Asta însemna că lampa din camera de alături era aprinsă. Producea la fel de multă lumină ca un chibrit, dar era acolo. Se ridică în genunchi şi încercă să localizeze sursa, dar nu reuşi să distingă nimic prin geamuri. Apoi se întoarse şi privi în jur. Fără îndoială, era îndeajuns de multă lumină în încăpere acum încât avea să distingă toate detaliile în câteva zile. Preţ de o clipă gândul o bucură, dar apoi îşi reaminti că, indiferent cât de slabă era lumina, aceasta se putea stinge oricând. Nu ea manevra întrerupătorul.

Când dădu să se ridice, lovi cu mâna un tub mic de metal care zăcea pe podea, lângă ea. Era lanterna de buzunar pe care i-o dăduseră. Îşi strânse degetele în jurul ei şi încercă să-şi dea seama ce semnificaţie avea. Lanterna probabil însemna că la un moment dat ei aveau să stingă lumina din camera învecinată care licărea în încăpere. Altfel de ce i-ar fi dat-o? Preţ de o clipă se gândi să o aprindă pentru simplul motiv că putea face asta. Îşi pierduse cu mult timp în urmă orice noţiune de control asupra lucrurilor, aşa că gestul o tenta. Dar se hotărî să n-o facă.

— Încă ai ochi, Merete. Foloseşte-te de ei, se admonestă ea în timp ce aşeza lanterna lângă găleata de sub panourile de sticlă, ce-i servea drept toaletă.

În cazul în care ar fi aprins lanterna şi-ar fi dat seama în clipa în care avea să o stingă că se afla într-un întuneric fără margini. Ar fi fost ca şi cum ar fi băut apă sărată pentru a-şi potoli setea.

Dar lumina slabă rămase aprinsă, în ciuda predicţiilor ei. Putea distinge contururile încăperii şi putea vedea cum membrele ei se pierdeau în întuneric. Îi amintea de amurgul întunecat al iernii din urmă cu cincisprezece luni câte trecuseră de când totul se schimbase din nou radical. Atunci văzuse pentru prima oară umbre în spatele panourilor de sticlă.

Stătea pe jos şi se gândea la cărţi. Era ceva ce făcea deseori ca să nu se gândească la viaţa pe care ar fi putut-o avea dacă ar fi făcut

altfel de alegeri. Când gândul îi zbura la cărţi pătrundea într-o altă lume. Simpla amintire a suprafeţei uscate şi a asprimii inexplicabile a hârtiei îi declanşa o dorinţă interioară. Mirosul de celuloză şi de cerneală tipografică…

De mii de ori se cufundase în biblioteca ei imaginară şi îşi alesese singura carte din lume pe care ştia că şi-o amintea fără să inventeze nimic. Nu era cea pe care voia să şi-o amintească, nici măcar cea care îi lăsase cea mai puternică impresie. Dar era singura carte care rămăsese complet intactă în memoria ei torturată, datorită hohotelor de râs cu care o asocia. Mama ei i-o citise cu voce tare, apoi Merete i-o citise lui Uffe. Iar acum stătea acolo, în întuneric, încercând din răsputeri să şi-o citească sieşi. Un ursuleţ gânditor pe nume Winnie the Pooh era salvarea ei, singura ei metodă de apărare în calea nebuniei. Pooh şi toate animalele din Pădurea de o Sută de Acri.

Ea se afla departe, în ţinutul mierii, când o pată întunecată apăru deodată în faţa luminii slabe ce pătrundea prin geamul-oglindă. Ea făcu ochii mari şi trase adânc aer în piept. Nu îşi imaginase licărirea. Pentru prima oară de secole îşi simţi pielea lipicioasă. Aşa cum se întâmpla în curtea şcolii, pe aleile înguste şi tăcute seara şi în prima zi petrecută în Parlament. Acelea erau toate locurile în care devenise conştientă de acea senzaţie de transpiraţie rece, care nu putea fi cauzată decât de prezenţa unui străin care voia să-i facă rău şi o urmărea în tăcere.

„Umbra aceea vrea să-mi facă rău”, îşi spuse ea şi îşi încolăci braţele în jurul pieptului uitându-se la pata care se făcea din ce în ce mai mare şi apoi se opri. Umbra ajunse puţin deasupra marginii geamului, ca şi cum aparţinea cuiva care stătea pe un scaun înalt. „Oare mă pot vedea?” se întrebă ea şi se întoarse ca să se uite la peretele din spatele ei. Da, suprafaţa albă era vizibilă, atât de clară încât cu siguranţă putea fi observată şi de dincolo de geam, chiar şi de oamenii care erau obişnuiţi cu lumina. Asta însemna că o puteau vedea şi pe ea.

Nu trecuseră decât vreo câteva ore de când fusese livrată găleata cu mâncare. Îşi putea da seama de asta după ritmul corpului ei. Totul se petrecea după un program fix, în fiecare zi. Aveau să urmeze multe, multe ore până la sosirea următoarei găleţi. Deci de ce erau acolo? Ce voiau?

Se ridică foarte încet şi se duse spre panourile din geam-oglindă, dar umbra nu se clinti din loc. Apoi îşi puse mâna pe panou deasupra umbrei şi rămase acolo aşteptând în timp ce studia reflexia neclară. Rămase astfel până când o cuprinseră îndoielile. Era sau nu o umbră? Putea fi orice. De ce ar sta tocmai acum cineva de cealaltă parte a geamului?

— La naiba cu voi! ţipă ea şi simţi un şoc electric ce îi străbătu

corpul de la forţa ecoului.

Şi apoi se întâmplă. În spatele geamului, umbra se mişcă. Puţin într-o parte şi apoi în spate. Cu cât se îndepărta mai mult de panou cu atât devenea mai mică şi mai neclară.

— Ştiu că eşti acolo! ţipă ea şi îşi simţi pielea umedă răcindu-se instantaneu.

Buzele şi faţa îi tremurau.

— Pleacă de aici! se răsti la panou.

Dar umbra rămase pe loc. Apoi ea se aşeză pe jos şi îşi îngropă faţa în braţe. Hainele îi miroseau a mucegai. Purta aceeaşi bluză de trei ani.

Lumina cenuşie rămase acolo tot timpul, zi şi noapte, dar era mult mai bună decât întunericul total sau decât lumina nesfârşită. Acolo, în nimicul acela imens, avea o opţiune. Putea ignora lumina sau putea ignora întunericul.

Nu-şi mai închidea ochii ca să se concentreze; îi permise creierului să decidă singur ce stare să aleagă. Iar acea lumină cenuşie conţinea toate nuanţele posibile. Era aproape ca lumea de afară, unde ziua putea fi formată din lumină de iarnă, lumină difuză de februarie, cenuşie de octombrie, ploioasă, clară precum cristalul şi mii de alte nuanţe ale paletei. Înăuntru, paleta ei conţinea numai negru şi alb, iar ea le amesteca după cum îi dicta dispoziţia.

Atât timp cât acea lumină cenuşie era pânza ei, nu era pierdută. Iar Uffe, Winnie the Pooh, Don Quijote, Dama cu Camelii şi Smilla se desfăşurau în capul ei, umpleau clepsidra şi acopereau imaginile umbrite din spatele panourilor. Astfel îi era mult mai uşor să aştepte ca răpitorii ei să facă o altă mişcare. Ştia că până la urmă acest lucru se va întâmpla. Orice-ar fi fost, avea să se întâmple.

Iar umbra din spatele geamului-oglindă deveni un fenomen obişnuit. După ce mânca, pata neagră apărea în dreptul unuia dintre panouri. Niciodată nu lipsea. În primele săptămâni fusese mică şi neclară, dar în timp deveni mai mare şi mai concretă. Şi se apropia.

Ştia că era văzută de dincolo. Se aştepta ca într-o zi să proiecteze asupra ei nişte reflectoare şi să o pună să se dea în spectacol. Îşi imagina ceea ce aveau să pună la cale animalele din spatele panourilor, dar nu îi păsa nicidecum.

Imediat după cea de-a treizeci şi cincea aniversare, în spatele geamului apăru dintr-odată o a doua umbră. Era puţin mai mare, nu era la fel de colţuroasă şi se profila puţin mai sus decât cealaltă. O altă persoană stătea în spatele primei, se gândi ea. Observă că frica i se accentua conştientă de faptul că era depăşită numeric; forţa superioară de acolo se manifesta.

Îi luă câteva zile ca să se obişnuiască cu noua situaţie, dar apoi se

hotărî să-şi provoace răpitorii. Începu să se tolănească sub panouri ca să aştepte umbrele. În acea poziţie nu o puteau vedea când veneau ca s-o observe. Refuza să le facă pe plac deşi nu ştia cât timp aveau să aştepte ca ea să iasă din ascunzătoare. Aceasta era şmecheria manevrei.

A doua zi, când nevoia de a urina o copleşi pentru a doua oară, se ridică şi se uită direct în geamul-oglindă. La fel ca de obicei, era o strălucire slabă de la lumina estompată din cealaltă parte, dar umbrele nu se mai aflau acolo.

Repetă această rutină timp de trei zile la rând. „Dacă vor să mă vadă, n-au decât să-mi spună”, îşi zise ea. În a patra zi, se pregăti. Se culcă pe jos, sub panouri, rememorând cu răbdare cărţile în timp ce ţinea lanterna în palma strânsă. O verificase cu o noapte înainte, iar lumina care se scursese din ea în încăpere o ameţise şi îi dăduse o durere de cap instantanee. Forţa luminii era copleşitoare.

Când veni timpul ca umbrele să apară, îşi rezemă capul puţin astfel încât să se uite la panouri. Dintr-odată, ca nişte nori în formă de ciupercă, ele apărură acolo, în dreptul unui hublou, mai aproape una de alta decât de obicei. Probabil că o observaseră imediat, pentru că amândouă umbrele făcură uşor un pas în spate. Dar după un minut sau două se apropiară din nou.

În clipa aceea sări, aprinse lanterna şi o apăsă pe panou. Reflexia luminii ricoşă în peretele din spatele ei, dar o rază mică penetră geamul-oglindă şi se aşeză deconspirativ ca lumina palidă a lunii pe siluetele aflate de cealaltă parte. Pupilele ochilor lor, care o priveau, se contractară şi apoi se dilatară din nou. Se pregătise pentru şocul pe care avea să-l resimtă dacă planul reuşea, dar nu-şi imaginase cât de profund avea să i se întipărească în minte vederea acelor feţe neclare.

23
2007

Carl făcu programare pentru două întâlniri la Christiansborg. Îl întâmpină o femeie deşirată care părea să cunoască locul din copilărie. Îl conduse pe culoarele labirintice spre biroul vicepreşedintelui democraţilor cu o asemenea uşurinţă încât un melc aflat în cochilia lui ar fi invidiat-o.

Birger Larsen era un politician cu experienţă care o urmase pe Merete Lynggaard în postul de vicepreşedinte al partidului la trei zile după ce ea dispăruse. De atunci se remarcase prin faptul că mijlocise contactul rezonabil dintre cele două facţiuni ale partidului.

Dispariţia lui Merete lăsase un gol imens. Liderul veteran îşi alesese aproape orbeşte noua urmaşă, o femeie neroadă cu un zâmbet larg, care fusese iniţial purtătoare de cuvânt. Nimeni, cu excepţia succesoarei, nu fusese încântat de alegerea lui. Lui Carl nu îi trebuiră mai mult de două secunde ca să simtă că Birger Larsen ar fi preferat să-şi construiască o carieră într-o mică afacere, oriunde altundeva decât să lucreze pentru acea potenţială prim-ministră mult prea mulţumită de sine. Fără îndoială, avea să vină vremea când nu i se va permite să ia decizii pe cont propriu.

— Nici astăzi nu pot concepe faptul că Merete s-ar fi sinucis, zise el în timp ce îi turna cafea lui Carl.

Aceasta era aşa de călâie încât ar fi putut să-şi bage degetul mare în lichid fără urmări importante.

— Nu cred că am întâlnit pe cineva pe aici mai energic şi mai bucuros de viaţă, adăugă el şi ridică din umeri. Dar, în final, ce ştim de fapt despre cei din jurul nostru? N-am avut cu toţii parte în viaţă de tragedii pe care nu le-am putut prevedea?

Carl aprobă din cap.

— Avea duşmani aici la Christiansborg?

Larsen zâmbi afişând un şir de dinţi excesiv de încălecaţi.

— Cine naiba n-are? Merete a fost cea mai periculoasă femeie de aici dacă ne referim la viitorul guvernului, la influenţa lui Piv Vestergard şi la posibilitatea ca Partidul Radical de Centru să pună mâna pe poziţia de prim-ministru. De fapt, era periculoasă pentru oricine se vedea în acea postură, iar Merete ar fi obţinut cu siguranţă postul dacă ar mai fi stat pe aici câţiva ani.

— Credeţi că a primit ameninţări de la cineva de aici?

— O, Merck… Noi, deputaţii, suntem prea deştepţi pentru genul ăsta de lucruri.

— Poate că a avut o relaţie personală ce ar fi putut conduce la

gelozie sau ură. Ştiţi ceva despre asta?

— Din câte ştiu, Merete nu era interesată de relaţii personale. Pentru ea totul se rezuma la muncă, muncă, muncă şi iar muncă. O ştiu de când era studentă la ştiinţe politice, dar nici măcar eu nu am putut să mă apropii de ea mai mult decât permitea.

— Şi nu permitea?

Bărbatul zâmbi din nou.

— Vreţi să ştiţi dacă era cineva interesat de ea din punct de vedere romantic? Sigur că da. Cel puţin şase bărbaţi ar fi divorţat fericiţi pentru zece minute singuri cu Merete Lynggaard.

— Printre ei vă număraţi şi dumneavoastră? întrebă Carl şi-şi permise să zâmbească.

— Hmm, păi, cine nu s-ar număra? răspunse bărbatul fără a mai zâmbi. Dar Merete şi cu mine am fost prieteni. Ştiam care erau limitele.

— Dar poate că erau alţii care nu le ştiau.

— Despre asta trebuie s-o întrebaţi pe Marianne Koch.

— Fosta secretară a lui Merete? Ştiţi cumva de ce a fost înlocuită?

— Păi, nu prea. Au lucrat împreună câţiva ani, dar e posibil ca Marianne să fi devenit prea curioasă pentru gustul lui Merete.

— Unde o pot găsi azi pe Marianne Koch?

O undă de şiretenie apăru în ochii lui Larsen.

— Tocmai aţi salutat-o acum zece minute.

— Acum este secretara dumneavoastră?

Carl lăsă jos cana cu cafea şi arătă spre uşă.

— Femeia care stă acolo? întrebă el în continuare.

Marianne Koch era opusul femeii care îl însoţise pe Carl spre birou. Era mică, cu părul des, ondulat şi negru, care părea parfumat cu ispită chiar dacă se afla de cealaltă parte a mesei de lucru.

— De ce n-aţi mai lucrat pe post de secretară a lui Merete Lynggaard cu puţin timp în urmă ca ea să dispară? întrebă el după ce schimbară câteva replici de politeţe.

Ea îşi uni sprâncenele, gânditoare.

— Nici eu n-am înţeles prea bine. Oricum, nu la acea vreme. Am fost destul de supărată pe ea. Dar am aflat că avea în grijă un frate cu handicap.

— Şi?

— Păi am crezut că avea un iubit din moment ce era aşa de secretoasă şi se grăbea în fiecare seară să ajungă acasă.

El zâmbi.

— I-aţi spus asta?

— Da, a fost o prostie. Acum îmi dau seama de asta. Dar am crezut că eram prietene mai apropiate decât eram de fapt. Cât trăieşti, înveţi.

Se uită la Carl şi zâmbi ironic, cu gropiţe în obraji. Dacă Assad ar fi cunoscut-o, ar fi fost impresionat.

— A încercat cineva de aici de la Christiansborg să-i facă avansuri?

— O, da. Bărbaţii îi lăsau mereu mesaje, dar numai unul a insistat.

— Doriţi să-mi spuneţi despre cine e vorba?

Ea zâmbi. Dorea să dezvăluie orice îi făcea plăcere.

— Sigur. Era Tage Baggesen.

— Aha, am mai auzit numele.

— L-ar încânta să afle asta. Cred că a deţinut poziţii de conducere în Partidul Radical de Centru cel puţin o mie de ani.

— Aţi mai spus cuiva despre acest lucru?

— Da, poliţiei, dar nu păreau să creadă că ar avea vreo importanţă.

— Şi dumneavoastră credeţi?

Ea ridică din umeri.

— Au fost şi alţii?

— Mulţi alţii, dar nimeni serios. Avea parte de ce-şi dorea când călătorea.

— Vreţi să spuneţi că era o partidă uşoară?

— O, Doamne, aşa aţi interpreta-o? întrebă ea şi se întoarse încercând să-şi astâmpere râsul. Nu, în nici un caz. Dar nu era nici călugăriţă. Nu ştiu cu cine a fost. Nu mi-a zis niciodată.

— Dar prefera bărbaţii?

— Păi, hai să zicem că râdea întotdeauna când bârfitorii sugerau altceva.

— Aveţi idee dacă exista vreun motiv ca Merete să-şi dorească să lase totul în urmă şi s-o ia de la capăt trăind o viaţă nouă?

— Adică dacă acum ar fi în Mumbai, la soare? întrebă Marianne cu indignare pe chip.

— Într-un loc în care viaţa să fie mai uşoară, da. V-o puteţi închipui făcând aşa ceva?

— Este complet absurd. Era foarte conştiincioasă. Ştiu că unii oameni se prăbuşesc precum un castel de cărţi şi într-o zi dispar din senin, dar nu şi Merete. Făcu o scurtă pauză privindu-l gânditoare. Dar este un gând drăguţ, adăugă ea zâmbind. Adică, faptul că Merete ar mai putea fi în viaţă.

Carl încuviinţă din cap. Lui Merete Lynggaard i se făcuseră o mulţime de profile psihologice după ce dispăruse şi toate ajunseseră la aceeaşi concluzie: Merete nu fugise pur şi simplu de viaţa ei. Chiar şi tabloidele excluseseră această posibilitate.

— Aţi auzit ceva despre o telegramă pe care o primise în timpul ultimei săptămâni petrecute aici, la castel? întrebă el. O telegramă de Sfântul Valentin.

Întrebarea părea s-o enerveze pe Marianne. Aparent, era încă supărată că nu făcuse parte din viaţa lui Merete până în ultima clipă.

— Nu. Şi poliţia m-a întrebat despre asta, dar aşa cum le-am spus şi lor, trebuie să vă îndrum spre Sos Norup, care mi-a preluat postul.

El ridică din sprâncene în timp ce o privea.

— Sunteţi tristă din cauza asta?

— Sigur că sunt. Dumneavoastră n-aţi fi? Am lucrat doi ani fără probleme.

— Ştiţi cumva unde este Sos Norup?

Ea ridică din umeri. Nimic nu o interesa mai puţin.

— Şi Tage Baggesen? Cum pot lua legătura cu el?

Ea îi desenă lui Carl o hartă prin care îi arătă drumul spre biroul lui Baggesen. Nu părea uşor de găsit.

Lui Carl îi luă aproape o jumătate de oră ca să găsească drumul spre domeniul lui Tage Baggesen şi spre Partidul Radical de Centru. Nu era tocmai floare la ureche. Pentru el era un mister cum naiba putea cineva să lucreze într-un asemenea mediu ipocrit. Cel puţin la sediul poliţiei ştiai cu ce ai de-a face, era locul în care prietenii şi duşmanii nu se temeau să-şi arate adevăratele intenţii şi totuşi împreună puteau lucra cot la cot pentru un ţel comun. În acel loc, însă, era invers. Toţi pretindeau că sunt cei mai buni prieteni, dar cu toţii se gândeau numai la ei când venea vorba de decantarea rezultatelor. Totul se baza pe coroane, reputaţie şi putere, nu pe rezultate. Un om mare în acel loc era cineva care îi putea face pe ceilalţi să se simtă mici. Poate că lucrurile nu stătuseră mereu aşa, dar aceasta era acum realitatea.

Tage Baggesen, evident, nu făcea excepţie. Rolul lui era să susţină interesele electoratului şi să se ocupe de politicile partidului său, dar după ce te uitai la el îţi dădeai seama cum stăteau lucrurile de fapt. Îşi asigurase deja o pensie grasă şi orice câştiga înainte de retragere era cheltuit pe haine scumpe şi pe învestiţii eficiente.

Carl se uită în sus la pereţii acoperiţi cu diplome din competiţiile de golf şi cu poze detaliate făcute din aer cu proprietăţile de la ţară pe care le deţinea în Danemarca. Se gândi să întrebe dacă omul nu înţelesese bine din ce partid făcea parte, dar Tage Baggesen îl dezarmă când îl bătu prieteneşte pe spate şi îi făcu o primire cordială.

— Vă sugerez să închideţi uşa, zise Carl şi arătă spre hol.

Acest lucru stârni o privire piezişă, jovială, din partea lui Baggesen. Un mic truc pe care îl folosea cu succes când negocia construcţia de noi autostrăzi în Holstebro, dar nu avu nici un efect asupra detectivului comisar-adjunct, a cărui specialitate era prefăcătoria.

— Nu cred că trebuie să facem asta. Nu am nimic de ascuns faţă de colegii mei, zise Baggesen.

— Am auzit că eraţi foarte interesat de Merete Lynggaard. I-aţi trimis chiar şi o telegramă, printre altele. O telegramă de Sfântul

Valentin.

Tenul bărbatului deveni puţin mai palid, dar zâmbetul încrezător reveni.

— O telegramă de Sfântul Valentin? întrebă el. Nu-mi amintesc.

Carl încuviinţă din cap. Minciuna se citea pe faţa bărbatului.

Sigur că Baggesen îşi amintea. Acum Carl avea ocazia să râcâie un deputat.

— Când v-am sugerat să închideţi uşa, am făcut-o pentru că vreau să vă întreb verde-n faţă dacă aţi ucis-o pe Merete. Eraţi îndrăgostit de ea. V-a respins şi v-aţi ieşit din fire. Aşa s-au petrecut lucrurile?

O fracţiune de secundă fiecare celulă din creierul lui Tage Baggesen, altfel foarte încrezător, dezbătu dacă să se ridice şi să trântească uşa sau dacă să-şi iasă din fire. Tenul lui căpătă dintr-odată o nuanţă la fel de roşie ca şi părul. Era profund şocat şi complet expus. Sudoarea îi ieşea prin fiecare por al corpului. Carl ştia toate şmecheriile, dar acea reacţie era complet diferită.

Dacă bărbatul avea ceva de ascuns în legătură cu acel caz – şi, după răspunsul lui, aşa stăteau lucrurile – atunci putea foarte bine să-şi scrie confesiunea. Dacă nu o făcea, mai exista încă ceva care avea să-l pună la zid. Gura i se deschise. În cazul în care Carl nu era atent, omul avea să se închidă definitiv. Niciodată în viaţa lui bine pusă la punct, Tage Baggesen nu mai auzise aşa ceva; asta era sigur.

Carl încercă să-i zâmbească. Cumva, reacţia lui dramatică părea conciliantă. Ca şi cum undeva în acel corp, hrănit cu cele mai bune delicatese de la recepţii, încă se mai afla o fiinţă umană.

— Ascultă, Baggesen. I-ai lăsat bileţele lui Merete. Multe bileţele. Te asigur că fosta ei secretară, Marianne Koch, a fost foarte atentă la avansurile tale.

— Toată lumea îşi lasă bileţele aici.

Baggesen încercă să se lase pe spate cu nonşalanţă, dar distanţa spre spătarul scaunului era prea mare ca gestul să pară unul obişnuit.

— Deci, susţii că bileţelele nu conţineau nimic personal?

În acel moment deputatul se ridică din scaun şi se duse încet ca să închidă uşa.

— E adevărat că am nutrit sentimente puternice faţă de Merete Lynggaard, zise el.

Părea dureros de sincer, astfel încât lui Carl i se făcu milă de el.

— Mi-a fost foarte greu să trec peste moartea ei, adăugă el.

— Înţeleg. O să încerc să formulez pe scurt.

Vorbele lui Carl fură întâmpinate de un zâmbet recunoscător. Omul devenise puţin mai realist.

— Ştim că i-ai trimis lui Merete Lynggaard o telegramă de Sfântul Valentin în februarie 2002. Am primit azi confirmarea acestui lucru de la compania care se ocupă de astfel de telegrame.

Baggesen părea descurajat. Trecutul îl rodea cu adevărat. Oftă.

— Sigur că ştiam că nu e interesată de mine în acel mod. Din păcate. Ştiam asta demult, chiar şi atunci.

— Dar încercai în continuare.

El încuviinţă din cap fără să spună nimic.

— Ce scria în telegramă? Încearcă să spui adevărul de data asta.

El îşi lăsă puţin capul într-o parte.

— Lucruri obişnuite. Că mi-ar plăcea să o văd. Nu-mi amintesc vorbele exact. Şi ăsta e adevărul.

— Aşa că ai omorât-o pentru că nu era interesată de tine?

Ochii lui Baggesen se îngustară formând două linii subţiri. Buzele lui erau strânse. O secundă înainte ca lacrimile să înceapă să curgă pe lângă nasul politicianului, Carl mai avea puţin şi-l aresta. Apoi Baggesen îşi săltă capul şi îl privi. Nu ca şi cum Carl era un călău care îi punea ştreangul de gât, ci ca pe un părinte la confesional, în faţa căruia îşi deschidea sufletul într-un târziu.

— Cine ar ucide-o pe singura persoană care îi dă un sens în viaţă? întrebă el.

Stătură acolo o vreme şi se uitară unul la altul. Apoi Carl privi în altă parte.

— Ştii dacă Merete avea duşmani aici? Nu adversari politici. Mă refer la inamici adevăraţi.

Baggesen îşi şterse ochii.

— Toţi avem duşmani, dar nu în sensul în care vă referiţi, răspunse el.

— Nimeni care să îi poarte pică?

Baggesen clătină din cap.

— Asta m-ar surprinde cu adevărat. Era foarte apreciată, chiar şi de politicienii din opoziţie.

— Eu am o impresie diferită. Deci nu credeţi că se ocupa de anumite lucruri ce s-ar fi putut dovedi problematice pentru cineva care ar fi mers într-atât de departe încât să o oprească? Grupuri de interese care să se simtă ameninţate sau presate?

Baggesen îl privi pe Carl cu o privire indulgentă.

— Întrebaţi-i pe membrii partidului ei. Noi doi nu am fost ceea ce se cheamă politicieni confidenţi. Ba chiar din contră, aş putea spune. Aţi descoperit ceva în mod deosebit?

— Politicienii din toată lumea sunt criticaţi pentru opiniile lor, nu-i aşa? De către oponenţi ai avorturilor, apărători fanatici ai drepturilor animalelor, oameni cu atitudini antimusulmane sau din contră – orice poziţie poate determina o reacţie violentă. Priviţi doar la Suedia, Olanda sau Statele Unite.

Carl făcu un gest ca să se ridice şi observă privirea uşurată care apăru deja pe faţa deputatului din faţa lui. Dar poate că nu trebuia să

dea atâta importanţă acestui lucru. Cine n-ar fi vrut ca o astfel de conversaţie să se încheie?

— Baggesen, continuă Carl. Poate că o să fii atât de amabil să iei legătura cu mine dacă întâmplător îţi aminteşti ceva ce ar trebui să ştiu. Îi dădu bărbatului cartea de vizită. Nu e pentru binele meu, ci pentru al tău. Mi-e teamă că nu multă lume din acest loc a avut astfel de sentimente pentru Merete Lynggaard.

Vorbele îşi atinseră ţinta. Fără îndoială, lacrimile începuseră să curgă în clipa în care Carl ieşise pe uşă.

Conform Evidenţei Persoanelor, ultima adresă înregistrată a lui Sos Norup era la părinţii ei, în mijlocul districtului de snobi Frederiksberg din Copenhaga. Pe plăcuţa din alamă de lângă uşă scria: „Comerciantul Vilhelm Norup şi actriţa Kaja Brandt Norup”.

Carl sună la sonerie şi auzi sunetul ce reverbera din spatele uşii masive din stejar. O clipă mai târziu se auzi în surdină un „Da, da, vin”.

Bărbatul care deschise uşa probabil că ieşise la pensie de un sfert de secol. După vesta pe care o purta şi după eşarfa de mătase din jurul gâtului, averea lui încă nu secase. Se uită nesigur la Carl cu ochii devastaţi de boală, ca şi cum acel străin din pragul uşii lui era Moartea cu coasa.

— Cine sunteţi? întrebă el direct, pregătit să trântească uşa.

Carl se prezentă şi îşi scoase din nou insigna din buzunar. Întrebă dacă putea intra.

— S-a întâmplat ceva cu Sos? vru să ştie bărbatul.

— Nu ştiu. De ce întrebaţi? Nu e acasă?

— Nu mai locuieşte aici, dacă pe ea o căutaţi.

— Cine este, Vilhelm? se auzi o voce slabă din spatele uşilor duble de la sufragerie.

— Cineva care vrea să discute cu Sos, dragă.

— Atunci spune-i să caute în altă parte, răspunse ea.

Comerciantul îl apucă pe Carl de mânecă.

— Stă în Valby. Spuneţi-i că vrem să vină acasă dacă are de gând să trăiască altfel.

— Altfel, cum?

Bărbatul nu răspunse. Îi dădu lui Carl adresa din Valhojvej şi apoi trânti uşa.

În blocul mic gen cămin nu erau decât trei nume lângă interfon. În trecut, locul servise, fără îndoială, drept casă pentru şase familii, fiecare cu câte patru, cinci copii. Mahalaua din trecut era acum un azil de bătrâni. În acea mansardă Sos Norup îşi întâlnise marea iubire, o femeie de patruzeci şi ceva de ani, al cărei scepticism faţă de insigna lui Carl se manifestă prin paloarea buzelor strânse.

Nici buzele lui Sos nu erau mai prietenoase. După numai o privire, Carl înţelese de ce DJOF şi sediul democraţilor de la Christiansborg nu se năruiseră după ce ea plecase. Era greu de găsit o persoană cu o aură mai puţin solidară.

— Merete Lynggaard a fost o şefa frivolă, remarcă ea.

— Vreţi să spuneţi că nu-şi lua munca în serios? Eu am auzit altceva.

— Lăsa totul în seama mea.

— Cred că ăsta era un avantaj.

Se uită la ea. Părea o femeie care fusese mereu ţinută din scurt şi urâse acest lucru. Comerciantul Norup şi soţia lui, fără îndoială odată importanţi, probabil că o învăţaseră pe Sos obedienţa orbească. Acesta era pesemne un lucru greu de acceptat pentru un copil fără fraţi, care vedea în părinţii lui un dar de la Dumnezeu. Carl bănuia că venise un moment când ea îi detesta şi-i iubea, totodată. Îi detesta pentru ceea ce reprezentau şi îi iubea întocmai pentru acelaşi motiv. După umila opinie a lui Carl, acesta era motivul pentru care ea locuise intermitent cu părinţii toată viaţa ei de adult.

Se uită apoi la prietena ei. Îmbrăcată în haine largi, cu ţigara ce mocnea între buze, stătea acolo şi se asigura că el nu va răni pe cineva. Era, fără îndoială, hotărâtă să îi ofere lui Sos o ancoră solidă.

— Am auzit că Merete Lynggaard era foarte mulţumită de munca dumneavoastră.

— O, da?

— Aş vrea să vă întreb despre viaţa personală a lui Merete. Exista vreun motiv care să ne facă să credem că era însărcinată când a dispărut?

Sos se încruntă şi se lăsă pe spate.

— Însărcinată? rosti cuvântul de parcă făcea parte din categoria bolilor contagioase, a leprei sau a ciumei. Nu, sunt sigură că nu era.

Se uită la iubita ei şi îşi dădu ochii pe spate.

— Cum puteţi fi sigură de asta?

— Cum credeţi? Dacă era aşa de cu capul pe umeri cum crede toată lumea, nu ar mai fi trebuit să împrumute tampoane de la mine ori de câte ori îi venea ciclul.

— Vreţi să spuneţi că fusese la menstruaţie imediat înainte să dispară?

— Da, în săptămâna de dinainte. Întotdeauna aveam ciclu în acelaşi timp cât am lucrat împreună.

El încuviinţă din cap. Acesta era un lucru pe care ea îl ştia prea bine.

— Ştiţi cumva dacă avea un iubit?

— Am mai fost întrebată acest lucru de o mie de ori.

— Vă rog să-mi împrospătaţi memoria.

Sos scoase o ţigară din pachet şi o bătu cu fermitate de masă.

— Toţi bărbaţii se holbau la ea de parcă voiau s-o pună pe masă. De unde să ştiu dacă unul dintre ei avea o relaţie cu ea?

— În raport scrie că a primit o telegramă de Sfântul Valentin. Ştiţi că era de la Tage Baggesen?

Ea îşi aprinse ţigara şi dispăru în spatele unui nor albastru.

— Nu, n-am ştiut.

— Deci nu ştiţi dacă era ceva între ei doi?

— Dacă era ceva? Asta s-a petrecut în urmă cu cinci ani, după cum sunt sigură că vă amintiţi.

Suflă un nor de fum spre faţa lui Carl, gest care stârni un zâmbet ironic din partea iubitei ei. Carl se dădu puţin în spate.

— Ascultaţi aici. O să plec în patru minute. Dar înainte de asta, haideţi să pretindem că vrem să ne ajutăm unul pe altul, da?

Se uită fix în ochii lui Sos. Ea încerca încă să-şi ascundă ura de sine în spatele unei expresii ostile.

— O să-ţi spun Sos, da? De obicei folosesc numele mic atunci când împart un fum cu cineva.

Ea îşi mută mâna cu ţigara în poală.

— Aşa că o să te întreb, Sos, ştii ceva despre vreun incident care s-a petrecut înainte de dispariţia lui Merete? Ceva pe care să-l investigăm? O să enumăr o listă de posibilităţi, aşa că te rog să mă opreşti dacă vin cu ceva relevant.

Înclină din cap către ea, însă gestul lui nu trezi nici o reacţie.

— Conversaţii telefonice de natură personală? Bileţele mici, galbene, lăsate pe birou? Oameni care s-au purtat faţă de ea într-un mod mai puţin profesional? Cutii cu ciocolată, flori, inele noi pe degete? A roşit vreodată când privea în gol? Nu reuşea să se concentreze în ultimele zile?

Se uită la fiinţa palidă care stătea în faţa lui. Buzele ei lipsite de culoare nu se mişcaseră nici o câtime. Altă înfundătură.

— Se schimbase comportamentul ei în vreun fel? continuă el. Se ducea acasă mai devreme? Ieşea din biroul din Parlament ca să sune de pe telefonul mobil în hol? Ajungea la muncă mai târziu decât de obicei dimineaţa?

Se uită din nou la Sos şi dădu din cap spre ea ca şi cum acest gest ar fi sculat-o din morţi. Ea mai trase o dată din ţigară şi apoi o scutură în scrumieră.

— Aţi terminat? întrebă ea.

El oftă. Era de piatră! La ce altceva se putea aştepta de la vaca aceea?

— Da, am terminat.

— Bine.

Ea îşi săltă capul. Pentru o clipă el văzu o femeie care avea o

anumită doză de demnitate.

— Am spus poliţiei despre telegramă şi despre faptul că se întâlnise cu cineva la cafeneaua Bankerat. Am văzut când a notat asta în agenda ei. Nu ştiu cu cine urma să se vadă, dar acest lucru o făcuse să roşească.

— Cine ar fi putut fi?

Ea ridică din umeri.

— Tage Baggesen? întrebă el.

— Putea fi oricine. Se întâlnea cu mulţi oameni la Christiansborg. Mai era un bărbat care făcea parte dintr-o delegaţie, care era interesat de ea. Dar erau mulţi bărbaţi interesaţi de ea.

— O delegaţie? Când a fost asta?

— Nu cu mult înainte să dispară.

— Îţi aminteşti numele lui?

— După cinci ani? Doamne, nu.

— Ce fel de delegaţie era?

Ea se uită la el ursuză.

— Era ceva despre cercetările asupra sistemului imunitar. Dar m-aţi întrerupt, zise ea. Merete a mai primit un buchet de flori. Fără îndoială, avea o relaţie destul de personală. Nu ştiu cu cine, dar am mai spus asta la poliţie.

Carl se scărpină pe gât. Unde or fi fost înregistrate aceste informaţii?

— Cu cine aţi vorbit despre asta, dacă pot întreba?

— Nu-mi amintesc.

— Nu cumva a fost Borge Bak de la Echipa de Intervenţie Rapidă?

Ea arătă cu degetul spre Carl ca şi cum ai spune „Bingo!” Nenorocitul de Bak. Oare lăsa întotdeauna aşa multe informaţii pe-afară când îşi scria rapoartele?

Carl se uită la colega de celulă a lui Sos. Nu se prea omora cu zâmbetele. În acel moment îşi dorea ca el să dispară. Carl înclină din cap spre Sos şi se ridică. Între ferestrele din zona arcadei atârnau mai multe fotografii color, de studio şi câteva poze mai mari alb-negru cu părinţii lui Sos, făcute în zile mai bune. La vremea lor ei arătaseră chiar atrăgător, dar nu era foarte uşor de spus acest lucru ţinând cont de felul în care Sos le zgâriase şi scrijelise feţele.

El se apleca ca să se uite la fotografiile mai mici, înrămate. După haine şi postură, recunoscu una dintre multele poze publicitare ale lui Merete Lynggaard. Şi ea îşi pierduse mare parte din faţă într-o reţea de zgârieturi. Deci Sos aduna poze cu oameni pe care îi ura. Poate că şi el şi-ar fi putut câştiga un loc acolo dacă ar fi făcut un efort suplimentar.

În sfârşit, Borge Bak era singur în birou. Jacheta lui de piele părea

şi mai boţită ca de obicei. O dovadă de necontestat că muncea din greu, zi şi noapte.

— Nu ţi-am spus să nu mai vii să te târguieşti pe aici, Carl? întrebă el.

Închise cu zgomot carneţelul pe birou şi se încruntă la el.

— Ai dat-o-n bară, Borge, spuse Carl.

Fie pentru că folosise numele mic, fie din pricina acuzaţiei, reacţia lui Bak fu instantanee. Toate ridurile de pe frunte deveniră verticale şi se întinseră până la părul pieptănat într-o parte.

— Merete Lynggaard a primit un buchet de flori cu câteva zile înainte de moarte. Şi din câte am înţeles, nu obişnuia să primească flori.

— Şi ce dacă?

Expresia de pe faţa lui Bak nu putea fi mai sfidătoare de atât.

— Căutăm pe cineva care ar fi putut comite o crimă. Ai uitat asta? Un iubit este un posibil candidat.

— Am căutat peste tot.

— Dar asta nu a fost inclus în raportul tău.

Bak ridică din umeri.

— Ia-o uşor, Carl. Tu, dintre toţi oamenii, te găseşti să vorbeşti de munca altora. Noi, ceilalţi, ne spetim în timp ce tu stai pe spate. Doar nu credeai că nu ştiam asta. Am trecut în raport ceea ce era important şi asta-i tot, zise el şi lovi carneţelul de birou.

— Ai uitat să treci în raport că o asistentă socială pe nume Karin Mortensen l-a văzut pe Uffe Lynggaard jucând un joc ce indica faptul că îşi amintea accidentul de maşină. Poate că îşi aminteşte ceva şi din ziua în care a dispărut Merete. Dar aparent tu nu ai abordat prea bine acest unghi.

— Karen Mortensen. Karen pronunţat cu „e”, nu cu „i”, Carl. Încearcă să te asculţi. Şi nu mai veni aici încercând să mă înveţi pe mine despre ce înseamnă să fii meticulos.

— Asta înseamnă că-ţi dai seama cât de importantă ar putea fi această informaţie de la Karen Mortensen?

— Taci naibii din gură. Am verificat, bine? Uffe nu-şi aminteşte nimic! Nu are nimic la mansardă.

— Merete Lynggaard s-a întâlnit cu un bărbat cu câteva zile înainte să moară. El făcea parte dintr-o delegaţie care efectua cercetări cu privire la funcţionarea sistemului imunitar. Nici despre asta n-ai scris nimic în raport.

— Nu, dar am verificat.

— Atunci trebuie să ştii că un bărbat a luat legătura cu ea şi că exista o anumită chimie între ei. Secretara ei, Sos Norup, susţine că ţi-a spus asta.

— Da, la naiba! Sigur că ştiu asta.

— Atunci de ce nu e în raportul tău?

— Nu ştiu. Poate pentru că s-a dovedit că omul era mort.

— Mort?

— Da, făcut scrum într-un accident de maşină la o zi după ce Merete a dispărut. Numele lui era Daniel Hale.

Pronunţase numele rar, astfel încât Carl să ia seama ce memorie bună avea.

— Daniel Hale? Se pare că Sos uitase numele lui după atâţia ani.

— Da, lucra la un studiu despre placentă pentru care delegaţia aceea încerca să obţină bani. Avea un laborator în Slangerup.

Bak prezentase aceste lucruri cu o supremă încredere de sine. Era mai informat în ce priveşte această pistă.

— Dacă a murit abia a doua zi, tot putea avea o legătură cu dispariţia ei.

— Eu nu cred. A venit acasă de la Londra în după-amiaza în care ea s-a înecat.

— Era îndrăgostit de ea? Sos aşa bănuieşte.

— Dacă era aşa, îmi pare rău pentru el. Ea nu avea nici o treabă cu el.

— Eşti sigur, Borge?

Colegul lui era vădit deranjat că i se spunea pe numele mic. Deci aşa rămânea: avea să audă asta non-stop.

— Poate că acest Daniel Hale este cel cu care ea a luat masa la Bankerat. Ce crezi, Borge?

— Ascultă, Carl. Este o femeie în cazul biciclistului omorât, care a vorbit cu noi, iar acum urmărim o pistă. Sunt al naibii de ocupat acum. Nu poate aştepta până mai târziu? Daniel Hale e mort. Nici măcar nu era în ţară când a murit Merete Lynggaard. Ea s-a înecat, iar Hale n-a avut nici o treabă cu asta, bine?

— Ai încercat să afli dacă Hale a fost cel cu care ea a luat masa la Bankerat cu o săptămână înainte? Nu scrie nimic în raport.

— Ascultă! Investigaţia a demonstrat în final că moartea ei a fost un accident. În plus, am fost douăzeci de oameni care ne-am ocupat de caz. Întreabă şi pe altcineva. Acum du-te, Carl.

24
2007

Dacă se baza exclusiv pe simţul mirosului şi pe auz, i-ar fi fost greu să deosebească subsolul din sediul poliţiei de furnicarul de pe aleile din Cairo, luni dimineaţa, când Carl ajunse la muncă. Niciodată până atunci venerabila clădire nu mai mirosise atât de tare a mâncare şi a condimente exotice şi niciodată până atunci nu mai auziseră acei pereţi asemenea tonuri ciudate.

O secretară de la Administrativ care tocmai se întorcea de jos de la Arhive se încruntă la Carl când trecu pe lângă el cu braţele pline cu dosare. Expresia de pe faţa ei spunea că în zece minute întreaga clădire va afla că totul o luase razna la subsol.

Primi explicaţia în biroul micuţ al lui Assad unde pe masa de lucru era o mare de farfurii cu bunătăţi gătite şi de bucăţi de foi de aluminiu cu usturoi pisat, verzituri mici şi orez galben. Nu era de mirare că scena ridicase multe sprâncene.

— Ce se petrece aici, Assad? ţipă Carl şi întrerupse notele ce ieşeau din casetofon.

Assad se mulţumi să zâmbească. Evident, nu era conştient de falia culturală care se căscase adânc în fundaţia solidă a sediului de poliţie. Carl se aruncă în scaunul din faţa asistentului său.

— Miroase foarte bine, Assad, dar aici e sediul poliţiei. Nu este un local libanez din Vanlose.

— Ţine, Carl. Şi felicitări, domnule comisar, cum ar zice unii, răspunse Assad întinzându-i un triunghi untos de aluat. E de la soţia mea. Fetele mele au tăiat hârtia.

Carl urmări mâna lui Assad în timp ce acesta gesticula spre restul încăperii. În clipa aceea observă ghirlandele de hârtie colorată agăţate de rafturi şi de lămpile din tavan. Nu avea să fie uşor.

— I-am dus şi lui Hardy ieri. Şi i-am citit o mare parte din hârtiile cazului, cu voce tare, Carl.

— Pe bune?

Carl parcă le şi vedea pe asistente în timp ce Assad îl hrănea pe Hardy cu pacheţele egiptene.

— Adică te-ai dus să-l vezi în ziua ta liberă?

— Se gândeşte la caz, Carl. E un om bun. Chiar este un om bun.

Carl dădu din cap aprobator şi luă o gură din aluat. Plănuise să meargă la Hardy a doua zi.

— Am pus cap la cap toate documentele despre accident pe biroul tău, Carl. Dacă vrei, îţi pot spune câte ceva despre ce am citit.

Carl dădu din nou aprobator din cap. Fără ştirea lui, asistentul lui

putea să scrie raportul despre caz chiar înainte să fi terminat investigaţia.

În alte părţi din Danemarca, în Ajunul Crăciunului în 1986, temperatura era de 6° Celsius, dar locuitorii din Sjaslland nu fuseseră la fel de norocoşi, iar acest lucru îi costase pe zece oameni viaţa. Cinci dintre ei muriseră pe un drum de ţară îngust, care ducea printr-o porţiune împădurită din zona dealurilor Tibirke; doi dintre ei erau părinţii lui Merete şi Uffe Lynggaard. Încercaseră să depăşească un Ford Sierra într-o zonă mai lată a drumului unde vântul crease un covor de cristale de gheaţă şi atunci lucrurile o luaseră razna.

Nimeni nu fusese tras la răspundere şi nu se intentase nici un proces pentru daune. Se înregistrase un simplu accident, dar cu urmări deloc simple. Maşina pe care încercaseră s-o depăşească sfârşise într-un copac şi încă ardea în momentul în care pompierii ajunseseră la faţa locului, în timp ce maşina care aparţinea părinţilor lui Merete zăcea cu roţile în sus la circa 45 de metri.

Mama lui Merete fusese aruncată prin parbriz şi aterizase în tufişuri, cu gâtul frânt. Tatăl ei nu avusese deloc noroc; îi luase zece minute ca să moară. O jumătate din blocul motor îi perforase stomacul, iar o creangă de copac îi străpunsese cutia toracică. Se presupuse că Uffe rămăsese conştient tot timpul pentru că în clipa în care pompierii au tăiat maşina şi l-au scos le-a urmărit eforturile cu ochii larg deschişi, înfricoşaţi. Refuzase să dea drumul mâinii surorii lui chiar şi când ei o scoseseră din maşină şi o întinseseră pe drum ca să-i dea primul ajutor. Nu i-a dat drumul deloc, nici măcar o secundă.

Raportul poliţiei era simplu şi scurt, dar articolele din ziare – nu. Era o poveste prea bună.

În cealaltă maşină, o fetiţă şi tatăl ei muriseră pe loc. Împrejurările erau cu cât mai tragice în condiţiile în care doar băieţelul mai mare scăpase relativ nevătămat. Mama era în ultima parte a sarcinii şi întreaga familie se îndrepta spre spital. În timp ce pompierii încercau să stingă vâlvătaia de sub capota maşinii, mama dăduse naştere la gemeni cu capul sprijinit pe corpul soţului mort şi cu un picior blocat sub bancheta maşinii. În ciuda eforturilor eroice de a-i scoate pe toţi din maşină la timp, unul din bebeluşi murise, iar ziarele avuseseră primele pagini garantate de Crăciun.

Assad îi arătă lui Carl ziarele locale naţionale, care nu rataseră un subiect nou şi incitant. Fotografiile erau sfâşietoare. Maşina înfiptă în copac şi drumul devastat; proaspăta mamă în drum spre ambulanţă cu un băieţel suspinând alături; Merete Lynggaard pe o targă în mijlocul drumului cu o mască de oxigen pe faţă; şi Uffe care stătea pe stratul subţire de zăpadă cu ochii înspăimântaţi, ţinând strâns mâna surorii lui inconştiente.

— Uite, zise Assad luând din dosarul de pe biroul lui Carl două pagini din tabloidul *Gossip*. Lis a descoperit că unele dintre pozele astea au reapărut în ziare şi când Merete Lynggaard a fost aleasă în Folketing, adăugă Assad.

Una peste alta, fotograful care se întâmplase să fie în Pădurea Tibirke în acea după-amiază îşi meritase banii pentru instantaneele surprinse în câteva secunde. Tot el făcuse fotografii şi la înmormântarea părinţilor lui Merete – de data aceasta color. Poze de presă, clare, bine încadrate, cu adolescenta Merete Lynggaard care îl ţinea de mână pe fratele ei în timp ce urnele erau îngropate în Cimitirul Vestre. De la cealaltă înmormântare nu existau fotografii. Avusese loc în intimitate.

— Ce naiba se întâmplă aici jos? se auzi o voce. E vina ta că la noi în birouri miroase de parcă ar fi Ajunul Crăciunului?

Sigurd Harms, unul dintre ofiţerii de poliţie de la etajul doi, stătea în prag. Se uita uimit la orgia de culori care atârnau de lămpi.

— Ah, Sigurd Năsosul! Ţine, zise Carl şi-i dădu unul dintre pacheţelele untoase şi condimentate. Să vezi de Paşte! Atunci o să ardem şi tămâie.

Un mesaj fusese trimis de sus în care se spunea că şeful de la Omucideri voia să-l vadă pe Carl în birou înainte de ora prânzului.

Jacobsen avea o expresie întunecată şi preocupată când îşi săltă capul din hârtiile din faţa lui şi îl invită pe Carl să ia loc. Acesta tocmai voia să-şi ceară scuze pentru Assad şi să explice că aşa ceva nu se va mai întâmpla în subsol şi că avea situaţia sub control. Dar nu apucă înainte ca doi detectivi noi să intre şi să se aşeze lângă perete. Carl le zâmbi strâmb. Nu credea că erau acolo ca să-l aresteze pentru câteva samosas sau cum se numeau acele delicii cu aluat şi condimente.

Când Lars Bjorn şi comisarul-adjunct de poliţie Terje Ploug, care preluaseră cazul cu pistolul pneumatic pentru cuie, intrară în încăpere, şeful de la Omucideri închise dosarul şi se întoarse spre Carl.

— Vreau să ştii că te-am chemat pentru că au mai fost descoperite încă două crime în dimineaţa asta. Corpurile a doi tineri au fost găsite într-un service de lângă Soro.

„Soro...", îşi zise Carl. Ce treabă aveau ei cu asta?

— Amândoi au fost găsiţi cu nişte cuie de nouăzeci de milimetri de la un pistol pneumatic Paslode înfipte în ţeste. Sunt sigur că asta îţi aminteşte de ceva, nu-i aşa?

Carl se întoarse şi se uită pe fereastră la un stol de păsări care zbura deasupra clădirilor de vizavi. Simţea ochii şefului aţintiţi asupra lui, dar acest lucru nu avea să ajute prea mult. Ce se întâmplase cu o zi în urmă în Soro nu avea neapărat legătură cu cazul din Amager.

Mai nou, chiar şi la emisiunile de televiziune se foloseau pistoale pentru cuie pe post de arme.

— Continui tu, Terje? îl auzi pe Marcus Jacobsen vocea lui auzindu-se ca şi cum ar fi fost undeva departe.

— Sigur. Suntem convinşi că e vorba de aceiaşi infractori care l-au ucis pe Georg Madsen în baraca din Amager.

Carl se întoarse cu faţa la el.

— De ce?

— Pentru că Georg Madsen a fost unchiul uneia dintre victimele din Soro.

Carl se întoarse din nou ca să se uite la păsări.

— Avem o descriere a unuia dintre indivizi care se pare că a fost acolo când au fost comise crimele. Detectivul Stoltz şi echipa din Soro vor să te duci azi să compari descrierea ta cu a lor.

— N-am văzut nimic. Am fost inconştient.

Terje Ploug îi aruncă lui Carl o privire de care nu-i păsa. El în mod special probabil că studiase dosarul în amănunţime, aşadar, de ce făcea pe prostul? Nu declarase deja că fusese inconştient din clipa în care fusese împuşcat în tâmplă şi până i-au băgat perfuzia în mână la spital? Nu-l credeau? Ce motiv puteau avea ca să vrea să vorbească cu el?

— În raport scrie că ai văzut o cămaşă roşie în carouri înainte de împuşcături.

Cămaşa. Despre asta era vorba?

— Deci mă vor pe mine ca să identific o cămaşă? răspunse el. Pentru că dacă asta vor, cred că ar putea să-mi trimită o poză prin e-mail.

— Au motivele lor, Carl, interveni Marcus. Este în interesul tuturor să te duci în Soro. Nu numai în al tău.

— N-am chef, spuse el şi se uită la ceas. În plus, deja s-a făcut târziu.

— N-ai chef? Spune-mi, Carl, când ai întâlnirea cu psihologul?

Carl îşi strânse buzele. Oare chiar era nevoie ca Marcus să anunţe acest lucru în faţa întregului departament?

— Mâine.

— Atunci cred că ar trebui să te duci azi în Soro şi vei avea proaspătă în minte reacţia ta la întreaga experienţă când o să te vezi cu Mona Ibsen, spuse el şi îi adresă lui Carl un zâmbet fals. Apoi ridică un dosar din vârful celui mai înalt vraf de pe birou. O, apropo, astea sunt copiile documentelor pe care le-am primit de la Imigrări cu privire la Hafez el-Assad. Le poţi lua cu tine.

Assad era cel care conducea. Îşi adusese într-o cutie de mâncare câteva pacheţele şi triunghiuri condimentate şi le îndesa în gură în

timp ce goneau pe E20. În spatele volanului era un om fericit şi mulţumit, fapt reflectat de faţa lui zâmbitoare. Din când în când dădea din cap dintr-o parte în alta, în funcţie de melodia de la radio.

— Am primit actele tale de la Serviciul de Imigrări, Assad, dar încă nu le-am citit, zise Carl. De ce nu-mi spui tu ce scrie în ele?

O secundă şoferul lui îi aruncă o privire atentă în timp ce treceau pe lângă un convoi de camioane.

— Data mea de naştere, de unde vin şi apoi ce am făcut acolo. La asta te referi, Carl?

— De ce ai primit rezidenţă permanentă, Assad? Spune şi asta?

El dădu din cap aprobator.

— Carl, aş fi omorât dacă m-aş întoarce. Ăsta e adevărul. Guvernul din Siria nu era prea mulţumit de mine, dacă înţelegi…

— De ce?

— Pur şi simplu nu vedeam lucrurile la fel. Şi asta e destul.

— Destul pentru ce?

— Siria e o ţară mare. Oamenii dispar pur şi simplu.

— Bine, deci eşti sigur că o să fii omorât dacă te întorci…

— Aşa e, Carl.

— Ai lucrat pentru americani?

Assad îşi întoarse repede capul şi se uită la Carl.

— De ce întrebi asta?

Carl privi în altă parte.

— Fără nici un motiv, Assad. Întrebam doar aşa.

Ultima dată când Carl vizitase vechiul sediu de poliţie din Soro aflat în Storgade, acesta era parte a Districtului 16, sub jurisdicţia forţelor de poliţie din Ringsted. Acum aparţinea de sudul Iutlandei şi de districtul poliţienesc Lolland-Falster, dar cărămizile erau tot roşii, cănile erau la fel, iar volumul de muncă nu se micşorase. Ce se câştiga prin mutarea oamenilor dintr-o cutie în alta era o întrebare demnă de „Vrei să fii milionar?"

Carl se aşteptase ca unul dintre detectivi să-i ceară încă o descriere a cămăşii roşii în carouri. Dar nu erau chiar aşa de amatori. O petrecere de bun-venit cu patru bărbaţi puternici îl aştepta într-un birou de mărimea celui al lui Assad şi arătau de parcă fiecare îşi pierduse un membru al familiei în evenimentele violente din ziua precedentă.

— Jorgensen, se prezentă unul dintre ei şi-i întinse mâna.

Era rece ca gheaţa. Fără îndoială, câteva ore mai devreme acelaşi Jorgensen se holbase în ochii a doi oameni ale căror vieţi fusese spulberate cu un pistol pneumatic pentru cuie. Probabil că nu dormise toată noaptea.

— Vrei să vezi scena crimei? întrebă unul dintre poliţişti.

— E necesar?

— Nu este identică cu cea din Amager. Au fost omorâţi într-un service auto. Unul în garaj, iar celălalt în birou. Cuiele au fost trase de la mică distanţă din moment ce au pătruns până la capăt. A trebuit să ne uităm cu mare atenţie ca să le vedem.

Unul dintre poliţişti îi dădu lui Carl câteva coli de hârtie A4 cu fotografii. Aveau dreptate. Capetele cuielor abia se vedeau în ţeastă. Aproape că rănile nu sângeraseră.

— După cum vezi, amândoi munceau. Aveau mizerie pe mâini şi purtau salopete.

— Lipseşte ceva?

— Canci!

Carl nu mai auzise acea expresie de ceva vreme.

— La ce lucrau? Nu era prea târziu? Lucrau la lumina lunii, sau ce?

Detectivii se uitară unii la alţii. În mod evident era o întrebare la care încă lucrau din greu.

— Au fost găsite urme de tălpi de la sute de pantofi. Se pare că nu obişnuiau să facă deloc curat în acel loc, spuse Jorgensen.

Nu avea să fie deloc un caz uşor pentru ei.

— Am vrea să te uiţi la asta, Carl, continuă el ridicând colţul unei cârpe care acoperea masa. Şi nu spune nimic înainte de a fi sigur.

Jorgensen îndepărtă în întregime cârpa şi scoase la iveală patru cămăşi roşii cu carouri, care stăteau una lângă alta precum tăietorii de lemne din pădure care trag un pui de somn pe pământ.

— Arată vreuna dintre ele ca cea pe care ai văzut-o la locul crimei din Amager?

Era cea mai ciudată aliniere de grup la care Carl luase vreodată parte. Care dintre cămăşi comisese crima? Aceasta era întrebarea. Suna ca o glumă. Cămăşile nu fuseseră niciodată punctul lui forte. Nici măcar nu o putea recunoaşte pe a lui.

— Îmi dau seama că e greu după atâta timp, Carl, zise Jorgensen epuizat. Dar ne-ar fi de mare ajutor dacă ai încerca.

— De ce naiba credeţi că ucigaşul ar purta aceeaşi cămaşă câteva luni mai târziu? Până şi voi vă mai schimbaţi uniforma.

Jorgensen ignoră remarca.

— Vrem să încercăm toate posibilităţile.

— Şi cum puteţi fi siguri că martorul care l-a văzut pe presupusul ucigaş de la distanţă şi mai ales noaptea şi-ar putea aminti cum arăta cămaşa cu atâta acurateţe încât să folosiţi declaraţia lui drept pistă în investigaţie? Cămăşile astea arată ca patru boabe de mazăre într-o păstaie, la naiba! Bine, nu sunt identice, dar trebuie să existe mii de astfel de cămăşi care arată exact la fel.

— Tipul care a văzut cămaşa lucrează într-un magazin de haine. Îl credem. A fost foarte exact când a desenat-o.

— Nu a făcut un desen şi cu bărbatul care o purta? N-ar fi fost mai bine?

— De fapt, chiar a făcut unul. Nu e un desen rău, dar nici prea bun. O persoană nu este la fel de uşor de desenat ca o cămaşă.

Carl se uită la schiţa pe care o puseseră peste cămăşi. Un individ obişnuit. Dacă n-ar fi ştiut mai bine ar fi zis că e un vânzător de copiatoare din Slagelse. Ochelari rotunzi, proaspăt ras, ochi inocenţi şi buze băieţeşti.

— Nu-l recunosc. Cât de înalt a spus martorul că era?

— Cel puţin un metru şi optzeci de centimetri, poate mai mult.

Apoi poliţistul dădu desenul la o parte şi arătă spre cămăşi. Carl le studie pe fiecare în parte. La prima vedere toate arătau asemănător. Apoi închise ochii şi încercă să-şi amintească acea cămaşă.

— Şi apoi ce s-a întâmplat? întrebă Assad pe drumul înapoi spre Copenhaga.

— Nimic. Toate mi s-au părut la fel. Nu-mi mai pot aminti nenorocita aia de cămaşă.

— Atunci le-ai făcut o poză ca să o studiezi acasă?

Carl nu răspunse. Era adâncit în gânduri. În acel moment îi vedea pe Anker mort pe podea lângă el şi pe Hardy gemând deasupra lui. De ce naiba nu-i împuşcase pe oamenii aceia? Tot ce trebuia să fi făcut era să se întoarcă în clipa în care îi auzise intrând în baracă şi nimic din toate lucrurile acelea nu s-ar fi întâmplat. Anker ar fi stat lângă el la volan în locul acelei fiinţe ciudate pe nume Assad. Şi Hardy! Hardy nu ar fi fost ţintuit la pat pentru tot restul vieţii, fir-ar să fie!

— Nu puteau să-ţi trimită pozele imediat, Carl?

Se uită la şoferul lui. Uneori ochii aceia aveau aşa o expresie inocentă şi totuşi drăcească sub sprâncenele stufoase.

— Da, Assad. Sigur că puteau.

Verifică indicatoarele amplasate pe autostradă. Mai erau doar câţiva kilometri până la Tastrup.

— Întoarce aici, zise el.

— De ce? întrebă Assad în timp ce maşina trecu peste liniile groase şi ieşi de pe autostradă pe două roţi.

— Pentru că vreau să arunc o privire la locul în care a murit Daniel Hale.

— Cine?

— Tipul care era interesat de Merete Lynggaard.

— De unde ştii asta, Carl?

— Mi-a spus Bak. Hale a fost omorât într-un accident de maşină. Am raportul poliţiei la mine.

Assad fluieră uşor ca şi cum în accidentele de maşină mureau numai cei care erau foarte, foarte ghinionişti. Carl aruncă o privire la

vitezometru. Poate că Assad era bine să lase puţin mai moale pedala de acceleraţie înainte ca şi ei să sfârşească în statistici.

Deşi trecuseră cinci ani de când Daniel Hale îşi pierduse viaţa pe autostrada Kappelev, încă erau vizibile urmele rămase după accident. Maşina lui se ciocnise de o clădire care apoi trecuse prin reparaţii rudimentare, iar mare parte din funingine fusese spălată, însă din câte îşi dădea seama Carl, cea mai mare parte a banilor de pe asigurare fuseseră folosiţi altfel.

Privi de-a lungul drumului deschis. Ce ghinion avusese Daniel Hale să conducă direct în clădirea aceea urâtă. Doar zece metri la stânga sau la dreapta şi maşina ar fi ajuns pe câmp.

— Foarte ghinionist. Tu ce zici, Carl?

— Al naibii de ghinionist.

Assad lovi cu piciorul în ciotul de copac rămas în faţa zidului afectat.

— A intrat în copac, acesta s-a rupt ca un băţ, apoi s-a izbit de zid, iar maşina a luat foc, nu-i aşa?

Carl dădu din cap aprobator şi se întoarse. Ştia că puţin mai încolo era un drum lăturalnic. De pe acela venise cealaltă maşină, din câte îşi amintea din raportul poliţiei. Arătă spre nord.

— Daniel Hale venea din direcţia aceea, conducea o maşină Citroen dinspre Tastrup. După spusele celuilalt şofer şi după măsurătorile poliţiei, s-au ciocnit în acel loc, zise el şi arătă spre o linie din mijlocul drumului. Poate că Hale a adormit. Oricum, a condus spre linia din mijloc şi a intrat frontal în celălalt vehicul. Apoi maşina lui Hale a fost proiectată în spate, direct în copac şi în clădire. Totul nu a durat decât o fracţiune de secundă.

— Ce s-a întâmplat cu bărbatul din cealaltă maşină?

— Păi, a aterizat acolo, spuse Carl şi arătă spre o porţiune de teren necultivată de câţiva ani.

Assad fluieră din nou încet.

— Şi el n-a păţit nimic?

— Nu. Conducea un fel de 4x4 gigantic. Eşti la ţară aici, Assad.

Partenerul lui păru să înţeleagă despre ce vorbea Carl.

— Şi în Siria sunt multe 4x4, zise el.

Carl dădu din cap aprobator, dar nu îl asculta.

— E ciudat, nu-i aşa, Assad? întrebă el apoi.

— Ce? Că a intrat direct în clădire?

— Nu, că s-a întâmplat să moară la o zi după ce Merete Lynggaard a dispărut. Bărbatul pe care Merete abia îl întâlnise şi care era posibil să fie îndrăgostit de ea. Foarte ciudat.

— Crezi că s-a sinucis? Că a fost foarte trist că ea a dispărut în mare? întrebă Assad, iar expresia de pe faţa lui se schimbă puţin când

se uită la Carl. Poate că s-a sinucis pentru că el o omorâse pe Merete. S-a mai întâmplat, Carl.

— Suicid? Nu. În cazul ăsta ar fi intrat în clădire intenţionat. Nu, sigur nu a fost sinucidere. Şi, în plus, nu avea cum s-o omoare. Era în avion când Merete a dispărut.

— Bine, zise Assad şi atinse cicatricile de pe suprafaţa zidului. Atunci poate că nu a fost el cel care a adus scrisoarea în care scria „Drum bun la Berlin”.

Carl dădu din cap aprobator şi se uită la soare care mai avea puţin şi apunea.

— Poate ai dreptate.

— Atunci ce facem aici, Carl?

— Ce facem? întrebă el şi se uită spre câmpuri, unde primele vlăstare primăvăratice începuseră să apară. Îţi spun eu, Assad. Investigăm. Asta facem.

25
2007

— Îţi mulţumesc pentru că ai aranjat întâlnirea asta pentru mine şi pentru că ai fost de acord să mă vezi aşa de repede. Dădu mâna cu Birger Larsen şi adăugă: Nu va dura mult.

Se uită înjur la feţele familiare adunate în biroului vicepreşedintelui democraţilor.

— În regulă, Morck. Am invitat toţi oamenii care au lucrat cu Merete Lynggaard înainte ca ea să dispară. Poate că-i recunoşti pe câţiva dintre ei.

Carl înclină din cap spre toţi. Da, pe unii îi recunoştea. Câţiva dintre politicienii care stăteau acolo puteau să dea jos Guvernul la următoarele alegeri. Cel puţin, asta spera. La masă erau purtătoarea de cuvânt într-o fustă până la genunchi, câţiva membri proeminenţi ai Parlamentului şi câţiva oameni din biroul partidului printre care se număra şi Marianne Koch, care-i aruncă lui Carl o privire ce semăna a flirt, fapt ce îi aminti că în numai trei ore avea să fie examinat de Mona Ibsen.

— După cum fără îndoială că v-a informat Birger Larsen, investigăm încă o dată dispariţia lui Merete Lynggaard, înainte de a închide cazul. În acest sens vreau să ştiu orice lucru ce m-ar putea ajuta să înţeleg comportamentul lui Merete din ultimele ei zile, la fel ca şi starea emoţională în care se afla. După părerea mea, atunci, destul de devreme în cursul investigaţiei, poliţia a ajuns la concluzia că ea a căzut accidental peste bord şi probabil că anchetatorii au avut dreptate. Dacă aşa au stat lucrurile, n-o să ştim niciodată sigur ce s-a întâmplat. După cinci ani în mare, corpul ei s-a descompus de mult.

Toată lumea aprobă din cap părând atât gravi, cât şi trişti. Aceştia erau oamenii cu care lucra Merete. Poate cu excepţia „noii prinţese încoronate” a partidului.

— Multe lucruri au indicat atunci spre un accident, continuă Carl, aşa că trebuie să crezi un pic în conspiraţii ca să te gândeşti la altceva. Noi, cei din Departamentul Q, suntem nişte draci împieliţaţi sceptici şi probabil că de aceea ni s-a încredinţat această misiune.

Toată lumea zâmbi uşor. Cel puţin îl ascultau.

— Deci, o să vă pun tuturor câteva întrebări şi nu ezitaţi să vorbiţi dacă aveţi ceva de spus.

Majoritatea aprobară din nou din cap.

— Îşi aminteşte vreunul dintre voi dacă Merete avusese o întâlnire cu un grup care promova cercetările în domeniul placentei, puţin înainte de a dispărea?

— Da, eu, spuse cineva din biroul partidului. Era o delegaţie formată pentru acea ocazie de Bille Antvorskov de la BasicGen.

— Bille Antvorskov? Acel Bille Antvorskov?

— Da, exact. A stabilit delegaţia şi a aranjat întâlnirea cu Merete. Făceau ture.

— Făceau ture? Cu Merete Lynggaard?

— Nu, răspunse femeia şi zâmbi. Aşa spunem noi când un grup de interese se întâlneşte cu toate partidele, pe rând. Grupul încerca să adune o majoritate de voturi din Folketing.

— Există undeva o înregistrare a întâlnirii?

— Da, aşa ar trebui. Nu ştiu dacă a fost imprimată, dar ar trebui să o găsim în computerul care a aparţinut secretarei lui Merete.

— Încă mai există acel computer? întrebă Carl. Nu-i venea să-şi creadă urechilor.

Femeia din biroul partidului zâmbi.

— Noi păstrăm întotdeauna hard diskurile când schimbăm sistemele de operare. Când am trecut la Windows XP au fost înlocuite cel puţin zece hard diskuri.

— Nu sunteţi toţi legaţi în reţea?

— Ba da, dar pe vremea aceea secretara lui Merete şi alţii câţiva nu prea agreau acest lucru.

— Paranoici, poate? întrebă el şi îi zâmbi femeii.

— Poate.

— Sunteţi dispusă să încercaţi să găsiţi minutele acelei întâlniri pentru mine?

Ea aprobă din nou din cap. Carl se întoarse spre restul grupului.

— Unul dintre participanţii la acea întâlnire era un bărbat pe nume Daniel Hale. Din câte am înţeles, el şi Merete se plăceau. Este cineva aici care poate confirma şi detalia acest lucru?

Câţiva dintre cei prezenţi se uitară unul la altul. Aparent, el dăduse din nou lovitura. Acum nu era decât de văzut cine avea să vorbească.

— Eu nu ştiu cum îl chema, dar am văzut-o vorbind cu un bărbat jos la Snapstinget, restaurantul pentru membrii Parlamentului.

Purtătoarea de cuvânt luase problema în mâini. Era o tânără enervantă, dar perseverentă, care arăta bine la televizor şi evident că avea să ocupe posturi importante în ministere în viitor, la momentul potrivit.

— Părea foarte fericită să se vadă cu el şi fusese oarecum distrasă cât timp vorbise cu preşedinţii de la comisiile pentru sănătate din Partidul Socialist şi Partidul Radical de Centru, spuse ea şi zâmbi. Cred că a observat multă lume acest lucru.

— Pentru că Merete nu se comporta aşa de obicei? Asta vreţi să spuneţi?

— Cred că a fost prima oară când atenţia lui Merete a fost

perturbată. Da, nu se comporta aşa de obicei.
— Se poate ca de vină să fi fost acest Daniel Hale despre care am vorbit?
— Nu ştiu.
— Mai este cineva aici care ştie ceva despre asta?
Cu toţii clătinară din cap.
— Cum l-aţi descrie pe bărbatul respectiv? o mai întrebă Carl pe purtătoarea de cuvânt a partidului.
— Nu l-am văzut foarte bine pentru că era pe jumătate ascuns după stâlpul în spatele căruia stătea, dar era slab, bine îmbrăcat şi bronzat, din câte îmi amintesc.
— Câţi ani avea?
Ea ridică din umeri.
— Puţin mai mare decât Merete, cred.
Slab, bine îmbrăcat, puţin mai în vârstă decât Merete. Dacă nu ar fi completat că era bronzat, descrierea ar fi corespuns cu toţi bărbaţii din încăpere, inclusiv cu el, dacă cineva ar fi adăugat cinci sau zece ani la capătul greşit.
— Îmi imaginez că au fost multe documente de pe vremea lui Merete care nu au putut fi plasate pur şi simplu succesorului ei, spuse el şi dădu din cap spre Birger Larsen. Mă gândesc la jurnale cu întâlniri, carneţele, notiţe de mână şi lucruri de acest gen. Astfel de obiecte au fost distruse? Nimeni nu putea şti dacă ea avea să se mai întoarcă, nu?
Din nou, răspunsul veni de la femeia din biroul partidului.
— Poliţia a luat o parte din lucruri, iar o altă parte a fost distrusă. Nu cred că a mai rămas mare lucru.
— Şi agenda ei de întâlniri? Unde a ajuns?
Ea ridică din umeri.
— În tot cazul nu aici.
Marianne Koch interveni:
— Merete lua întotdeauna cu ea agenda acasă.
Tonul vocii ei nu încuraja contrazicerea.
— Întotdeauna, sublinie ea.
— Cum arăta?
— Era o agendă obişnuită, cu calendar, cu o copertă roşie-maronie. Era carneţel de însemnări şi agendă telefonică, totodată.
— Şi nu a apărut nicăieri, adăugă Carl. Asta ştiu sigur. Aşa că trebuie să presupunem că a dispărut în mare odată cu ea.
— Eu nu cred asta, răspunse secretara imediat.
— De ce nu?
— Pentru că Merete purta întotdeauna o gentuţă, iar agenda nu încăpea în ea. Aproape întotdeauna o punea în servietă şi, garantat, nu îşi lua servieta cu ea pe puntea unui vapor. Până la urmă era în

vacanţă, aşa că de ce ar fi luat-o la ea? Nici în maşina ei nu era, nu-i aşa?

Detectivul clătină din cap. Din câte îşi amintea el, nu.

Carl aştepta de ceva vreme întâlnirea cu psihologul cu fund minunat şi începuse să se simtă nesigur. Dacă ea ar fi sosit la timp, el şi-ar fi lăsat farmecul natural să-l ghideze, dar după ce îşi repetase în minte replicile de mai multe ori şi exersase zâmbetele mai bine de douăzeci de minute se simţea dezumflat.

Ea nu părea prea afectată când ajunse în sfârşit la etajul trei, totuşi se scuză. Avea genul acela de încredere de sine care îl înnebunea pe Carl. Acelaşi lucru îl prinsese în mreje şi când o întâlnise prima oară pe Vigga. Asta şi râsul ei molipsitor.

Mona Ibsen se aşeză în faţa lui. Lumina de la Otto Monsteds Gade de afară se reflecta în ceafa ei şi crea un halou în jurul capului. Strălucirea blândă evidenţia liniile delicate ale feţei ei şi buzele senzuale, de un roşu aprins. Totul la ea trăda eleganţa.

Carl o privi fix în ochi ca să nu-şi lase privirea să alunece spre pieptul voluptuos. Nimic pe lume nu-l putea face să iasă din starea în care se afla. Psihologul îl întrebă despre cazul din Amager. Voia să ştie date despre cronologia evenimentelor, despre acţiuni şi consecinţe. Îl întrebă despre orice amănunt, iar Carl îi oferi totul. Adăugă un pic de sânge, împuşcăturile deveniră mai puternice, iar suspinele mai adânci. Iar ea se uita la el intens şi nota elementele-cheie din poveste. Când ajunse la momentul în care trebuia să vorbească despre impresia pe care i-o făcuse vederea prietenilor morţi şi răniţi şi cât de rău dormise de atunci, ea împinse scaunul în spate şi se ridică de la masă. Puse cartea de vizită în faţa lui şi începu să-şi strângă lucrurile.

— Ce se întâmplă? întrebă el când carneţelul ei dispăru în servieta din piele.

— Mi se pare că ar trebui să-ţi pui aceeaşi întrebare. Când o să fii gata să spui adevărul, stabilim o altă întâlnire.

El se încruntă.

— Ce înseamnă asta? Tot ce ţi-am spus s-a întâmplat chiar aşa.

Ea îşi trase servieta mai aproape spre curbura pântecului de sub cămaşa strâmtă.

— În primul rând, pot să-mi dau seama uitându-mă la tine că nu ai nici o problemă cu somnul. În al doilea rând, ai exagerat detaliile întâmplării. Sau ai crezut că n-am citit raportul înainte?

El dădu să protesteze, însă ea ridică mâna.

— În al treilea rând, văd în ochii tăi ce simţi când rosteşti numele Hardy Henningsen şi Anker Hayer. Incidentul îţi dă încă de lucru, ceva este încă nerezolvat. Iar când rosteşti numele celor doi colegi ai tăi care n-au fost la fel de norocoşi să scape cu viaţă sau cu membrele

intacte, acest lucru îţi aduce aminte de ceva şi te tulbură. Când o să fii gata să-mi spui adevărul, o să mă bucur să mă întâlnesc din nou cu tine. Până atunci, nu te pot ajuta.

Carl scoase un sunet gâtuit de protest. Se uită la ea cu o privire în care ardea dorinţa, pe care o femeie putea, fără îndoială, s-o citească.

— Aşteaptă o clipă, se grăbi Carl să spună înainte ca ea să iasă pe uşă. Probabil că ai dreptate. Nu mi-am dat seama de asta. Se gândi cu disperare ce-i putea spune înainte ca ea să se întoarcă şi să plece. Poate că putem discuta despre asta la cină?

Cuvintele îi zburaseră pur şi simplu din gură. Observă că o dăduse în bară rău de tot. Spusese un lucru atât de prostesc, încât ea nici nu se mai obosi să-l ia în râs. În schimb, se uită la el cu o privire îngrijorată.

Bille Antvorskov tocmai împlinise şaptezeci de ani şi era un invitat obişnuit la emisiunea „Bună dimineaţa, Danemarca” de la postul TV2, dar şi la alte talk-show-uri. Era un aşa-zis expert şi de aceea se presupunea că ştie câte ceva despre orice se afla între cer şi pământ. Aşa se întâmpla când danezii luau pe cineva în serios; o făceau până la capăt. Mai mult, omul dădea bine şi în faţa camerei. Autoritar şi matur, cu ochi căprui pătrunzători, bărbia proeminentă şi o aură care îmbina îndrăzneala unui puşti de pe stradă cu un şarm discret, burghez. Şi mai era şi faptul de necontestat că adunase în timp record o avere, care avea să fie recunoscută în curând printre cele mai mari din Danemarca. Făcuse avere cu precădere conducând proiecte medicale riscante conduse în interesul publicului, trezind admiraţia şi respectul danezilor. Carl nu-l putea suporta.

Chiar şi în biroul recepţionerei, Carl fu atenţionat că timpul era scurt şi că Bille Antvorskov era un om ocupat. De-a lungul peretelui mai erau patru bărbaţi şi era evident că nici unul dintre ei nu voia să aibă de-a face cu ceilalţi. Îşi puseseră servietele pe jos, între picioare şi laptopurile pe genunchi. Cu toţii erau foarte ocupaţi şi cu toţii se gândeau îngroziţi la ce-i aştepta dincolo de uşile închise.

Secretara îi zâmbi lui Carl, dar doar se prefăcea. Detectivul îşi forţase calea în agenda ei cu întâlniri, iar ea spera ca acest lucru să nu se mai repete. Şeful ei îl primi pe Carl cu zâmbetul lui ironic caracteristic şi întrebă politicos dacă mai fusese vreodată în acea parte cu clădiri de birouri de la capătul portului din Copenhaga. Apoi arătă spre ferestrele imense care se întindeau de la un perete la altul oferind o panoramă cu vapoare, port, macarale, apă şi cer, luptându-se pentru a acapara atenţia în toată măreţia lor. Priveliştea de la biroul lui Carl nu era la fel de strălucită.

— Doriţi să discutăm despre o întâlnire la Christiansborg de pe 20 februarie 2002. O am aici, zise Antvorskov şi bătu cu degetele în

tastatura computerului. Ia te uită, este un palindrom. Ce drăguţ.

— Poftim?

— Data, 20.02.2002. Este la fel dacă o citiţi de la stânga la dreapta sau de la dreapta la stânga. De asemenea, observ că mi-am vizitat fosta soţie la fix ora 20:02. Am sărbătorit cu un pahar de şampanie, spuse el şi apoi adăugă în engleză: *Once in a life time!* După aceea zâmbi şi trecu la lucruri mai serioase. Din câte am înţeles, doriţi să ştiţi despre ce era vorba în întâlnirea cu Merete Lynggaard, continuă el.

— Da, aşa este. Dar mai întâi aş vrea să aud câte ceva despre Daniel Hale. Care a fost rolul lui la şedinţă?

— Hmm… Este amuzant că aduceţi vorba despre asta, dar el nu a avut nici un rol acolo. Daniel Hale era unul dintre cei mai importanţi dezvoltatori de tehnică de laborator. Fără laboratorul lui şi colegii lui excelenţi, o mare parte dintre proiectele noastre s-ar fi împotmolit pe parcurs.

— Deci el nu a participat la dezvoltarea proiectului?

— Nu din punct de vedere politic sau financiar. Numai în ceea ce priveşte partea tehnică.

— Atunci de ce a fost prezent la întâlnire?

Antvorskov îşi muşcă obrazul, un obicei conciliant.

— Din câte îmi amintesc, el a sunat şi a cerut să participe. Nu mai ştiu motivul, dar aparent plănuia să investească mulţi bani în echipament nou şi avea nevoie să fie la curent cu noutăţile politice. Era sârguincios; probabil că acesta era motivul pentru care am lucrat aşa de bine împreună.

Carl observă admiraţia de sine a bărbatului. Unii oameni de afaceri se străduiau să nu epateze. Dar Bille Antvorskov nu era genul modest.

— Cum era Hale ca persoană, după opinia dumneavoastră?

— Ca persoană? întrebă Antvorskov şi clătină din cap. N-am idee. Era loial şi conştiincios ca subcontractor. Dar ca persoană n-am nici cea mai vagă idee.

— Deci nu aţi avut de-a face cu el în particular?

La auzul întrebării, faimosul Bille Antvorskov scoase un mârâit amuzat.

— În particular? Nici nu l-am văzut până la întâlnirea de la Christiansborg. Nici el şi nici eu nu aveam timp pentru aşa ceva. Şi, în plus, Daniel Hale nu era niciodată acasă. Zbura de la Herod la Pilat într-o clipă. Într-o zi în Connecticut, a doua zi în Aalborg… Încolo şi-ncoace, tot timpul. Cred că am adunat şi eu ceva kilometri la bord, dar Daniel Hale trebuie să fi lăsat în urmă atât de mulţi kilometri, încât o clasă de şcolari ar putea zbura în jurul lumii de cel puţin câteva zeci de ori.

— Deci nu l-aţi întâlnit niciodată înainte?

— Nu, niciodată.

— Dar trebuie să fi fost şedinţe, discuţii, negocieri şi alte astfel de lucruri…

— Ştiţi ce? Am personal care se ocupă de astfel de lucruri. Îl ştiam pe Daniel Hale după reputaţia lui, am purtat câteva discuţii telefonice şi apoi am făcut afaceri. Restul muncii de colaborare s-a dus între oamenii lui Hale şi ai mei.

— Bine. Aş vrea să discut cu cineva de aici din companie care a lucrat cu Hale. E posibil?

Bille Antvorskov oftă atât de prelung, încât scaunul lui capitonat cu piele scârţâi.

— Nu ştiu cine mai e pe aici de atunci. Până la urmă, s-a întâmplat acum cinci ani. În afacerea noastră sunt foarte multe răsturnări de situaţie. Toată lumea caută mereu noi oportunităţi.

— Înţeleg.

„Idiotul chiar recunoaşte că nu-şi putea ţine angajaţii aproape? Nu se poate…”, îşi zise Carl.

— Îmi puteţi da adresa companiei lui?

Antvorskov se încruntă. Avea personal care să facă acest lucru.

Deşi clădirile aveau şase ani vechime, arătau de parcă fuseseră construite cu doar o săptămână în urmă. „InterLab A/S”, scria cu litere de un metru pe firma amplasată în mijlocul unui peisaj cu fântâni din faţa parcării. Aparent, afacerea mergea foarte bine fără Daniel Hale.

La recepţie, insigna de poliţie a lui Carl fu privită de parcă era una luată de la un magazin cu chestii haioase, dar după zece minute de aşteptare sosi o secretară ca să discute cu el. Îi spuse că avea unele întrebări de pus. Secretara îl conduse imediat afară din hol şi apoi într-o încăpere cu scaune din piele, mese din lemn de mesteacăn şi mai multe vitrine cu băuturi. Probabil că acesta era primul loc în care vizitatorii luau pentru prima oară contact cu eficienţa firmei InterLab. Dovezi ale înaltei clase a laboratorului puteau fi văzute peste tot. Premii şi certificate din toată lumea acopereau un perete întreg în timp ce pe alţi doi pereţi erau afişate diagrame şi fotografii cu diverse proiecte. Numai peretele care se afla faţă-n faţă cu aleea de inspiraţie japoneză ce conducea spre clădire avea ferestre, iar soarele pătrundea înăuntru.

Se părea că tatăl lui Daniel Hale fondase compania, dar acest lucru se petrecuse cu mult timp în urmă judecând după fotografiile de pe perete. Daniel călcase plin de succes pe urmele tatălui său în puţina vreme cât fusese şef şi era evident că o făcuse cu plăcere. De asemenea, nu era nici o urmă de îndoială că fusese iubit şi stimulat din plin în direcţia cea bună. O singură fotografie îi înfăţişa pe tată şi pe fiu, unul lângă altul, zâmbind fericiţi. Tatăl purta haină şi vestă

simbolizând vremurile vechi pe cale să apună. Fiul nu ajunsese încă la maturitate, lucru evident după obrajii netezi şi zâmbetul larg. Dar era gata să se afirme.

Carl auzi paşi apropiindu-se.

— Ce-aţi dori să aflaţi, domnule? întrebă o femeie durdulie cu pantofi fără toc.

Ea se prezentă drept manager de relaţii publice. Numele de pe ecusonul prins de rever era Aino Huurinainen. „Finlandezii au astfel de nume amuzante", îşi zise Carl.

— Aş dori să discut cu cineva care a lucrat îndeaproape cu Daniel Hale la scurt timp înainte să moară. Cineva care l-a cunoscut bine şi în particular. Cu cineva care îi cunoştea visurile şi gândurile.

Ea îl privi de parcă ar fi insultat-o.

— Mă puteţi pune în legătură cu cineva de acest gen?

— Nu cred că e cineva care l-a cunoscut mai bine decât directorul nostru de vânzări, Niels Bach Nielsen. Dar mă tem că nu doreşte să discute cu dumneavoastră despre viaţa personală a domnului Hale.

— De ce? Are ceva de ascuns?

Ea se uită din nou la el de parcă făcuse o încercare serioasă de a o provoca.

— Nici Niels şi nici Daniel nu au avut nimic de ascuns. Dar Niels nu şi-a revenit niciodată după moartea lui Daniel.

El prinse subtilitatea.

— Vreţi să spuneţi că erau un cuplu?

— Da. Niels şi Daniel erau împreună tot timpul, atât în particular, cât şi la muncă.

O vreme Carl se uită fix în ochii ei de culoare albastru-deschis. N-ar fi fost surprins dacă dintr-odată ea ar fi izbucnit în râs. Dar acest lucru nu se întâmplă pentru că ea nu glumise.

— N-am ştiut asta, zise el.

— Înţeleg, răspunse ea.

— Nu cumva aveţi o fotografie cu Daniel Hale? Una de care să vă puteţi dispensa?

Ea întinse mâna câţiva centimetri mai la dreapta şi luă o broşură de pe măsuţa joasă, pe care se mai aflau şase sticle de apă minerală Ramlosa.

— Iată, zise ea. Cred că sunt cel puţin zece.

El nu reuşi să dea de Bille Antvorskov la telefon până nu avu o discuţie lungă cu secretara morocănoasă a miliardarului.

— Am scanat poza şi aş vrea să v-o trimit prin e-mail. Aveţi câteva minute ca să vă uitaţi la ea? întrebă el după ce se prezentă.

Antvorskov acceptă şi îi dădu lui Carl adresa de e-mail. Carl apăsă pe mouse de câteva ori şi se uită la ecranul computerului în timp ce

transfera fişierul. Era o poză foarte bună a lui Daniel Hale pe care o scanase din broşura pe care i-o dăduse femeia de la relaţii publice. Un individ zvelt, blond, destul de înalt, bronzat şi bine îmbrăcat, aşa cum toată lumea observase în restaurantul unde luau masa deputaţii. Nimic la înfăţişarea lui nu trăda faptul că era homosexual. Aparent, avea alte înclinaţii sexuale.

„Probabil că tocmai descoperise că era heterosexual”, îşi zise Carl în timp ce şi-l imagina zdrobit şi ars pe autostrada Kappelev.

— Da, a ajuns e-mailul, zise Bille Antvorskov de la celălalt capăt al firului.

Urmă o pauză care păru prea lungă.

— Ce să fac cu asta?

— Puteţi confirma că este fotografia lui Daniel Hale? Acesta este bărbatul care a luat parte la şedinţa de la Christiansborg?

— Bărbatul acesta? Nu l-am văzut niciodată în viaţa mea.

26
2005

Când împlini treizeci şi cinci de ani, marea de lumină de la neoanele fluorescente din tavan reveni şi astfel feţele de dincolo de panouri dispărură. De data aceasta nu toate tuburile de neon din sticla securizată se aprinseră. Se gândi că într-o bună zi vor fi nevoiţi să vină şi să le schimbe, altfel încăperea se va cufunda definitiv în beznă. „Încă sunt acolo şi mă spionează neîncetat. Într-o zi o să intre ca să schimbe tuburile. O să scadă presiunea încet, iar eu o să-i aştept”, îşi spuse ea.

De ziua ei crescură presiunea din nou, dar acest lucru n-o mai îngrijora. Dacă putea face faţă la patru atmosfere, se putea descurca şi cu cinci. Nu ştia care era limita, dar încă nu ajunseră nicăieri. Exact ca în anul de dinainte, a avut halucinaţii timp de câteva zile. I se părea că spatele încăperii se învârtea în timp ce restul rămânea pe loc. Cântase şi îşi simţise inima uşoară, iar realitatea i se părea neimportantă.

De data aceasta, totul reveni la normal după numai câteva zile. Apoi începu să observe un vuiet în urechi. La început era foarte slab, aşa că încercă să caşte şi să egalizeze presiunea cât de bine putu, dar după două săptămâni sunetul deveni permanent. Un ton clar, ca cel care acompania mira de la televizor. Un ton mai înalt, mai pur şi de o sută de ori mai enervant. „Va dispărea, Merete, o să te obişnuieşti cu presiunea. Aşteaptă şi într-o dimineaţă, când o să te trezeşti, va dispărea”, îşi promise ea.

Dar promisiunile bazate pe ignoranţă se dovedeau întotdeauna dezamăgitoare. Când tonul înalt dura de mai bine de trei luni, iar ea mai avea puţin şi înnebunea din cauza faptului că nu se putea odihni şi pentru că îi amintea mereu că se afla într-o cameră a groazei, la mila unor călăi, începu să se gândească la modul în care îşi putea curma viaţa.

Ştia că oricum totul avea să se sfârşească atunci când va muri. Faţa femeii nu încurajase nici cea mai mică urmă de speranţă. Acei ochi pătrunzători erau un semn clar că nu i se va permite să scape. Niciodată. Aşa că era mai bine să moară de propria mână. Trebuia să se decidă cum avea să facă asta.

Camera era complet goală, în afara găleţilor pentru toaletă şi pentru mâncare, a lanternei, a celor două bucăţi de plastic de la jachetă – pe una dintre ele o transformase în scobitoare, a două suluri de hârtie igienică şi a hainelor pe care le purta. Pereţii erau netezi. Nu

exista nimic de care să lege mâneca hainei, nimic de care să atârne corpul ei până când viaţa avea să se scurgă din el.

Singura posibilitate rămasă era să flămânzească. Să refuze să mănânce dieta monotonă, să refuze să bea cantitatea mică de apă pe care i-o trimiteau. Poate că asta aşteptau şi ei. Poate că făcea parte dintr-un pariu nebunesc. Din vremuri imemoriale fiinţele umane transformaseră mereu suferinţa oamenilor în distracţie. Fiecare epocă istorică scosese la iveală un strat infinit de gros de cruzime. Iar sedimentul care forma noile straturi se acumula mereu; afla acest lucru pe propria piele. De aceea se hotărî.

Împinse găleata cu mâncare, se ridică în faţa unuia dintre hublouri şi declară că nu va mai mânca nimic. Se săturase. Apoi se întinse pe podea şi se înveli cu hainele rupte şi cu visurile ei.

După calculele ei, era 6 octombrie. Bănuia că va rezista o săptămână. La vremea aceea trăise treizeci şi cinci de ani, trei luni şi o săptămână. Mai precis douăsprezece mii, opt sute şi şaizeci şi patru de zile, deşi nu era complet sigură. Nu avea să aibă piatră de mormânt. Data naşterii sau a morţii nu aveau să fie trecute nicăieri. Nu rămânea nimic după moartea ei care ar putea-o lega de timpul pe care-l petrecuse în acea cuşcă în care stătuse atâta amar de vreme. Spre deosebire de ucigaşii ei, ea îşi ştia data naşterii. Era singura care o cunoştea, cu mai multă sau mai puţin acurateţe. În jur de 13 octombrie 2005 intenţiona să moară.

A doua zi după ce refuzase să mănânce, ţipaseră la ea ca să schimbe găleţile, dar ea refuzase. Ce puteau face? Fie să lase găleata în trapă, fie să o ia înapoi. Nu avea importanţă pentru ea. Aşa că lăsaseră găleata în trapă şi repetaseră acelaşi ritual în zilele următoare. Vechea găleată dispărea şi apărea una nouă. Ţipau la ea. O ameninţau că vor creşte presiunea şi că apoi vor scoate tot aerul. Dar cum o puteau ameninţa cu moartea când ea îşi dorea să moară?

Poate că aveau să intre, poate că nu; nu-i păsa. Îşi lăsă mintea să zburde în voia imaginilor şi a amintirilor care-i puteau estompa vuietul din urechi, iar în a cincea zi totul se uni. Vise despre fericire, despre munca ei în politică, Uffe rămas singur pe vapor, iubirea la care renunţase, copiii pe care nu-i avusese niciodată, *Mr. Bean* şi zilele liniştite în faţa televizorului. Şi observă cum corpul ei renunţa încet la nevoile neostoite. Încet, zăcea pe podea din ce în ce mai uşoară, pradă unei inerţii ciudate, timpul trecea, iar mâncarea din găleata de lângă ea începu să putrezească.

Totul era aşa cum trebuia şi apoi, dintr-odată, simţi o vibraţie în falcă. În starea ei de apatie i se păru la început că era o vibraţie din exterior. Îndeajuns încât să o facă să deschidă ochii uşor, dar nimic mai mult. „Or să între înăuntru? Ce se întâmplă?”, se întrebă ea scurt şi apoi căzu înapoi în toropeala tăcută până când, câteva ore mai

târziu, se trezi cu o durere la fel de ascuţită ca un cuţit care o împungea în faţă.

Nu avea nici cea mai vagă idee cât era ceasul; nu ştia dacă ei se aflau dincolo de hublouri; şi ţipă cum nu o mai făcuse înainte în camera aceea goală. Îşi simţea întreaga faţă despicată în două. Durerea din măsea părea un picamăr care percuta în gura ei şi nu putea face nimic ca să lupte cu ea.

O, Doamne, aceasta era pedeapsa pentru că îşi luase viaţa în propriile mâini? Numai cinci zile neglijase să aibă grijă de ea, iar acum avea parte de un asemenea chin. Îşi introduse cu grijă degetul în gură şi simţi abcesul din jurul molarului. Măseaua aceea fusese întotdeauna punctul slab, aducând un venit sigur dentistului. Un loc cu probleme, pe care scobitoarea ei încercase să-l ţină curat în fiecare zi.

Apăsă cu grijă pe abces şi simţi durerea care îi explodă prin oase şi prin măduvă. Dublă presiunea şi deschise gura inspirând disperată. Cu puţin timp în urmă corpul ei se adâncise într-o stare de letargie, dar acum se trezise din cauza durerii chinuitoare.

Se simţea ca un animal care trebuia să-şi roadă piciorul ca să scape din capcană. Dacă durerea era o metodă de apărare împotriva morţii, atunci era mai vie ca oricând.

— Oh! suspină ea.

O durea atât de tare. Se întinse spre scobitoare şi o ridică încet spre gură. Cu grijă încercă să descopere dacă avea ceva rămas în gingii şi care cauzase infecţia, dar imediat ce vârful atinse abcesul, o durere teribilă îi străpunse gingia. „Trebuie s-o înţepi, Merete. Haide!”, îşi spuse plângând şi împinse din nou. Puţinul pe care îl mai avea în stomac ameninţa să iasă afară. Trebuia să înţepe abcesul, dar nu putea. Pur şi simplu nu era în stare.

În schimb, se târî până la trapă ca să vadă ce puseseră în găleată în acea zi. Poate că era ceva care îi putea oferi o alinare. Sau poate că un strop de apă pe abces avea să-l facă mai puţin dureros. Se uită în găleată şi văzu tentaţii la care nici nu îndrăznise să viseze înainte. Două banane, un măr şi o bucată de ciocolată. Era absurd. Încercau să o ademenească. Să o forţeze să mănânce, iar acum nu putea. Nu putea şi nu voia.

Făcu o grimasă la următoarea împunsătură a durerii şi aproape căzu din picioare. Apoi scoase toate fructele şi le puse pe jos, îşi introduse mâna în găleată şi apucă sticla cu apă. Îşi băgă degetul în apă şi apoi îl duse la abces, dar apa rece nu avu efectul scontat. Pe de o parte era durerea, pe de alta era apa, iar cele două nu aveau absolut nimic în comun. Apa nici măcar nu-i putea potoli setea.

Aşa că se îndepărtă, se ghemui în poziţia fetală sub panourile din geam-oglindă şi se rugă în tăcere la Dumnezeu pentru iertare. La un

moment dat corpul ei avea să cedeze; ştia asta. Trebuia să-şi ducă ultimele zile în durere. Până la urmă şi aceasta avea să cedeze.

Vocile ajunseră la ea de parcă era în transă. O strigau pe nume. O forţau să le răspundă. Deschise ochii şi observă imediat că abcesul nu mai pulsa şi că trupul ei moale era încă lângă găleata pentru toaletă amplasată sub hublouri.

Se uită la tavan şi observă că unul dintre neoane începuse să clipocească sus, deasupra ei. Auzise voci, nu? Oare erau reale? Şi apoi o voce clară, pe care n-o mai auzise până atunci, vorbi:

— Da, a scos fructele.

„E reală", îşi spuse ea, dar se simţea prea slăbită ca să fie uimită. Era o voce de bărbat. Nu de tânăr şi nici de bătrân. Îşi ridică imediat capul, dar într-atât de mult încât ei să nu o poată observa din exterior.

— Văd fructele de unde stau, zise o voce de femeie. Sunt acolo, pe jos.

Era aceeaşi femeie care îi vorbea lui Merete o dată pe an; vocea ei era de neconfundat. Aparent, oamenii din exterior o chemaseră şi apoi uitaseră să închidă difuzorul.

— Ea s-a ghemuit între ferestre. Sunt sigură de asta, continuă femeia.

— Crezi că a murit? A trecut o săptămână, zise vocea de bărbat.

Suna aşa de naturală, dar totuşi nu era. Despre ea vorbeau.

— E exact genul ei să facă aşa ceva, nenorocita mică.

— Să stabilizăm presiunea şi să intrăm ca să aruncăm o privire?

— Şi atunci ce vrei să faci cu ea? Toate celulele din corpul ei s-au aclimatizat la presiunea de cinci atmosfere. Corpului ei i-ar lua săptămâni întregi ca să se depresurizeze. Dacă deschidem uşa acum, nu numai că va avea dureri, dar va exploda pe loc. I-ai văzut fecalele, cum se extind. Şi urina ei, cum bolboroseşte şi fierbe. Ţine cont că a trăit într-o cameră sub presiune trei ani şi jumătate.

— Nu putem apoi să pompăm din nou presiune după ce aflăm dacă mai e în viaţă?

Femeia de afară nu răspunse, dar era clar că sub nici o formă acel lucru nu avea să se întâmple. Respiraţia lui Merete deveni din ce în ce mai greoaie. Vocile aparţineau unor diavoli. Ar fi jupuit-o şi cusut-o la loc o eternitate, dacă ar putea. Era în mijlocul iadului. În locul în care chinurile nu încetau niciodată.

„Veniţi, nenorociţilor", îşi spuse ea ţinând lanterna mai aproape în timp ce vuietul din urechi deveni şi mai puternic. Avea de gând să o bage în ochii primei persoane care se apropia de ea. Voia să orbească acea creatură infectă care îndrăznea să pună piciorul în camera ei sfântă. Avea să fie singurul lucru pe care îl va face înainte să moară.

— N-o să facem nimic până nu se întoarce Lasse. Mă auzi? zise

femeia cu un ton care cerea obedienţă.

— Dar o să dureze o veşnicie. O să fie moartă până atunci, răspunse bărbatul. Ce naiba facem? Lasse o să fie furios.

Apoi se lăsă o linişte care era greţoasă şi apăsătoare, ca şi cum pereţii încăperii aveau să se contracte şi să o lase acolo, ca un păduche stors între două unghii. Ţinu lanterna şi mai strâns în palmă şi aşteptă. Dintr-odată durerea se întoarse şi mai ascuţită. Deschise ochii mari şi trase adânc aer în plămâni ca să dea drumul durerii printr-un ţipăt reflex, dar nu scoase nici un sunet. Apoi încercă să se controleze.

Senzaţia de greaţă persista, iar faptul că mai avea puţin şi vomita o făcu să regurgiteze, dar nu pronunţă nici un cuvânt. Îşi lăsă doar capul pe spate şi le permise lacrimilor să-i ude faţa şi buzele scorojite de sete. „Eu îi aud, dar ei nu trebuie să mă audă pe mine", intonă ea repetat, pe tăcute. Îşi apucă gâtul, îşi făcu vânt cu mâna în dreptul umflăturii din obraz şi se clătină înainte şi înapoi, strângând şi eliberând palma liberă fără încetare. Fiecare fibră din corpul ei înregistra durerea teribilă. Şi apoi urmă ţipătul. Avea propria viaţă. Corpul ei îl voia. Un strigăt adânc, gol, care continuă la nesfârşit.

— E acolo. Auzi? Ştiam eu.

Se auzi un clic de la întrerupătorul difuzorului.

— Ieşi de-acolo ca să te vedem, spuse vocea revoltată de femeie.

Abia atunci îşi dădură seama că ceva nu era în regulă.

— Stai puţin, zise ea. Întrerupătorul e stricat.

Apoi femeia apăsă pe buton, dar nu avu nici un efect.

— Ai stat acolo şi ai tras cu urechea la ce-am vorbit, căţea?

Suna ca un animal. Vocea ei era crudă, şlefuită de ani de cruzime şi lipsă de compasiune.

— Lasse o să-l repare când ajunge aici, spuse bărbatul de afară.

— O să-l repare. N-are importanţă.

Acum simţea că falca o să i se despice în două. Merete nu voia să reacţioneze, dar nu avea încotro. Trebuia să se ridice. Orice o distrăgea de la senzaţia de panică ce îi cuprinsese corpul era binevenit. Se ridică în genunchi şi îşi dădu seama cât de slăbită era, apoi se împinse şi reuşi să se sprijine pe spate, pe călcâie, simţind totodată focul care ardea în gură. Se propti într-un genunchi şi reuşi să se ridice pe jumătate.

— O, Doamne, uită-te la tine, fato, se auzi vocea oribilă de afară care apoi începu să râdă.

Râsul o lovi pe Merete ca o ploaie de bisturie.

— Ai o durere de măsea, zise vocea care râdea. Pe toţi Dumnezeii, căţeaua mizerabilă are o durere de măsea. Uitaţi-vă la ea.

Merete se întoarse brusc cu faţa spre geamul-oglindă. Simpla mişcare a buzelor părea mai rea decât moartea însăşi.

— O să mă răzbun într-o zi, şopti ea şi-şi apăsă faţa de panoul de

sticlă. O să mă răzbun. O să vedeţi.

— Dacă nu mănânci, o să arzi în iad fără să mai ai satisfacţia asta, se răsti femeia.

Dar mai era ceva în vocea ei. Era ca o pisică ce se juca cu un şoarece, dar nu voia ca joaca să se sfârşească. Voiau ca prizoniera să trăiască. Să trăiască atât timp cât hotărau ei, nu mai mult.

— Nu pot să mănânc, gemu Merete.

— Este un abces? întrebă bărbatul.

Ea dădu din cap aprobator.

— Trebuie să te descurci, zise el cu răceală.

Merete se uită la reflexia ei într-unul din hublouri. Sărmana femeie din faţa ei avea obrajii supţi, iar ochii arătau de parcă mai aveau puţin şi picau din orbite. Partea de sus a feţei era desfigurată din cauza abcesului, iar cearcănele negre din jurul ochilor spuneau multe. Arăta ca şi cum era pe moarte; şi aşa şi era.

Îşi sprijini spatele de panoul de sticlă şi se lăsă să alunece în jos, pe podea. Rămase acolo cu lacrimi de furie în ochi şi cu o nouă senzaţie că trupul ei voia să trăiască şi era capabil de asta. Va lua orice era în găleată şi se va forţa să înghită. Durerea ori o va omorî, ori nu; timpul va decide. Oricum, nu voia să renunţe fără să lupte pentru că tocmai îi făcuse o promisiune nenorocitei de afară. O promisiune de care era hotărâtă să se ţină. La un moment dat, îi va plăti femeii aceleia dezgustătoare cu aceeaşi monedă.

O vreme corpul lui Merete fu calm ca un peisaj distrus din mijlocul unei uragan, iar apoi durerea se întoarse. De data aceea ţipă cât de tare putu, fără reţineri. Simţi puroiul din gingie care îi curse pe limbă şi cum pulsaţia durerii se împrăştie spre tâmplă.

Apoi auzi şuieratul trapei şi o nouă găleată apăru.

— Uite! Am pus ceva pentru prim-ajutor în găleată. Du-te şi ia-l, râse vocea de femeie de afară.

Merete se târî repede în patru labe şi trase găleata afară. Se uită înăuntru. La fundul găleţii se afla un cleşte aşezat pe o bucată de cârpă, ca un instrument chirurgical. Un cleşte mare. Mare şi ruginit.

27
2007

Carl nu avusese parte de o dimineaţă grozavă. Mai întâi visase urât, apoi tânguiala lui Jesper de la micul dejun îl secase de energie înainte să se afunde în scaunul şoferului maşinii lui şi să descopere că rezervorul de benzină era gol.

Cele patruzeci şi cinci de minute pe care le petrecu pe drumul dintre Nymollevej şi Vaerlose, cu aerul poluat de gaze de eşapament, nu-i evidenţiaseră acea latură a personalităţii care putea fi capabilă de şarm, prietenie şi răbdare.

Când se afla în sfârşit la biroul lui din subsolul sediului de poliţie, se trezi uitându-se la sclipirile de energie de pe faţa proaspătă a lui Assad. Atunci se întrebă dacă nu era bine să-şi târâie paşii sus în biroul lui Marcus, să distrugă câteva scaune şi să fie apoi dus într-un loc în care alţi oameni aveau să aibă grijă de el. Unde nu trebuia decât să fie atent la toate necazurile din lume când începeau ştirile de seară la televizor.

Carl îl salută epuizat din cap pe asistentul lui. Dacă ar fi reuşit să-l facă pe acel bărbat să-şi ascundă veselia un moment poate că bateriile lui interioare ar fi avut o şansă să se încarce. Se uită la aparatul de cafea, văzu că era gol şi apoi acceptă paharul mic pe care i-l întinse Assad.

— Eu nu prea înţeleg, Carl, zise Assad. Ai spus că Daniel Hale e mort, dar nu el a participat la şedinţa de la Christiansborg. Atunci cine a fost bărbatul acela?

— N-am idee, Assad, dar Hale n-a avut nici o legătură cu Merete Lynggaard. Însă, oricine o fi fost cel care a venit în locul lui Hale a avut.

Sorbi din ceaiul de mentă al lui Assad. Fără cele patru sau cinci linguriţe cu zahăr putea fi chiar bun.

— Dar cum putea şti tipul celălalt că miliardarul, care fusese şeful delegaţiei de la Christiansborg, nu îl văzuse niciodată în realitate pe Daniel Hale?

— E o întrebare bună. Poate că acest bărbat şi Hale se cunoşteau cumva.

Carl puse paharul pe birou şi se uită în sus la avizierul pe care ţintuise broşura de la InterLab A/S cu figura bine pieptănată a lui Daniel Hale.

— Deci nu Hale a trimis scrisoarea, nu-i aşa? Şi nu el a fost bărbatul care a luat masa cu Merete Lynggaard la Bankerat?

— Potrivit colegilor lui Hale, el nici măcar nu era în ţară atunci,

zise Carl şi se întoarse spre Assad. Ce spune raportul poliţiei despre maşina lui Daniel Hale după accident? Îţi aminteşti? Totul era aşa cum trebuia? Au găsit vreun defect care ar fi putut cauza accidentul?

— Te referi la frâne, dacă erau în ordine?

— La frâne, la servodirecţie, la tot. Era vreun semn de sabotaj?

Assad ridică din umeri.

— Era greu de găsit ceva pentru că maşina a ars, Carl. Probabil că atunci s-a considerat că a fost un accident obişnuit. Aşa am înţeles din raport.

Şi Carl îşi amintea la fel. Nimic suspect.

— Şi nu a fost nici un martor care să fi spus altceva?

Se uitară unul la altul.

— Ştiu, Assad. Ştiu.

— Numai el, bărbatul în care a intrat.

— Exact.

Fără să gândească, Carl luă o înghiţitură de ceai de mentă şi se cutremură. Cu siguranţă, nu avea să devină dependent de pişoarca asta. Se gândi să scoată din sertar o ţigară sau o bomboană mentolată, dar nu avea suficientă energie pentru asta. A naibii întorsătură! Era pe cale să închidă nenorocitul acela de caz când, dintr-odată, se petrecu o răsturnare de situaţie care ducea către zone neexplorate. Întrezări o cantitate nesfârşită de muncă. Şi nu era decât primul caz. Mai avea încă patruzeci sau cincizeci îngrămădite pe birou în faţa lui.

— Şi cu el cum rămâne cu martorul din cealaltă maşină, Carl? N-ar trebui să vorbim cu cel în care a intrat Daniel Hale?

— Am pus-o pe Lis să dea de el.

O vreme Assad păru foarte dezamăgit.

— Dar pentru tine am o altă misiune.

Zâmbetul îi reveni pe buze.

— Vreau să te duci la Holtug în Stevns şi să mai discuţi o dată cu menajera, Helle Andersen. Întreab-o dacă îl recunoaşte pe Daniel Hale ca fiind bărbatul care a livrat scrisoarea. Ia poza asta cu tine, spuse el şi arătă spre avizier.

— Dar nu el a fost, celălalt a…

Carl îl opri pe Assad cu un gest din mână.

— Tu ştii asta şi eu la fel. Dar dacă ea neagă, aşa cum ne aşteptăm, atunci întreab-o dacă Daniel Hale semăna cu tipul cu scrisoarea. Avem nevoie de o descriere mai bună a bărbatului, în regulă? Şi încă ceva: întreab-o dacă Uffe era acolo şi dacă s-ar putea să fi văzut faţa celui care a adus scrisoarea. Şi, la final, întreab-o dacă îşi aminteşte unde obişnuia Merete să-şi pună servieta când venea acasă. Spune-i că era neagră şi că era ruptă într-o parte. Îi aparţinuse tatălui ei, iar el o avusese în maşină în ziua accidentului, aşa că probabil că însemna mult pentru ea.

Carl ridică din nou mâna când Assad deschise gura ca să spună ceva.

— Şi apoi du-te la vânzătorii de antichităţi care au cumpărat casa lui Merete din Magleby şi întreabă dacă au văzut servieta pe undeva. O să vorbim despre toate astea mâine, da? Poţi să iei maşina cu tine acasă. Eu merg cu taxiul azi şi mai târziu iau metroul spre casă.

În acest timp Assad dădea din mâini.

— Da, Assad?

— Doar un minut, da? Trebuie să găsesc un carneţel. Poţi să repeţi?

Hardy arăta şi mai rău. Înainte capul lui semăna cu ceva care se topise în pernă, dar acum era ridicat astfel încât venele îi erau vizibile şi îi pulsau la tâmple. Stătea acolo cu ochii închişi şi părea mult mai paşnic, aşa cum nu mai fusese demult. O clipă Carl se gândi că mai bine pleca. O parte din echipament fusese scos din încăpere, deşi aparatul pentru respirat încă pompa. Oricum, era un semn bun.

Se întoarse atent pe călcâie şi tocmai voia să facă un pas către uşă când vocea lui Hardy îl opri.

— Unde te duci? Nu suporţi să vezi un om întins pe spate?

Carl se întoarse şi îl văzu pe Hardy stând exact aşa cum era când intrase în cameră.

— Dacă vrei ca oamenii să rămână trebuie să dai un semn că eşti treaz, Hardy. Spre exemplu, ai putea să-ţi deschizi ochii.

— Nu. Azi nu. N-am chef să deschid ochii azi.

Carl se miră.

— Dacă vreau să existe o diferenţă între zilele mele, atunci trebuie să-mi fie permis să decid dacă vreau sau nu să deschid ochii, da?

— Da, sigur.

— Mâine vreau să privesc doar în dreapta.

— Bine, zise Carl, deşi vorbele lui Hardy îl răneau adânc.

— Ai vorbit cu Assad de câteva ori, Hardy. A fost în regulă pentru tine că l-am trimis aici?

— Sigur că n-a fost, spuse el, abia mişcându-şi buzele.

— Ei bine, am făcut-o. Şi m-am gândit să-l mai trimit pe aici de câte ori am nevoie. Ai ceva împotrivă?

— Numai dacă aduce din nou chestiile alea condimentate.

— O să-l anunţ.

Hardy scoase un chicot bizar.

— M-au făcut să mă cac aşa cum n-am mai făcut-o până acum. Asistentele au fost foarte supărate.

Carl încercă să nu-şi imagineze scena. Nu suna deloc plăcut.

— O să-i transmit lui Assad. Gata cu chestiile condimentate.

— E ceva nou în cazul Lynggaard? întrebă Hardy.

Era prima oară de când paralizase când îşi exprimase curiozitatea

în legătură cu ceva. Carl simţi un val de căldură în obraji. Probabil că peste o clipă avea să aibă şi un nod în gât.

— Da.

Şi apoi îi povesti lui Hardy despre descoperirea legată de Daniel Hale.

— Ştii ce cred, Carl? spuse Hardy la final.

— Crezi că acest caz a prins viaţă.

— Exact. Totul pute până la cer, zise el şi îşi deschise ochii pentru o clipă ca să se uite la tavan după care îi închise din nou. Ai vreo pistă politică de investigat?

— Nici cea mai mică.

— Ai vorbit cu presa?

— Ce vrei să spui?

— Cu unul dintre comentatorii politici de la Christiansborg. Întotdeauna îşi bagă nasul în orice. Sau cu tabloidele? Cu Pelle Hyttested de la *Gossip,* de exemplu. Viezurele ăla a săpat vesel mizeria din pădurea de la Christiansborg încă de când a fost concediat de la *Aktuelt,* aşa că e o sursă bună, să ştii.

Un zâmbet apăru scurt pe faţa lui Hardy. „Îi spun acum", îşi zise Carl. Apoi vorbi foarte încet astfel încât vorbele să se sedimenteze bine încă de la început.

— A fost o crimă în Soro, Hardy. Cred că sunt aceeaşi tipi care au fost în Amager.

Expresia de pe faţa lui Hardy nu se schimbă.

— Şi? întrebă el.

— Mda, ei bine, aceleaşi circumstanţe, aceeaşi armă, se pare că aceeaşi cămaşă roşie cu carouri, acelaşi grup de oameni, acelaşi…

— Am zis: „Şi?"

— Păi, de-aia îţi spun toate astea.

— Am zis: „Şi?", însemnând: „De ce naibii ar trebui să-mi pese?"

Redacţia ziarului *Gossip* pregătea numărul următor al revistei care abia începea să ia formă. Câţiva jurnalişti se uitară la Carl fără interes în timp ce păşea prin birou. Aparent, nu îl recunoscuseră, ceea ce era foarte bine.

Îl găsi pe Pelle Hyttested aranjându-şi barba roşcată, frumos tunsă, dar destul de rară, într-un colţ în care o stare eternă de letargie se lăsase peste jurnaliştii seniori. Carl cunoştea reputaţia lui Hyttested de lepădătură şi de nenorocit, pe care numai banii îl puteau opri. Era greu de înţeles de ce atât de mulţi danezi iubeau să citească gunoaiele răsuflate pe care el le scria, însă victimele lui nu le împărtăşeau entuziasmul. La uşa lui Hyttested era o coadă lungă de procese care aşteptau la rând, dar redactorul-şef îşi ţinea mâna protectoare asupra demonului său preferat. N-avea importanţă dacă trebuia să plătească

din când în când câteva amenzi.

Bărbatul aruncă o privire fugară la insigna lui Carl şi se întoarse spre colegi. Detectivul îşi puse mâna pe umărul lui.

— Am câteva întrebări pentru dumneavoastră, zise el.

Hyttested se întoarse cu faţa spre Carl, dar privirea lui părea să treacă prin el.

— Nu vedeţi că lucrez? Sau poate că vreţi să mă duceţi la secţie…

În acel moment Carl scoase din portofel bancnota de o mie de coroane pe care o păstra de câteva luni şi o băgă sub nasul jurnalistului.

— În legătură cu ce mă căutaţi? întrebă bărbatul, încercând să absoarbă din ochi bancnota.

Poate că se gândea câte nopţi la Barul lui Andy îi asigurau banii aceia.

— Investighez dispariţia lui Merete Lynggaard. Colegul meu, Hardy Henningsen, crede că ai putea să-mi spui dacă Merete avea vreun motiv să se teamă de cineva din cercurile politice.

— Să se teamă de cineva? E un mod ciudat de a pune problema, zise el, mângâindu-şi firele rare de barbă. De ce mă întrebi despre asta? Are legătură cu ceva nou care a apărut în acest caz?

Interogatoriul mergea în direcţia greşită.

— Ceva nou? Nu, nu e nimic de acest gen. Dar cazul a ajuns în punctul în care anumite întrebări trebuie să primească un răspuns cât de curând.

Hyttested încuviinţă din cap, evident neimpresionat.

— La cinci ani după ce a dispărut? Haide, pesemne că glumeşti. De ce nu-mi spui ce ştii şi apoi îţi spun şi eu ce ştiu.

Carl flutură din nou bancnota astfel încât atenţia bărbatului să fie atrasă de ceea ce era esenţial.

— Deci nu ştii dacă cineva era supărat în mod deosebit pe Merete Lynggaard la acea vreme? Asta-mi spui?

— Toată lumea o ura pe căţeaua aia. Dacă nu erau ţâţele ei al naibii de mişto ar fi fost dată afară cu mult timp în urmă.

Carl pricepu că jurnalistul nu-i susţinea pe democraţi. Nu era o surpriză.

— Bine, deci nu ştii nimic.

Se întoarse spre ceilalţi din încăpere.

— Ştie vreunul dintre voi ceva? Orice. Nu trebuie neapărat să aibă legătură cu Christiansborg. Poate ceva zvonuri nebuneşti. Sau oameni care au fost văzuţi cu ea de paparazzi voştri la pândă. Impresii vagi. Vă amintiţi ceva?

Se uită la colegii lui Hyttested. Era uşor de bănuit că cel puţin jumătate dintre ei aveau creierele în piuneze. Se uitau la el cu ochii goi care spuneau că puţin le păsa. Se întoarse şi privi în restul

biroului. Poate că unul dintre jurnaliştii mai tineri care încă mai avea ceva viaţă în ţeastă ar avea ceva de spus. Dacă nu din proprie experienţă, poate ştia ceva la a treia sau la a patra mână. Doar aici era, până la urmă, radio şanţ.

— Spui că Hardy Henningsen te-a trimis aici? întrebă Hyttested şi se apropie de bancnota de o mie de coroane. Poate că tu ai dat-o-n bară pe spezele lui. Îmi amintesc foarte clar că am citit ceva despre Carl Merck. Nu ăsta-i numele tău? Te-ai ascuns după un coleg. Tipul care a stat sub Handy Henningsen şi a făcut pe mortul. Tu eşti, nu-i aşa?

Carl a simţit toată calota glaciară din Groenlanda ridicându-i-se pe şira spinării. Cum naiba ajunsese tipul ăla la această concluzie? Toate audierile interne fuseseră confidenţiale. Nimeni nu făcuse vreo aluzie în direcţia insinuată de ticălosul acela.

— Spui asta pentru că vrei să te iau de guler, să te pun jos şi să te bag sub preş ca să ai despre ce să scrii săptămâna viitoare.

Carl se apropie aşa de mult, încât Hyttested alese să fixeze din nou bancnota cu privirea.

— Hardy Henningsen era cel mai bun coleg pe care-l poate avea cineva. Aş fi murit pentru el dacă aş fi putut. Mă înţelegi?

Hyttested se uită peste umărul lui şi le oferi o privire triumfătoare colegilor lui. Rahat. Acum aveau titlul pentru următorul număr, iar Carl era victima. Nu mai era nevoie decât de un fotograf care să imortalizeze situaţia. Carl făcea mai bine să se care rapid de acolo.

— Primesc cele o mie de coroane dacă îţi spun ce fotograf se specializase în poze cu Merete Lynggaard?

— Cu ce m-ar ajuta?

— Nu ştiu. Poate că ar ajuta. Eşti poliţist, nu-i aşa? Îţi permiţi să ignori un pont?

— Cine este?

— Ar trebui să încerci să discuţi cu Jonas.

— Jonas şi mai cum?

Erau numai câţiva centimetri între cele o mie de coroane şi degetele lacome ale lui Hyttested.

— Jonas Hess.

— Jonas Hess. Da, bine. Unde îl găsesc? Este acum aici în birou?

— Nu angajăm tipi ca Jonas Hess. Trebuie să-l cauţi în cartea de telefoane.

Carl notă în minte numele şi apoi, într-o fracţiune de secundă, îndesă cele o mie de coroane înapoi în buzunar. Ticălosul avea să scrie oricum despre el în următorul număr. În plus, nu plătise niciodată în viaţa lui pentru informaţii şi era nevoie de cineva de un cu totul alt calibru decât Hyttested ca să schimbe această stare de fapt.

— Ai fi murit pentru el? strigă Hyttested în timp ce detectivul se

îndepărta printre rândurile de birouri despărţite de paravane. Atunci de ce n-ai făcut-o, Carl Morck?

Îşi notă adresa lui Jonas Hess de la recepţionistă, iar un taxi îl lăsă în faţa unei case mici, în stil stucco, din Vejlands Alle. De-a lungul anilor, proprietarul umpluse casa de biciclete vechi, acvarii sparte, recipiente din sticlă de la vechi proiecte de distilare la domiciliu, prelate mucegăite care nu mai puteau ascunde privirii scândurile putrezite, un maldăr de sticle şi tot felul de alte gunoaie.

Proprietarul locuinţei era candidatul ideal pentru oricare dintre programele acelea de la televizor în care erau renovate casele. Chiar şi cel mai prost decorator ar fi fost bine-venit acolo.

O bicicletă lăsată în faţa uşii şi murmurul încet al aparatului de radio în spatele ferestrelor jegoase indicau faptul că cineva era acasă. Carl apăsă butonul soneriei până când degetul începu să-l doară. Într-un târziu auzi din interior:

— Termină, la naiba!

Un bărbat mahmur cu faţa rumenă deschise uşa şi încercă să se concentreze la Carl în lumina dureroasă a soarelui.

— Cât naiba e ceasul? întrebă el când dădu drumul clanţei şi se întoarse în casă.

Nu era nevoie de un mandat ca să-l urmeze. Sufrageria era de genul celor prezentate în filmele cu dezastre, după ce o cometă despica Pământul în două. Proprietarul se aruncă pe o canapea moale şi oftă satisfăcut. Apoi luă o gură zdravănă dintr-o sticlă de whisky în timp ce încerca să-l urmărească pe Carl cu coada ochiului.

Detectivul ştia din experienţă că bărbatul nu prea era martorul ideal. Îl salută din partea lui Pelle Hyttested sperând că acest lucru avea să spargă gheaţa.

— Îmi datorează bani, i-o tăie scurt Hess.

Carl voia să-i arate fotografului insigna, dar se răzgândi şi o băgă înapoi în buzunar.

— Sunt de la o unitate specială de poliţie care încearcă să rezolve cazurile unor oameni mai puţin norocoşi, zise el.

Era o declaraţie care nu putea speria pe nimeni. Hess lăsă jos sticla pentru moment. Poate că erau prea multe cuvinte şi nu putea să le proceseze ţinând cont de starea lui.

— Sunt aici să discut cu tine despre Merete Lynggaard, se avântă Carl. Ştiu că te-ai cam specializat în ea.

Hess încercă să zâmbească, dar indigestia acidă îi tăie cheful.

— Nu sunt mulţi oameni care ştiu asta, zise el. Ce-i cu ea?

— Ai fotografii cu ea pe care nu le-ai publicat?

Hess se aplecă în faţă şi încercă să-şi înăbuşe râsul.

— Iisuse, cum poţi pune o asemenea întrebare stupidă? Am cel puţin zece mii.

— Zece mii! Par cam multe.

— Ascultă, zise el şi îşi ridică mâna cu degetele desfăcute. Două sau trei role de film la două zile timp de trei ani… Câte fotografii crezi că sunt?

— Mult mai multe decât zece mii, cred.

După o oră, ajutat de caloriile din whisky-ul de calitate, Jonas Hess era în sfârşit îndeajuns de treaz ca să poată să-l conducă pe Carl fără să se împiedice în camera obscură din clădirea micuţă din BCA aflată în spatele casei. Acolo lucrurile stăteau puţin altfel faţă de interiorul locuinţei.

Carl mai fusese în o mulţime de camere obscure înainte, dar nici una la fel de ordonată. Diferenţa dintre bărbatul din casă şi cel din camera obscură era tulburătoare.

Hess trase un sertar de metal.

— Uite, zise el şi-i dădu lui Carl un dosar etichetat: „Merete Lynggaard: 13 noiembrie 2001 – 1 martie 2002”. Aici sunt negativele din ultimele ei luni de viaţă.

Carl deschise dosarul începând de la sfârşit. Fiecare plic din plastic conţinea negativele de la o rolă întreagă de film, dar în ultima nu se aflau decât cinci fotografii. Data fusese trecută meticulos: „1 martie 2002 ML”.

— I-ai făcut poze cu o zi înainte să dispară?

— Da. Nimic special. Doar câteva cadre în curtea Parlamentului. Obişnuiam să stau la poartă şi să aştept.

— O aşteptai pe ea?

— Nu numai pe ea. Pe toţi politicienii din Folketing. Dacă ai şti câte grupuri surprinzătoare am văzut pe scări… Nu trebuie decât să stai şi să aştepţi şi într-o zi se întâmplă.

— Dar se pare că în acea zi n-au fost surprize, din câte văd.

Carl scoase folia de plastic din dosar şi o puse pe masa luminată de jos în sus. Deci acele poze erau făcute vineri, când Merete Lynggaard pleca acasă. În ziua de dinainte să dispară. Se aplecă pentru a se uita mai bine la negative. O văzu. Ea avea servieta sub braţ. Carl clătină din cap. Incredibil. Prima poză la care se uitase şi deja avea ceva. Acolo era dovada negru pe alb. Merete plecase acasă cu servieta. O geantă uzată, veche, zgâriată într-o parte.

— Pot să împrumut acest negativ?

Fotograful luă încă o înghiţitură de whisky şi îşi şterse gura.

— Niciodată nu dau negativele. Nici măcar nu le vând. Dar putem face o copie; numai să o scanez. Presupun că nu e nevoie de o calitate deosebită, ca pentru o regină.

Trase aer în piept şi apoi tuşi puţin când râse.

— Mersi, este bună şi o copie. Poţi trimite factura la departamentul

meu, zise Carl şi îi dădu cartea de vizită.

Hess se uită la negative.

— Da, păi, în acea zi nu se întâmplase nimic special. Dar rareori sărea ceva în ochi când venea vorba de Merete Lynggaard. Cea mai bună afacere era vara dacă se făcea frig şi i se vedeau sfârcurile prin bluză. Am luat bani frumoşi pe astfel de fotografii.

Se auzi din nou râsul acela înecat în timp ce se duse la un mic frigider proptit pe câteva containere care conţinuseră odată substanţe chimice pentru camera obscură. Scoate o bere şi păru să vrea să i-o ofere oaspetelui, dar conţinutul dispăru înainte să apuce Carl să reacţioneze.

— Sigur că şmecheria era să o prind cu un iubit, nu-i aşa? spuse Hess, căutând o băutură pe care s-o dea pe gât. Şi cred că asta am prins pe film cu câteva zile înainte. Trânti uşa de la frigider şi ridică dosarul ca să-l frunzărească. O, da, aici sunt cele cu Merete discutând cu câţiva membri ai Partidului Danez lângă Folketing. Am făcut şi colaje din negativele astea, spuse el şi chicoti. Nu am făcut pozele pentru a-l surprinde în cadru pe interlocutor, ci din cauza femeii care stătea acolo, în spatele lor. Arătă spre o persoană care se afla aproape de Merete. Cred că nu se vede prea bine când imaginea este de mărimea asta, dar ia uită-te când este mărită. Este noua ei secretară şi pare nebună după Merete Lynggaard.

Carl se apropie. În mod clar era Sos Norup. Dar cu un aer complet diferit faţă de cum o văzuse în vizuina ei din Valby.

— Nu ştiu dacă aveau o legătură specială sau dacă totul era doar în imaginaţia secretarei. Dar, la naiba! Nu crezi că poza aia mi-ar fi adus într-o bună zi o sumă frumoasă de bani? Hess medită la asta în timp ce întoarse pagina la următorul set de negative. Iată, spuse el şi puse degetul umed în centrul foliei din plastic. Îmi aduc aminte că era 25 februarie pentru că în această zi este născută sora mea. M-am gândit că îi puteam cumpăra un cadou frumos dacă fotografia se dovedea a fi o mină de aur. Iat-o. Luă folia de plastic şi o puse pe masa luminată. Vezi, la cadrul ăsta m-am referit. Vorbeşte cu un bărbat pe treptele clădirii Parlamentului, spuse el şi apoi arătă spre fotografia de deasupra ei. Uită-te la poza aia. Cred că pare supărată. E ceva în ochii ei care spune că nu se simţea în largul ei.

Îi dădu lui Carl o lupă. „Cum naiba putea vedea cineva aşa ceva pe un negativ? se întrebă Carl. Ochii ei nu erau decât nişte puncte albe."

— M-a văzut că făceam poze, aşa că am şters-o. Nu cred că a apucat să mă vadă bine. După aceea am încercat să-l fotografiez pe bărbat, dar singurul cadru pe care l-am prins a fost din spate pentru că a ieşit din curte în cealaltă direcţie, spre pod. Dar probabil că era un individ obişnuit, care a încercat să o abordeze când a trecut pe-acolo. Ca mulţi alţii.

— Ai imprimat şi seria aceea?

Hess înghiţi alte câteva erupţii acide şi arăta de parcă gâtul îi luase foc.

— Dacă am imprimat? Pot face câteva dacă te duci şi-mi iei nişte bere între timp.

Carl încuviinţă din cap.

— Dar mai întâi am o întrebare pentru tine. Dacă erai aşa de obsedat să-i faci fotografii lui Merete Lynggaard împreună cu un iubit, trebuie să-i fi făcut poze şi acasă, în Stevns. Am dreptate?

Hess nu-şi ridică privirea în timp ce studia fotografiile la care se uitaseră.

— Sigur. Am fost acolo de multe ori.

— Atunci e ceva ce nu înţeleg. Trebuie s-o fi văzut de multe ori cu fratele ei cu handicap, Uffe. Da?

— O, sigur, de multe ori, spuse el şi puse un „X” pe folia din plastic lângă unul dintre negative. Uite o poză de bună calitate cu ea şi cu tipul. Îţi pot face o copie. Poate că o să afli cine este. Şi apoi mă suni, da?

Carl încuviinţă din nou din cap.

— Atunci de ce nu ai făcut câteva poze bune cu Merete şi cu Uffe împreună, astfel încât toată lumea să afle de ce era aşa de grăbită în fiecare seară ca să ajungă acasă de la Christiansborg?

— N-am făcut-o pentru că un membru al familiei mele are handicap. Sora mea.

— Dar faci fotografii ca să te întreţii.

Hess se uită la el cu o privire apatică. Carl trebuia să se ducă repede să cumpere berile dacă voia copiile.

— Hei, ştii ce? răspunse fotograful, uitându-se fix în ochii lui Carl. Doar pentru că cineva e un ratat, nu înseamnă că nu are coloană vertebrală. Uită-te la tine, de exemplu.

Carl merse pe trotuarul lung de la staţia Allerod şi observă enervat că aspectul străzii era tot mai dezagreabil. Cutiile din beton prezentate drept apartamente de lux se profilau deja deasupra supermarketului Kvickly şi în curând chiar şi casele confortabile, cu etaj, de pe cealaltă parte a drumului aveau să dispară. Ceea ce încântase odată privirea devenise acum un tunel din beton un pic înfrumuseţat.

În urmă cu câţiva ani nu s-ar fi aşteptat la această schimbare, dar acum noua arhitectură pătrunsese şi în oraşul lui. Mulţumită politicienilor ca Erhard Jakobsen din Bagsvaerd, Urban Hansen din Copenhaga şi Dumnezeu mai ştie cui din Charlottenlund. Peisajul de ţară cu aspect prietenos era distrus. Primarii şi consilierii locali nu aveau pic de gust. Clădirile noi şi hidoase o dovedeau cu vârf şi îndesat.

Vecinii lui amatori de grătar se adunaseră pe peluza lui profitând de vremea prielnică. Era ora 18.24, în seara zilei de 22 martie 2007, iar primăvara sosise oficial. În onoarea acelei zile, Morten îmbrăcase o robă înflorită, achiziţionată după lungi negocieri în timpul unei călătorii în Maroc. Într-o astfel de ţinută, putea foarte uşor să pună bazele unei noi secte în doi timpi şi trei mişcări.

— Chiar la ţanc, Carl, zise el şi-i puse câteva costiţe pe farfurie.

Vecina lui, Sysser Petersen, părea deja ameţită, dar se purta cu demnitate.

— Pur şi simplu nu mai am chef să fac asta, spuse ea. O să-mi vând casa şi o să mă mut. Luă o înghiţitură zdravănă de vin roşu. La Serviciul de Asistenţă Socială ne petrecem mai mult timp completând prostiile alea de formulare decât ajutând cetăţenii, continuă ea. Ştiai asta, Carl? Ia să încerce şi încrezuţii ăia de miniştri. Dacă ar trebui să completeze formulare ca să primească mâncare gratis, şoferi gratis, chiria gratis, salariile imense, deplasările gratis, secretarele gratis şi toate porcăriile alea nu ar mai avea timp să mănânce şi să doarmă sau să călătorească şi multe altele. Îţi poţi imagina cum ar fi dacă prim-ministrul ar trebui să se aşeze şi să noteze ce voia să discute cu miniştri lui înainte de şedinţe? În triplu exemplar şi să scoată la imprimantă totul la un computer care merge numai din când în când. Şi să trebuiască să primească aprobare de la vreun oficial guvernamental înainte să poată vorbi. L-ar termina, zise ea, lăsându-se pe spate ca să râdă în hohote.

Carl aprobă din cap. Imediat discuţia devie spre dreptul ministrului culturii de a pune botniţă presei, apoi petrecăreţii se întrebară dacă era cineva care îşi amintea motivele pentru care efortul de centralizare afectase districtele daneze, spitalele ori sistemul de taxe. Iar discuţia nu avea să se sfârşească până nu era băută şi ultima picătură de bere şi nu era consumată şi ultima costiţă.

El o îmbrăţişă scurt pe Sysser, îl bătu prieteneşte pe umăr pe Kenn şi îşi luă farfuria în cameră. Gândeau mai mult sau mai puţin la fel. Peste jumătate din ţară îşi dorea ca prim-ministrul să se ducă la naiba şi continuau să-şi dorească acest lucru şi a doua zi şi a treia zi, până când în sfârşit tot ghinionul pe care-l adusese cu el şi care afectase Danemarca şi pe cetăţenii ei avea să ia sfârşit. Va dura zeci de ani. Dar Carl avea alte lucruri în cap în acel moment.

28
2007

La trei dimineaţa, Carl deschise ochii în beznă. În subconştient avea o amintire vagă cu cămăşile roşii în carouri şi pistoalele pneumatice şi un sentiment clar că una dintre acele cămăşi din Soro avea acelaşi model. Pulsul i-o luase razna, iar starea lui de spirit era sumbră; cu siguranţă, nu se simţea bine. Pur şi simplu, nu avea destulă energie ca să se gândească la caz, dar cine-i putea pune capăt coşmarurilor sau să-l împiedice să ude cearşafurile de transpiraţie?

Şi, mai nou, trebuia să aibă de-a face cu jurnalistul acela slugarnic, Pelle Hyttested. Oare avea de gând să facă săpături? Oare următorul titlu din *Gossip* va fi despre un poliţist care dăduse rasol? Ce porcărie! Simplul gând îi tensionă muşchii abdomenului pe care-i simţi ca o armură tot restul nopţii.

— Arăţi obosit, zise şeful de la Omucideri.

Carl răspunse la comentariu cu un gest din mână.

— I-ai spui lui Bak să vină aici?

— O să vină în cinci minute, spuse Marcus şi se aplecă înainte.

— Am observat că încă nu ai semnat pentru cursul de perfecţionare. Termenul limită se apropie, să ştii.

— Cred că va trebui să-l aştept pe următorul, nu-i aşa?

— Ştii că avem un plan aici, nu, Carl? Când departamentul tău începe să dea rezultate, va fi normal să primeşti susţinere de la foştii tăi colegi. Dar nu te va ajuta cu nimic dacă nu vei avea autoritatea pe care ţi-o va da calitatea de comisar de poliţie. Nu prea ai de ales, Carl. *Trebuie* să urmezi cursul acela.

— Să stau într-o sală de clasă şi să ascut creionaşe nu mă va face un detectiv mai bun.

— Eşti şeful noului departament, iar titlul vine odată cu bagajul. O să faci cursul sau o să-ţi cauţi un alt loc în care să-ţi desfăşori investigaţiile.

Carl se uită pe fereastră la Golden Tower[4] din Grădinile Tivoli, unde lucrau câţiva muncitori ca să le pregătească pentru următorul sezon. De patru sau de cinci ori în sus şi în jos în acea călătorie monstruoasă şi Marcus Jacobsen ar implora milă.

— O să mă gândesc la asta, domnule comisar-şef.

Atmosfera era cam rece când intră Borge Bak, cu jacheta lui din piele pe umeri. Carl nu aşteptă ca şeful de la Omucideri să înceapă conversaţia.

— Deci, Bak! Aţi avut ceva de lucru la cazul Lynggaard. Eraţi

asaltaţi de indicii că ceva nu se leagă. Toată echipa luase boala somnului, sau ce s-a întâmplat?

Ochii lui Bak erau oţeliţi când se uitară unul la altul, dar Carl nu avea de gând să-şi mute privirea în altă parte.

— Aşa că acum vreau să ştiu dacă este vreo informaţie legată de acest caz, pe care-o ţii pentru tine, continuă Carl. A fost cineva sau ceva care te-a determinat să pui capăt investigaţiei tale, Borge?

În acel moment, şeful de la Omucideri se gândea în mod evident să-şi pună ochelarii pentru citit ca să se poată ascunde în spatele lor, dar faţa încruntată a lui Bak cerea un gen de intervenţie.

— Dacă ignorăm ultimele remarci pe care Carl le-a făcut în stilul lui inimitabil – Marcus îşi ridică sprâncenele şi se uită un moment la Carl – atunci e uşor de înţeles punctul lui de vedere din moment ce tocmai a descoperit că decedatul Daniel Hale nu era bărbatul pe care Merete Lynggaard l-a întâlnit la Christiansborg. Ceea ce ar fi trebuit descoperit în timpul anchetei anterioare. Trebuie să recunoaştem asta.

Umerii lăsaţi ai lui Bak produseră câteva pliuri în jacheta lui de piele, singurul semn cât de încordat îl făcea să se simtă acea conversaţie. Carl i se repezi la beregată.

— Şi asta nu e tot, Borge. Ştiai, de exemplu, că Daniel Hale era homosexual? Sau că era plecat din ţară când se presupusese că se întâlnise cu Merete Lynggaard? Ar fi trebuit să te deranjezi să-i arăţi poza secretarei lui Merete, Sos Norup, sau şefului delegaţiei, Bille Antvorskov. Atunci ai fi aflat imediat că ceva nu era în ordine.

Bak se aşeză uşor. Gândurile îi goneau prin cap. Lucrase la tone de cazuri de atunci, iar cantitatea de muncă din departament fusese împovărătoare, dar să dea naiba dacă nu-i venea să dea bir cu fugiţii.

— Încă mai credeţi că putem exclude posibilitatea crimei? întrebă Carl şi se întoarse spre şeful lui. Ce crezi, Marcus?

— Presupunem că o să investighezi circumstanţele morţii lui Daniel Hale. Am dreptate, Carl?

— Lucrăm deja la asta, răspunse el şi se întoarse spre Bak. Am un fost coleg în Homback, în Clinica pentru Leziuni ale Coloanei Vertebrale, care e pe metereze şi ştie cum să gândească, zise el şi aruncă fotografiile pe birou în faţa lui Marcus. Dacă nu era Hardy, nu aş fi dat peste un fotograf pe nume Jonas Hess şi nu aş fi pus mâna pe câteva poze. Acestea dovedesc că Merete Lynggaard şi-a dus servieta acasă de la Christiansborg în ultima zi; o surprind pe secretara ei lesbiană care e foarte interesată de şefa ei; mai sunt unele cu Merete care discută cu cineva pe scările de la Christiansborg cu câteva zile înainte să dispară. O întâlnire care, aparent, a deranjat-o, completă el şi arătă spre fotografia cu faţa ei şi cu privirea nesigură. E adevărat că nu avem decât un singur cadru cu tipul, surprins din spate, dar dacă e să compari părul lui, postura şi înălţimea, chiar seamănă mult cu

Daniel Hale.

Carl puse una dintre fotografiile lui Hale din broşura InterLab lângă celelalte.

— Te întreb, Borge Bak: nu crezi că e puţin ciudat că servieta ei a dispărut undeva între Christiansborg şi Stevns? Pentru că nu ai găsit-o niciodată, nu-i aşa? Şi nu crezi că e, de asemenea, ciudat că Daniel Hale a murit la o zi după dispariţia lui Merete?

Bak ridică din umeri. Sigur că aşa credea; doar că idiotul nu voia să recunoască acest lucru.

— Servieta lipseşte, zise el. Poate o fi uitat-o la benzinărie sau în altă parte în drum spre casă. Am căutat în casă şi în maşina care era încă pe feribot. Am făcut ce-am putut.

— O, bine. Zici că poate a uitat-o la benzinărie, dar eşti sigur de asta? Din câte pot spune eu din extrasul de cont, nu a făcut nici o cheltuială în drum spre casă în acea zi. Nu ţi-ai făcut prea bine temele, nu-i aşa, Bak?

Bak mai avea puţin şi exploda.

— Îţi spun că am depus toate eforturile ca să găsim servieta.

— Cred că atât eu, cât şi Bak ne dăm seama că mai avem mult de muncă la acest caz, încercă şeful lor să medieze conflictul.

„«Mai avem mult de muncă», zice el. Dintr-odată toată lumea vrea să se ocupe de caz?”, se gândi Carl. Îşi luă privirea de la şeful lui. Nu, sigur că Marcus Jacobsen se pripise cu afirmaţia asta. Pentru că nu avea să primească nici un ajutor de sus. Carl ştia prea bine cum mergeau lucrurile în locul acela.

— Te mai întreb o dată, Bak. Crezi că acum am acoperit totul? Nu l-ai inclus pe Hale în raport şi nu ai scris nimic nici despre observaţiile lui Karen Mortensen în legătură cu Uffe Lynggaard. Mai lipseşte ceva, Borge? Poţi să-mi spui? Mi-ar trebui ceva ajutor acum. Înţelegi ce spun?

Bak se uită în podea în timp ce-şi freca nasul. În clipa următoare îşi ridică brusc cealaltă mână şi îşi mângâie părul pieptănat într-o parte. Ar fi putut să sară în sus şi să facă un tărăboi mare nemulţumit de toate insinuările şi acuzaţiile care îi fuseseră aduse. Ar fi fost de înţeles, dar, trăgând linie, Bak era un detectiv cu „D” mare. Iar în acea clipă mintea lui era departe.

Jacobsen îi aruncă lui Carl o privire care spunea „Ia-o încet”, aşa că acesta rămase tăcut. Era de acord cu Marcus. Bak avea nevoie de puţin timp ca să se gândească. Stătură aşa o vreme înainte ca Bak să ridice mâna ca să-şi atingă din nou părul.

— Urmele de frână, zise el. Urmele de frână de la accidentul lui Daniel Hale, adică.

— Ce-i cu ele?

Bak îşi ridică privirea.

— După cum scrie şi în raport, nu era nici o urmă de frânare de la nici unul dintre vehicule. Adică nici măcar o umbră de frână. De parcă Hale nu era deloc atent şi dintr-odată a virat peste linie, pe celălalt sens. Apoi… baaang! făcu el şi îşi lovi palmele una de alta. Nimeni n-a avut timp să reacţioneze când s-a petrecut accidentul. Aşa s-a presupus.

— Da, aşa scrie în raportul poliţiei. De ce vorbeşti despre asta acum?

— La câteva săptămâni după accident conduceam pe lângă locul cu pricina şi mi-am adus aminte unde s-a întâmplat aşa că m-am oprit să arunc o privire.

— Şi?

— După cum scrie şi în raport, nu existau urme de frânare, dar locul accidentului era uşor de văzut. Încă nu tăiaseră trunchiul de copac distrus şi scorojit şi nici nu reparaseră zidul, iar urmele de la celălalt vehicul erau încă vizibile pe câmp.

— Dar? Vrei să ajungi undeva aici, nu-i aşa?

Bak dădu din cap aprobator.

— Dar apoi am descoperit că erau unele urme la douăzeci şi trei de metri mai departe, pe drumul spre Tastrup. Erau deja estompate, dar am văzut că erau destul de scurte, cam de patruzeci şi cinci de centimetri. Şi atunci m-am gândit: Dacă urmele astea au fost de la acelaşi accident?

Lui Carl îi era greu să-l urmărească pe Bak şi se enervă când şeful lui i-o luă înainte cu întrebările.

— Deci erau urme lăsate de cineva care încercase să evite coliziunea? întrebă Marcus.

— Puteau fi, da, zise Bak şi aprobă din cap.

— Deci vrei să spui că Hale mai avea puţin şi se ciocnea de ceva – nu ştim de ce anume – dar apoi a frânat şi a tras de volan? continuă Marcus.

— Da.

— Şi a întâlnit un vehicul care se deplasa pe banda opusă?

Jacobsen încuviinţă din cap. Era plauzibil. Carl ridică mâna.

— În raport scrie că impactul a avut loc pe banda opusă. Dar ceea ce spui sună de parcă lucrurile nu ar fi stat neapărat aşa. Am dreptate?

Bak trase adânc aer în piept.

— Aşa am crezut o vreme, dar apoi mi-am schimbat părerea. Acum îmi dau seama că ar fi fost o posibilitate, da. Ceva sau cineva e posibil să fi intrat pe banda lui, aşa că Hale a fost nevoit să vireze şi apoi un vehicul ce venea din sens opus a intrat în maşina lui cu viteză maximă lângă axul drumului. Poate chiar intenţionat. Poate că am fi putut găsi semne de acceleraţie mai departe pe sensul de venire dacă am mai fi căutat vreo sută de metri mai jos. Poate că celălalt vehicul a accelerat

ca să fie în poziţia perfectă pentru a se ciocni de maşina lui Hale când el a intrat pe banda opusă ca să evite coliziunea cu cineva sau cu ceva.

— Şi dacă şoferul care a intrat pe banda lui Hale din sens opus şi era complice cu individul care a intrat în Hale, atunci nu mai e un accident. Este crimă. Şi dacă acest lucru e adevărat, există un motiv să credem că dispariţia lui Merete Lynggaard a avut o legătură, concluzionă Jacobsen şi luă câteva notiţe.

— Este posibil, spuse Bak şi se încruntă.

Se simţea foarte bine în acel moment. Carl se ridică.

— Nu au fost martori, aşa că nu o să mai putem afla nimic. Acum îl căutăm pe şoferul celuilalt vehicul, zise el şi se întoarse spre Bak care părea că se făcuse mic în jacheta lui de piele neagră. Am bănuit că lucrurile s-au întâmplat aşa cum ai descris, Bak. Aşa că vreau să ştii că ne-ai fost de mare ajutor, în ciuda tuturor lucrurilor. Să treci pe la mine dacă îţi mai aminteşti şi altceva, da?

Bak încuviinţă din cap cu o expresie gravă. Nu avea nimic de-a face cu reputaţia lui personală, ci cu etica profesională. Soluţionarea cazului era mai presus de veleităţile personale. Bărbatul merita puţin respect pentru asta. Carl aproape simţi nevoia să-l bată uşor pe spate.

— Am o veste bună şi una proastă după ce am fost în Stevns, Carl, zise Assad.

Carl oftă.

— Nu-mi pasă pe care o aud prima, Assad. Dă-i drumul şi spune.

Assad îşi puse fundul pe marginea biroului lui Carl. Încă puţin şi avea să-i stea în poală.

— Bine, cea proastă întâi.

Dacă i se părea normal să dea o veste proastă acompaniată de un asemenea zâmbet, atunci probabil că avea să râdă cu gura până la urechi la vestea bună.

— Şi bărbatul care a intrat în maşina lui Daniel Hale e mort, spuse Assad evident nerăbdător să vadă reacţia lui Carl. Lis a sunat şi mi-a zis. Am notat aici.

Arătă spre mai multe simboluri arabe care puteau însemna şi că avea să ningă în Insulele Lofoten a doua zi dimineaţă.

Carl nu mai avea energia necesară ca să reacţioneze. Era atât de enervant şi atât de tipic. Sigur că omul era mort. Se aşteptase oare la altceva? Că era viu şi nevătămat şi că va mărturisi imediat că se dăduse drept Hale, că o ucisese pe Lynggaard şi că apoi îl omorâse pe Hale? Prostii!

— Lis a zis că el era o brută din sălbăticie, Carl. Mi-a spus că fusese de mai multe ori în puşcărie pentru conducere neatentă. Ştii cumva ce-a vrut să spună ea prin „brută” şi „sălbăticie”?

Carl aprobă epuizat.

— Bine, zise Assad, pregătit să citească cu voce tare din hieroglifele lui.

La un moment dat, Carl avea de gând să-i sugereze asistentului său să ia notiţe în daneză.

— A locuit în Skaevinge din nordul ţinutului Zealand, continuă el. L-au găsit mort în pat, înecat cu vomă şi cu o alcoolemie de cel puţin o mie. Pe deasupra luase şi pastile.

— Înţeleg. Când s-a întâmplat asta?

— La scurt timp după accident. În raport scrie că tot rahatul legat de el a venit din cauza asta.

— Vrei să spui că a băut până a murit din pricina accidentului?

— Da. Din cauza stresului postdramatic.

— Se cheamă şoc *posttraumatic,* Assad.

Carl bătu darabana cu degetele pe birou şi închise ochii. Puteau fi trei oameni pe drum când s-a petrecut accidentul. Dacă era aşa, mai mult ca sigur că fusese crimă. Şi dacă înfăptuise o crimă, atunci bruta din Skaevinge chiar avea motiv să bea până la moarte. Dar unde era a treia persoană, bărbatul sau femeia care se năpustise în faţa maşinii lui Daniel Hale, dacă acest lucru chiar se întâmplase? Se omorâse şi el sau ea bând alcool în neştire?

— Cum îl chema pe bărbat?

— Dennis. Dennis Knudsen. Avea douăzeci şi şapte de ani când a murit.

— Ai adresa lui? Are rude? Membri de familie?

— Da. Stătea cu tatăl lui şi cu mama, zâmbi Assad. Mulţi tineri de douăzeci şi şapte de ani din Damasc locuiesc împreună cu părinţii.

Carl ridică din sprâncene. Experienţa lui Assad în Orientul Mijlociu nu-i prea era de folos.

— Ai spus că ai şi veşti bune.

După cum bănuise, Assad zâmbi cu gura până la urechi. De mândrie, se părea.

— Ia asta, zise el şi-i dădu lui Carl o pungă neagră din plastic pe care o lăsase jos pe podea.

— Bine. Ce-i aici, Assad? Douăzeci de kilograme de seminţe de susan?

Carl se ridică, îşi băgă mâna înăuntru şi atinse un mâner. Bănuind ce era simţi fiori pe şira spinării. Trase obiectul din punga de plastic. Exact cum se aştepta: o servietă uzată. Ca în fotografia lui Jonas Hess, cu o zgârietură mare nu numai într-o parte, ci şi deasupra.

— Ce naiba, Assad! zise Carl, aşezându-se uşor. Agenda ei e înăuntru?

Simţi o furnicătură în braţ când Assad dădu din cap afirmativ.

Parcă ţinea în mână Sfântul Graal. Se holbă la servietă. „Ia-o uşor, Carl”, îşi spuse el şi apoi deschise încuietorile şi săltă capacul. Erau

toate acolo. Agenda în piele maro, telefonul mobil Siemens şi încărcătorul, notiţe scrise de mână pe hârtie liniată, câteva pixuri şi un pachet de şerveţele Kleenex. Chiar *era* Sfântul Graal.

— Cum…? îngăimă el.

Apoi se întrebă dacă ar trebui să o dea mai întâi laboratorului de criminalistică pentru o examinare amănunţită. Vocea lui Assad răsuna îndepărtat.

— Mai întâi m-am dus s-o văd pe Helle Andersen. Nu era acasă, dar soţul ei a sunat-o. El stătea în pat cu dureri de spate şi gemea. Când ea a venit, i-am arătat fotografia lui Daniel Hale, dar nu şi-a amintit dacă îl mai văzuse vreodată.

Carl se uită la servietă şi la conţinutul ei. „Răbdare”, îşi spuse el. Assad avea să ajungă şi la servietă în curând.

— Uffe era acolo când bărbatul a adus scrisoarea? Ţi-ai amintit s-o întrebi asta?

Nu dorea ca Assad să se îndepărteze de subiect. Acesta încuviinţă din cap.

— Da. Ea a zis că el a stat chiar lângă ea tot timpul. Era foarte interesat. Întotdeauna era aşa când suna cineva la uşă.

— I s-a părut că bărbatul cu scrisoarea semăna cu Hale?

Assad strâmbă din nas. O imita foarte bine pe Helle Andersen.

— Nu prea. Doar puţin. Bărbatul cu scrisoarea era un pic mai tânăr. Cu părul mai întunecat şi mai masculin. Avea o sclipire în ochi şi aşa mai departe, dar asta a fost tot ce a spus despre el.

— Şi apoi ai întrebat-o despre servietă, da?

Assad zâmbi din nou.

— Da. Nu ştia unde era. Îşi amintea de ea, dar nu ştia dacă Merete Lynggaard o adusese acasă cu ea în seara aceea. Pentru că ea nu era acolo… îţi aminteşti?

— Assad, treci la subiect. Unde ai găsit-o?

— Lângă cazanul de încălzire, în spălătorie.

— Te-ai dus la casa din Magleby, la vânzătorii de antichităţi?

El încuviinţă din cap.

— Helle Andersen a zis că Merete Lynggaard făcea totul la fel în fiecare zi. Ea observase acest lucru de-a lungul anilor. Întotdeauna la fel. Îşi arunca pantofii în spălătorie, dar mai întâi se uita întotdeauna pe fereastră. La Uffe. În fiecare zi îşi scotea cât de repede putea hainele şi le punea lângă maşina de spălat. Nu pentru că erau murdare, ci pentru că acolo trebuiau să stea, pur şi simplu. Şi întotdeauna îşi lua pe ea un halat. Şi apoi ea şi fratele ei se uitau la aceleaşi filme video.

— Şi servieta?

— Păi, menajera nu ştia prea multe despre asta, Carl. Niciodată nu o văzuse unde o punea Merete, dar bănuia că undeva pe hol sau în

spălătorie.

— Şi cum naiba ai reuşit tu să o găseşti lângă cazanul de încălzire din spălătorie, când toată Echipa de Intervenţie Rapidă nu a fost în stare s-o observe? Nu era la vedere? Şi cum de se mai afla încă acolo? Aveam impresia că dealerii aceia de antichităţi sunt foarte meticuloşi când vine vorba de curăţenie. Cum ai găsit-o?

— Dealerul de antichităţi mi-a dat voie să mă uit peste tot prin casă de capul meu, aşa că am derulat totul în cap, spuse el, ducându-şi mâna la frunte. Mi-am aruncat pantofii din picioare şi mi-am agăţat haina în cuierul din spălătorie. Doar m-am prefăcut pentru că agăţătoarea nu mai era acolo. Dar apoi mi-am imaginat că poate ea ţinea ceva cu ambele mâini. Acte într-o mână şi servieta în cealaltă. Aşadar, nu avea cum să-şi scoată haina fără să pună mai întâi jos celelalte lucruri pe care le ţinea în mâini.

— Iar cazanul de încălzire era cel mai aproape?

— Da, Carl. Chiar lângă mine.

— Dar după aceea de ce nu a luat servieta cu ea în sufragerie sau în birou?

— O să ajung la asta imediat, Carl, aşteaptă o clipă. M-am uitat la cazan, dar servieta nu era acolo. Nici nu speram să fie. Dar ştii ce-am văzut, Carl?

Carl se mulţumi să-l privească răbdător. Evident, întrebarea lui Assad era retorică.

— Am văzut că între cazan şi tavan era un metru de spaţiu gol.

— Fantastic! exclamă Carl cu glas slab.

— Şi apoi mi-am zis că ea nu ar fi aşezat servieta întinsă pe suprafaţa murdară a cazanului pentru că îi aparţinuse odată tatălui ei şi avea grijă de ea.

— Nu prea înţeleg ce vrei să zici.

— Nu a pus-o *pe-o parte,* Carl. A aşezat-o *în picioare,* pe cazan. La fel cum aşezi o servietă în picioare pe podea, să nu se murdărească pe părţile laterale. Era destul spaţiu pentru asta.

— Deci aşa a făcut... şi apoi a căzut în spatele cazanului.

Zâmbetul lui Assad confirmă.

— Zgârietura de pe cealaltă parte este recentă. Uită-te şi tu.

Carl închise servieta şi o întoarse pe partea cealaltă. Nu părea foarte nouă, după părerea lui.

— Am şters servieta pentru că era plină de praf, aşa că poate zgârietura pare mai întunecată acum. Dar părea proaspătă când am găsit-o. Pe bune, Carl.

— Recunoaşte, Assad... ai şters servieta? Şi presupun că ai şi atins toate lucrurile din interior.

El încă încuviinţa din cap, dar cu mai puţin entuziasm.

— Assad, zise Carl şi trase aer în piept ca să nu sune prea aspru.

Data viitoare când găsesc ceva important într-un caz să-ţi ţii crenvurştii la distanţă, da?

— Crenvurştii?

— Degetele, la naiba, Assad! Deci tu crezi că cealaltă zgârietură s-a produs în acelaşi fel?

Întoarse servieta din nou. Cele două zgârieturi erau, fără îndoială, similare. Aşa că prima nu avea cum să provină de la accidentul de maşină din 1986.

— Da. Cred că nu a fost prima oară când servieta a căzut în spatele cazanului. Am găsit-o presată complet între ţevile din spatele lui. A trebuit să o smucesc şi să trag de ea ca s-o scot. Merete a încercat acelaşi lucru, sunt sigur de asta.

— Şi atunci de ce nu a picat de mai mult de două ori?

— Probabil că a picat pentru că se face un curent destul de puternic în momentul în care deschizi uşa, dar poate că nu a căzut până jos.

— Hai să ne întoarcem la întrebarea mea. De ce nu a luat-o cu ea în casă?

— Voia să stea liniştită când era acasă. Nu voia să audă telefonul mobil, Carl, zise Assad şi ridică din sprâncene, cu ochii mari. Eu aşa bănuiesc.

Carl se uită în servietă. Merete o adusese acasă; asta era logic. Înăuntru erau agenda ei cu întâlniri şi poate alte notiţe care în anumite situaţii se dovedeau utile. Dar de obicei aducea şi multe documente pe care să se uite; se putea ocupa de multe lucruri. Avea şi o linie de telefon fixă, dar puţină lume îi ştia numărul. Mobilul ei era pentru publicul larg; numărul era trecut pe cartea de vizită.

— Şi crezi că nu auzea mobilul în casă dacă îl lăsa în servieta din spălătorie?

— *No way!* zise Assad în engleză.

Carl nu aflase că ştia o brumă de engleză.

— Deci aici eraţi. Doi adulţi care stau la taclale? se auzi o voce veselă în spatele lor.

Nici unul dintre ei nu o auzise pe Lis de la Divizia Omucideri apropiindu-se pe hol.

— Mai am câteva chestii pentru voi. Au venit din sud-estul Iutlandei.

Parfumul ei se simţea în încăpere şi aproape semăna cu beţişoarele parfumate ale lui Assad, dar cu un efect complet diferit.

— Cu scuze pentru întârziere, continuă ea, dar unii angajaţi au fost bolnavi.

Îi înmână dosarele lui Assad, care era exagerat de serviabil şi apoi îi aruncă lui Carl o privire care putea tulbura orice bărbat până adânc în vintre. El se uită la buzele moi şi umede ale lui Lis şi încercă să-şi aducă aminte când avusese ultima oară o relaţie intimă cu o persoană

de sex opus. Imaginea unui apartament roz, cu două camere, aparţinând unei femei divorţate, îi apăru destul de clar în minte. Avea muguri de levănţică într-o vază cu apă, lumânărele parfumate şi o ţesătură roşie ca sângele pe lampa de pe noptieră. Dar nu-şi putea aminti faţa femeii.

— Carl, ce i-ai zis lui Bak? întrebă Lis.

El se smulse din reveria erotică şi se uită în ochii ei albaştri, uşor umbriţi.

— Lui Bak? Se plimbă pe sus şi se văicăreşte?

— Nicidecum. S-a dus acasă. Dar colegii lui au zis că era palid ca varul după ce a vorbit cu tine în biroul şefului.

Carl conectă telefonul lui Merete Lynggaard la încărcător sperând că bateria nu era moartă. Degetele nerăbdătoare ale lui Assad – neacoperite de mâneci, bineînţeles – atinseseră toate lucrurile din servietă, aşa că o examinare a celor de la laboratorul de criminalistică ar fi fost zadarnică. Răul fusese deja făcut.

Numai trei pagini din carneţel erau scrise. Însemnările priveau cu precădere asistenţa lui Uffe la domiciliu şi, respectiv, planificarea programului. Constatare dezamăgitoare şi care, fără îndoială, oglindea viaţa de zi cu zi pe care Merete o lăsase în urmă.

Apoi îşi băgă mâna în buzunarul lateral şi scoase trei bucăţi mototolite de hârtie. Prima era o chitanţă de pe 3 aprilie 2001 pentru un sacou Jack & Jones. Celelalte erau ca acele coli A4 împăturite, care se găseau la fundul ghiozdanului oricărui şcolar silitor. Erau scrise de mână, cu creionul, mai mult sau mai puţin lizibil şi, desigur, nedatate.

Carl aduse lampa de birou mai aproape de primul dintre ele şi îl îndreptă puţin. Erau numai nouă cuvinte: „Putem vorbi despre prezentarea mea legată de reforma taxelor?” Era semnat TB. Existau nenumărate posibilităţi, dar cel mai probabil era vorba despre Tage Baggesen. Cel puţin aşa credea Carl. Zâmbi. Da, era bună. Baggesen dorise să vorbească cu Merete Lynggaard, nu-i aşa? Păi, probabil nu-l ajutase prea mult.

Carl îndreptă şi cealaltă bucată de hârtie şi se uită repede peste mesaj; acesta îi dădu o altă senzaţie. De data aceasta tonul era foarte personal. Baggesen se simţea încolţit. Zicea: „Nu ştiu ce se va întâmpla dacă îl faci public, Merete. Te implor să n-o faci. TB”.

Apoi Carl ridică şi ultima bucată de hârtie. Scrisul era aproape complet şters, ca şi cum hârtia fusese scoasă din servietă de nenumărate ori. Întoarse coala pe toate părţile şi descifră propoziţiile cuvânt cu cuvânt. „Am crezut că ne-am înţeles, Merete. Întreaga situaţie mă doare profund. Te implor din nou: nu merge mai departe. Sunt pe cale să mă deconspir.” De data aceasta nu mai erau iniţiale pe post de semnătură, dar nu era nici o îndoială că mesajul era scris de

aceeaşi mână.

Carl luă telefonul şi formă numărul lui Kurt Hansen. Răspunse o secretară din biroul Partidului Conservator. Era politicoasă, dar îi spuse că din păcate Kurt Hansen nu era disponibil pe moment. Voia să aştepte să-i facă legătura? Din câte îşi dădu el seama, întâlnirea avea să se termine în câteva minute.

Carl se uită la hârtiile din faţa lui în timp ce aştepta cu receptorul la ureche. Stătuseră în servietă din martie 2002 sau, mai probabil, din anul precedent. Poate că era ceva banal, poate nu. Pesemne că Merete Lynggaard le ţinuse pentru că puteau fi importante la un moment dat.

După ce ascultă câteva minute taclalele din fundal, Carl auzi un clic şi apoi vocea distinctă a lui Kurt Hansen.

— Cu ce te pot ajuta, Carl? întrebă deputatul fără să se deranjeze cu replici introductive.

— Cum pot să aflu când a făcut Tage Baggesen propuneri legislative cu privire la reforma taxelor?

— De ce naiba ai vrea să ştii asta, Carl? întrebă el şi râse. Nimic nu poate fi mai puţin interesant decât ce crede Partidul Radical de Centru despre taxe.

— Am nevoie de o anumită dată.

— Păi, o să fie dificil. Baggesen prezintă propuneri legislative pe bandă rulantă, spuse el şi râse din nou. Bine, glumeam. Baggesen a fost preşedintele Comisiei pentru Traficul Rutier timp de cel puţin cinci ani. Nu ştiu de ce a renunţat la poziţie şi a trecut la Comisia pentru Taxe. Aşteaptă un minut.

Hansen acoperi cu mâna receptorul cât timp mormăi câteva cuvinte cuiva aflat în biroul lui.

— Credem că era la începutul lui 2001, sub vechiul guvern. Pe atunci putea mai uşor să schimbe macazul. Bănuim că prin martie sau aprilie 2001.

Carl încuviinţă satisfăcut.

— Bine, Kurt. Aşa bănuiam şi eu. Mersi. Poţi să-mi faci legătura cu Tage Baggesen?

Auzi câteva bip-uri pe linie înainte să primească legătura la o secretară care îi spuse că Baggesen era plecat din ţară într-o călătorie de informare în Ungaria, Elveţia şi Germania, ca să arunce o privire la reţeaua de tramvaie. Avea să se întoarcă luni. Călătorie de informare? Reţea de tramvaie? Glumeau. Carl i-ar fi spus un concediu. Pur şi simplu.

— Am nevoie de numărul lui de mobil. Sunteţi atât de drăguţă să-mi spuneţi care este acesta?

— Nu cred că am voie să fac acest lucru.

— Ascultă aici, nu vorbeşti cu un fermier oarecare din Funen. Pot afla numărul acela în câteva minute dacă trebuie. Dar nu crezi că pe

Tage Baggesen l-ar deranja să audă că biroul vostru a refuzat să mă ajute?

Conexiunea nu era prea bună, dar chiar şi aşa, după voce Baggesen nu părea deloc încântat.

— Am câteva mesaje vechi aici şi am nevoie de o explicaţie de la dumneavoastră, zise Carl pe un ton blând. Aflase deja cum putea reacţiona tipul. Nu e nimic deosebit, doar o formalitate.

— Daţi-i drumul.

Vocea aspră era un semn clar că încerca să se distanţeze de conversaţia lor. Carl citi mesajele unul după altul. Până ajunse la ultimul, Baggesen părea să i se fi tăiat respiraţia la celălalt capăt al liniei.

— Baggesen? întrebă Carl. Mai eşti acolo?

Şi apoi auzi tonul de ocupat. „Sper să nu se arunce în râu”, îşi spuse Carl şi încercă să-şi amintească ce apă trecea prin Budapesta. Scoase bucata de hârtie cu lista de suspecţi şi adăugă iniţialele lui Tage Baggesen la punctul patru – „Colegii” de la Christiansborg. Tocmai lăsase receptorul în furcă, telefonul începu să sune.

— Beate Lunderskov, zise vocea de femeie.

Carl habar n-avea cine era.

— Am studiat vechiul hard disk al lui Merete Lynggaard şi îmi pare rău să vă spun că a fost şters într-un mod foarte eficient.

În acea clipă Carl îşi dădu seama cu cine vorbea. Una dintre femeile din biroul democraţilor.

— Dar am crezut că păstraţi hard diskurile pentru că vreţi să salvaţi informaţiile de pe ele.

— Aşa este, dar aparent nimeni nu a informat-o de acest lucru pe secretara lui Merete, Sos Norup.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Păi, ea este cea care l-a şters, potrivit notiţei imprimate foarte frumos pe spate. Zice aşa: „Formatat la 20 martie 2003, Sos Norup”. Îl ţin în mână.

— Dar asta a fost la aproape trei săptămâni după dispariţia lui Merete.

— Da, aşa se pare.

„Naiba să-i ia pe Borge Bak şi pe gaşca lui. Făcuseră ceva ca la carte pe parcursul investigaţiei?” se întrebă Carl.

— Nu putem trimite pe cineva să-l ia pentru mai multe cercetări? Poate reuşim să recuperăm datele şterse, zise Carl.

— Cred că s-a făcut deja asta. Doar un minut.

Carl o auzi cotrobăind în jur, apoi ea reveni la telefon cu o undă de satisfacţie în voce.

— Da, am găsit raportul. Au încercat să recupereze datele prin

firma Down Under din complexul Kongensgade în aprilie 2002. Există o explicaţie detaliată din care reiese de ce nu au reuşit. Vreţi să v-o citesc?

— Nu e necesar, răspunse el. Se pare că Sos Norup se pricepea să facă o treabă ca lumea.

— Aşa pare. Era genul de persoană foarte meticuloasă.

Carl îi mulţumi şi închise.

Rămase acolo o vreme uitându-se în gol înainte să-şi aprindă o ţigară. Apoi luă de pe birou agenda uzată a lui Merete Lynggaard şi o deschise cu un sentiment care se învecina cu veneraţia. Aşa simţea întotdeauna când avea ocazia să examineze cursul acţiunilor din ultimele zile ale unei victime.

La fel ca notiţele pe care le văzuse deja, scrisul de mână din agendă era aproape ilizibil şi demonstra graba. Litere mari scrise pe fugă… Literele „N" şi „G" nu erau schiţate complet; cuvinte care păreau că intră unele în altele… Începu cu şedinţa legată de studiile în domeniul placentei de miercuri, 20 februarie 2002. Mai jos pe pagină scria: „Cafeneaua Bankerat 18.30". Asta era tot.

În zilele următoare abia dacă găsea un rând liber; era un program chiar solicitant, observă el, dar nu exista nici o însemnare cu caracter personal. Când se apropie de ultima zi la muncă a lui Merete, începu să-l cuprindă un sentiment de disperare. Nu era acolo absolut nimic ce i-ar fi putut oferi o pistă. Apoi ajunse la ultima pagină. Vineri, 1 martie 2002. Două întâlniri de comitet şi o alta cu lobbyiştii. Asta era tot. Orice altceva fusese înghiţit de trecut.

Dădu la o parte agenda şi se uită în jos la servieta goală. Chiar îşi petrecuse cinci ani în spatele cazanului fără nici un motiv? Apoi ridică din nou agenda şi frunzări restul paginilor. Ca mulţi alţii, Merete Lynggaard folosise numai secţiunea de calendar şi lista de telefoane de la final.

Trecu peste numerele de telefon de la început. Putea să ignore secţiunile „D" sau „H", dar voia să ţină dezamăgirea la distanţă. În „A", „B" şi „C" recunoscu nouăzeci la sută dintre nume. Nu prea semăna cu agenda lui telefonică, dominată de nume precum Jesper sau Vigga şi conţinând numerele de telefon ale vecinilor din Ronneholt. În mod evident, Merete nu prea avea prieteni apropiaţi. De fapt, nu avea. O femeie frumoasă cu un frate cu creierul afectat şi având al naibii de mult de muncă – asta era.

Ajunse la litera „D", ştiind că nu va găsi acolo telefonul lui Daniel Hale. Merete nu-şi trecea contactele după numele mic, cum făcea Vigga; oameni diverşi, metode diverse. Cine naiba l-ar fi căutat pe prim-ministrul Suediei la litera „G" de la Goran? În afară de Vigga, normal.

Şi apoi îl văzu. În clipa în care întoarse pagina la „H" îşi dădu

seama că ajunsese la un punct de cotitură în soluţionarea cazului. Vorbiseră despre accident, despre sinucidere şi în final nu ajunseră la nimic. De-a lungul drumului existaseră indicii că era ceva în neregulă cu cazul Lynggaard, dar pagina aceea din lista cu telefoane practic ţipa acest lucru.

Tot jurnalul ei era plin de notiţe scrijelite în grabă. Litere şi cifre pe care până şi nepotul lui vitreg le-ar fi scris mai frumos şi care nu îi spuneau nimic. Scrisul ei de mână nu avea nimic frumos; nu se aşteptase deloc la acest lucru din partea unei stele în ascensiune precum Merete. Dar nicăieri nu se răzgândise în legătură cu ce scrisese. Nimic nu fusese corectat sau tăiat. Ea ştia ce voia de fiecare dată. Era atentă, desăvârşită.

Cu excepţia agendei de telefoane la litera „H". Acolo era ceva diferit. Carl nu putea fi sigur că avea legătură cu numele lui Daniel Hale, dar în adâncul lui, acolo unde un poliţist îşi păstrează ultimele rezerve, ştia că dăduse lovitura. Merete ştersese un nume şi un număr cu linii groase. „Daniel Hale" şi un număr de telefon. Era sigur de asta.

Carl zâmbi. Deci până la urmă avea nevoie de ajutorul celor de la laboratorul de criminalistică. Spera ca ei să facă treabă bună. Repede.

— Assad! strigă el. Vino aici.

Un moment auzi un zăngănit pe coridor şi apoi Assad apăru în prag cu o găleată şi cu mănuşile verzi de cauciuc.

— Am o treabă pentru tine. Băieţii de la laborator trebuie să reuşească să descifreze acest număr, zise el şi arătă spre rândul tăiat. Lis o să-ţi spună care-i procedura. Spune-le că avem nevoie urgent.

Carl bătu precaut în uşa camerei lui Jesper, dar nu primi nici un răspuns. Ca de obicei, nu era acasă, se gândi el, observând absenţa celor o sută douăzeci de decibeli care bombardau în mod obişnuit uşa din interior. Dar când deschise uşa, Carl îşi dădu seama că se înşela. Fata ai cărei sâni Jesper îi pipăia pe sub bluză scoase un ţipăt strident, iar expresia furioasă a lui Jesper depăşi gravitatea situaţiei.

— Îmi pare rău, zise Carl ezitant în timp ce Jesper îşi desprinse mâinile de pe fată, iar obrajii ei se făcură roşii ca posterul cu Che Guevara lipit pe peretele din spatele lor.

Carl o ştia. Nu avea mai mult de paisprezece ani, dar arăta de douăzeci. Locuia în Cedervangen. Probabil că mama ei arătase exact la fel ca ea odată, dar de-a lungul anilor ajunsese la concluzia amară că nu era întotdeauna un avantaj să arăţi mai în vârstă decât în realitate.

— Ce naiba faci aici, Carl? ţipă Jesper în timp ce sări de pe canapea.

Carl se scuză din nou şi spuse că el bătuse de fapt la uşă, în timp ce ecoul prăpastiei dintre generaţii reverbera în casă.

— Întoarce-te la… ce făceai. Am o singură întrebare pentru tine,

Jesper. Ştii cumva unde ţi-ai pus vechile jucării Playmobil?

Jesper arăta de parcă mai avea puţin şi arunca o grenadă în tatăl lui vitreg. Chiar şi Carl îşi dădu seama că momentul nu era tocmai bine ales. Înclină din cap scuzător spre fată.

— Ştiu că sună ciudat, dar am nevoie de ele pentru ancheta mea, zise el şi se întoarse cu faţa spre Jesper, care îl privea încruntat. Mai ai figurinele alea din plastic, Jesper? Aş fi bucuros să-ţi dau bani pe ele.

— Pleacă naibii de aici, Carl. Du-te jos la Morten. Poate că poţi cumpăra câteva de la el. Dar o să ai nevoie de un carnet gras de cecuri pentru asta.

Carl se încruntă. Ce treabă avea carnetul gras de cecuri cu asta?

Trecuse cam un an şi jumătate de când Carl bătuse ultima oară la uşa apartamentului lui Morter. Deşi chiriaşul lui se mişca prin casă ca un membru al familiei, viaţa lui în subsol fusese întotdeauna sfântă. Până la urmă, îşi plătea chiria, fapt care făcea diferenţa. Carl nu voia să afle nimic mai mult despre Morten sau despre obiceiurile lui care i-ar fi putut păta reputaţia. Şi de aceea păstrase distanţa.

Dar grijile lui se dovediră lipsite de temei pentru că încăperea lui Morten era neobişnuit de plictisitoare. Dacă ignorai câţiva tipi cu umeri laţi şi câteva gagici cu sânii mari din posterele care aveau cel puţin un metru înălţime, locuinţa lui din subsol putea fi foarte bine casa unor bătrâni din Prins Valdemars Alle.

Când Carl întrebă de jucăriile Playmobil ale lui Jesper, Morten îl conduse spre saună. Toate casele din Ronneholt erau dotate de la bun început cu o saună, dar în nouăzeci la sută din cazuri acestea fie fuseseră dărâmate, fie funcţionau ca spaţiu de depozitare pentru tot felul de vechituri şi resturi.

— Du-te şi uită-te! zise Morten cu mândrie în timp ce deschidea uşa de la saună.

Scoase la iveală o încăpere plină până în tavan cu rafturi pe care erau îndesate genul de jucării pe care nici măcar magazinele de vechituri nu reuşiseră să le doneze cu ani în urmă. Figurine din ouăle Kinder, personaje din *Star Wars,* Ţestoasele Ninja şi jucării Playmobil. O jumătate din cantitatea de plastic din casă era adunată pe acele rafturi.

— Uite, aici sunt două exemplare originale dintr-o serie de la un târg de jucării din 1974 de la Nurnberg, spuse Morten. Ridică mândru două figurine cu căşti. Numărul 3219 cu târnăcop şi numărul 3220 cu semnul de „Stop” intact, continuă el. Nu-i aşa că e o nebunie?

Carl aprobă din cap. Nici nu ar fi găsit un cuvânt mai potrivit.

— Îmi lipseşte numărul 3218 şi apoi o să am setul complet de muncitori. Am luat cutiile 3201 şi 3203 de la Jesper. Uite, nu sunt fantastice? E greu de crezut că Jesper s-a jucat vreodată cu ele.

Carl clătină din cap. Evident, aruncase banii de pomană pe Max

Musculosul sau cum naiba se chema figurina aceea.

— Şi nu mi-a cerut decât vreo câteva mii. Ce frumos din partea lui. Carl se holba la rafturi. Dacă nu s-ar fi abţinut, ar fi aruncat câteva remarci bine plasate la adresa lui Morten şi a lui Jesper despre cum câştiga două coroane pe oră împrăştiind bălegar pe vremea când preţul unui hotdog ajungea la o coroană şi optzeci de ore.

— Pot să împrumut câteva până mâine? Preferabil pe astea de aici, zise el şi arătă spre o mică familie cu câine şi multe alte lucruri.

Morten Holland se uită la el de parcă îşi ieşise din minţi.

— Eşti nebun, Carl? Aia e cutia 3965 din anul 2000. Am tot setul cu casă şi balcon şi tot ce trebuie, spuse el şi arătă spre raftul de sus.

Avea dreptate. Acolo se afla casa în toată măreţia ei din plastic.

— Ai altele pe care le pot împrumuta? Doar până mâine-seară.

Morten avea o expresie ciudat de uimită. Probabil că şi Carl ar fi avut aceeaşi reacţie dacă i-ar fi cerut voie să-l lovească tare între picioare.

29
2007

Se preconiza o zi de vineri aglomerată. Assad avea o programare de dimineaţă la Serviciul de Imigrări, noul nume pe care îl dăduse guvernul vechiului sistem de sortare a străinilor – Oficiul pentru Imigrări – ca să dea o apartenenţă mai drăguţă întregii situaţii. Între timp, Carl avea drumuri de făcut.

În seara precedentă subtilizase mica familie Playmobil din camera cu comori a lui Morten în timp ce chiriaşul lui lucra la magazinul video. În acel moment, jucăriile stăteau pe scaunul de lângă el şi îl priveau cu reproş în timp ce se îndrepta spre sălbăticia din nordul ţinutului Zealand.

Casa din Skaevinge unde şoferul Dennis Knudsen fusese găsit mort, după ce se sufocase cu propria vomă, semăna cu toate celelalte case de pe drum. Nici una nu merita apelativul „frumoasă", dar, în felul lor neîngrijit, păreau ciudat de armonioase, cu terasele părăginite şi blocurile mari din beton uşor. În ce priveşte durabilitatea materialelor, acoperişurile Eternit se părea că se potriveau cu ferestrele terne, uşor de demontat.

Carl se aşteptase ca un constructor solid să-i deschidă uşa sau cel puţin o femeie pe măsură. În schimb, se găsi faţă în faţă cu o femeie de aproape patruzeci de ani cu o prezenţă atât de nehotărâtă şi delicată, încât îi fu imposibil să-şi dea seama dacă frecventase holurile dintre birourile directorilor sau lucrase ca hostesă în barurile hotelurilor scumpe.

Da, era bine-venit să între; şi nu, din păcate, ambii părinţi erau morţi. Se prezentă ca fiind Camilla şi o luă înainte spre sufrageria în care farfuriile tradiţionale de Crăciun, rafturile subţiri şi triunghiulare şi covoraşele împletite îţi luau ochii.

— Câţi ani aveaţi când părinţii au murit? întrebă Carl, încercând să ignore decorul hidos.

Ea simţi la ce se gândea el. Tot ce se afla în casă aparţinea trecutului.

— Mama a moştenit casa de la bunica mea, aşa că în mare parte sunt lucrurile ei, zise ea. Era evident că nu aşa avea să arate locuinţa ei. Eu am moştenit totul şi tocmai am divorţat, continuă ea, aşa că o să reamenajez casa dacă o să găsesc un muncitor bun care să facă bine treaba. Deci sunteţi norocos că m-aţi găsit aici.

Carl ridică o fotografie înrămată de pe cea mai bună piesă de mobilier din încăpere, un birou din furnir de nuc. Era o poză cu toată familia: Camilla, Dennis şi părinţii lor. Trebuie să fi avut cel puţin zece

ani, iar părinţii lor străluceau ca razele de soare în faţa unei pancarde argintii de nuntă. Pe ea scria: „Felicitări pentru 25 de ani, Grete şi Henning”. Camilla purta blugi strâmţi care lăsau loc imaginaţiei, iar Dennis avea o vestă neagră din piele şi o şapcă cu un logo de la Castrol Oil. Deci, pe scurt, erau pancarde, zâmbete şi zile fericite în Skaevinge.

Pe pervazul din piatră de deasupra şemineului se mai aflau câteva fotografii. Carl întrebă cine era fiecare şi, luând aminte la tot, rămase cu sentimentul că familia nu avea un cerc prea mare de prieteni.

— Dennis era înnebunit după vehiculele de mare viteză, zise Camilla şi-l conduse într-o cameră care-i aparţinuse odată lui Dennis Knudsen.

Se aşteptase să dea cu ochii de cele câteva lămpi cu lavă şi de boxele imense, dar altfel încăperea era foarte diferită de restul casei. Mobila era din lemn uşor şi totul se potrivea. În şifonierul nou, hainele frumoase atârnau pe umeraşe. Pe pereţi erau expuse numeroase diplome, toate înrămate, iar deasupra lor, pe policioarele din lemn de mesteacăn, aproape de tavan, stăteau aliniate toate trofeele pe care Dennis le câştigase de-a lungul anilor. Carl presupuse că erau cel puţin o sută, poate chiar mai multe. Impresionant.

— După cum puteţi observa, Dennis a câştigat toate competiţiile la care a participat. Întreceri de motociclete, curse de concursuri stock-car, de tras greutăţi cu tractorul, raliuri şi alte competiţii. Avea un talent înnăscut. Bun la aproape orice îl interesa, chiar şi scris sau matematică şi tot felul de alte lucruri. A fost foarte trist când a murit, zise ea şi dădu din cap în timp ce ochii i se umeziră. Moartea lui a curmat viaţa părinţilor mei. A fost aşa un fiu bun şi frate mai mic… Chiar a fost.

Carl se uită la ea cu o privire plină de compasiune, dar era încurcat. Oare putea fi vorba despre acelaşi Dennis Knudsen pe care Lis i-l descrisese lui Assad?

— Mă bucur că o să investigaţii circumstanţele morţii lui, spuse Camilla. Îmi doream însă să o fi făcut cât timp părinţii mei erau în viaţă.

Carl o privi încercând să-şi dea seama ce se ascundea în spatele cuvintelor ei.

— Ce vrei să spuneţi prin „circumstanţe”? Vă referiţi la accidentul de maşină?

Ea aprobă din cap.

— Da, la accident şi la moartea lui Dennis imediat după aceea. Dennis mai exagera uneori cu băutura, dar niciodată nu mai luase droguri. Şi asta am spus şi noi poliţiei. Era de neconceput, de fapt. Lucrase cu tinerii şi îi avertizase cu privire la consumul de droguri, dar poliţia n-a vrut să ne asculte. Tot ce-au văzut a fost un cazier şi

câte amenzi pentru viteză primise. Aşa că îl condamnaseră deja dinainte să găsească pastilele alea dezgustătoare din rucsacul lui, spuse ea şi se încruntă. Dar nu avea sens pentru că Dennis nu se atingea niciodată de aşa ceva. I-ar fi încetinit reacţiile când conducea. Ura astfel de porcării.

— Poate că a fost tentat de ideea de a câştiga nişte bani rapid şi plănuia să vândă droguri. Poate că doar le încerca. Nu v-ar veni să credeţi ce fel de lucruri vedem la sediu.

În acel moment ridurile din jurul gurii ei se accentuară.

— Cineva l-a pus să ia droguri şi ştiu cine a fost. Asta am spus şi atunci poliţiei.

Carl îşi scoase carneţelul.

— Da?

Câinele de vânătoare dinlăuntrul lui îşi săltă capul, adulmecând aerul şi prinse ceva neaşteptat. Era numai ochi şi urechi.

— La cine vă referiţi?

Ea se duse într-un capăt al încăperii şi luă o fotografie care atârna într-un cui bătut în tapetul care în mod evident nu mai fusese schimbat de la construcţia casei, la începutul anilor ’60. Tatăl lui Carl făcuse o poză similară când fiul lui câştigase un concurs de înot în Bronderslev, pentru a se mândri cu talentul lui.

Carl bănui că Dennis avea zece sau doisprezece ani în acea fotografie, arăta bine în echipamentul de karting şi era mândru de trofeul argintiu pe care-l ţinea în mână.

— Puştiul de acolo, zise Camilla, arătând spre un băiat blond care stătea în spatele lui Dennis cu mâna pe umărul prietenului lui. I se spunea Atomos, dar nu ştiu de ce. S-au întâlnit pe pista de motociclism. Dennis îl venera, dar tipul era un rahat cu ochi.

— Cei doi au păstrat legătura când au crescut?

— Nu sunt foarte sigură. Cred că au întrerupt legătura când Dennis avea şaisprezece sau şaptesprezece ani, dar în ultimii ani ştiu sigur că s-au văzut din nou pentru că mama se plângea mereu de asta.

— Şi de ce credeţi că Atomos ar putea avea legătură cu moartea fratelui?

Ea se uită la fotografie cu o privire încruntată.

— Era un nenorocit şi avea un suflet urât.

— E un mod ciudat de a pune problema. La ce vă referiţi mai exact?

— Nu avea toţi boii acasă. Dennis mi-a spus că vorbeam prostii, dar aşa era.

— Şi atunci de ce era prieten cu el?

— Pentru că Atomos era întotdeauna cel care îl încuraja pe Dennis să conducă. În plus, era cu câţiva ani mai mare ca el. Dennis îl admira.

— Fratele dumneavoastră s-a sufocat cu propria vomă. Luase cinci

pastile şi a avut un nivel al alcoolemiei de 4,1. Nu ştiu cât cântărea, dar indiferent de asta a făcut o treabă eficientă. Ştiţi cumva dacă avea vreun motiv să bea? Era un comportament nou pentru el? Se simţea deprimat după accident?

Ea se uită la el cu o privire tristă.

— Da, părinţii mi-au spus că accidentul avusese un efect teribil asupra lui. Dennis era un şofer fantastic. Era primul accident în care fusese implicat şi, în plus, murise un om.

— După informaţiile mele, Dennis făcuse puşcărie de două ori pentru conducere imprudentă, deci nu avea cum să fie chiar aşa de fantastic.

— Ha! exclamă ea şi se uită urât la el. Niciodată nu conducea imprudent. Când gonea pe autostradă, ştia întotdeauna cât de departe avea banda liberă. Ultimul lucru pe care îl dorea era să pună în pericol viaţa cuiva.

Câţi sociopaţi ar fi putut fi depistaţi la timp dacă familiile lor ar fi fost mai atente… Câţi idioţi se agăţau de legăturile de sânge… Carl auzise aceeaşi poveste de mii de ori. Fratele meu / fiul meu / soţul meu e inocent.

— Se pare că aveţi o părere foarte bună despre fratele dumneavoastră. Nu credeţi că sunteţi puţin naivă?

Ea îl apucă pe Carl de încheietura mâinii şi se aplecă atât de aproape, încât simţi bretonul ei atingându-i nasul.

— Dacă munca ta de anchetator ta e la fel de bleagă ca şi ce ai între picioare, poţi să pleci acum, se răsti ea.

Reacţia ei dură şi provocatoare îl surprinse. Aşa că probabil că nu frecventase coridoarele dintre birourile directorilor, se gândi Carl, îndepărtându-şi faţa.

— Fratele meu a fost în regulă. Mă auzi? continuă ea. Şi dacă vrei să faci progrese în investigaţia ta, te sfătuiesc să-ţi aminteşti ceea ce tocmai ţi-am spus.

Apoi îl bătu cu palma uşor pe organele genitale şi făcu un pas înapoi. Era o metamorfoză şocantă. Dintr-odată părea din nou drăguţă, deschisă şi credibilă. Ce meserie îşi alesese şi el… Se încruntă şi făcu un pas spre ea.

— Data viitoare când îmi mai atingi echipamentul o să-ţi înţep ţâţele din silicon şi apoi o să pretind că s-a întâmplat pentru că te-ai opus arestului după ce m-ai ameninţat cu unul dintre trofeele urâte ale fratelui tău. Când o să-ţi pun cătuşele şi o să aştepţi să vină doctorul în timp ce o să te holbezi la peretele alb din celula din Hillerod, o să doreşti să-ţi retragi gestul pe care tocmai l-ai făcut. Continuăm, sau mai ai ceva de comentat în legătură cu părţile mele nobile?

Ea îşi păstră calmul. Nici măcar nu zâmbi.

— Nu vreau să spun decât că fratele meu a fost în regulă şi tu pur

şi simplu va trebui să mă crezi.

Carl renunţă. Nu avea rost să încerce să-i schimbe părerea.

— Bine, zise el. Şi cum îl găsesc pe acest Atomos? întrebă el şi făcu un pas înapoi din faţa cameleonului. Nu-ţi aminteşti nimic altceva despre el?

— Ştii ce? Era cu cinci ani mai mic decât mine. Puţin îmi păsa de el pe vremea aceea.

Carl zâmbi extenuat. Interesele cu siguranţă se puteau schimba în decursul anilor.

— Avea semne distinctive? Cicatrice? Părul avea ceva deosebit? Dinţii? Mai e cineva în oraş care-l cunoaşte?

— Nu cred. Provenea de la un cămin de copii din Tisvildeleje. Ea se opri un moment, îşi întoarse privirea şi se gândi. Stai puţin. Cred că locul se chema Godhavn. Îi dădu lui Carl fotografia înrămată. Dacă îmi promiţi să o aduci înapoi, poţi încerca să arăţi poza asta personalului de la cămin. Poate că ei îţi vor răspunde la întrebări.

Carl ajunse într-o intersecţie în faţa unui indicator „Stop” care strălucea în lumina soarelui. Stătea în maşină şi se gândea. Putea conduce spre nord, către Tisvildeleje, ca să discute cu personalul de la căminul de copii, în speranţa că cineva încă îşi amintea de un băiat poreclit Atomos, care trăise acolo cu douăzeci de ani în urmă. Sau putea conduce în sud, la Egely şi să joace un joc despre trecut cu Uffe. Ori putea parca vehiculul pe marginea drumului şi să-şi pună creierul în ordine cât timp trăgea un pui de somn de câteva ore. Ultima opţiune îl tenta în mod deosebit.

Pe de altă parte, dacă nu punea la timp figurinele Playmobil înapoi la locul lor, pe raft, exista riscul să-şi piardă chiriaşul împreună cu o mulţime de bani din chirie. Aşa că împinse la loc frâna de mână şi întoarse spre sud.

La Egely era ora prânzului, iar aroma de cimbru şi de sos de roşii umplea văzduhul. Carl parcă şi îl găsi pe director singur la o masă lungă de lemn, pe terasă, lângă birou. La fel ca data trecută, acesta era îmbrăcat impecabil, cu o pălărie de soare pe cap şi un şervet îndesat în guler. Ciugulea timid dintr-o porţie de lasagna care ocupa doar un sfert din farfuria din faţa lui. În mod clar nu era genul care trăia pentru plăcerile lumeşti. Nu acelaşi lucru putea fi spus despre colegii lui din personalul administrativ şi despre câteva asistente care stăteau la zece metri distanţă şi pălăvrăgeau tare în timp ce atacau mormanele de mâncare din farfurii.

Când Carl se apropie de după colţ intrând în raza lor de vedere, dintr-odată se făcu linişte, lucru ce accentuă alte zgomote din jur – păsările care îşi construiau sprintene cuiburile la începutul primăverii şi zburau prin tufişuri şi zăngănitul veselei din sala de mese aflată în

interior.

— *Bon appetit,* zise Carl când se aşeză la masa directorului fără să aştepte o invitaţie în acest sens. Am venit să vă întreb ceva despre Uffe. Ştiţi că a jucat un joc prin care părea să retrăiască accidentul care îl lăsase cu handicap? Karen Mortensen, o asistentă socială din Stevns, l-a văzut făcând acest lucru cu puţin timp înainte de moartea lui Merete Lynggaard. Ştiaţi asta?

Directorul aprobă uşor din cap şi mai luă o înghiţitură de mâncare. Carl se uită la farfurie. Evident, ultimele îmbucături trebuiau să dispară înainte ca regele necontestat de la Egely să catadicsească să poarte o conversaţie cu un om de rând.

— Este menţionat ceva despre acest lucru în dosarul lui Uffe? întrebă Carl.

Din nou, directorul aprobă din cap în timp ce continuă să mestece foarte încet.

— S-a mai întâmplat de atunci?

Bărbatul ridică din umeri.

— S-a mai întâmplat sau nu?

Directorul clătină din cap.

— Aş vrea să-l văd pe Uffe singur astăzi. Doar zece sau cincisprezece minute. Este posibil?

Directorul nu răspunse. Carl aşteptă până când bărbatul îşi termină prânzul, îşi şterse gura cu un şervet şi îşi trecu limba peste dinţi. Luă o singură înghiţitură de apă cu gheaţă şi apoi îşi ridică privirea.

— Nu, nu puteţi rămâne singur cu Uffe, fu răspunsul lui.

— Pot să îndrăznesc să vă întreb de ce?

Directorul îi aruncă o privire plină de superioritate.

— Profesia dumneavoastră este destul de departe de ceea ce facem noi aici, nu-i aşa? întrebă el, dar nu aşteptă răspunsul lui Carl. Nu putem risca să produceţi un regres în dezvoltarea lui Uffe Lynggaard. Din cauza asta.

— Se află într-o perioadă de dezvoltare? N-am ştiut asta.

Carl observă o umbră care se lăsă pe masă, iar când se întoarse o văzu pe asistenta supraveghetoare care îl salută prieteneşte din cap. Gestul îi aminti că şi data trecută ea dăduse dovadă de mai multă înţelegere decât directorul.

Se uită la şeful ei cu o privire autoritară.

— Mă ocup eu de asta. Oricum, ies la plimbare cu Uffe. Îl pot însoţi pe domnul Morck.

Era prima oară când Carl stătea lângă Uffe Lynggaard şi băgă de seamă cât de înalt era acesta. Avea membre lungi şi subţiri şi o poziţie a corpului care indica faptul că îşi petrecea mare parte din timp aplecat la masă.

Asistenta îl luase de mână, dar aparent acestuia nu prea îi păsa. Când ajunseră la tufişurile de lângă fiord, el îi dădu drumul la mână şi se aşeză pe iarbă.

— Îi place să se uite la cormorani. Nu-i aşa, Uffe? zise ea şi arătă spre un stol de păsări cu aspect preistoric, aşezate grupuri-grupuri pe copacii veştejiţi, acoperiţi cu găinaţ.

— Am adus ceva ce aş vrea să-i arăt lui Uffe, zise Carl.

Asistenta se uită cu interes crescut la maşinuţa şi la figurinele Playmobil scoase dintr-o pungă de plastic. Era foarte înţelegătoare – observase asta prima oară – dar poate că nu era la fel de binevoitoare cum sperase el.

Aceasta îşi duse o mână la ecuson, probabil ca să accentueze cuvintele şi să le dea mai multă greutate.

— Ştiu despre episodul descris de Karen Mortensen. Nu cred că e o idee bună să-l repetaţi.

— De ce nu?

— Vreţi să încercaţi să reconstituiţi accidentul în timp ce el se uită, nu?

— Da.

Ea încuviinţă din cap.

— Am bănuit eu. Dar să fiu sinceră nu ştiu dacă ar trebui să vă las.

Făcu un gest să se ridice şi apoi ezită. Carl îşi puse cu atenţie o mână pe umărul lui Uffe şi se lăsă pe vine lângă el. Ochii lui Uffe licăriră veseli în reflexia valurilor, iar Carl îl înţelese. Cine n-ar vrea să-şi ia tălpăşiţa în ziua aceea frumoasă şi senină de martie?

Apoi Carl aşeză maşinuţa Playmobil pe iarbă în faţa lui Uffe şi puse figurinele în ea, pe scaune, una câte una. Tatăl şi mama în faţă, fiica şi fiul în spate. Asistenta urmărea îndeaproape fiecare gest al lui Carl. Era posibil ca el să fie nevoit să se întoarcă în altă zi ca să repete experimentul. Dar în acel moment voia să o convingă de faptul că cel puţin el ştia îndeajuns de multe lucruri încât să nu abuzeze de încrederea ei. Că o privea ca pe un aliat.

— Bruuum, făcu el prudent şi conduse maşina înainte şi înapoi prin faţa lui Uffe, pe iarbă, spre marele necaz a doi bondari care zburau printre flori.

Carl îi zâmbi lui Uffe şi netezi urmele lăsate de maşină. Era evident că acest lucru îi atrase atenţia lui Uffe. Iarba călcată de cauciucuri care se ridica înapoi.

— Acum o să mergem cu Merete şi mami şi tati, Uffe. O, ia uite, suntem toţi împreună. Uite, conducem prin pădure! Ce frumoasă este.

Carl îi aruncă o privire femeii în uniformă albă. Părea agitată, iar ridurile din jurul gurii trădau îndoiala. Trebuia să fie atent să nu meargă prea departe. Dacă Uffe ţipa, ea avea să tresară. Era mult mai prinsă de joc decât Uffe care nu făcea altceva decât să stea acolo,

pasiv, cu ochii scânteind în soare.

— Ai grijă, tati, avertiză Carl imitând vocea unei femei. Alunecă, s-ar putea să derapezi, zise el şi clătină puţin maşinuţa. Ai grijă la cealaltă maşină şi ea alunecă. Ajutor, o să ne ciocnim de ea!

Scoase un sunet de frână şi apoi de metal care se îndoaie. Acum Uffe se uita. Apoi Carl răsturnă maşinuţa, iar figurinele căzură pe pământ.

— Ai grijă, Merete! Ai grijă, Uffe! strigă el cu voce tare.

Asistenta se aplecă spre Carl şi îşi puse mâna pe umărul lui.

— Nu cred… zise ea şi clătină din cap.

Într-o secundă avea să-l ia pe Uffe de mână şi să-l tragă în picioare.

— Poc! exclamă Carl şi făcu maşina să se învârtă pe iarbă.

Dar Uffe nu reacţionă.

— Nu cred că e cu mintea aici, spuse Carl şi o asigură pe asistentă cu un gest din mână că spectacolul luase sfârşit. Am o fotografie pe care mi-ar plăcea să i-o arăt lui Uffe, continuă el. E în regulă? Apoi promit să vă las în pace.

— O fotografie? întrebă ea în timp ce Carl scoase pozele dintr-o pungă de plastic.

Luă fotografiile cu Dennis Knudsen, pe care le împrumutase de la sora lui, le aşeză pe iarbă şi ridică spre faţa lui Uffe broşura de la compania lui Daniel Hale. Pozele păreau să-i trezească interesul lui Uffe. Se comporta ca o maimuţă captivă, care, după ce văzuse mii de feţe de oameni strâmbându-se la ea, avea în sfârşit în faţă ceva nou.

— Îl cunoşti pe bărbatul ăsta, Uffe? întrebă Carl, studiindu-i faţa cu atenţie.

Chiar şi cel mai mic gest putea fi singurul semnal pe care îl primea. Carl voia să observe orice reacţie a lui Uffe.

— A venit acasă la tine în Magleby, Uffe? Ăsta e bărbatul care v-a adus scrisoarea, ţie şi lui Helle? Ţi-l aminteşti? întrebă Carl şi arătă spre părul blond şi ochii luminoşi ai lui Daniel Hale. Ăsta e bărbatul?

Uffe se holbă la poză cu privirea goală. Apoi ochii i se mutară în jos până când ajunseră în dreptul fotografiilor de pe iarbă, din faţa lui. Carl îi urmări privirea şi observă că pupilele lui Uffe se contractară dintr-odată, iar buzele i se despărţiră. Reacţia era foarte clară. La fel de reală şi de vizibilă ca şi cum cineva ar fi scăpat un cric pe degetele de la picioare.

— Ce e cu omul ăsta? Pe el l-ai mai văzut, Uffe? întrebă Carl ţinând poza aniversară cu familia lui Dennis Knudsen aproape de faţa lui Uffe. L-ai mai văzut?

Carl băgă de seamă că asistenta stătea în spatele lui, dar nu-i păsa. Voia să vadă dacă pupilele lui Uffe se contractau din nou. Era ca şi cum avea o cheie în mână, ştia că era cea bună, dar nu avea idee ce încuietoare va deschide. Însă ochii lui Uffe priveau înainte, calmi şi

inerţi.

— Cred că trebuie să ne oprim, zise asistenta, atingând umărul lui Uffe.

Poate că nu mai avea nevoie decât de încă douăzeci de secunde. Poate că ar fi putut să pătrundă în mintea lui dacă ar fi fost singuri.

— I-aţi văzut reacţia? întrebă Carl.

Asistenta scutură din cap. La naiba! Puse fotografia înrămată înapoi jos lângă cealaltă, pe care o împrumutase din Skaevinge. În acel moment un şoc străbătu trupul lui Uffe. La început în pieptul care se strânse, apoi în mâna dreaptă care se ridică în sus formând un unghi în zona stomacului. Asistenta încercă să-l calmeze pe Uffe, dar el nu-i dădu atenţie. Începu să respire scurt şi profund. Atât asistenta, cât şi Carl observaseră reacţia lui, iar ea începu să protesteze cu voce tare. Dar Carl şi Uffe erau singuri, împreună, în acel moment. Uffe în lumea lui, în drum spre cea a lui Carl care îi văzu ochii din ce în ce mai mari. Ca un declanşator la o cameră veche de fotografiat, aceştia se măriră şi absorbiră tot ce era în jur.

Uffe se uită din nou în jos, iar de data aceea Carl îi urmări privirea spre iarbă. Uffe era foarte prezent.

— Deci *îl* recunoşti, nu-i aşa? întrebă Carl şi ridică poza cu Dennis Knudsen la nunta de argint a părinţilor lui.

Dar Uffe o dădu la o parte ca un băieţel răsfăţat şi începu să scoată sunete care nu aduceau cu un vaiet de copil normal; semănau mai degrabă cu gâfâielile unui astmatic care nu reuşeşte să inhaleze suficient aer. Respiraţia lui deveni aproape un şuierat, iar asistenta ţipă la Carl să plece. El urmări din nou privirea lui Uffe, iar de data aceea nu mai avu nici o îndoială. Ochii lui priveau fix la cealaltă fotografie pe care o adusese Carl. Cea în care apăreau Dennis Knudsen şi prietenul lui, Atomos, care stătea în spate şi se sprijinea de umărul lui Dennis.

— Aşa arăta? întrebă Carl şi arătă spre tânărul Dennis în ţinuta lui de karting.

Dar Uffe se uita la băiatul din spatele lui Dennis. Niciodată înainte nu mai văzuse Carl ochii cuiva atât de pironiţi asupra unui lucru. Era ca şi cum tânărul din poză îi acaparase sufletul lui Uffe, ca şi cum acei ochi din fotografia veche îl ardeau pe Uffe ca focul, chiar dacă în acelaşi timp îi dădeau viaţă.

În acel moment Uffe începu să ţipe. Ţipă atât de tare, încât asistenta îl împinse pe Carl în iarbă şi îl luă pe Uffe în braţe. Strigătele lui stârniră alte ţipete din partea locuitorilor de la Egely. Stolurile de cormorani se ridicară din copaci, iar peisajul rămase pustiu.

30
2005-2006

Lui Merete îi trebuiră trei zile ca să mişte din loc măseaua, trei zile de coşmar şi nopţi în iad. De fiecare dată când prindea măseaua cu cleştele, valurile de durere din gingia infectată o vlăguiau de putere şi trebuia să-şi adune din nou curajul. O mişcare uşoară într-o parte şi tot corpul rămânea fără energie. Apoi urmau câteva secunde de frică până la următoarea înclinare a cleştelui şi procesul continua astfel la nesfârşit. De câteva ori încercă să smulgă măseaua brusc, dar puterea şi curajul o părăseau în clipa în care metalul ruginit se lovea de smalţ.

Când ajunse în sfârşit la momentul în care puroiul începu să iasă din gingie, încet şi sigur, iar presiunea cedă, se prăbuşi în lacrimi de mulţumire. Ştia că ei o urmăreau. Cel căruia îi spuneau Lasse nu sosise, iar butonul de la difuzor era încă blocat. Nu îşi spuneau nimic unul altuia, dar îi auzea mişcându-se şi respirând. Cu cât ea suferea mai tare, cu atât supraveghetorii ei respirau mai adânc, de parcă-i excita sexual, iar ura ei deveni şi mai intensă.

Odată ce avea să-şi scoată măseaua putea privi în viitor. Da, îşi va plănui răzbunarea, dar mai întâi trebuia să fie capabilă să gândească. Aşa că fixă din nou cleştele de metal în jurul măselei şi o clătină cu convingerea că trebuia să facă treaba bine de data aceea. Măseaua aceea îi provocase destulă suferinţă; durerea trebuia să ia sfârşit.

Până la urmă o scoase într-o noapte când era singură. Trecuseră câteva ore de când nu mai auzise nici un semn de viaţă de afară, aşa că numai ea auzi râsul de uşurare care îi scăpă în spaţiul cu rezonanţă aparte. Gustul infecţiei i se părea înviorător. Pulsaţia care făcea să-i curgă sângele în gură era ca o mângâiere.

Scuipă în palmă o dată la câteva secunde şi mânji cu sânge panourile de sticlă, întâi pe unul apoi pe celălalt. Iar când sângele se opri, munca era gata. Un pătrat mic, de douăzeci de centimetri pătraţi fu tot ceea ce rămase nepătat. Acum le răpise plăcerea de a o vedea ori de câte ori aveau chef. În sfârşit, deţinea controlul şi putea alege când să apară în raza lor vizuală.

A doua zi, când puseră mâncarea în trapă, înjurăturile femeii o treziră.

— Târfa mică a acoperit ferestrele cu mizerie. Uite! A dat cu rahat pe tot geamul, purceaua.

Îl auzi pe bărbat spunând că arăta mai degrabă a sânge, iar femeia se răsti:

— Deci asta e mulţumirea pentru că ţi-am dat cleştele? Ai mânjit totul cu sângele tău mizerabil! Dacă ăsta e modul tău de a mulţumi,

atunci o să plăteşti pentru asta. Stingem luminile. Ia să vedem ce spui despre asta, căţea ce eşti! Poate atunci o să ştergi mizeria aia. Şi până nu o faci nu mai primeşti mâncare.

Îi auzi când făcură o mişcare ca să ia înapoi găleata cu mâncare din trapă, dar alergă repede într-acolo şi vârî cleştele în banda rulantă. Nu voia să-i lase s-o priveze de ultima porţie. Aşa că trase găleata cu mâncare în ultima secundă, chiar înainte ca dispozitivul hidraulic să elibereze cleştele. Mecanismul se răsuci cu un şuierat şi trapa se închise.

— Şmecheria asta poate a funcţionat azi, dar nu va merge şi mâine! ţipă femeia de afară. Furia din vocea ei o consola. O să-ţi dau mâncare stricată până o să ştergi panourile. Mă auzi?

Apoi neoanele din tavan se stinseră. Merete rămase nemişcată o vreme, uitându-se la petele maronii, vagi, de pe panourile din sticlă-oglindă şi la zona minusculă, curată, ce rămăsese vizibilă. Observă că femeia încercă să ajungă la ea ca să se uite înăuntru, dar Merete o amplasase intenţionat prea sus. Nici măcar nu-şi mai amintea când se simţise ultima oară cuprinsă de o asemenea veselie triumfătoare. Nu avea să dureze mult – asta ştia sigur dar în acele circumstanţe astfel de momente erau singurele lucruri pentru care trăia. Asta şi perspectiva răzbunării, visele de libertate şi dorinţa de a sta din nou faţă în faţă cu Uffe într-o bună zi.

În noaptea aceea aprinse lanterna de buzunar pentru ultima oară. Se duse la micul spaţiu liber din panou şi îndreptă raza de lumină spre gură. Gaura din gingie era enormă, dar arăta bine, cel puţin din câte îşi dădea seama. Vârful limbii ei era de acord. Procesul de vindecare începuse.

După câteva minute, lumina lanternei deveni din ce în ce mai slabă, astfel că se aşeză în genunchi ca să examineze mecanismul de închidere din jurul uşii. Îl văzuse de o mie de ori înainte, dar acum trebuia să memoreze exact cum arăta. Cine ştie când aveau să fie din nou aprinse luminile…

Uşa ermetică era convexă şi probabil conică, astfel că trebuia să se închidă etanş. Secţiunea de jos, în care era trapa, avea cam optzeci de centimetri în înălţime şi era similară: era aproape imposibil să-ţi dai seama unde se uneau secţiunile. O bară de metal fusese sudată în faţă, jos, astfel încât uşa trapei să se oprească în poziţia complet deschis. Ea o cercetă temeinic până când lumina lanternei se stinse.

Apoi stătu în întuneric gândindu-se ce putea face. Voia să controleze trei lucruri. Primul era ceea ce vedeau ceilalţi – un aspect cu care se mai confruntase. Cu mult, mult timp în urmă, imediat după ce fusese răpită, verificase cu meticulozitate toate suprafeţele şi pereţii în căutarea unui indiciu cât de mic al prezenţei unei camere de luat

vederi, dar nu găsise nimic. Monştrii care o ţineau prizonieră se bazaseră doar pe panourile din sticlă-oglindă. Greşeala lor. Acum ea se putea mişca neobservată.

În al doilea rând, era hotărâtă să se asigure că nu îşi pierdea minţile. Avusese parte de zile şi nopţi în care dispăruse în sinea ei şi trecuseră săptămâni întregi în care gândurile ei se învârtiseră în cerc, dar nu îi permisese niciodată creierului să se oprească. Ştiind unde putea duce o asemenea stare, se forţa să se gândească la alţi oameni care trecuseră prin situaţii similare. La oameni care fuseseră condamnaţi la solitudine timp de zeci de ani fără să fie vinovaţi de vreo crimă. Erau multe exemple în istoria lumii şi în literatură. Papillon, Contele de Monte Cristo şi mulţi alţii. Dacă ei reuşiseră s-o scoată la capăt, ea de ce nu ar reuşi. Îşi îndrepta gândurile spre cărţi şi filme şi spre cele mai frumoase amintiri şi ieşea imediat din starea aceea. Pentru că era hotărâtă să continue să fie ea, Merete Lynggaard, până în ziua în care va părăsi acel loc. Era o făgăduială făcută sieşi şi era hotărâtă să o respecte.

Iar în ziua în care se va petrece inevitabilul, ea va deţine controlul asupra modului în care va muri. Acesta era cel de-al treilea lucru. Femeia de afară spusese de mai multe ori că Lasse era cel care lua deciziile, dar dacă se ivea prilejul, lupoaica putea foarte bine să facă acest lucru în locul lui. Ura pusese stăpânire pe femeia aceea şi înainte, aşa că asta se putea întâmpla din nou. Numai o secundă de nebunie ar fi fost de-ajuns ca ea să deschidă uşa ermetică, făcând să se egalizeze presiunea în încăpere. Momentul putea veni oricând.

Timp de aproape patru ani Merete stătuse în cuşca aceea, dar nu numai ea fusese marcată de trecerea timpului, ci şi femeia de dincolo de geam. Poate că ochii ei se adânciseră în orbite, poate că era ceva schimbat în vocea ei. În acele circumstanţe era greu de spus câţi ani avea, dar era îndeajuns de bătrână ca să se teamă de ce avea să-i rezerve viaţa. Şi acest lucru o făcea să fie periculoasă.

Între timp se părea că cei doi de dincolo nu ştiau prea multe despre chestiunile tehnice. Nu puteau nici măcar să repare un buton blocat, aşa că probabil că nu puteau egaliza presiunea prin alte metode decât deschizând uşa; cel puţin aşa spera Merete. Aşa că dacă se asigura că ei nu puteau deschide uşa decât dacă ea le dădea voie, avea destul timp să se sinucidă. Cleştele îi putea servi ca instrument. Îşi putea prinde arterele şi să le rupă dacă cei doi oameni de afară se decideau brusc să dea drumul presiunii din încăpere. Nu ştia ce avea să se întâmple atunci, dar comentariul femeii cum că ea ar exploda pur şi simplu din interior o înspăimântase. Nici o moarte nu putea fi mai rea. De aceea voia să decidă când şi cum se va întâmpla acest lucru.

Dacă acel Lasse se întâmpla să se întoarcă şi avea alte planuri pentru ea, nu avea rost să-şi facă iluzii naive. Sigur că încăperea

prezenta şi alte mijloace de egalizare a presiunii în afară de uşa cu trapă. Poate prin intermediul sistemului de ventilare. Nu avea nici cea mai mică idee cu ce scop se proiectase acea încăpere, dar probabil că realizarea ei costase mult. Aşa că presupuse că, indiferent de scopul ei iniţial, avea o oarecare valoare sau importanţă. Ceea ce însemna că trebuia să fie un gen de dispozitiv în caz de urgenţă. Observase duzele mici de metal de sub instalaţia cu neoane din tavan. Nu mult mai mari decât degetul ei mic, dar, cu siguranţă, suficiente. Poate aşa era pompat aerul proaspăt în acel spaţiu sau poate că duzele puteau fi folosite pentru egalizarea presiunii. Dar un lucru era cert: dacă acel Lasse voia să-i facă rău, ştia fără îndoială pe care buton să apese.

Până atunci va încerca să se concentreze asupra ameninţărilor care păreau iminente. Aşa că deşurubă capacul de la lanternă, scoase bateriile şi observă cu satisfacţie cât de tare şi solid era metalul lanternei. Distanţa dintre marginea trapei şi podea era de numai trei centimetri aşa că dacă săpa o groapă chiar sub bucata de metal care fusese sudată ca să oprească trapa când se deschidea, ar fi putut poziţiona lanterna în gaură ca să prevină deschiderea uşii.

Strânse lanterna la piept. Avea o unealtă care îi dădea sentimentul că putea controla ceva în viaţa ei. Era o senzaţie bine-venită, de nedescris. Ca atunci când luase prima oară pilule anticoncepţionale. Ca atunci când îşi sfidase familia adoptivă şi plecase trăgându-l pe Uffe după ea.

Săpatul în podeaua de ciment era un lucru mult mai dificil decât îşi imaginase. Primele zile trecură repede din moment ce încă avea apă şi mâncare, dar când găleata cu mâncare bună se goli, puterea din degete cedă încet. Ştia că mai avea foarte puţine rezerve de energie, însă mâncarea care îi fusese trimisă în ultimele zile se dovedise complet necomestibilă. Ei nu glumeau, chiar se răzbunau. Mirosul singur era îndeajuns ca să stea departe de găleţi. Mâncarea duhnea a hoit.

În fiecare noapte petrecea cinci sau şase ore folosind marginile lanternei de buzunar pentru a săpa în podea, sub uşă, iar acest lucru o afectă şi pe ea. Dar, în acelaşi timp, îi era clar că nu trebuia să facă o treabă de mântuială. Gaura trebuia să aibă dimensiunea potrivită ca să ţină lanterna bine şi, din moment ce aceasta era şi singura unealtă de săpat, trebuia să o răsucească mereu în gaură ca să se asigure că orificiul avea diametrul potrivit şi apoi să zgârie betonul în straturi subţiri cât o foiţă de hârtie.

Până în a cincea zi săpase mai puţin de trei centimetri, iar sucurile gastrice începuseră să-i ardă intestinele. Vrăjitoarea îi repetase cererea în fiecare zi la exact aceeaşi oră. Dacă Merete nu ştergea panourile de sticlă, bătrâna refuza să aprindă din nou lumina şi îi va trimite numai

mâncare stricată. Bărbatul încercase să intervină, dar fără succes. Chiar în acea clipă îşi spuneau pretenţiile. Lui Merete puţin îi păsa de lumină, dar intestinele ei ţipau. Dacă nu mânca, avea să se îmbolnăvească şi nu voia să se întâmple acest lucru.

Se uită în sus la stratul roşu de pe panouri; se observa o rază de lumină prin peticul nevopsit.

— Dacă e aşa de important pentru voi, daţi-mi ceva cu care să şterg panourile! ţipă ea într-un târziu.

— Foloseşte-ţi mâneca şi pişatul, apoi o să aprindem lumina şi o să-ţi dăm mâncare! strigă femeia.

— Bine, dar atunci trebuie să-mi trimiteţi o haină nouă.

În clipa aceea femeia începu să râdă cu hohotele ei dezgustătoare ce-i pătrundeau direct în măduvă. Nu răspunse, doar râse până ce i se goliră plămânii. Apoi se făcu linişte.

— N-o s-o fac, zise Merete.

Dar o făcu. Nu îi luă mult timp, dar i se părură ani întregi de înfrângere.

Chiar dacă ei stăteau încă acolo din când în când, nu puteau vedea ce făcea ea. Când se aşeza lângă uşă nu se afla în raza lor vizuală, la fel ca atunci când stătea pe jos, între cele două panouri de sticlă-oglindă. Dacă s-ar fi hotărât să sosească noaptea neanunţaţi, ar fi auzit imediat zgomotul scos de lanternă, dar nu veniră niciodată. Acesta era avantajul sistemului pe care ei îl puseseră la cale. Ştia că avea toată noaptea pentru ea.

Când reuşi să îndepărteze aproape patru centimetri din beton întreaga ei existenţă, care fusese atât de previzibilă, se schimbă. Stătea sub luminile pâlpâitoare ale tuburilor de neon aşteptând mâncarea în timp ce se gândea că în curând avea să vină ziua lui Uffe. Oricum, era deja luna mai. Era luna mai pentru a patra oară de când fusese încarcerată. Mai 2006.

Stătea lângă găleata de toaletă, îşi curăţa dinţii şi se gândea la Uffe imaginându-şi soarele dansând pe cerul albastru. Cântă „La mulţi ani!" cu vocea aspră şi îşi imagină expresia fericită a lui Uffe. Undeva acolo el era bine – fără îndoială. Sigur că era bine. Asta îşi spunea deseori.

— Ala e butonul, Lasse, zise vocea femeii dintr-odată. Nu-l putem face să iasă de acolo aşa că ea poate auzi tot ce spunem.

Imaginea cu soarele şi cerul albastru dispăru instantaneu, iar inima ei începu să bată cu putere. Era prima oară când o auzea pe femeie adresându-i-se bărbatului căruia îi spuneau Lasse.

— De cât timp? răspunse încet o voce care o făcu pe Merete să-şi ţină răsuflarea.

— De când ai fost aici ultima oară. Acum cinci sau şase luni.

— Ai zis ceva ce nu trebuia să audă?

— Sigur că nu.

Pentru un moment se lăsă tăcerea.

— În curând oricum nu va mai conta. Las-o să audă ce spunem. Cel puţin până când hotărăsc altceva.

Remarca se abătu ca un topor asupra lui Merete. „În curând oricum nu va mai conta", spusese el. Ce nu va mai conta? La ce se referea? Ce urma să se întâmple?

— A fost o căţea cât ai fost plecat. A încercat să se sinucidă prin înfometare şi o dată a blocat trapa. Apoi a mânjit cu sânge panourile ca să nu mai putem vedea prin ele.

— Flăcăul nostru mi-a spus că a avut o durere de dinţi o vreme. Mi-ar fi plăcut să văd asta, zise Lasse.

Femeia de afară râse hârâit. Ştiau că Merete era înăuntru şi că asculta tot ce spuneau. De ce se purtau aşa? Ce le făcuse?

— Monştrilor! Ce v-am făcut? strigă ea din răsputeri când se ridică. Stingeţi lumina aici ca să vă pot vedea! Stingeţi lumina ca să mă pot uita în ochii voştri în timp ce vorbiţi!

Auzi din nou vocea femeii care râdea.

— Visează, fetiţo! îi strigă ea în replică.

— Vrei să stingem lumina? chicoti Lasse. Da, de ce nu? zise el. Asta ar putea fi clipa când începe totul cu adevărat. O să avem parte de câteva zile interesante până când totul se va termina.

Erau cuvinte teribile. Femeia încercă să obiecteze, dar bărbatul o reduse la tăcere cu remarci dure. Apoi luminile de deasupra se stinseră brusc. Merete rămase nemişcată o vreme, iar pulsul i se acceleră în timp ce încercă să se acomodeze cu lumina slabă care pătrundea de afară în încăpere. La început văzu oamenii monstruoşi de dincolo de geam doar ca pe nişte umbre, dar treptat desluşi detalii. Femeia nu ajungea decât până la marginea de jos a unui hublou; bărbatul era mult mai înalt. Merete presupuse că acesta era Lasse.

El păşi înainte, încet. Silueta neclară începu să prindă formă. Umeri largi, corp bine proporţionat. Nu era ca celălalt bărbat, înalt şi slab. Ea simţi, în acelaşi timp, imboldul de a-i înjura, dar şi de a apela la mila lor. Să rostească orice i-ar putea determina să îi spună de ce-i provocaseră atâta suferinţă.

Iată-l. Bărbatul care lua decizii. Era prima oară când îl vedea, iar momentul avea ceva enervant de incitant. Simţi că el era singurul care avea să decidă dacă ei îi va fi permis să ştie mai multe, iar ea se pregătea să îşi ceară drepturile. Dar când el făcu un pas mai aproape şi îi văzu faţa, nu mai putu rosti nici un cuvânt.

Se uită şocată la gura lui. Observă zâmbetul viclean care îi îngheţase pe buze. Observă dinţii albi apărând încet. Simţi că toate acestea se adunau într-o gaură ce arunca asupra ei impulsuri electrice. Acum ştia cine era Lasse.

31
2007

Pe pajiştea de la Egely, Carl îşi ceru scuze asistentei pentru episodul cu Uffe. Apoi puse fotografiile şi figurinele Playmobil în punga de plastic şi se îndreptă spre parcare în timp ce Uffe continua să ţipe în fundal. Abia când porni maşina, observă scena haotică, personalul care se revărsa pe pantă. Era sfârşitul eforturilor lui de a afla ceva pe tărâmul Egely. Foarte bine.

Reacţia lui Uffe fusese foarte puternică. Aşa că acum Carl ştia că într-un fel sau altul Uffe era prezent în aceeaşi lume ca toţi ceilalţi. Se uitase în ochii băiatului pe nume Atomos din fotografie şi acest lucru îl cutremurase de-a dreptul. Nu încăpea îndoială. Acest lucru însemna un mare pas înainte.

Carl trase maşina pe marginea drumului lângă un câmp şi tastă numele de la casa de copii Godhavn pe sistemul de internet al autovehicululului. Numărul de telefon apăru imediat. Nu trebui să dea prea multe explicaţii. Se părea că personalul era obişnuit ca poliţia să sune acolo aşa că nu era nevoie de ocolişuri.

— Nu vă faceţi griji, spuse el. Nici unul dintre locatarii dumneavoastră n-a făcut nimic rău. Sun în legătură cu un băiat care a stat acolo la sfârşitul anilor ’80. Nu îi ştiu numele real, dar ştiu că i se spunea Atomos. Vă spune ceva această poreclă?

— La sfârşitul anilor ’80? întrebă angajata care era de serviciu. Nu, eu nu sunt aici de atâta vreme. Avem dosarele tuturor copiilor, dar probabil că nu sunt înregistrate după porecle. Sunteţi sigur că nu ne puteţi da un nume, ca să avem cum să căutăm?

— Nu, îmi pare rău, răspunse Carl şi se uită pe câmpiile care duhneau a bălegar. Ştiţi pe cineva din personal care a lucrat atunci acolo?

— Hmm… nu printre salariaţii cu normă întreagă. Sunt destul de sigură de asta, spuse ea. Dar lăsaţi-mă să văd… O, aşa e, avem un coleg care s-a retras, John, care vine de câteva ori pe săptămână. Nu poate sta departe de locul ăsta, iar băieţilor le-ar fi dor de el dacă n-ar veni. Sunt sigură că a lucrat aici pe atunci.

— Se întâmplă să fie azi acolo?

— John? Nu, e în vacanţă. În Insulele Canare pentru 1295 de coroane. Cum să reziste tentaţiei, după cum îi place şi lui să zică. Dar o să se întoarcă luni, aşa că o să văd dacă îl putem convinge să vină. O face mai mult de dragul băieţilor. Ţin la el. Sunaţi-ne luni şi o să vedem ce putem face.

— Îmi puteţi da numărul lui de acasă?

— Nu, îmi pare rău. Este împotriva regulilor noastre – nu putem divulga numerele de telefon ale personalului. Nu poţi şti niciodată cine le-ar putea cere.

— Numele meu este Carl Morck. Cred că v-am spus deja asta. Sunt poliţist, poate vă amintiţi.

Ea râse.

— Sunt sigură că-i puteţi afla numărul dacă sunteţi atât de isteţ, dar vă sugerez să aşteptaţi până luni şi să ne sunaţi atunci. Bine?

Carl se lăsă pe spate în scaunul maşinii şi se uită la ceas. Era aproape ora unu. Încă mai putea să se întoarcă la birou la timp ca să verifice mobilul lui Merete Lynggaard, dacă bateria încă mai funcţiona după cinci ani, ceea ce era destul de puţin probabil. Dacă era moartă, trebuiau să facă rost de alta.

Acolo pe câmpii, ţipetele pescăruşilor se ridicau spre cer din spatele dealurilor. Un vehicul se apropie huruind şi stârnind praful. Apoi văzu cabina în care se afla şoferul. Era un tractor, unul imens, marca Landini, cu o cabină albastră, înaintând greoi pe pământul arat. „Deci e timpul să se împrăştie şi pe aici bălegar”, îşi zise el când porni motorul. Tocmai voia să o ia din loc, astfel încât să evite mirosul care urma să vină în direcţia lui şi să pătrundă în sistemul de aer condiţionat, când îl văzu cu coada ochiului pe fermierul din cabina cu ferestre plexiglass. Purta o şapcă şi toată atenţie îi era îndreptată spre munca lui, cu dorinţa de a avea o recoltă bună la sfârşitul verii. Avea faţa rumenă, iar cămaşa era roşu cu negru, în carouri. Un model adevărat de cămaşă de tăietor de lemne. Uşor de recunoscut. La dracu'! îşi spuse Carl. Uitase să-i sune pe colegii din Soro şi să le spună ce model de carouri îşi amintea că avea cămaşa criminalului din Amager. Oftă. Ce bine ar fi fost dacă nu l-ar fi implicat în aşa ceva. În curând probabil că îi vor cere să se ducă din nou acolo şi să identifice din nou cămaşa.

Formă numărul şi aşteptă să răspundă ofiţerul de serviciu. Primi imediat legătura cu Jorgensen, şeful investigaţiei.

— Sunt Carl Morck din Copenhaga. Cred că pot confirma că una dintre cămăşile pe care mi le-aţi arătat se potriveşte cu cea purtată de ticălosul din Amager.

Jorgensen nu răspunse. De ce naiba nici măcar nu-şi dregea vocea astfel încât Carl să ştie că nu croncănea între timp pe altă linie?

— Mm… făcu Carl sperând că acest lucru îi va atrage atenţia, dar interlocutorul lui nu scoase nici un cuvânt.

Poate îşi pusese mâna pe receptor.

— Am avut nişte vise în ultimele nopţi, continuă Carl. Mi-au revenit în minte mai multe scene de la incidentul cu împuşcăturile. Inclusiv o imagine cu cămaşa. Acum îmi dau seama clar.

— Da? întrebă în sfârşit Jorgensen după încă un moment de tăcere apăsător.

Putea măcar să bombăne nişte laude.

— Nu vrei să ştii la care cămaşă de pe masă mă gândesc?

— Şi crezi că îţi aminteşti?

— Dacă îmi pot aminti cămaşa după ce am încasat un glonţ în cap, după ce a zăcut pe mine un corp paralizat de o sută patruzeci de kilograme şi după ce am fost împroşcat cu un litru de sânge al celui mai bun coleg, nu crezi că-mi pot aminti cum arătau cămăşile alea nenorocite de pe masă după patru zile?

— Nu pare normal.

Carl numără până la zece. Era posibil să nu fie normal în Storgade din Soro. Probabil că de aceea el fusese repartizat într-un sediu de poliţie unde avea cu douăzeci de ori mai multe cazuri de crimă decât Jorgensen. Dar nu zise decât:

— Mă pricep şi la jocuri de memorie.

Urmă o pauză în care cuvintele îşi făcură efectul.

— O, pe bune? Păi, atunci mi-ar plăcea să aud ce ai să-mi spui.

„La naiba, ce bădăran!” îşi zise Carl.

— Cămaşa era cea din stânga, spuse el. Cea de lângă fereastră.

— Bine, răspunse Jorgensen. Se potriveşte cu ce ne-a spus martorul.

— Bine. Mă bucur. Păi, asta-i tot. O să-ţi trimit şi un e-mail ca să ai totul scris.

Tractorul de pe câmp se apropiase periculos de mult. Mirosul de urină şi de bălegar împrăştiat era pe bună dreptate o desfătare de care se putea lipsi. Carl ridică geamul din dreapta şi tocmai voia să încheie conversaţia.

— Doar o clipă, înainte să închizi, zise Jorgensen. Avem un suspect. Mă rog, între noi fie vorba, sunt convins că l-am prins pe unul dintre făptaşi. Când crezi că poţi veni aici pentru identificare? Mâine?

— Identificare? Nu, nu pot face asta.

— Ce vrei să spui?

— Mâine e sâmbătă şi e ziua mea liberă. După ce o să dorm îndeajuns, o să mă duc să-mi fac o cafea şi apoi o să mă întorc în pat. S-ar putea să fac asta toată ziua, n-am de unde să ştiu acum. În plus, eu nici nu i-am văzut pe ticăloşii din Amager, lucru pe care l-am spus de multe ori, în cazul în care te-ai uitat pe rapoarte. Şi din moment ce faţa omului nu mi-a apărut în vise poţi concluziona că nu l-am zărit. Aşa că nu vin. Bine, Jorgensen?

„Altă pauză, pentru Dumnezeu!” îşi spuse Carl. Era mai enervant decât politicienii care înserau constant câte un „hm” sau un „mm” între cuvintele frazelor lor greţoase şi lungi.

— Tu decizi dacă e bine sau nu, zise Jorgensen. Prietenii tăi au

suferit din cauza acestui om. Noi am percheziţionat casa suspectului şi mai multe lucruri pe care le-am găsit indică o conexiune între evenimentele din Amager şi Soro.

— E în regulă, Jorgensen. Mult succes, atunci! O să urmăresc cazul în presă.

— Ştii că o să fii chemat la proces ca să depui mărturie, da? Identificarea cămăşii este cea care ne ajută să facem conexiunea dintre cele două crime.

— Mda, mda. O să fiu acolo. Vânătoare plăcută!

Carl închise şi simţi o senzaţie neplăcută în piept. Una mai puternică decât înainte. Poate era cauzată de mirosul respingător care venea dinspre tractor, dar putea la fel de bine să fie un semn de ceva mai serios.

Timp de un minut stătu pe loc şi aşteptă până când apăsarea din coşul pieptului se diminuă. Apoi îi făcu cu mâna fermierului care îl salutase şi porni motorul. După ce conduse cam jumătate de kilometru, încetini, deschise fereastra şi începu să tragă aer în piept arcuindu-şi spatele cât de mult putea ca să elibereze tensiunea. Apoi trase pe dreapta şi respiră tot mai adânc. Mai văzuse oameni suferind de atacuri de panică, dar era cu totul altceva să o simtă pe pielea lui. Deschise portiera, îşi duse mâinile pâlnie la gură ca să scadă efectul hiperventilării şi ieşi afară.

— La naiba! ţipă el, împleticindu-se de-a lungul şanţului şi îndoindu-se de mijloc; parcă un piston îi bătea puternic în bronhii.

Deasupra norii se învârteau, iar cerul se strângea în jurul lui. Căzu cu picioarele într-o parte şi se scotoci după telefonul mobil din buzunarul hainei. Nu voia să moară de un atac de cord fără să aibă ocazia să spună ceva despre asta.

O maşină încetini. Oamenii dinăuntru nu-l puteau vedea în şanţ, dar el îi auzi:

— Ce ciudat, zise o voce.

Apoi maşina îşi continuă drumul. „Dacă aş avea numărul lor de înmatriculare, le-aş arăta eu lor!” fu ultimul gând care îi trecu prin minte lui Carl înainte ca totul în jurul lui să se întunece.

Când îşi reveni, ţinea telefonul apăsat la ureche şi avea o mulţime de noroi în jurul gurii. Îşi linse buzele, scuipă nişte mizerie şi se uită în jur confuz. Îşi duse mâna la piept; încă mai simţea presiune, dar nu era la fel de rău şi ajunse la concluzia că lucrurile nu erau atât de grave pe cât crezuse.

Se ridică apoi în picioare, se împletici până la maşină şi se aruncă în scaunul şoferului. Nu era nici măcar unu şi jumătate, deci nu-şi pierduse cunoştinţa mult timp.

— Ce se întâmplă, Carl? se întrebă el.

Îşi simţea gura uscată, iar limba părea de două ori mai mare decât de obicei. Picioarele îi erau reci ca gheaţa, în timp ce bustul îi era inundat în sudoare. Ceva o luase razna rău în corpul lui. „Mai ai puţin şi-ţi pierzi controlul”, îi şopti o voce lăuntrică. Apoi îi sună telefonul mobil.

Assad nu-l întrebă cum se simţea. De ce ar fi făcut-o?

— Avem o problemă, Carl, îl preveni el.

Carl înjură pentru sine.

— Tehnicienii nu îndrăznesc să îndepărteze tăietura din lista de telefoane a lui Merete Lynggaard, continuă Assad netulburat. Spun că numărul de telefon şi ştersăturile au fost făcute cu acelaşi pix şi, chiar dacă s-au uscat diferit, riscul e prea mare ca ambele straturi să dispară.

Carl îşi duse din nou mâna la piept. Acum simţea de parcă înghiţise aer. Îl durea groaznic. Oare chiar avea un atac de cord? Sau doar părea astfel?

— Au zis că trebuie să trimitem totul în Anglia. Au spus ceva despre combinarea unui gen de proces digital cu unul de emersie chimică sau ceva de genul ăsta.

Probabil că îl aştepta pe Carl să corecteze unii termeni pe care îi folosise, dar acesta nu mai avea energie pentru nimic. Se chinuia destul în timp ce ţinea ochii strâns închişi şi îşi aduna puterile ca să scape de spasmele cumplite din piept.

— Cred că durează prea mult toată treaba asta. Cei de la laborator spun că nu o să primim rezultatele decât în trei sau patru săptămâni. Nu eşti de acord cu mine?

Încercă să se concentreze, dar Assad nu avea răbdare să aştepte.

— Poate că n-ar trebui să-ţi spun asta, Carl, dar cred că pot să am încredere în tine, aşa că o să-ţi spun oricum. Ştiu un tip care poate face asta pentru noi.

Assad se opri pentru o confirmare, dar aşteptă în van.

— Mai eşti acolo, Carl?

— Da, la naiba! se răsti el şi trase aer adânc în piept umplându-şi plămânii la limită.

Preţ de o clipă simţi o durere groaznică, apoi presiunea în piept se diminuă.

— Cine e? întrebă Carl şi încercă să se relaxeze.

— Nu vrei să ştii, Carl. Dar e foarte bun. Este din Orientul Mijlociu. Îl ştiu destul de bine şi e foarte priceput. Să-l tocmesc pentru treabă?

— Stai puţin, Assad. Trebuie să mă gândesc.

Carl se împletici afară din maşină şi rămase acolo o vreme, aplecat şi cu mâinile pe genunchi. Poziţia îi trimise sângele la creier. Faţa îi ardea, dar presiunea din piept cedă. Se simţea mult mai bine. În ciuda duhorii de la câmpul fermierului, care plutea pe lângă el ca o boală,

aerul era înviorător. Când se îndreptă de spate, se simţea bine. Îşi ridică telefonul mobil.

— Bine, Assad, sunt aici. Nu putem să-l punem pe un falsificator de paşapoarte să lucreze pentru noi. Mă auzi?

— Cine spune că este un falsificator de paşapoarte? Eu nu am spus asta.

— Atunci ce e?

— Era bun la astfel de lucruri acolo de unde a venit. Poate să scoată ştampile astfel încât să nu le mai vezi. Ar trebui să fie simplu pentru el să îndepărteze puţină pastă de pix. Tu nu trebuie să ştii mai multe. Iar eu n-o să-i spun pentru cine face asta. Este rapid, Carl. Şi nu ne va costa nimic. Îmi este dator.

— Cât de rapid?

— O să o avem luni dacă vrem.

— Atunci dă-i drumul şi arată-i rahatul ăla, Assad. Ţine-o tot aşa.

Assad murmură ceva la celălalt capăt al liniei. Probabil un „bine” în arabă.

— Încă ceva, Carl. Doamna Sorensen de sus, de la Divizia Omucideri, vrea să-ţi spun că martora, femeia aceea din cazul biciclistului, a început să vorbească. Şi…

— Opreşte-te, Assad. Nu este cazul nostru, zise Carl şi intră înapoi în maşină. Avem şi aşa destule pe cap.

— Doamna Sorensen nu mi-a spus exact, dar cred că cei de sus vor părerea ta.

— Du-te sus şi stoarce-o de informaţii, Assad. Şi apoi du-te la Hardy luni dimineaţă şi vorbeşte-i despre asta. Sunt sigur că o să se distreze mai mult decât mine. Du-te cu taxiul şi apoi ne întâlnim la sediu, mai târziu. Bine? Între timp, capul sus, Assad. Salută-l pe Hardy din partea mea şi spune-i că o să-l vizitez săptămâna viitoare.

Carl termină conversaţia şi se uită prin parbrizul care arăta de parcă fusese stropit. Dar nu era ploaie; putea mirosi ce era din maşină. Urină de porc, ca la carte. Meniul de primăvară de la ţară.

Pe biroul lui Carl era un monstru de aparat de ceai care bolborosea. Dacă Assad se gândise că spirtiera va menţine ceaiul de mentă bun şi fierbinte până când şeful lui avea să se întoarcă, dar se înşelase pentru că toată apa din ibric se evaporase, iar partea de jos scotea nişte pârâituri. Carl suflă în flacără şi se aruncă în scaun observând că presiunea din piept revenea. Mai auzise despre asta. Un avertisment şi apoi uşurare. Apoi poate din nou un scurt avertisment şi dup-aia erai mort. O perspectivă minunată pentru un bărbat care mai avea o căruţă de ani de servici înainte de pensionare.

Luă cartea de vizită a Monei Ibsen şi o cântări în mână. Douăzeci de minute lângă trupul ei moale şi cald şi probabil că avea să se simtă

mult mai bine. Întrebarea era dacă se va simţi la fel de bine dacă trebuia să se mulţumească doar cu privirea ochilor ei calzi.

Ridică receptorul şi îi formă numărul. În timp ce suna, presiunea din piept se întoarse. Era un semn de viaţă sau, din contră, un semn de rău augur? Cum îşi putea da seama? Când ea răspunse la telefon, el se chinuia să tragă aer în piept.

— Sunt Carl Morck, zise el stânjenit. Sunt gata să fac o mărturisire completă.

— Atunci du-te la Biserica Sfântul Petru, spuse ea sec.

— Nu, pe bune. Am avut azi un atac de panică; cel puţin cred că asta a fost. Nu mă simt deloc bine.

— Bine, atunci. Luni la ora unsprezece. Să sun pentru o reţetă cu sedative, sau poţi trece cu bine pentru weekend?

— Mă descurc, zise el, deşi nu mai era prea sigur când puse receptorul în furcă.

Timpul trecea nemilos. În mai puţin de două ore Morten avea să se întoarcă acasă din tura de după-amiază de la magazinul video.

Carl luă telefonul lui Merete Lynggaard de la încărcat şi îl porni. Scria: „Introduceţi codul PIN”. Cel puţin bateria funcţiona. Bunul Siemens… Apăsă „1-2-3-4” şi primi un mesaj de eroare. Apoi încercă „4-3-2-1” şi primi acelaşi mesaj. Mai avea o singură încercare până să fie nevoit să trimită telefonul unor experţi. Deschise dosarul şi găsi data naşterii lui Merete. Dar ea putea la fel de bine să fi folosit data de naştere a lui Uffe. Frunzări documentele până când o găsi. Dar putea fi şi o combinaţie între cele două sau altceva. Se decise să combine primele două cifre ale datelor lor de naştere şi începu cu a lui Uffe. Apăsă din nou tastele.

Când ecranul îl înfăţişă pe Uffe zâmbitor, cu mâna în jurul gâtului lui Merete, presiunea din pieptul lui Carl dispăru un moment. Altcineva în locul lui poate că ar fi scos un strigăt de bucurie, dar Carl nu avea energie suficientă pentru aşa ceva. În schimb, se lăsă pe spate şi îşi ridică picioarele pe birou.

Când senzaţia de presiune din piept se întoarse, deschise lista cu telefoane primite şi efectuate şi parcurse numerele începând cu 15 februarie 2002 până în ziua în care Merete Lynggaard dispăruse. Era o listă lungă. Pe unele dintre persoane trebuia să le caute în arhivele companiilor. Unele dintre numere trecuseră de la un proprietar la altul şi apoi fuseseră schimbate din nou. Era monoton, dar după o oră, reieşi un tipar clar: în timpul întregii perioade, Merete comunicase numai cu colegi şi cu purtătorii de cuvânt ai grupurilor de interese.

Treizeci de apeluri erau numai de la secretariatul ei, inclusiv ultimul telefon, dat la 1 martie. Acest lucru însemna că, probabil, apelurile de la falsul Daniel Hale fuseseră primite pe telefonul fix de la Christiansborg. Bineînţeles, dacă existaseră astfel de apeluri.

Carl oftă şi împinse cu piciorul un vraf de hârtii spre mijlocul biroului. Piciorul drept îl mânca de dorinţa de a-i da lui Borge Bak un şut în fund. Dacă echipa iniţială de investigaţii avusese la un moment dat o listă cu apelurile înregistrate pe telefonul fix al lui Merete probabil că aceasta se pierduse pentru că nu scria nimic despre ea în dosarul cazului. Ei, trebuia să lase problema în cârca lui Assad, ca să se ocupe de ea luni dimineaţă, în timp ce el se întâlnea cu Mona Ibsen pentru o şedinţă de terapie.

Gama de jucării Playmobil din magazinul din Allerod nu era rea; ba dimpotrivă. Dar preţurile erau piperate. Nu-şi putea imagina cum îşi permiteau cetăţenii din zonă să-şi iniţieze copiii în lumea jucăriilor Playmobil. Alese cel mai ieftin set pe care-l găsi cu mai mult de două figurine – o maşină de poliţie şi doi ofiţeri – pentru 269 de coroane şi 75 de øre şi ceru chitanţă. Oricum, era destul de sigur că Morten o să se întoarcă să schimbe setul cu pricina.

Imediat ce Morten ajunse acasă, Carl mărturisi ce făcuse. Scoase din punga de plastic piesele pe care le împrumutase şi i le dădu chiriaşului său împreună cu setul proaspăt achiziţionat. Îi spuse lui Morten că îi părea foarte rău şi că niciodată n-o va mai face. De fapt, nu va mai pune niciodată piciorul pe domeniul lui Morten când acesta nu era acasă.

Morten reacţionă aşa cum se aşteptase Carl, dar tot era o surpriză să vadă că un om îndopat cu mâncare grasă şi având o condiţie fizică deplorabilă era capabil să-şi încordeze trupul cu o asemenea furie. Cum putea corpul uman să tremure atât de mult de indignare, cum putea dezamăgirea să fie exprimată printr-un şuvoi de cuvinte diferite? Chiar că-l călcase pe bătături.

Carl se uita cu stupoare la familia din plastic care stătea pe marginea mesei din bucătărie şi îşi dorea ca toate acestea să nu se fi întâmplat când presiunea din piept se întoarse într-o nouă formă. Morten era atât de ocupat să-i spună lui Carl că trebuie să-şi găsească un nou chiriaş, încât nu observă starea lui. Nu până ce acesta nu se prăbuşi pe podea cu spasme în piept şi abdomen.

De data aceea durerea nu mai era localizată în piept. Îşi simţi pielea prea strâmtă, muşchii i se umflară de la presiunea crescută a sângelui, iar în stomac avea spasme care îi forţau organele interne să se ridice spre şira spinării. Nu durea, dar aproape că nu putea respira.

În câteva fracţiuni de secundă Morten stătea aplecat asupra lui, cu ochii măriţi şi îl întreba pe Carl dacă voia un pahar cu apă. „Un pahar cu apă? Cu ce-ar ajuta?”, îşi zise Carl în timp ce pulsul îi bătea neregulat. Oare Morten plănuia să toarne apa peste el, astfel încât corpul să-şi amintească înfiorat de plăcere de o ploaie scurtă de vară? Sau se gândea să-i toarne forţat apă pe gât, printre dinţii încleştaţi

care în acea clipă şuierau din cauza presiunii scăzute din plămânii lui chinuiţi.

— Da, mersi, Morten, se strădui Carl să spună.

Era bun orice mijloc care le permitea să se întâlnească la jumătatea drumului pe podeaua din bucătărie. Când se linişti îndeajuns ca să se aşeze în cel mai turtit colţ al canapelei, Morton adoptă o atitudine mult mai pragmatică. Dacă un tip cu capul pe umeri precum Carl putea să-şi însoţească scuzele cu o asemenea cădere dramatică, atunci însemna că vorbea foarte serios.

— Bine. Deci suntem de acord să uităm de acest episod, da, Carl? zise Morten foarte serios.

Carl încuviinţă din cap. Era de acord cu orice îi putea oferi un pic de linişte şi pace şi câteva ore ca să-şi revină înainte ca Mona Ibsen să-l ia la bani mărunţi.

32
2007

Carl ascunse câteva sticle pe jumătate goale de whisky şi gin în spatele unor cărţi de pe rafturile din sufragerie – băutură pe care Jesper încă nu o adulmecase şi care contribuise la una dintre petrecerile lui improvizate. Carl bău mare parte din cele două sticle înainte ca un sentiment de linişte să coboare în sfârşit asupra lui şi petrecu orele nesfârşite din weekend într-un somn adânc.

Numai de trei ori în două zile se sculă ca să ia din frigider câte ceva. Jesper nu era acasă, iar Morten plecase să-şi viziteze părinţii din Naestved, aşa că nu-i păsa nimănui dacă mâncarea depăşise data de valabilitate, iar meniul era un amalgam de ingrediente.

Când sosi ziua de luni fu rândul lui Jesper să încerce să-l ridice pe Carl din pat.

— Scoală-te, Carl. Ce-i cu tine? Am nevoie de bani pentru mâncare. N-a mai rămas nimic în nenorocitul ăla de frigider.

Carl se uită la fiul lui vitreg cu ochii care refuzau să priceapă, darămite să accepte lumina zilei.

— Cât e ceasul? mormăi el.

O vreme nu-şi putu aduce aminte nici ce zi era.

— Haide, Carl. O să întârzii ca naiba.

Se uită la ceasul deşteptător pe care i-l lăsase Vigga, în mod generos. Era o femeie care nu avea nici un respect pentru prelungirea orelor de somn. Se holbă la ceas şi dintr-odată se simţi treaz. Era 10.10. În mai puţin de cincisprezece minute trebuia să stea pe scaun şi să se uite în ochii frumoşi ai psihologului Mona Ibsen.

— Deci ai probleme cu datul jos din pat zilele astea? observă ea şi aruncă o privire la ceas. Văd că încă dormi pe tine, continuă ea ca şi cum discuta cu perna lui.

Carl se enervă. Poate că l-ar fi ajutat dacă ar fi apucat să facă un duş înainte să iasă în grabă pe uşă. „Sper că nu put”, îşi zise el şi îşi întoarse uşor faţa spre subraţ.

Mona Ibsen se uită la el calmă. Stătea în faţa lui, cu mâinile în poală şi cu picioarele încrucişate, acoperite de pantaloni din catifea neagră. Şuviţele părului ei păreau mai scurte decât înainte, iar sprâncenele erau de un negru intens. Una peste alta, arăta destul de intimidant.

Carl îi povesti despre căderea de lângă câmpurile cu miros de bălegar şi poate că se aşteptase la vreo urmă de compasiune. În schimb, ea îi sări la gât.

— Simţi că ţi-ai trădat colegii în timpul incidentului cu împuşcături?

Carl înghiţi greu de câteva ori şi îi dădu înainte despre cum şi-ar fi putut scoate pistolul mai repede şi despre instinctele care poate că îi fuseseră tocite de anii în care tot avusese de-a face cu criminali.

— Simţi că ţi-ai trădat colegii. Asta e părerea mea. Şi în acest caz o să continui să suferi dacă nu admiţi că lucrurile se puteau petrece altfel.

— Întotdeauna lucrurile se puteau petrece altfel, zise el.

Ea ignoră remarca.

— Ar trebui să ştii că îl tratez şi pe Hardy Henningsen. Ceea ce înseamnă că văd cazul din două perspective, aşa că aş fi putut să renunţ. Dar nu este nici un regulament care să spună că ar trebui s-o fac, aşa că trebuie să te întreb dacă vrei să continui să vorbeşti cu mine acum că ştii acest lucru. Trebuie să înţelegi că nu-ţi pot spune nimic din ce-mi mărturiseşte Hardy, aşa cum nu-i pot spune nici lui ce-mi zici tu.

— E în regulă, spuse Carl, dar nu prea credea.

Dacă n-ar fi fost obrajii ei frumoşi şi buzele care pur şi simplu ţipau să fie sărutate, s-ar fi ridicat şi i-ar fi spus să se ducă la naiba.

— Dar o să-l întreb pe Hardy despre asta, zise el. Noi doi nu putem avea secrete unul faţă de altul; asta nu ţine.

Ea dădu din cap aprobator şi îşi îndreptă spatele.

— Te-ai găsit vreodată într-o situaţie pe care n-ai ştiut cum s-o gestionezi?

— Da, răspunse el.

— Când?

— Acum, zise el şi o privi intens.

Ea îl ignoră. O femeie rece.

— Ce-ai da să-i mai ai în jur pe Anker şi pe Hardy? întrebă ea şi apoi tirul continuă cu patru întrebări bine ţintite care îi provocară lui Carl o senzaţie stranie de durere lăuntrică.

La fiecare întrebare îl privirea în ochi şi apoi scria răspunsurile în carneţel. Era ca şi cum voia să-l împingă peste limită. Ca şi cum el ar fi trebuit să cadă în mod dramatic înainte ca ea să fie gata să se întindă şi să-l prindă.

Mona Ibsen observă că nasul lui începuse să curgă înainte ca el să fie conştient de acest lucru. Îşi ridică privirea şi se uită la el şi apoi văzu lacrimile care se adunau în ochii lui. „Nu clipi, la NAIBA, sau lacrimile o să înceapă să-ţi curgă!”, îşi spuse el fără să priceapă ce se petrecea în interiorul lui. Nu îi era teamă să plângă şi nu avea nimic împotrivă ca ea să vadă lacrimile; doar că nu ştia de ce i se întâmpla în acel moment.

— Haide, plângi, zise ea în aceeaşi manieră atotştiutoare în care

cineva încuraja un copil lacom să râgâie.

Când şedinţa se termină, douăzeci de minute mai târziu, Carl se săturase să-şi verse sufletul. Mona Ibsen, pe de altă parte, păru satisfăcută când dădu mâna cu el şi îi făcu o altă programare. Îl asigură din nou că rezultatul incidentului soldat cu împuşcături nu ar fi putut fi prevenit şi că el avea să-şi recâştige echilibrul după câteva şedinţe de terapie. El aprobă din cap. Într-un fel chiar se simţea mai bine. Poate pentru că parfumul ei îl umbrise pe al lui şi pentru că mâna ei fusese atât de uşoară, de moale şi de caldă.

— Sună-mă dacă vrei să vorbim despre ceva, Carl. Nu contează dacă e important sau nu. Ar putea fi esenţial pentru munca pe care o facem împreună. Nu poţi şti niciodată.

— Păi, atunci, am deja o întrebare pentru tine, spuse el în timp ce încerca să-i atragă atenţia spre mâinile lui musculoase şi, după părerea unora, sexy.

Mâini care de multe ori primiseră laude de la femei. Ea observă ţinuta lui şi zâmbi pentru prima oară. În spatele buzelor moi se aflau dinţi chiar mai strălucitori decât ai lui Lis de la etajul doi. O privelişte rară într-o epocă în care vinul roşu şi băuturile cu cofeină făceau ca dinţii majorităţii oamenilor să arate ca geamurile fumurii.

— Deci care e întrebarea?

Carl încercă să se adune. „Acum sau niciodată”, îşi spuse el.

— Ai o relaţie cu cineva, în prezent? Fu uimit de cât de stângaci sunase, dar era prea târziu să-şi retragă cuvintele. Îmi pare rău, zise el şi clătină din cap. Nu ştia cum să continue. Am vrut să te întreb dacă ai fi deschisă la o invitaţie la cină într-o zi, continuă el.

Zâmbetul ei dispăru. La fel şi dinţii albi şi pielea mătăsoasă.

— Cred că trebuie să te pui pe picioare înainte să porneşti la atac, Carl. Şi ar fi înţelept să-ţi alegi victimele cu mai multă grijă.

El simţi dezamăgirea care se aşternu asupra hormonilor săi când ea se întoarse şi deschise uşa ce dădea înspre coridor. „La naiba, oricum!”, îşi zise el.

— Dacă nu crezi că eşti o partidă bună, mormăi el, atunci nu ai habar ce efect uimitor ai asupra sexului opus.

Ea se întoarse şi ridică mâna ca să-i arate verigheta.

— O, ba da, am habar, răspunse ea şi bătu în retragere.

Carl rămase acolo cu umerii căzuţi. După părerea lui era unul dintre cei mai buni detectivi pe care regatul Danemarcei îi avusese, aşa că se întrebă cum de-i scăpase ceva atât de elementar.

Cineva de la casa de copii Godhavn sunase să-i spună lui Carl că îl contactaseră pe profesorul pensionar John Rasmussen şi că în ziua următoare el avea să fie în Copenhaga, în vizită la sora lui. Dorise să transmită mesajul că întotdeauna fusese interesat să vadă sediul

poliţiei, aşa că era încântat să-i facă o vizită lui Carl între 10 şi 10.30, dacă era în regulă. Carl nu-l putu suna înapoi pentru că regulamentul nu-i permitea să dezvăluie numerele private, dar putea lăsa un mesaj dacă nu se putea întâlni cu Rasmussen.

Abia când puse receptorul în furcă se întoarse la realitate. Eforturile lui zadarnice cu Mona Ibsen îi deconectaseră anumite părţi din creier şi abia acum îşi revenea. Deci profesorul din Godhavn, care fusese în vacanţă în Insulele Canare, avea să vină să-l vadă. Ar fi putut fi liniştitor să audă că bărbatul şi-l amintea pe băiatul numit Atomos înainte de a juca rolul de ghid turistic prin sediul poliţiei. Dar, la naiba! Trase adânc aer în piept şi încercă să şi-o alunge din minte pe Mona Ibsen şi ochii ei de pisică.

Existau multe piste în dosarul Lynggaard care trebuiau legate, aşa că era bine să se apuce de muncă înainte ca tristeţea să-şi înfigă ghearele în el. Una dintre primele sarcini era să o roage pe Helle Andersen, menajera din Stevns, să se uite la fotografiile pe care le împrumutase de la casa lui Dennis Knudsen. Poate că şi ea ar putea fi convinsă să vină la sediu pentru un tur având drept ghid un detectiv comisar-adjunct. Orice era mai bun decât să conducă din nou peste râul Tryggevaelde.

Sună la numărul ei şi dădu peste soţul ei, care îi spuse că era încă în concediu medical cu dureri incredibile de spate. După voce părea însă în formă. Îl salutase vesel şi familiar cu: „Bună, Carl!” de parcă merseseră împreună în tabăra de cercetaşi şi mâncaseră din aceeaşi oală. Ascultându-l, Carl se simţi ca şi cum ar fi stat alături de o mătuşă bătrână care nu avusese niciodată un soţ. Sigur că ar fi fost încântat să o cheme pe Helle la telefon, dar ea nu era acasă. Nu, mereu era ocupată cu clienţii ei până la ora... Aaa, dar parcă se auzea maşina ei în parcare. Ea îşi cumpărase una nouă, apropo, iar el putea distinge mereu un motor de 1,3 litri, de unul de 1,6. Şi era adevărat ce spusese omul de la televizor; la naiba dacă Suzuki nu livra ceea ce promitea. Oricum, era bine că scăpaseră de vechiul Opel pentru un preţ bun. Soţul îi dădea înainte în timp ce soţia lui îşi anunţă sosirea în fundal printr-un: „Bună, O-o-o-le! Eşti acasă? Ai făcut focul?” Din fericire pentru Ole, cei de la Asistenţa Socială nu auziseră întrebarea.

Helle Andersen, după ce-şi trase sufletul, îl salută prietenoasă şi îndatoritoare. Carl îi mulţumi că vorbise cu Assad zilele trecute şi apoi întrebă dacă ar putea primi prin e-mail câteva fotografii pe care el le scanase.

— Acum? întrebă ea şi probabil că la următoarea respiraţie avea să explice de ce nu era cel mai bun moment. Am adus acasă nişte pizza, veni completarea. Lui Ole îi place să mănânce pizza cu salată verde deasupra şi nu prea e distractiv când aceasta se scufundă în brânză.

Carl aşteptă douăzeci de minute înainte ca ea să îl sune înapoi.

După voce, încă nu înghiţise ultima îmbucătură.
— Ai primit e-mailul pe care l-am trimis?
— Da, îi spuse ea.
Stătea la computer şi se uita la cele trei fişiere.
— Fă clic pe primul şi spune-mi ce vezi.
— E Daniel Hale. Asistentul tău mi-a arătat deja o poză cu el. Dar nu l-am mai văzut niciodată.
— Atunci fă clic pe a doua. Ce zici de ea?
— Cine e?
— Asta te întreb eu. Este Dennis Knudsen. L-ai mai văzut? Poate cu câţiva ani mai în vârstă decât în poză.
Ea râse.
— În orice caz, nu l-am văzut purtând o şapcă aşa de caraghioasă. Nu, nu l-am mai văzut. Sunt sigură. Îmi aminteşte de vărul meu, Gorm, dar el e de cel puţin două ori mai gras.
Se părea că era o trăsătură de familie.
— Şi a treia poză? În ea se vede un bărbat care discută cu Merete la Christiansborg cu puţin timp înainte ca ea să dispară. Ştiu că nu-l poţi vedea decât de la spate, dar observi ceva cunoscut la el? Hainele, părul, ţinuta, înălţimea, aspectul corpului, orice?
Ea făcu o pauză, ceea ce era un semn bun.
— Nu sunt sigură, din moment ce în poză apare numai cu spatele. Dar e posibil să-l mai fi văzut înainte. Unde credeţi că aş fi putut să-l mai văd?
— Asta speram să-mi poţi spune tu.
„Haide, Helle, îşi spuse Carl. Câte posibilităţi sunt?”
— Ştiu că vă referiţi la bărbatul care a adus scrisoarea. L-am văzut şi din spate, dar avea alte haine, aşa că e greu de spus. Arată familiar, dar nu pot fi sigură.
— Atunci ar fi bine să nu spui nimic, dragă, zise bolnavul prefăcut şi consumator de pizza din fundal.
Carl îşi înăbuşi un oftat.
— Bine, am o ultimă fotografie pe care aş vrea să ţi-o trimit, zise el şi dădu clic.
— A ajuns, confirmă ea zece secunde mai târziu.
— Spune-mi ce vezi.
— Este o fotografie a tipului care a fost şi în a doua poză, cred Dennis Knudsen. Nu aşa îl cheamă? Aici e doar un puşti, dar expresia amuzantă de pe faţa lui este uşor de recunoscut. Ce obraji ciudaţi are. Da, pun pariu că mergea la karting când era mic. Vărul meu, Gorm, a făcut la fel, oricât de ciudat pare.
„Probabil că făcuse acest lucru înainte să cântărească o jumătate de tonă”, fu tentat Carl să spună.
— Uită-te la celălalt băiat din fotografie, din spatele lui Dennis. Îl

recunoşti?

Se făcu linişte. Chiar şi soţul ei prefăcut tăcea mâlc. Carl aşteptă. Răbdarea e o virtute a detectivilor, aşa se spune cel puţin. Trebuia doar să se tempereze.

— E chiar ciudat, zise Helle Andersen într-un târziu, cu voce scăzută. El este. Sunt sigură.

— Bărbatul care a adus scrisoarea acasă la Merete? La asta te referi?

— Da.

Urmă o altă pauză, de parcă avea nevoie să evalueze fotografia din cauza efectelor timpului trecut.

— Acesta e bărbatul pe care-l căutaţi? Credeţi că are de-a face cu ce i s-a întâmplat lui Merete? Ar trebui să-mi fie frică de el?

Ea părea sincer îngrijorată. Şi poate că la un moment dat chiar ar fi avut motive să fie astfel.

— A fost acum cinci ani, aşa că n-are de ce să-ţi fie frică, Helle. Ia-o uşor, spuse el şi auzi un oftat de la celălalt capăt. Deci crezi că e bărbatul care a adus scrisoarea. Eşti sigură acum?

— El trebuie să fie. Da, sunt sigură. Ochii lui sunt foarte deosebiţi, ştiţi la ce mă refer. O, asta mă face să mă simt ciudat.

„Probabil că de la pizza”, îşi spuse Carl în timp ce îi mulţumi femeii şi puse jos receptorul. Apoi se lăsă pe spate în scaun. Se uită la fotografiile cu Merete Lynggaard din tabloid aşezate în faţa lui, pe dosar. În acel moment Carl simţi mai puternic ca oricând că era legătura dintre victimă şi făptaş. Acel Atomos călcase strâmb în timpul copilăriei şi la maturitate făcea munca diavolului, ca să se exprime plastic. Dracul din el îl condusese la Merete; întrebările erau de ce, unde şi cum? Poate Carl nu avea să afle niciodată răspunsul, dar voia să încerce. Între timp, Mona Ibsen n-avea decât să stea şi să-şi lustruiască verigheta.

Următorul pas fu să trimită fotografiile lui Bille Antvorskov. În mai puţin de cinci minute Carl primi un răspuns în căsuţa de mesaje. Da, unul dintre băieţii din poze semăna cu bărbatul care luase parte la şedinţa de la Christiansborg. Dar Antvorskov nu putea jura că era aceeaşi persoană. Pentru Carl era suficient. Fără îndoială, Antvorskov era genul care nu jura pentru nimic dacă nu examina înainte lucrul în amănunţime.

Telefonul sună. Nu era Assad sau bărbatul de la casa de copii Godhavn, aşa cum se aşteptase. Dintre toţi oamenii de pe pământ care puteau suna la acea oră, era Vigga.

— Ce ţi s-a întâmplat, Carl? întrebă ea cu vocea tremurândă.

El încercă să descifreze ce se întâmpla, dar nu găsi nimic înainte ca ea să se năpustească asupra lui.

— Recepţia a început acum o jumătate de oră şi absolut nimeni n-a venit. Avem zece sticle de vin şi douăzeci de pungi de snacksuri. Dacă nici tu nu vii, pur şi simplu nu ştiu ce-o să fac.

— La galerie? La asta te referi?

Câteva pufnituri îi spuseră că ea mai avea puţin şi începea să plângă.

— N-am ştiut nimic de nici o recepţie.

— Hugin a trimis cincizeci de invitaţii alaltăieri.

Ea mai pufni o dată. Vigga avea temperament.

— De ce nu pot conta pe sprijinul tău? Eşti un investitor în galerie, până la urmă!

— Mai bine o întrebi pe fantoma ta umblătoare.

— Cui îi spui fantomă? Lui Hugin?

— Mai ai şi alt păduche care se caţără pe tine?

— Hugin e la fel de preocupat ca şi mine de soarta acestei galerii.

Carl nu se îndoia de asta. Unde altundeva îşi putea expune omul bucăţile sfâşiate de reclame la lenjerie şi figurinele de la Happy Meal de la McDonald’s, distruse şi apoi colorate cu cea mai ieftină vopsea?

— Zic şi eu, Vigga, că dacă Einstein chiar şi-a amintit să trimită prin poştă invitaţiile sâmbătă, aşa cum zici, atunci n-au să ajungă în nici o cutie poştală până când adresanţii nu vor ajunge acasă de la muncă, pe seară.

— O, Doamne, nu! La naiba! bombăni ea.

Însemna că un anumit individ în negru nu va avea parte de sex la noapte. Carl zâmbi pe sub mustăţi.

Tage Baggesen bătu în tocul uşii de la birou exact când Carl îşi aprindea ţigara care îl ademenise timp de câteva ore.

— Da, ce e? zise Carl cu plămânii plini de fum.

Apoi îl recunoscu pe bărbatul într-o stare de uşoară intoxicare învăluit în miros de coniac şi de bere.

— Am vrut să-mi cer scuze pentru că am întrerupt conversaţia de la telefon atât de brusc. Am avut nevoie de timp ca să mă gândesc, acum că totul va fi făcut public.

Carl îl invită pe Baggesen să stea jos şi îl întrebă dacă dorea să bea ceva, dar deputatul refuză oferta cu un gest al mâinii, în timp ce se lăsa în scaun. Nu, nu-i mai era sete.

— La ce fel de lucruri vă gândiţi, întrebă Carl, care încerca să facă totul să sune ca şi cum avea mai multe informaţii în mânecă, ceea ce nu era deloc adevărat.

— Mâine plănuiesc să-mi dau demisia din Parlament, zise Baggesen, uitându-se în jur cu ochii obosiţi. O să mă întâlnesc cu preşedintele după ce terminăm de discutat aici. Merete mi-a spus că asta se va întâmpla dacă nu ascult, dar n-am vrut s-o cred. Şi apoi am

făcut ceea ce n-ar fi trebuit să fac niciodată.

Carl se încruntă.

— Atunci e bine că lămurim problema înainte să începeţi să faceţi mărturisiri în stânga şi-n dreapta.

Bărbatul corpolent aprobă.

— Am cumpărat nişte acţiuni în 2000 şi 2001 şi am făcut o mulţime de bani cu ele, spuse el cu capul plecat.

— Ce fel de acţiuni?

— De tot felul. Şi apoi am angajat un broker nou, care m-a sfătuit să investesc în fabricile de armament din Statele Unite şi Franţa.

Nu era genul de sfat pe care directorul de bancă din Allerod, la care Carl avea contul, l-ar fi dat clienţilor lui pe post de investiţie sigură pentru economiile lor. Trase adânc din ţigară şi apoi o stinse în scrumieră. Carl îşi dădea seama că acestea nu erau genul de investiţii despre care liderul pacifist al Partidului Radical de Centru ar fi vrut să se afle.

— De asemenea, mi-am închiriat două dintre proprietăţi unor saloane de masaj dubioase. La început n-am ştiut, dar am aflat repede. Sunt în Streby Egede, aproape de casa în care a locuit Merete, iar oamenii începuseră să vorbească. Aveam multe lucruri pe cap la acea vreme. Din păcate, i-am mărturisit lui Merete despre afacerile mele. Eram atât de îndrăgostit de ea, iar ei nici că-i putea păsa mai puţin de mine. Poate că speram că va fi mai interesată dacă mă purtam ca un mare mahăr, dar, desigur, n-a fost nici o diferenţă, spuse el şi îşi ridică mâna pentru a-şi masa ceafa. Nu era deloc genul ei.

Carl se uită fix la norul de fum până când acesta dispăru în încăpere.

— Şi v-a cerut să puneţi punct la ce făceaţi?

— Nu, nu mi-a spus să pun punct.

— Atunci?

— A zis că i-ar fi putut spune ceva din greşeală secretarei ei, Marianne Koch. Mesajul era clar. Dacă secretara afla ceva, toată lumea urma să ştie în doar câteva secunde. Merete n-a vrut decât să mă avertizeze.

— De ce era aşa de interesată de afacerile dumneavoastră?

— Nu era. Tocmai asta era problema, zise el şi oftă după care-şi îngropă faţa în palme. Îi făcusem avansuri atâta vreme, încât nu voia decât să scape de mine. Şi aşa se gândise să procedeze. Sunt sigur că dacă aş fi continuat să o presez, ar fi dat drumul la informaţii. N-o învinovăţesc. Ce naiba putea face?

— Aşa că v-aţi hotărât să o lăsaţi în pace, dar v-aţi ocupat mai departe de afaceri?

— Am anulat toate contractele de închiriere pentru saloanele de masaj, dar am păstrat acţiunile pe care le aveam. Nu le-am vândut

decât imediat după „9/11”.
Carl încuviinţă din cap. Ştia că foarte mulţi oameni făcuseră averi după groaznicul atentat.
— Cât de mult aţi câştigat?
Baggesen privi în sus.
— Aproape zece milioane de coroane.
Carl îşi scoase în afară buza de jos.
— Şi apoi aţi omorât-o pe Merete pentru că avea de gând să vă dea în vileag?
Acest lucru îl sperie pe deputat. Carl recunoscu expresia înfricoşată a bărbatului de la ultima lor discuţie.
— Nu, nu! De ce naiba să fac asta? Să ştiţi că ceea ce-am făcut eu nu este ilegal. Singurul lucru care s-ar fi putut întâmpla este ceea ce se va petrece azi.
— Aţi fi fost obligat să părăsiţi partidul în loc să vă daţi demisia?
Privirea lui Baggesen se plimbă prin încăpere şi nu se opri până ce nu-şi văzu iniţialele pe lista de suspecţi de pe tabla albă.
— Acum mă puteţi şterge de pe listă, zise el şi se ridică.

Assad apăru la muncă abia după ora 15, ceea ce era mult prea târziu pentru un om cu o pregătire profesională modestă şi un post nesigur. Timp de o secundă, Carl se gândi dacă era de folos să ţipe la el, dar se abţinu văzând expresia veselă şi entuziastă de pe faţa lui Assad.
— Ce naiba ai făcut până acum? întrebă el şi arătă spre ceas.
— Hardy îţi trimite salutări, Carl. Tu m-ai trimis acolo, nu-ţi aminteşti?
— Ai vorbit cu Hardy timp de şapte ore? sublinie el şi indică din nou ceasul.
Assad încuviinţă din cap.
— I-am spus ce ştiam despre cazul biciclistului omorât şi ştii ce a zis?
— Ţi-a spus cine crede că este ucigaşul?
Assad păru surprins.
— Îl ştii pe Hardy destul de bine, Carl. Da, chiar a făcut-o.
— Însă nu ţi-a dat un nume. Am dreptate?
— Un nume? Nu, dar mi-a zis să caut o persoană care era importantă atât pentru martoră, cât şi pentru copiii ei. Probabil că nu era vorba de un profesor sau cineva de la grădiniţă, ci o persoană de care depindeau cu adevărat. Fostul soţ al martorei, un doctor sau poate că cineva pe care copiii îl admirau. Un instructor de călărie sau ceva de genul ăsta. Dar trebuie să fie o persoană care avea legătură cu ambii copii. Tocmai am spus asta şi sus, la etajul doi.
— O, pe bune? zise Carl ţuguindu-şi buzele.

Uimitor cât de informat era Assad dintr-odată.

— Îmi imaginez că Bak era pe culmi.

— Pe culmi? întrebă Assad, gândindu-se la expresia lui Carl. Poate. Cum ar fi trebuit să arate în acest caz?

Carl ridică din umeri. Acum Assad redevenise el însuşi.

— Şi ce altceva ai mai făcut?

Judecând după felul în care îi dansau sprâncenele, Carl bănui că Assad avea ceva în mânecă.

— Uite ce-am aici, Carl.

Scoase agenda uzată a lui Merete Lynggaard dintr-o pungă de plastic şi o puse pe birou.

— Uită-te. Nu-i aşa că tipul e foarte bun?

Carl deschise agenda de telefon la litera „H" şi văzu imediat transformarea. Da, tipul făcuse cu adevărat o treabă spectaculoasă. Linia groasă de pe numărul de telefon dispăruse; numărul era puţin şters, dar vizibil: Daniel Hale, 25772060. Era uimitor. Mai uimitor chiar decât viteza cu care degetele lui Carl tastară cifrele la computer ca să verifice numărul. Ridică nerăbdător ochii să se uite la monitor. Dar fără succes, desigur.

— Hm, numărul nu este valabil. Sun-o pe Lis şi roag-o să verifice numărul imediat. Spune-i că e posibil să fi fost scos din uz în urmă cu cinci ani. Nu ştim de la ce companie era, dar sunt sigur că ea poate afla. Hai mai repede, Assad, zise Carl şi-l bătu uşor pe asistentul lui pe umărul ca de granit.

Carl îşi aprinse o ţigară, se lăsă pe spate şi începu să pună cap la cap informaţiile. Merete Lynggaard se întâlnise cu falsul Daniel Hale la Christiansborg şi este posibil să fi flirtat cu el, dar apoi îl lăsase baltă peste câteva zile. Era neobişnuit pentru ea să facă ceva precum tăierea numelui lui din agenda de telefon; arăta aproape ca un ritual. Indiferent care fusese motivul, întâlnirea cu bărbatul care îşi spunea Daniel Hale fusese, fără îndoială, o experienţă radicală în viaţa lui Merete.

Carl încercă să şi-o imagineze făcând acest lucru. Frumoasa politiciană, cu toată viaţa în faţă, care se întâmplă să întâlnească bărbatul nepotrivit. Un impostor, un individ cu intenţii rele. Mai mulţi oameni îl recunoscuseră pe băiatul numit Atomos. Menajera din Magleby spusese că i se părea că băiatul semăna cu bărbatul care adusese scrisoarea cu mesajul: „Drum bun la Berlin". Şi, potrivit lui Bille Antvorskov, Atomos era aceeaşi persoană care mai târziu se dăduse drept Daniel Hale. Acelaşi băiat despre care sora lui Dennis Knudsen spunea că exercitase o mare influenţă asupra fratelui ei, în copilărie. Şi, după toate semnele, el era cel care, mai târziu, îşi convinsese prietenul, pe Dennis, să se izbească de maşina condusă de

adevăratul Daniel Hale, producându-i moartea. Complicat şi totuşi nu foarte.

Până în acel moment se adunaseră destule dovezi; moartea ciudată a lui Dennis Knudsen imediat după accidentul de maşină, reacţia foarte puternică a lui Uffe când văzuse poza veche cu Atomos care mai mult ca sigur era persoana pe care o întâlnise Merete mai târziu sub numele de Daniel Hale. O întâlnire pregătită. Şi, în final, era dispariţia lui Merete Lynggaard.

Carl simţi acidul gastric în stomac şi aproape că-şi dori să poată sorbi din ceaiul dulce de mentă al lui Assad. Nu-i plăcea să aştepte când nu era necesar. De ce naiba nu putea vorbi cu nenorocitul ăla de profesor de la casa de copii din Godhavn chiar în acea clipă? Băiatul pe nume Atomos trebuie să fi avut un nume real şi un CNP înregistrate la Evidenţa Persoanelor. Ceva ce era valabil şi în prezent. Dorea să cunoască aceste informaţii. Imediat!

Îşi stinse ţigara, dădu jos lista de pe tablă şi se uită la ce scrisese.

SUSPECŢI:
1) Uffe
2) Poştaşul necunoscut – scrisoarea despre Berlin
3) Bărbatul / Femeia de la cafeneaua Bankerat
4) „Colegii” de la Christiansborg – TB + ?
5) Crimă în urma unui jaf – câţi bani avea în geantă?
6) Agresiune sexuală

DE VERIFICAT:
Telegrama
Secretarele de la Christiansborg
Martorii de pe feribotul *Schleswig-Holstein*

Familia vitregă de după accident – vechi colegi de clasă de la universitate.

Oare avea o tendinţă depresivă? Era însărcinată? Îndrăgostită?

Lângă „Poştaşul necunoscut” Carl scrise în paranteze: „Atomos dându-se drept Daniel Hale”. Apoi şterse rândul numărul patru cu iniţialele lui Tage Baggesen şi întrebarea despre eventualitatea ca ea să fi fost însărcinată de la sfârşitul celei de-a doua liste.

Pe lângă rândul trei încă mai avea de lămurit punctele cinci şi şase. Chiar şi cea mai mică sumă de bani putea să fi tentat mintea bolnavă a vreunui hoţ. Dar menţiunea de la rândul şase, posibilitatea să fi fost o agresiune sexuală, părea puţin probabilă ţinând cont de circumstanţe şi de momentul de pe feribot.

Cu privire la rândurile de pe a doua listă, încă nu vorbise cu

martorii de pe feribot, cu familia vitregă şi cu colegii de la universitate. Cât despre martori, declaraţiile lor nu oferiseră nimic util, iar celelalte puncte nu mai aveau relevanţă. Era, oricum, evident că Merete nu se sinucisese. „Nu, listele astea nu mă vor duce prea departe”, îşi spuse Carl. Le mai studie câteva minute şi apoi le aruncă la gunoi.

Luă agenda de telefon a lui Merete şi o apropie de ochi. Cunoscutul lui Assad făcuse o treabă foarte bună. Linia dispăruse complet. Era de-a dreptul incredibil.

— Spune-mi cine a făcut asta, ţipă Carl pe hol, dar Assad îl opri din a mai spune ceva printr-un gest din mână.

Carl observă că asistentul său avea receptorul lipit de ureche în timp ce stătea la birou şi dădea aprobator din cap. Nu părea foarte animat, ba din contră. Fără îndoială că nu reuşise să afle numele abonatului care avusese acel număr de telefon înregistrat în agendă pe numele de Hale.

— A fost o cartelă preplătită? îl întrebă pe Assad când acesta veni la el cu o bucăţică de hârtie dând din cealaltă mână pentru a îndepărtă fumul.

— Da, răspunse el şi-i dădu biletul lui Carl. Mobilul i-a aparţinut unei fete de la şcoala gimnazială Tjornelys din Greve. Ea l-a declarat furat din haina pe care o atârnase în afara sălii de clasă, luni, 18 februarie 2002. Furtul a fost raportat abia câteva zile mai târziu şi nimeni nu ştie cine a fost făptaşul.

Carl aprobă din cap. Deci acum ştiau numele celei căreia îi aparţinuse mobilul, dar nu şi pe cel al individului care-l furase şi apoi îl folosise. Avea sens. Era convins că totul se lega. Dispariţia lui Merete Lynggaard nu reprezentase un accident. Un bărbat o abordase cu intenţii necurate şi pornise un lanţ de evenimente cu rezultatul că nimeni nu o mai văzuse de atunci pe frumoasa politiciană. De atunci, trecuseră peste cinci ani. Firesc, Carl se temea de ce era mai rău.

— Lis întreabă dacă ar trebui să continue cu cazul, zise Assad.

— Ce vrei să spui?

— Să verifice dacă s-au înregistrat apeluri între vechiul telefon din biroul lui Merete şi numărul acesta? întrebă Assad şi arătă spre bileţelul pe care trecuse, cu litere mari: „25772060, SANNE JONSSON, TVERAGER 90, GREVE STRAND”. Deci era capabil să scrie de mână ceva ce putea fi citit.

Carl clătină din cap pentru sine. Oare chiar uitase să compare listele de apeluri? La naiba, trebuia să înceapă să ia notiţe, înainte ca Alzheimerul să pună stăpânire pe el.

— Sigur, răspunse el pe un ton autoritar.

Astfel ar fi putut stabili un curs al evenimentelor ce putea demonstra un tipar în timpul relaţiei dintre Merete şi impostorul

„Daniel Hale”.

— Dar, ştii ce, Carl? O să dureze câteva zile, iar Lis nu are timp acum. Zice că o să fie foarte greu după atâta vreme. Poate că nici nu se poate face, zise Assad şi se uită în jos cu tristeţe.

— Spune-mi, Assad. Pe cine ştii care face o treabă atât de frumoasă? întrebă Carl cu agenda lui Merete în mână.

Dar Assad refuză. Carl era pe cale să-i explice că astfel de secrete nu aveau să-l ajute să-şi păstreze slujba, dar sună telefonul.

Era directorul de la Egely, iar dispreţul lui faţă de Carl se prelingea, practic, din receptor.

— Vreau să vă spun că Uffe Lynggaard a fugit la scurt timp după şocul nebunesc la care l-aţi supus vinerea trecută. N-avem idee unde este. Poliţia din Frederikssund a fost alertată, dar, dacă i se întâmplă ceva grav, Carl Morck, îţi promit că o să te chinui pentru tot restul carierei tale, zise el şi trânti receptorul lăsându-l pe Carl într-un vid răsunător.

Două minute mai târziu şeful de la Omucideri sună şi-i ceru lui Carl să vină imediat sus, în biroul lui. Nu avea sens să intre în detalii; Carl recunoscuse tonul. Fusese chemat. Imediat.

33
2007

Coşmarul începu imediat ce trecu pe lângă chioşcul de ziare din faţa staţiei Allerod, în drum spre muncă. Ediţia extinsă de Paşti din *Gossip* ieşise cu o săptămână mai devreme şi chiar şi cei care îl cunoscuseră întâmplător aflaseră că poza detectivului comisar-adjunct Carl Morck împodobea un colţ al primei pagini, chiar lângă articolul principal despre căsătoria iminentă a prinţului Danemarcei cu iubita lui franţuzoaică.

Câţiva localnici se dădură la o parte jenaţi când cumpărară sendvişuri şi fructe. „Detectiv de poliţie ameninţă un jurnalist” titra ziarul. Iar sub titlu, cu litere mai mici, scria: „Adevărul despre împuşcăturile fatale”. Vânzătorul se uită dezamăgit când Carl alese să nu-şi cheltuie banii câştigaţi din greu pe un exemplar din *Gossip.* Nu voia să contribuie nici măcar cu o øre la bunăstarea lui Pelle Hyttested.

Unii oameni din metroul suburban se holbau la Carl insistent, iar el simţi presiunea în coşul pieptului. Lucrurile nu se îmbunătăţiră nici la sediul poliţiei. Îşi încheiase ziua anterioară ascultând predica şefului de la Omucideri care-l certase pentru dispariţia lui Uffe. Acum fusese chemat din nou sus.

— La ce vă holbaţi, idioţilor? se răsti el, în timp ce trecu pe lângă doi colegi care nu îi arătau nici un pic de compasiune.

— Ei bine, Carl, întrebarea e ce ne facem cu tine? zise Marcus Jacobsen. Mă tem că săptămâna viitoare o să văd titluri despre tine că ai terorizat psihic un retardat amărât. Sunt sigur că îţi dai seama că mass-media o să fie pe fază dacă se întâmplă ceva cu Uffe Lynggaard, spuse el şi arătă spre ziar.

Era o poză cu Carl încruntat făcută cu mulţi ani înainte la locul unei crime. Detectivul îşi aminti că îi gonise pe jurnalişti dincolo de zona delimitată şi cât de furioşi fuseseră aceştia.

— Deci, te întreb din nou: Ce ne facem cu tine, Carl?

Carl ridică nervos tabloidul şi se uită la textul din centrul petelor de culoare galben cu roşu. „Se pricep foarte bine să împroaşte cu noroi în cineva scuipătorii ăia de bârfe, reporteri de doi bani”, îşi zise el.

— Nu am făcut nici o declaraţie despre caz nimănui de la *Gossip,* zise el. Tot ce am spus a fost că mi-aş fi dat bucuros viaţa pentru Hardy şi pentru Anker. Atât. Las-o baltă, Marcus, sau pune-i pe avocaţii noştri pe urmele lor.

Aruncă tabloidul pe birou şi se ridică. Mărturisise tot, cu

sinceritate. Ce naiba avea de gând să facă Marcus? Să-l concedieze? O astfel de măsură cu siguranţă că ar mai stoarce nişte titluri bune. Şeful lui se uită la el resemnat.

— Au sunat de la emisiunea de investigaţii de pe postul Channel 2. Voiau să discute cu tine. Le-am zis că nu se poate.

— Bine, răspunse Carl.

Şeful lui probabil că nu îndrăznise să procedeze în alt fel.

— M-au întrebat dacă e ceva adevărat din povestea din *Gossip* despre incidentul cu împuşcături din Amager.

— Da? Atunci mi-ar plăcea să aud ce le-ai spus.

— Am zis că totul e un rahat.

— Bine, zise Carl şi încuviinţă hotărât din cap. Asta crezi cu adevărat?

— Carl, o să-ţi spun ceva şi vreau să mă asculţi cu atenţie. Eşti în poliţie de multă vreme. De câte ori de-a lungul carierei ai văzut un coleg împins în corzi? Gândeşte-te la începutul carierei tale, la noaptea în care a fost bătaia din Randers, sau unde naiba era şi dintr-odată te-ai trezit faţă în faţă cu o gaşcă de şmecheri cărora nu le-a plăcut uniforma ta. Îţi aminteşti cum te-ai simţit? Apoi, odată cu trecerea anilor, te-ai confruntat cu situaţii de o mie de ori mai rele. Eu am trecut prin asta. Lars Bjorn şi Bak au trecut prin asta. Şi mulţi alţi foşti colegi care acum îşi câştigă traiul făcând altceva. Situaţii în care viaţa îţi este pusă în pericol. Cu topoare, ciocane, lanţuri, cuţite, sticle de bere sparte, puşti şi tot felul de alte arme. De câte ori poate trece o persoană prin astfel de situaţii şi când se decide că pur şi simplu nu mai poate? Cine poate şti? Este imposibil de prezis, nu crezi? Cu toţii am fost la un moment dat pe muchie. Cine nu a fost, nu e un poliţist adevărat. Trebuie să ne ducem pe teren ştiind că apoi am putea fi scoşi din funcţiune o perioadă. Asta e meseria noastră.

Carl dădu din cap aprobator şi simţi că presiunea din piept căpătase o altă formă.

— Deci care e verdictul, şefule? întrebă el şi arătă spre tabloid. Ce ai de spus despre asta? Ce crezi?

Şeful de la Omucideri se uită la Carl cu o expresie calmă. Fără să spună un cuvânt, se ridică şi deschise fereastra ce dădea spre Tivoli. Luă ziarul, se aplecă şi se făcu că-şi şterge fundul cu el. Apoi aruncă mizeria afară în stradă. Nu ar fi putut fi mai explicit în legătură cu părerea lui.

Carl zâmbi larg. Un pieton de pe stradă avea să fie destinatarul norocos al unui exemplar gratuit cu programul TV. Înclină din cap spre şeful său. Reacţia lui Marcus îl emoţionase.

— Curând voi veni cu informaţii noi în cazul Lynggaard, zise el în schimb şi aşteptă să i se dea permisiunea să plece.

Jacobsen aprobă cu un zâmbet încântător. În astfel de situaţii

demonstra de ce era atât de iubit şi cum de reuşise să ţină lângă el o femeie frumoasă timp de mai bine de treizeci de ani.

— Ţine minte că încă n-ai semnat pentru cursul de specializare, Carl, interveni Jacobsen. Şi trebuie să faci asta în următoarele două zile. Mă auzi?

Carl aprobă din cap, dar nu vru să zică nimic prin acest gest. Dacă avea de gând să insiste, şeful lui va trebui mai întâi să o scoată la capăt cu sindicatul.

În cele patru minute cât îi luă lui să meargă din biroul şefului de la Omucideri până jos în subsol, Carl adună o tolbă de priviri dispreţuitoare şi de atitudini dezaprobatoare. „Eşti o ruşine pentru noi toţi”, spuneau unii dintre acei ochi. „Dar puţin îmi pasă”, îşi zise el. Ar fi trebuit să-i ofere sprijinul; atunci probabil că n-ar mai fi avut o piatră pe inimă.

Chiar şi Assad văzuse articolul, dar cel puţin îl bătu pe Carl uşor pe spate. Era de părere că poza de pe prima pagina era bine focalizată, dar costul tabloidul prea mare. Lui Carl i se păru revigorant să audă şi un alt punct de vedere.

La ora zece fix sună telefonul; era din „cuşcă”, recepţia de la sediul poliţiei.

— E un bărbat aici care spune că are o întâlnire cu tine, Carl, spuse ofiţerul de serviciu cu un ton rece. Aştepţi pe cineva pe nume John Rasmussen?

— Da, trimite-l jos.

Cinci minute mai târziu auzi paşii ezitanţi pe coridor şi apoi un precaut „Bună ziua, e cineva aici?” Carl se chinui să se ridice. În prag se trezi faţă în faţă cu un personaj cu pulover islandez, pantaloni de catifea şi ţinută hippie.

— Sunt John Rasmussen, fost profesor la casa de copii Godhavn. Avem o întâlnire, zise el şi-i întinse mâna cu o expresie şireată. Hei, nu dumneavoastră sunteţi pe prima pagină a unuia dintre tabloidele de azi?

Acest lucru era suficient să înnebunească pe cineva. Îmbrăcat în halul ăla, omul trebuia să ştie cel mai bine că nu era frumos să te holbezi. După aceea stabiliră rapid că John Rasmussen îşi aducea aminte de Atomos şi că era mai bine să discute despre caz înainte de turul în sediul poliţiei. Acest lucru îi dădea ocazia lui Carl să scape doar cu un tur scurt la parter şi în curte.

Bărbatul părea destul de plăcut, dar vorbea un pic tărăgănat. Nu era deloc genul cu care băieţii delincvenţi să aibă răbdare să se măsoare, după părerea lui Carl. Dar existau probabil câteva lucruri pe care detectivul nu le ştia despre băieţii delincvenţi.

— Vă voi trimite prin fax tot ce avem despre el la casa de copii; am

aranjat deja acest lucru cu personalul de la birou. Dar trebuie să vă spun că nu este cine ştie ce. Dosarul lui Atomos a dispărut acum câţiva ani, iar când l-am găsit în cele din urmă în spatele unui raft, cel puţin o jumătate din documente lipseau, zise el şi clătină din cap, ceea ce îi făcu guşa să tremure.

— De ce a ajuns în instituţia dumneavoastră?

Rasmussen ridică din umeri.

— Avea probleme acasă. A fost dat unei familii în plasament şi probabil nu a fost cea mai bună alegere. Acest lucru poate provoca o reacţie şi uneori lucrurile merg prea departe. Aparent, era un copil bun, dar nu-i fuseseră oferite îndeajuns de multe provocări, iar el era prea deştept. Iar asta formează o combinaţie urâtă. Vezi copii de genul ăsta peste tot în ghetourile unde trăiesc muncitorii străini. Acei tineri debordează, practic, de energie neexploatată.

— Era implicat în activităţi ilegale?

— Presupun că da, într-un fel, dar cred că erau numai lucruri minore. Adică, e adevărat, avea un temperament sălbatic, dar nu-mi amintesc să fi fost implicat în ceva violent. Nu, nu ştiu despre aşa ceva, dar până la urmă a venit la Godhavn acum douăzeci de ani.

Carl trase carneţelul mai aproape.

— O să vă pun câteva întrebări rapide şi aş aprecia să-mi răspundeţi pe scurt. Dacă nu puteţi răspunde la o întrebare, trecem mai departe. Puteţi să vă întoarceţi oricând la o întrebare din urmă, dacă vă amintiţi mai târziu răspunsul. Bine?

Bărbatul înclină din cap spre Assad care îi oferi una dintre substanţele sale vâscoase şi fierbinţi într-o ceşcuţă elegantă, decorată cu floricele. Rasmussen acceptă trataţia zâmbind. În scurt timp avea să regrete. Apoi se întoarse spre Carl.

— Bine, zise el. Înţeleg.

— Care este numele real al băiatului?

— Cred că era Lars Erik sau Lars Henrik. Ceva de genul acesta. Avea un nume de familie comun. Cred că era Petersen, dar o să vă spun sigur în fax.

— De ce i se spunea Atomos?

— Era o poreclă pe care i-o dăduse tatăl lui. Se pare că îl admira mult pe tatăl lui, care murise cu câţiva ani în urmă. Cred că fusese inginer şi avea legătură cu staţia nucleară de la Riso sau dintr-un loc asemănător. Dar sunt sigur că puteţi afla mai multe detalii când o să aflaţi numele băiatului şi codul numeric personal.

— Aveţi codul lui numeric personal?

— Da. Informaţia dispăruse împreună cu celelalte documente din dosarul lui, dar aveam un sistem de arhivare legat de fondurile de la municipalitate şi de la Guvern, aşa că CNP-ul a fost trecut din nou în dosarul lui.

— Cât timp a stat în instituţia dumneavoastră?
— Trei sau patru ani.
— A fost o perioadă lungă, ţinând cont de vârsta lui, nu?
— Da şi nu. Uneori aşa se întâmplă. Nu am reuşit să-i găsim un alt loc în sistem. Refuza să fie dat în plasament, iar familia lui nu era capabilă să-l întreţină.
— Aţi mai aflat ceva despre el de atunci? Ştiţi ce s-a întâmplat cu el?
— Întâmplător, l-am văzut câţiva ani mai târziu şi părea să fie bine. Cred că era în Helsingor. Se părea că lucra ca însoţitor de bord sau ceva de acest gen. Oricum, purta uniformă.
— Vreţi să spuneţi că era marinar?
— Da, aşa cred. Ceva de genul ăsta.
„Trebuie să fac rost de o listă cu personalul de pe feribotul *Schleswig-Holstein* de la Scandlines”, îşi spuse Carl întrebându-se dacă mai fusese făcut acest lucru. Apoi îşi imagină figura lui Bak, chinuit de remuşcări, de marţea trecută, când stătuseră împreună în biroul lui Marcus Jacobsen.
— Doar o clipă, îi zise el lui Rasmussen.
Îi spuse lui Assad să se ducă sus şi să-l găsească pe Bak. Trebuia să-l întrebe dacă primiseră o listă cu personalul de pe feribotul pe care se aflase Merete Lynggaard. Şi dacă da, unde era aceasta?
— Merete Lynggaard? Despre ea e vorba? întrebă bărbatul cu ochii licărind precum beculeţele de Crăciun.
Luă o gură mare de ceai foarte dulce. Carl îi oferi un zâmbet care arăta cât de încântat era de întrebare. Apoi se întoarse la chestionar, fără să răspundă.
— Băiatul avea tendinţe psihotice? Vă amintiţi dacă arăta empatie?
Profesorul se uită la cana goală cu o umbră de regret. Probabil excesul de zahăr nu-i deranjase papilele gustative. Apoi îşi ridică sprâncenele cenuşii.
— Mulţi băieţi care veneau la noi erau anormali din punct de vedere emoţional. Sigur că unii dintre ei primiseră chiar şi un diagnostic, dar nu-mi aduc aminte ca acest lucru să se fi petrecut şi cu Atomos. Cred că era capabil de empatie. Cel puţin îşi făcea multe griji cu privire la mama lui.
— Avea un motiv anume pentru asta? Era dependentă de droguri sau ceva de acest gen?
— Nu, nicidecum. Dar parcă-mi amintesc că era destul de bolnavă. De aceea durase atât de mult până când familia sa l-a primit înapoi.
Turul în sediul poliţiei fu scurt. John Rasmussen se dovedi a fi un observator insaţiabil, care comenta tot ce vedea. Dacă era după el, ar fi examinat fiecare metru pătrat din clădire. Nici un detaliu nu era nesemnificativ pentru Rasmussen; Carl mimă că avea un pager în

buzunar care bipăia.

— Oh, îmi pare rău, tocmai am fost anunţat că a mai avut loc o crimă, îi spuse el cu o privire serioasă bărbatului, care-l crezu imediat. Din păcate, trebuie să-mi iau la revedere acum. Vă mulţumesc pentru ajutor, domnule Rasmussen. Şi contez pe dumneavoastră să-mi trimiteţi faxul într-o oră sau două. Bine?

Tăcerea se lăsă pe domeniul lui Carl. Pe birou, în faţa lui, era un mesaj de la Bak în care acesta îi spunea că nu ştie nimic de vreo listă cu personalul de pe feribot. De ce naiba se aşteptase Carl la altceva din partea lui? Auzi murmurul de rugăciuni din colţul în care Assad îşi poziţionase covoraşul, dar în rest nu era nici un sunet.

Carl se simţea de parcă fusese luat de furtună şi măturat de vânt. Telefonul sunase timp de o oră din cauza nenorocitului de articol din tabloid. Toată lumea îl sunase, de la şeful poliţiei, care voia să-i dea un sfat, până la staţii de radio locale, editori de site-uri, jurnalişti de la reviste şi tot felul de alţi viermi care se târau în lumea mass-media. Se părea că doamnei Sorensen de sus i se părea foarte amuzant să-i transfere toate apelurile lui Carl, aşa că el trecuse telefonul pe modul silenţios şi activase funcţia de identificare a apelantului, care-i arăta pe micul ecran numărul de pe care era sunat. Problema era că nu se pricepuse niciodată să ţină minte numere de telefon. Dar cel puţin nu mai trebuia să-i suporte pe toţi cei care îl căutau în disperare.

Faxul primit de la profesorul de la Godhavn fu primul lucru care reuşi să-l scoată pe Carl din starea autoimpusă de toropeală. După cum era de aşteptat, Rasmussen era un om politicos şi profitase de oportunitate ca să-i mulţumească lui Carl şi să-l laude pentru că îşi răpise din timp ca să-i arate sediul poliţiei. Celelalte pagini erau documentele promise şi, în ciuda conciziei lor, reprezentau o mină de aur.

Numele real al băiatului numit Atomos era Lars Henrik Jensen. Codul lui numeric personal era 020172-0619, deci era născut în 1972. Asta însemna că în prezent avea treizeci şi cinci de ani, aproximativ vârsta lui Merete Lynggaard.

Lars Henrik Jensen. „Ce nume comun”, îşi spuse Carl istovit. De ce naiba Bak sau unul dintre clovnii lui din echipa iniţială de investigaţii nu fusese îndeajuns de deştept ca să scoată la imprimantă lista cu personalul de pe feribotul *Schleswig-Holstein?* Oare era posibil să sape după lista cu personalul de serviciu după atâţia ani?

Îşi ţuguie buzele. Ar fi un pas incredibil de mare dacă s-ar dovedi că tipul acela lucrase atunci pe feribot, dar cu puţin noroc ar fi putut afla acest lucru şi dacă ar fi pus câteva întrebări la Scandlines. Citi din nou faxurile şi apoi luă receptorul ca să sune la biroul principal al Scandlines. O voce începu să vorbească chiar înainte de a apuca să

formeze numărul. Pentru un moment crezu că era Lis, dar apoi îşi dădu seama că era vocea şlefuită şi catifelată a Monei Ibsen, fapt ce îl lăsă fără suflare.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea. Telefonul nici măcar n-a sunat.

Da, era o întrebare bună. Probabil că fusese transferată la telefonul lui fix în aceeaşi clipă în care el ridicase receptorul.

— Am văzut numărul de azi din *Gossip,* zise ea.

El înjură în sinea lui. Nu şi ea! „Dacă cei de la rahatul ăla de tabloid ar şti câţi cititori le-am adus săptămâna asta, probabil că mi-ar pune figura sub fiecare titlu de ziar, în permanenţă", se gândi el.

— Este o situaţie neobişnuită, Carl. Cum te face să te simţi?

— Păi, nu e cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat, trebuie să recunosc, îi spuse el.

— Ar trebui să mai treci pe la mine cât de curând.

Într-un fel, oferta ei nu i se mai părea la fel de atractivă ca înainte. Cel mai probabil acest lucru se întâmpla din cauza semnalului de avertizare reprezentat de verighetă, care interferase cu antenele lui.

— Am sentimentul că tu şi Hardy nu vă veţi simţi eliberaţi sufleteşte până când criminalii nu vor fi prinşi. Eşti de acord, Carl?

El simţi distanţa dintre ei.

— Nu, chiar deloc, zise el. Nu are nimic de-a face cu ticăloşii ăia. Oamenii ca noi trebuie să dea mereu piept cu pericolul.

Încercă din răsputeri să-şi aducă aminte discursul lui Marcus din ziua anterioară, dar respiraţia erotică de la celălalt capăt al firului nu-l ajuta deloc.

— Trebuie să iei în calcul că există o mulţime de momente în trecutul profesional al unui poliţist când lucrurile au mers prost. Mai devreme sau mai târziu trebuie să se întâmple ceva.

— Mă bucur că spui asta, răspunse ea.

Probabil că Hardy zisese ceva similar.

— Dar ştii ce, Carl? E un rahat! Mă aştept să ne vedem regulat, ca să ajungem la o concluzie. Săptămâna viitoare n-o să mai scrie nimic despre tine în tabloide, aşa că vom putea lucra în linişte şi pace.

Angajatul de la Scandlines cu care Carl vorbi la telefon îl trată foarte serviabil. Ca şi în alte cazuri de persoane dispărute, compania întocmise imediat un dosar pentru Merete Lynggaard şi confirmă că lista cu personalul din acea zi tristă fusese într-adevăr tipărită şi o copie fusese trimisă la poliţie, Echipei de Intervenţie Rapidă. Toţi angajaţii, atât de pe puntea superioară, cât şi de pe cea inferioară, fuseseră interogaţi, dar, din păcate, nimeni nu avusese nici o informaţie care putea conduce spre ceea ce se petrecuse cu Merete în timpul traversării.

Carl se simţea de parcă dădea cu capul de perete. Ce naiba făcuse

poliţia cu lista personalului în tot acest timp? O folosise pe post de filtru de cafea? „La naiba cu Bak, cu echipa lui şi cu toţi ceilalţi ca ei!” îşi spuse el.

— Am un cod numeric personal, îi spuse el secretarului. Puteţi să îl căutaţi în listă pentru mine?

— Azi nu, răspunse el. Îmi pare rău, dar tot departamentul răspunzător de asta e plecat la cursuri.

— Bine. Lista e în ordine alfabetică? întrebă Carl.

Nu era. Căpitanul şi cei mai apropiaţi subordonaţi erau trecuţi primii; o procedură des practicată. La bordul vasului toată lumea îşi ştia locul în ierarhie.

— Puteţi verifica numele Lars Henrik Jensen?

Bărbatul de la celălalt capăt al firului râse epuizat. Se părea că lista era un calvar. În timpul cât Assad mai termină o rugăciune, îşi stropi faţa cu apă dintr-un bol aşezat în colţ, îşi suflă nasul zgomotos şi apoi îşi puse încă un ibric cu apă dulce la fiert, funcţionarul de la Scandlines reuşi să termine căutarea.

— Nu, nu este nici un Lars Henrik Jensen, zise el.

Cu aceasta conversaţia luă sfârşit. Era al naibii de trist.

— De ce arăţi atât de supărat, Carl? întrebă Assad zâmbind. Nu te mai gândi la poza din porcăria aia de ziar. Gândeşte-te că dacă ţi-ai fi rupt mâinile şi picioarele ar fi fost mult mai rău.

Era, fără îndoială, o consolare ciudată.

— Assad, am aflat numele real al băiatului acela, Atomos, zise Carl. Am bănuit că lucrase pe vaporul de pe care a dispărut Merete, dar se pare că nu e aşa. De-asta sunt aşa de trist.

Carl primi o bătaie bine plasată pe spate.

— Dar, oricum, ai descoperit lista cu personalul de la bordul vaporului, Carl, spuse Assad cu acelaşi ton cu care este complimentat un copilaş mic pentru că a folosit cu succes oliţa.

— Păi, nu a dus la nimic, dar o să săpăm în continuare. Codul lui numeric personal era în faxul de la Godhavn aşa că sunt sigur că o să-l găsim pe tip. Mulţumesc lui Dumnezeu că avem acces la toate înregistrările oficiale de care avem nevoie.

Introduse numărul în computer, cu Assad în spatele lui şi se simţi ca un copil care tocmai se pregătea să deschidă cadoul de Crăciun. Cel mai frumos moment pentru un detectiv de poliţie era când descoperea identitatea principalului suspect. Dar avu parte doar de dezamăgire.

— Ce înseamnă asta, Carl? întrebă Assad şi arătă spre ecranul computerului.

Carl îşi ridică mâna de pe mouse şi se uită la tavan.

— Înseamnă că nu poate fi identificat. Nimeni din regatul danez nu are acest CNP. E simplu.

— Nu cumva l-ai scris greşit? Eşti sigur de ce scrie în fax?

Carl verifică. Da, copiase corect numărul.

— Atunci poate că numărul nu este bun, zise Assad.

Bine ghicit!

— Poate că cineva l-a modificat, completă el.

Assad luă faxul de la Carl şi se încruntă în timp ce studia numărul.

— Uită-te aici, Carl. Cred că cineva a schimbat o cifră sau două. Ce părere ai? Nu pare zgâriat aici şi aici? zise el şi arătă spre două dintre cele patru cifre.

Era greu de observat, dar pe hârtia de fax se vedeau parcă nişte umbre slabe care înconjurau două dintre cifrele scrise.

— Chiar dacă au fost schimbate numai două cifre, Assad, există sute de combinaţii posibile.

— Da şi ce dacă? Doamna Sorensen poate introduce codurile numerice personale într-o jumătate de oră, o oră dacă îi trimitem nişte flori sus.

Era incredibil cum se strecurase Assad pe sub pielea acelei scorpii.

— După cum am zis, ar putea exista sute de posibilităţi, Assad. Şi dacă cineva a schimbat numerele, poate că le-a modificat pe toate zece. Trebuie să facem rost de documentul original de la Godhavn şi să îl examinăm cu mai multă atenţie înainte de a începe să tastăm diverse combinaţii de cifre.

Carl sună imediat la instituţie şi ceru să i se trimită documentul original la sediul poliţiei printr-un curier, dar ei refuzară. Nu voiau ca originalul să se piardă. Apoi Carl le spuse cât de important era.

— E posibil să fi avut în arhive, atâţia ani, un document contrafăcut.

Afirmaţia lui nu avu nici un efect.

— Nu, nu cred, veni răspunsul încrezător. Am fi descoperit asta când am raportat informaţia la autorităţi pentru reînnoirea fondurilor.

— Înţeleg. Dar dacă CNP-ul a fost modificat după ce tânărul a părăsit instituţia? Cine ar mai fi descoperit eroarea atunci? Trebuie să luaţi în calcul posibilitatea ca acest cod numeric personal nou să nu fi apărut în registrele dumneavoastră cel puţin cincisprezece ani după ce Atomos a plecat.

— Ne pare rău, dar tot nu vă putem lăsa să luaţi documentul original.

— Bine, atunci va trebui să obţin un mandat de percheziţie. Atitudinea dumneavoastră mi se pare foarte puţin cooperantă. Noi investigăm un posibil caz de crimă aici. Ţineţi minte asta.

Nici faptul că investigau o crimă, nici ameninţarea cu mandatul de percheziţie nu avură nici un rezultat; Carl bănuise încă de la început. A apela la egoul unei persoane era mult mai eficient. Pentru că cine ar fi vrut să i se atribuie o etichetă insultătoare? Nu cei de la Serviciul de Asistenţă Socială, oricum. Formularea „foarte puţin cooperantă” avu

efectul constant. „Tirania remarcii tăcute”, aşa cum îi plăcea să-i spună unul dintre instructorii de la Academia de Poliţie cu care învăţase Carl.

— Trebuie să ne trimiteţi mai întâi un e-mail cu o cerere pentru a vedea originalul, zise angajatul.

În sfârşit, dăduse lovitura.

— Deci care e numele real al băiatului acela, Atomos? Ştim cum de a primit o asemenea poreclă? întrebă apoi Assad care îşi odihnea piciorul pe sertarul deschis de la biroul lui Carl.

— Mi-au spus că este Lars Henrik Jensen.

— Lars Henrik. Ciudat nume. Nu multă lume se poate numi aşa.

„Probabil nu cei de unde vine Assad”, îşi spuse Carl.

Tocmai voia să facă o remarcă sarcastică, dar observă expresia ciudat de gânditoare de pe faţa lui Assad. Subordonatul lui arăta altfel decât de obicei. Mai prezent, mai concentrat. Cumva, mai… egal.

— La ce te gândeşti, Assad? întrebă el.

Era ca şi cum o peliculă de ulei alunecase peste ochii lui, iar culoarea irişilor se modificase. Assad se încruntă şi apucă dosarul Lynggaard. Îi luă numai o secundă să găsească ceea ce căuta.

— Oare să fie o coincidenţă? întrebă el, arătând spre un rând aflat chiar pe primul document.

Carl se uită la nume şi îşi dădu seama ce raport ţinea în mână Assad. O vreme încercă să-şi facă o imagine în minte şi apoi se întâmplă. Undeva în adâncul lui, acolo unde cauza şi efectul nu erau inamici şi unde logica şi explicaţiile nu se întreceau niciodată cu conştiinţa, în acel loc unde gândurile puteau zburda libere şi puteau fi confruntate unele cu altele – chiar acolo, lucrurile se aşezară fiecare în locul lui, iar el înţelese cum se potrivea totul.

34
2007

Cel mai mare şoc nu fu să privească în ochii lui Daniel, bărbatul de care se simţise atât de atrasă. Nici faptul că înţelese că Daniel şi Lasse erau una şi aceeaşi persoană, deşi acest lucru îi înmuia picioarele. Nu, cel mai rău lucru era să afle cine era el cu adevărat. Simpla cunoaştere o secă de absolut tot. Tot ce rămase era greutatea vinii care o împovărase toată viaţa ei adultă.

Nu îl recunoscuse neapărat după ochi, ci după durerea pe care o văzuse în ei. Durerea, disperarea şi ura după ce într-o fracţiune de secundă îi curmase viaţa. Sau mai degrabă pe cea a băiatului. Acum ea ştia asta. Pentru că Lasse avea numai paisprezece ani în acea zi de iarnă, senină şi îngheţată, când se uita pe fereastra maşinii părinţilor lui şi văzuse într-o altă maşină o fetiţă, plină de viaţă şi fără minte, tachinându-şi frăţiorul pe bancheta din spate cu atâta îndârjire, încât îi distrăsese atenţia tatălui ei. Abătuse doar câteva milisecunde atenţia tatălui ei şi lipsa de concentrare îl împiedicase să menţină direcţia. În acele fracţiuni de secundă, de lipsă de concentrare, cinci vieţi ar fi putut să nu fie curmate, iar altele trei ar fi putut să nu fie mutilate.

Numai Merete şi băiatul pe nume Lasse scăpaseră teferi din accident. Şi tocmai din acel motiv conturile trebuiau reglate între ei. Ea înţelese asta. Şi se predă destinului.

În următoarele luni, bărbatul de care fusese odată atrasă sub numele de Daniel şi pe care acum îl detesta sub numele de Lasse apăru în camera vecină în fiecare zi, ca să se uite la ea prin hublou. În unele zile stătea foarte puţin acolo şi o observa ca pe o zibetă în cuşcă pe cale să se lupte cu o forţă superioară, cu o cobră de pildă; în alte zile vorbea cu ea. Rar o întreba ceva. Nu avea nevoie. Era ca şi cum îi cunoştea toate răspunsurile.

— Când te-ai uitat în ochii mei din maşina ta, în clipa în care tatăl tău a trecut prin dreptul nostru, m-am gândit că erai cea mai frumoasă fată pe care o văzusem vreodată, îi zise el într-o zi. Dar în secunda următoare, când ai rânjit la mine şi nici măcar nu te-ai obosit să observi ce zarvă creai în maşina ta, mi-am dat seama că te urăsc. A fost în clipa de dinainte ca maşina noastră să se răstoarne, iar surioara mea, care stătea lângă mine, să-şi rupă gâtul în umărul meu. L-am auzit trosnind, îţi dai seama?

El se uită fix la ea încercând să o facă să privească în altă parte, dar ea refuză să-şi mute ochii de la el. Simţea ruşine, însă doar atât. Ura era mutuală. Apoi el îi spuse povestea despre momentele care îi

schimbaseră cursul vieţii. Despre cum mama lui încercase să nască gemenii în maşina distrusă şi despre cum tatăl lui, pe care îl iubise şi îl admirase foarte mult, se uitase la el cu o privire plină de dragoste şi apoi murise cu gura căscată. Despre flăcările care se ridicaseră de-a lungul piciorului mamei lui care era blocat sub scaunul din faţă. Despre iubita lui surioară, atât de dulce şi de jucăuşă, care zăcea zdrobită sub el. Despre unul din gemenii care tocmai se născuseră, aflat într-o poziţie nefirească, cu cordonul ombilical înfăşurat în jurul gâtului şi despre cel de-al doilea, care ajunsese pe parbriz şi se tânguia în timp ce flăcările se apropiau de el.

Vorbele lui erau teribile. Ea îşi aminti foarte clar ţipetele lor de disperare în timp ce povestea lui o sfâşia de vină.

— Mama nu mai poate merge. Este infirmă de la accident. Fratele meu n-a mers niciodată la şcoală, nu a putut învăţa niciodată la fel ca ceilalţi copii. Toţi ne-am pierdut vieţile din cauza a ceea ce ai făcut tu atunci. Cum crezi că e să ai un tată, o surioară dulce şi doi viitori frăţiori şi dintr-odată să nu-ţi mai rămână nimic? Mama a avut întotdeauna un psihic fragil, dar chiar şi aşa era uneori în stare să râdă relaxată. Până când ai intervenit tu în vieţile noastre, iar ea a pierdut totul. Totul!

Între timp femeia intrase în încăpere şi părea evident tulburată de povestirea lui. Poate că plângea. Merete nu era sigură.

— Cum crezi că m-am simţit în primele luni, singur, plasat în grija unei familii care mă bătea? Un băiat ca mine, care nu trăise niciodată decât înconjurat de iubire şi siguranţă? În fiecare clipă am vrut să ripostez împotriva celui care insista să-l numesc „tată”. Şi în tot acest timp m-am gândit la tine, Merete. La tine şi la ochii tăi frumoşi şi iresponsabili care au distrus tot ce am iubit vreodată.

El făcu o pauză atât de lungă încât vorbele pe care le rosti apoi fură şocant de clare:

— O, Merete, mi-am promis că o să mă răzbun pe tine şi pe toţi ceilalţi, indiferent de preţ. Şi ştii ce? Astăzi mă simt bine. Am pus la cale răzbunarea pentru voi toţi, nenorociţii care ne-aţi curmat vieţile. Ar trebui să ştii că o dată chiar am luat în calcul varianta de a-ţi ucide fratele. Dar apoi, într-o zi când te urmăream, am văzut cât de ataşat era el de tine. Cât de multă vină era în ochii tăi când eraţi împreună… Cât de mult îţi tăia aripile prezenţa lui… De ce să-ţi fi uşurat suferinţa omorându-l? Şi, pe lângă asta, nu e şi el tot una dintre victimele tale? Aşa că l-am lăsat să trăiască. Dar nu şi pe tatăl meu vitreg şi nu şi pe tine, Merete. Nu, pe tine nu.

Fusese trimis la casa de copii după prima tentativă de ucidere a tatălui vitreg. Familia nu spusese niciodată autorităţilor ce făcuse el şi nici că gaura din fruntea tatălui vitreg provenea de la lama unei

lopeţi. Nu declaraseră decât că băiatul era bolnav la cap şi că nu îşi mai puteau asuma responsabilitatea creşterii lui. Astfel puteau obţine un alt copil orfan de la stat şi bani pentru creşterea lui.

Dar bestia din interiorul lui Lasse se trezise. Nimeni nu avea să mai deţină controlul asupra vieţii lui. După acel episod, mai trecuseră cinci ani, două luni şi treisprezece zile până ca mama lui să primească banii pe asigurare şi să se simtă destul de bine ca să-i permită lui Lasse, devenit adult, să se întoarcă acasă şi să trăiască cu ea şi cu fratele lui handicapat.

Unul dintre gemeni fusese ars atât de rău încât nu putuse fi salvat, dar celălalt supravieţuise, în ciuda cordonului ombilical înfăşurat în jurul gâtului. Frăţiorul lui Lasse fusese plasat la o familie în timp ce mama lui stătuse în spital şi la clinica de reabilitare, dar ea îl aduse acasă înainte ca el să împlinească trei ani. Faţa şi pieptul lui erau pline de cicatrici de la arsuri şi avea probleme locomotorii din cauza lipsei de oxigen de care suferise la naştere. Dar el fu mângâierea mamei lui câţiva ani până când ea îşi recăpătă puterea şi Lasse se putuse întoarce acasă.

Familia lui primise un milion şi jumătate de coroane drept compensaţie pentru vieţile distruse. Un milion şi jumătate pentru pierderea tatălui lui şi a afacerii lui de succes pe care nimeni altcineva nu fusese capabil să o conducă după el; pentru pierderea micuţei surioare, a celui de-al doilea geamăn, a mobilităţii mamei lui şi a întregii bunăstări a familiei. Un amărât de milion şi jumătate de coroane.

Când Merete nu va mai fi principala lui preocupare, Lasse îşi va direcţiona răzbunarea asupra oamenilor de la asigurări şi a avocaţilor care îi înşelaseră familia şi o privaseră de compensaţiile pe care le merita de fapt. Era ceva ce el îi promisese mamei lui.

Merete avea multe lucruri pentru care să plătească.

Timpul se scurgea rapid; ea ştia asta. Teama şi totodată uşurarea deveneau din ce în ce mai puternice în sufletul ei. Cei aproape cinci ani petrecuţi în captivitate o consumaseră, dar până la urmă totul avea să se sfârşească. Sigur că aşa va fi.

Până la Anul Nou în 2006 presiunea din încăpere fusese demult crescută la şase atmosfere şi de atunci toate neoanele, cu excepţia unuia, funcţionaseră neîncetat. Lasse apăru îmbrăcat festiv, alături de mama lui şi de frate, de cealaltă parte a panourilor din sticlă-geam, ca să îi ureze lui Merete „La mulţi ani!” şi să adauge că era ultimul Revelion din viaţa ei.

— Ştim data morţii tale dacă ne gândim puţin, nu-i aşa, Merete? îi spusese el atunci. Este logic. Dacă adaugi anii, lunile şi zilele în care am fost obligat să stau departe de familia mea până în ziua în care te-

am capturat ca pe un animal ce eşti, atunci o să ştii când o să mori. Trebuie să suferi în singurătate exact aşa cum am făcut eu, dar nu doar atât. Ia gândeşte-te, Merete. Când va veni clipa, o să deschidem camera de presurizare. Va fi dureros, dar probabil că nu va dura mult. Nitrogenul s-a acumulat în ţesuturile tale grase, Merete. Sigur că eşti foarte slabă, dar ştii că sunt buzunăraşe cu aer peste tot în corpul tău. Când oasele ţi se vor extinde, iar fragmentele vor începe să răbufnească în ţesuturi, când presiunea de sub plombe le va face să-ţi explodeze în gură, când o să simţi durerea şuierând prin umăr şi încheieturile şoldurilor, atunci o să ştii că a venit vremea. Imaginează-ţi: cinci ani, două luni şi treisprezece zile începând de la 2 martie 2002… atunci o să ştii ce va scrie pe piatra ta funerară. Poţi să speri că cheagurile de sânge din plămâni şi din creier te vor paraliza sau că plămânii-ţi vor exploda, că-ţi vei pierde cunoştinţa şi că vei muri rapid. Dar nu miza pe asta. Şi cine spune că se va petrece rapid?

Deci avea să moară la 15 mai 2007. Dacă era 13 februarie, aşa cum calculase ea, atunci mai avea nouăzeci şi una de zile din clipa aceea – exact patruzeci şi patru de zile de la începutul anului. Trăise fiecare zi de la Revelion conştientă că putea pune capăt tuturor lucrurilor înainte de a ajunge la acea dată.

Dar până atunci era hotărâtă să continue, să ignore toate gândurile sumbre şi să preţuiască cele mai frumoase amintiri pe care le avea. Acesta era modul în care se pregătise mental să-şi ia adio de la viaţă. Deseori ridica în aer cleştele şi se uita la marginea lui ascuţită sau lua întăritura mai lungă de plastic de la haină şi se gândea să o rupă în două şi să ascută cele două bucăţi pe podeaua din ciment.

Avea să fie una din aceste două unelte. Se va întinde în colţ, sub panourile din geam-oglindă şi îşi va înţepa arterele, la încheieturile mâinilor. Mulţumi lui Dumnezeu că acestea erau uşor vizibile pentru că mâinile ei erau atât de subţiri.

Această stare o ţinuse în viaţă până în acea zi. După ce trapa se deschise şi ea primi găleata cu mâncare, auzi vocile lui Lasse şi ale mamei lui afară. Amândoi păreau iritaţi, iar cearta lor se înteţi. „Deci ticălosul şi nenorocita aia nu se înţeleg întotdeauna”, îşi spuse ea. Acest lucru o înveseli.

— Ce e, micuţule Lasse, nu-ţi poţi ţine mama sub control? ţipă ea.

Sigur că ştia că o remarcă insolentă ca aceea putea atrage represalii; o cunoştea prea bine pe vrăjitoarea de afară.

Dar se dovedi că se înşelase. Crezuse că răzbunarea femeii va presupune privarea de mâncare timp de câteva zile. Merete nu bănuia că avea să-i ia dreptul de a hotărî pentru viaţa ei.

— Ai grijă cu ea, Lasse, se răsti femeia bătrână. O să ne întoarcă unul împotriva celuilalt dacă o să poată. Şi o să te înşele, crede-mă. Ai

grijă cu ea. Are un cleşte acolo şi poate încerca foarte uşor să-l folosească asupra ei când va veni momentul. Vrei ca ea să râdă ultima? Asta vrei, Lasse?

Urmă o pauză care dură numai câteva secunde, apoi sabia lui Damocles atârnă deasupra capului ei.

— Ai auzit ce-a spus mama mea, nu-i aşa, Merete?

Vocea lui suna rece prin difuzor. De ce i-ar fi răspuns?

— De acum încolo o să stai la distanţă de hublouri. Vreau să te pot vedea tot timpul. Înţelegi? Mută găleata pentru toaletă lângă peretele îndepărtat. Acum! Dacă încerci să te înfometezi, să te ascunzi sau să te răneşti, îţi promit că o să scad presiunea în cameră atât de repede încât n-o să ai timp să reacţionezi. Şi atunci, dacă te înjunghii, sângele va curge din tine ca o cascadă. O să simţi totul explodând înăuntru înainte să leşini, îţi promit asta. O să aranjez camerele de filmat astfel încât de acum înainte să te putem urmări zi şi noapte. O să fixăm câteva reflectoare în dreptul hublourilor, la putere maximă. Şi, apropo, pot modifica presiunea aerului printr-o telecomandă. Aşa că te poţi duce acum la ghilotină sau poţi aştepta până mai târziu. Dar, cine ştie, Merete? Poate o să murim cu toţii mâine. Poate o să ne otrăvim cu minunatul somon pe care o să-l mâncăm la cină. N-ai de unde să ştii. Aşa că rezistă. Poate că într-o zi un prinţ va veni pe un cal alb şi te va elibera. Cât timp e viaţă, e şi speranţă… nu-i aşa? Aşa că ţine-te bine, Merete. Dar respectă regulile.

Ea privi în sus la unul din panouri. Abia putea distinge silueta lui Lasse. Un înger cenuşiu al morţii – asta era. Care dădea târcoale vieţii şi avea grijă de o minte bolnavă şi sinistră despre care ea spera că îl va tortura pentru totdeauna.

— Cum ţi-ai omorât tatăl vitreg? În acelaşi mod bestial? ţipă ea şi se aşteptă ca el să înceapă să râdă.

Dar nu se aşteptase să-i audă râzând şi pe ceilalţi doi. Deci toţi trei erau acolo.

— Am aşteptat zece ani, Merete. Şi apoi m-am dus înapoi cu aproape douăzeci de kilograme de muşchi în plus şi cu atâta desconsiderare, că aveam impresia că fie şi numai dispreţul meu era îndeajuns pentru a-l omorî.

— Şi te-ai gândit că astfel o să capeţi mai mult respect? replică ea şi apoi râse de el.

Orice îi strica lui parada victorioasă merita servit.

— L-am bătut până a murit. Asta l-a făcut să mă respecte, nu crezi? Nu a fost tocmai o metodă rafinată şi ce dacă? Nu m-am grăbit când l-am făcut zob. Am vrut să guste din propriul medicament… nimic altceva nu mă putea satisface mai mult.

Merete îşi simţi stomacul întorcându-i-se pe dos. Omul era complet nebun.

— Eşti la fel ca el, un animal ridicol de bolnav, şopti ea. Păcat că nu ai fost prins atunci.

— Prins? Ai spus prins? întrebă el şi râse din nou. Cum s-ar fi putut întâmpla aşa ceva? Era timpul recoltei, iar treierătoarea lui veche era pregătită, pe câmp. N-a fost greu să-l pun în calea ei. Ticălosul avea mereu idei ciudate, ca de exemplu să se ducă la muncă, pe câmp, noaptea. Aşa că nimeni n-a fost surprins că a murit astfel. Şi nu i-a simţit nimeni lipsa, te asigur de asta.

— O, eşti cu adevărat un om mare, Lasse. Sunt aşa de impresionată… Pe cine ai mai omorât? Mai ai şi pe alţii pe conştiinţă?

Ea nu se gândise că el se oprise acolo, dar fu profund şocată când el îi povesti cum se folosise de profesia lui Daniel Hale pentru a se apropia de ea şi cum îi furase acestuia identitatea şi apoi îl omorâse. Daniel Hale nu-i făcuse niciodată nimic rău lui Lasse; îl elimina numai pentru ca adevărata lui identitate să nu fie cumva dată în vileag. Acelaşi lucru se întâmplase şi cu complicele lui Lasse, Dennis Knudsen. Şi pe el îl omorâse. Fără martori. Lasse era rece ca gheaţa.

„Doamne, Merete, câţi oameni ai distrus fără ca nici măcar să ştii acest lucru?” şopti ea pentru sine.

— De ce nu m-ai omorât pur şi simplu, nenorocitule? strigă ea cu ochii la hublou. Ai avut ocazia. Chiar tu ai spus că ne-ai urmărit pe mine şi pe Uffe. De ce nu m-ai înjunghiat cu un cuţit când eram afară în grădină? Sunt sigură că erai acolo, nu-i aşa?

Preţ de o clipă el nu spuse nimic. Când o făcu, accentuă fiecare cuvânt, astfel încât ea să înţeleagă până unde mergea cinismul său.

— În primul rând, ar fi fost prea uşor. Am vrut ca noi să vedem cum suferi la fel de mult ca şi noi. În plus, dragă Merete, am vrut să mă apropii de tine. Am vrut să te văd vulnerabilă. Am vrut să-ţi zdruncin viaţa din temelii. Trebuia să te îndrăgosteşti de acest Daniel Hale şi apoi să înveţi să te temi de el. Făceai o ultimă călătorie cu Uffe, convinsă că ceva rămânea nerezolvat şi te aştepta când te întorceai. Asta mi-a oferit o mare satisfacţie. Vreau să ştii asta.

— Eşti bolnav la cap!

— Bolnav? Oare? Te asigur că asta nu e nimic în comparaţie cu ce am simţit în ziua în care am aflat că mama apelase pentru ajutor la Fundaţia Lynggaard ca să se mute înapoi acasă după ce fusese externată din spital. Aplicaţia ei a fost respinsă pe motiv că fondurile erau destinate exclusiv pentru descendenţii lui Lotte şi Alexander Lynggaard. Mama ceruse fundaţiei tale nenorocite doar o sută de mii de coroane, iar conducerea a refuzat, deşi ştiau cine era şi ce i se întâmplase. Aşa că a trebuit să petreacă mai mulţi ani în instituţii. Acum înţelegi de ce te urăşte atât de mult, căţea răsfăţată ce eşti? Psihopatul începu să plângă. O nenorocită de sută de mii de coroane. Ce diferenţă ar fi avut pentru tine şi pentru fratele tău? Nici una!

Ea îi putea spune că nu ştia nimic despre asta, dar nu conta. Îşi plătise deja datoriile faţă de el. Cu mult timp în urmă.

În seara aceea Lasse şi fratele lui montară camerele şi porniră reflectoarele. Două obiecte cu lumină orbitoare care transformau noaptea în zi şi scoteau în evidenţă mizeria copleşitoare din închisoarea ei; din nou avea o imagine completă a camerei în toate detaliile ei înnebunitoare. Era atât de îngrozitor să se confrunte cu propria ei degradare încât alese să-şi ţină ochii închişi în primele douăzeci şi patru de ore. Poate că locul execuţiei fusese pus în scenă, dar condamnata alesese întunericul.

Mai târziu ei întinseră cabluri de-a lungul ambelor panouri din sticlă-oglindă spre o pereche de detonatoare care puteau sparge geamul în caz de aşa-zisă urgenţă. În final, imediat afară aduseră butelii cu oxigen comprimat şi hidrogen, ca „lichide inflamabile", după cum le numiseră.

Lasse o informă că totul era pregătit. După ce corpul ei exploda, aveau să o treacă prin compostul lor şi apoi vor arunca în aer tot locul acela blestemat. Explozia se va auzi de la kilometri distanţă. De data aceea compania de asigurări va trebui să plătească. Accidentele neprevăzute ca acela trebuiau pregătite cu meticulozitate şi toate dovezile trebuiau îndepărtate pentru vecie. „Crede-mă, asta nu se va întâmpla", îşi spuse ea în sinea ei în timp ce se gândea cum să le zădărnicească planurile.

După câteva zile ea se aşeză cu spatele la ferestre şi începu să sape în beton cu cleştele. În câteva zile avea să termine, iar cleştele va fi şi el terminat. Apoi va trebui să folosească scobitorile din plastic ca să-şi înţepe arterele, dar nu asta conta. O putea face, asta era important.

Săpatul îi luă mai mult de câteva zile. Trecu mai degrabă o săptămână, dar până atunci crestăturile erau îndeajuns de adânci pentru a rezista la aproape orice. Le acoperi cu praf şi cu mizerie din colţurile încăperii. Câte o literă, pe rând. Odată ce specialiştii de la compania de asigurări vor veni să inspecteze scena ca să afle ce cauzase explozia, ea era sigură că cel puţin o parte din cuvinte vor fi descoperite şi atunci probabil vor reuşi să descifreze şi restul mesajului. Acesta era: „Lasse, proprietarul acestei clădiri şi-a omorât tatăl vitreg, pe Daniel Hale şi pe unul dintre prieteni şi apoi pe mine. Aveţi grijă de fratele meu, Uffe şi spuneţi-i că sora lui s-a gândit la el în fiecare zi mai bine de cinci ani. Merete Lynggaard, 13 februarie 2007, răpită şi încarcerată în acest loc uitat de Dumnezeu de la 2 martie 2002".

35
2007

Assad dăduse peste un nume menţionat în raportul poliţiei de la accidentul mortal din Ajunul Crăciunului în 1986, când muriseră părinţii lui Merete Lynggaard. Raportul menţiona existenţa a trei victime decedate în celălalt vehicul: un nou-născut, o fetiţă de numai opt ani şi şoferul maşinii, Henrik Jensen, care era inginer şi fondatorul companiei Jensen Industries.

După aceea, raportul devenea mai puţin sigur, lucru indicat de rândurile de semne de întrebare de pe margine. Conform unei note scrise de mână, firma era o companie înfloritoare care producea învelişuri etanşe din oţel pentru carcase de reactoare nucleare. Dedesubt scria: „un motiv de mândrie pentru industria daneză" şi se pare că era şi o declaraţie a unui martor.

Assad îşi amintise corect. Henrik Jensen era numele şoferului ucis în cealaltă maşină. Şi era adevărat că numele semăna foarte mult cu Lars Henrik Jensen. Nimeni nu putea spune că Assad era prost.

— Scoate din nou tabloidele, Assad, zise Carl. Poate că au publicat numele supravieţuitorilor. Nu m-ar surprinde dacă băiatul din cealaltă maşină se numea Lars Henrik, botezat după tatăl lui. Vezi numele lui pe undeva?

Carl regretă dintr-odată că îl pusese pe Assad să facă toată treaba, aşa că îşi întinse mâna.

— Dă-mi câteva dintre articolele din tabloide. Şi câteva dintre cele de acolo, zise el şi arătă spre tăieturile din ziarele de dimineaţă.

Erau poze groaznice de la accident. Acestea erau afişate într-un amestec înfiorător, alături de fotografiile unor oameni neimportanţi, dornici de faimă. Marea de flăcări care înconjurau Fordul Sierra arsese totul, după cum arăta poza cu resturile carbonizate ale maşinii. Era un adevărat miracol că nişte medici, aflaţi întâmplător în apropiere, reuşiseră să-i tragă afară pe pasageri înainte ca maşinile să ardă. Potrivit raportului poliţiei, pompierii nu reuşiseră să ajungă suficient de repede, aşa cum era normal. Drumul alunecos fusese pur şi simplu prea periculos.

— Aici scrie că mama se numea Ulla Jensen şi că ambele picioare îi fuseseră zdrobite, zise Assad. Nu-ţi pot spune numele băiatului. Nu apare. Este menţionat drept „cel mai mare copil al cuplului". Dar aici scrie că avea paisprezece ani.

— Asta se potriveşte cu anul în care s-a născut Lars Henrik Jensen, dacă ne bazăm pe codul numeric personal modificat de la Godhavn, spuse Carl.

El se uită pe câteva tăieturi din ediţiile de după-amiază. În primul ziar nu găsi nimic interesant. Povestea fusese tipărită alături de nişte articole neimportante despre neînţelegeri politice şi alte scandaluri minore. Ziarul părea să urmărească un anumit tipar pentru ceea ce era garantat că se vindea, indiferent de subiect. Se pare că era un principiu solid deoarece în cazul în care Carl ar fi comparat acel număr, vechi de cinci ani, cu unul din ziua precedentă, i-ar fi fost greu să spună, la prima vedere, care dintre ele era cel mai recent.

Tocmai înjura presa şi frunzărea al doilea ziar când întoarse pagina şi văzu numele. Pur şi simplu îi sărise în ochi. Exact ceea ce spera.

— Uite, Assad! strigă Carl cu ochii lipiţi de pagină.

În acel moment se simţea ca un uliu care îşi zărise prada din vârful copacilor şi apoi plonja pentru atac. O descoperire fabuloasă. Presiunea din pieptul lui Carl dispăru şi îl cuprinse o senzaţie ciudată de uşurare.

— Ascultă aici, Assad: „Supravieţuitorii din vehiculul răsturnat de maşina comerciantului Alexander Lynggaard erau soţia lui Henrik Jensen, Ulla Jensen, în vârstă de 40 de ani, unul dintre gemenii nou-născuţi şi copilul lor cel mare, Lars Henrik Jensen, în vârstă de 14 ani”.

Assad lăsă jos tăietura de ziar pe care o ţinuse în mână. Ochii lui căprui-închis erau aproape închişi din pricina unui zâmbet imens.

— Dă-mi raportul poliţiei de la accident, Assad.

Carl voia să verifice dacă erau menţionate codurile numerice personale ale celor implicaţi. Îşi trecu degetul în jos pe raport, dar găsi numai codurile celor doi şoferi, tatăl lui Merete şi pe cel al tatălui lui Lars Henrik.

— Dacă ai codul numeric personal al tatălui, nu poţi găsi mai uşor codul fiului, Carl? Apoi poate îl putem compara cu cel pe care îl avem de la Godhavn.

Carl aprobă din cap. Ar fi trebuit să fie destul de uşor.

— O să verific ca să văd ce pot afla despre Henrik Jensen, Assad, zise el. Între timp, du-te şi roag-o pe Lis să verifice codurile numerice personale. Spune-i că noi căutăm o adresă a lui Lars Henrik Jensen. Dacă nu are o locuinţă în Danemarca, roag-o să afle unde trăieşte mama lui. Şi dacă Lis găseşte CNP-ul lui, pune-o să scoată la imprimantă toate adresele pe care le-a avut de la data accidentului. Ia dosarul cu tine, Assad. Şi grăbeşte-te.

Carl intră pe internet şi căută „Jensen Industries”, dar nu găsi nimic. Apoi căută „învelişuri etanşe de oţel pentru carcase de reactoare nucleare” şi îi apăru o listă cu diverse companii, în special din Franţa şi Germania. După aceea încercă şi varianta „învelişuri pentru carcase de reactoare nucleare”. Nici această descriere nu îl duse prea departe.

Tocmai era pe cale să renunţe, când găsi un fişier pdf care conţinea o companie din Koge, iar acolo văzu propoziţia: „un motiv de mândrie pentru industria daneză” – exact aceeaşi descriere ca şi în raportul poliţiei. Deci asta trebuia să fi fost sursa citatului. Îi mulţumi în gând tipului de la poliţia rutieră care săpase puţin mai adânc în material decât era necesar în mod normal. Carl putea pune pariu că tipul ajunsese să lucreze ca detectiv.

Asta era tot ce reuşise să găsească despre Jensen Industries. Poate că nu înţelesese bine numele. Dădu un telefon la Registrul Comerţului şi află că nu apărea nici o companie în dreptul numelui Henrik Jensen, ci acel cod numeric personal. Poate compania era deţinută de străini, poate că era înregistrată sub alt nume de un alt grup de proprietari sau poate făcea parte dintr-un concern şi era înregistrată sub numele acestuia.

Carl îşi scoase pixul şi tăie numele companiei din carneţel. După cum stăteau lucrurile, Jensen Industries nu era nimic mai mult decât un punct alb în peisajul înaltei tehnologii. Îşi aprinse o ţigară şi se uită la fumul care se ridica spre reţeaua de ţevi din tavan. Într-o bună zi detectoarele de fum de pe coridor aveau să prindă un iz şi vor declanşa alarma, ceea ce va face ca toţi angajaţii din clădire să iasă pe stradă într-o larmă infernală.

Zâmbi şi mai trase un fum înainte să sufle un nor gros spre uşă. Incidentul ar pune capăt modului său ilegal de a-şi petrece timpul, dar ar fi meritat doar ca să-i vadă pe Bak, pe Bjorn şi pe Jacobsen stând afară şi uitându-se în sus cu priviri neliniştite şi enervate la ferestrele birourilor lor cu sute de metri de rafturi pline cu atrocităţi arhivate.

Apoi îşi aminti ce îi spusese John Rasmussen de la Godhavn, că tatăl lui Atomos, adică Lars Henrik Jensen, avea legătură cu unitatea de cercetare în domeniul nuclear din Riso. Carl căută numărul de telefon. Putea fi un drum înfundat, dar dacă exista cineva care să ştie ceva despre învelişuri etanşe din oţel pentru carcase de reactoare nucleare, aceia erau oamenii din Riso.

Angajatul de serviciu fu foarte săritor şi îl transferă la un inginer pe nume Mathiasen, care la rândul lui îl transferă la un bărbat pe nume Stein, care îl pasă la Jonassen. Fiecare inginer suna mai bătrân decât cel de dinainte. Jonassen se prezentă simplu: Mikkel şi era ocupat, dar bine, putea să-şi răpească totuşi cinci minute ca să discute cu poliţia. Ce voia să ştie Carl?

— Vreţi să ştiţi dacă am auzit de o companie care producea învelişuri etanşe pentru carcase de reactoare nucleare aici, în Danemarca, la mijlocul anilor ’80? întrebă el cu o notă de mândrie în glas. Da, sigur. HJ Industries a fost, probabil, una dintre cele mai tari din lume.

„HJ Industries”, spusese omul. Lui Carl îi venea să-şi dea una. HJ

de la Henrik Jensen. H-J I-n-d-u-s-t-r-i-e-s. Cum altfel? Era aşa de simplu. Cei de la Registrul Comerţului ar fi trebuit să-i sugereze ceva de acest gen când Carl sunase la ei, pentru Dumnezeu!

— Compania lui Henrik Jensen se numea de fapt Trabeka Holding. Nu mă întrebaţi de ce. Dar denumirea „HJI" încă e cunoscută în toată lumea. Standardele atinse de ei au rămas un punct de referinţă în industria de profil. A fost trist că Henrik Jensen a murit atât de brusc şi compania a fost forţată să se închidă imediat după aceea. Dar douăzeci şi cinci de angajaţi nu puteau funcţiona fără conducerea lui şi nici compania nu mai putea funcţiona fără pretenţiile lui mari pentru calitate. În plus, trecuse prin schimbări mari, mutându-se dintr-un loc în altul şi dezvoltându-se, astfel că a fost foarte trist că el a murit tocmai atunci. Majoritatea investiţiilor şi a expertizelor s-au pierdut. Dacă mă întrebaţi pe mine, afacerea ar fi putut fi salvată dacă intervenea Riso, dar pe atunci conducerii îi lipsea suportul politic pentru a face aşa ceva.

— Îmi puteţi spune unde îşi avea sediul HJI?

— Da, fabrica a fost mult timp în Koge. Şi eu am fost de câteva ori în vizită acolo. Dar imediat înainte de accident a fost mutată într-un loc la sud de Copenhaga. Nu ştiu exact unde. Pot să încerc să caut în vechea mea agendă de telefoane; e pe aici pe undeva. Puteţi aştepta un minut?

Durā cinci minute, iar în acel timp Carl îl ascultă pe bărbat scormonind în fundal în timp ce îşi folosea intelectul fără îndoială vast pentru a aduce pe culmi cele mai vulgare profunzimi ale limbii daneze. Suna de parcă era cu adevărat supărat pe propria persoană. Rareori avusese ocazia Carl să audă aşa ceva.

— Nu, îmi pare rău, zise Jonassen după ce termină de înjurat. N-o găsesc, deşi niciodată nu arunc nimic. Tipic. Dar vorbiţi cu Ulla Jensen, văduva lui. Presupun că mai este în viaţă; nu poate fi prea bătrână. Ea ar trebui să poată să vă spună tot ce vreţi să ştiţi. O femeie de treabă. Păcat că a suferit atât de mult.

Carl dorea să treacă la subiect.

— Da, ce păcat, spuse el pregătit să pună ultima întrebare.

Dar inginerul abia se pornise.

— Procedeele de lucru de la HJI erau geniale. Luaţi în considerare numai tehnicile de sudură. Punctele de sudură erau practic invizibile, chiar dacă le radiografiai folosind cel mai avansat echipament. Dar aveau şi tot felul de tehnici pentru găsirea scurgerilor. Spre exemplu, aveau o cameră în care presiunea putea urca până la şaizeci de atmosfere pentru a testa durabilitatea produselor lor. Probabil că era cea mai mare cameră de presurizare din câte am văzut. Cu sisteme de control incredibil de avansate. Dacă învelişul pentru carcase putea rezista la o asemenea presiune, ştiai că reactoarele de energie nucleară

aveau parte de echipament de primă clasă. Asta era HJI. Întotdeauna la înălţime.

Bărbatul vorbea foarte entuziasmat, de parcă ar fi avut acţiuni la compania respectivă.

— Se întâmplă să ştiţi unde stă astăzi Ulla Jensen? interveni Carl.

— Nu, dar sunt sigur că puteţi afla dacă verificaţi la Direcţia de Evidenţă a Persoanelor. Eu cred că locuieşte încă pe proprietatea companiei. N-o puteau da afară, din câte ştiu.

— Undeva la sud de Copenhaga, aţi spus?

— Da, exact.

„Cum naiba putea să spună «exact» despre o indicaţie atât de vagă ca la sud de Copenhaga…?”, se întrebă Carl.

— Dacă sunteţi interesat în mod deosebit de astfel de lucruri, aş fi bucuros să vă invit aici în vizită, spuse bărbatul.

Carl îi mulţumi, dar refuză oferta invocând lipsa de timp. De fapt, întotdeauna îşi dorise să dărâme Riso, să treacă peste el cu un compresor de o mie de tone şi să vândă resturile pe post de pavaj unui oraş cu un singur cal din Siberia. Aşa că atunci când venea vorba despre o invitaţie de a face un tur într-o asemenea companie, i se părea păcat să-şi irosească timpul lui şi al lui Jonassen, care se declarase deja un om ocupat.

Când Carl puse jos receptorul, Assad stătea în pragul uşii de câteva minute.

— Ce-i, Assad? întrebă el. Avem ce ne trebuia? Au verificat codurile numerice personale?

Assad clătină din cap.

— Cred că trebuie să te duci sus şi să discuţi cu ei, Carl. Sunt total… zise el, ducându-şi un deget la tâmplă… la cap astăzi.

Carl se apropie de Lis cu precauţie, mişcându-se pe lângă perete ca un motan în călduri. Ea arăta foarte epuizată. Părul ei scurt, de obicei pieptănat vesel, era lipit de cap, astfel încât arăta ca o cască de motociclist. În spatele ei, doamna Sorensen îi aruncă lui Carl o privire fioroasă, iar el auzi oamenii din jur ţipând unul la altul. Era demn de milă.

— Ce se întâmplă aici? o întrebă pe Lis când îi atrase în sfârşit atenţia.

— Nu ştiu. Când încercăm să ne conectăm la bazele de date guvernamentale nu ni se permite accesul. E ca şi cum toate parolele au fost schimbate.

— Dar internetul merge bine.

— Da, dar încearcă să te conectezi la fişierele cu codurile numerice personale sau la autoritatea taxelor şi o să înţelegi ce vreau să spun.

— Va trebui să aştepţi, la fel ca toţi ceilalţi, spuse doamna Sorensen

triumfătoare cu vocea ei plată.

El rămase acolo o vreme încercând să-şi dea seama dacă era o altă modalitate de a obţine informaţia, dar renunţă când văzu ecranul lui Lis pe care curgeau mesajele de eroare, unul după altul. Ridică din umeri. La naiba! Oricum, nu era foarte urgent. Un tip ca el ştia cum să întoarcă o situaţie „de forţă majoră" în avantajul lui. Dacă tehnologia îi juca feste, n-avea decât să stea în subsol şi să poarte o conversaţie profundă cu ceştile de cafea o oră sau două, cu picioarele proptite pe birou.

— Salut, Carl! auzi pe cineva în spatele lui.

Era Marcus Jacobsen, care purta o cămaşă de un alb ameţitor şi o cravată frumos călcată.

— Mă bucur că eşti aici, continuă el. Poţi să vii puţin la cantină?

Carl îşi dădu seama că nu era o întrebare.

— Bak are ceva de spus şi cred că te interesează şi pe tine ce anume.

Erau cel puţin cincisprezece oameni în cantină, iar Carl se aşeză în spate, cu şeful de la Omucideri lângă el. În faţă, cu ferestrele în spatele lor, stăteau câţiva ofiţeri de la Narcotice, vicecomisarul Lars Bjorn, Borge Bak şi adjunctul lui. Colegii lui Bak arătau cu toţii extrem de mulţumiţi. Lars Bjorn se întoarse spre Bak şi toată lumea intui ce avea să spună.

— În dimineaţa aceasta am efectuat o arestare în cazul biciclistului omorât. Chiar în această clipă, acuzatul se consultă cu avocatul său şi suntem convinşi că până la sfârşitul zilei vom avea o mărturisire scrisă. El zâmbi şi-şi trecu o mână prin păr. Dimineaţa aceea era numai a lui. Martora-cheie, Annelise Kvist, ne-a oferit o declaraţie amănunţită după ce a primit asigurări că suspectul a fost arestat, iar ceea ce a spus susţine sută la sută punctul nostru de vedere. Individul în cauză este un medic respectat şi activ profesional, un specialist cu experienţă din Valby. Pe lângă faptul că l-a înjunghiat pe traficantul de droguri din parcul Valby, a jucat un rol-cheie în presupusa tentativă de sinucidere a Annelisei Kvist şi a formulat ameninţări la adresa copiilor ei, zise Bak şi îi făcu semn adjunctului său care continuă raportul.

— În timpul unei percheziţii la domiciliul suspectului, am găsit peste trei sute de kilograme de diverse tipuri de narcotice, care sunt acum identificate de tehnicienii noştri, spuse el şi făcu o scurtă pauză de efect. Nu este nici o îndoială că doctorul a pus la cale o reţea extinsă de colegi şi cu toţii au câştigat sume importante de bani din vânzarea diverselor tipuri de medicamente pe bază de reţete… de la metadonă la diazepam, fenobarbital şi morfină – şi din importul unor droguri precum amfetamină, zopiclonă, THC sau acetofenazin, precum

şi a unor cantităţi mari de substanţe neuroleptice, soporifice şi halucinogene. Se pare că avea clienţi pentru orice. Bărbatul ucis în parcul Valby era liderul din spatele distribuţiei acelor droguri mai ales către cei care frecventau cluburile. Credem că victima a încercat să-l şantajeze pe doctor, iar acesta din urmă a luat măsuri, totuşi se pare că omorul nu a fost premeditat. Annelise Kvist a asistat la crimă şi, întâmplător, îl cunoştea pe doctor. Din cauza asta el a reuşit să dea de ea şi să o forţeze să-şi ţină gura.

Ofiţerul de poliţie se opri, iar Bak continuă:

— Acum ştim că, imediat după crimă, doctorul s-a dus acasă la Annelise Kvist. Era specialist în boli ale aparatului respirator, iar fetele lui Annelise erau două dintre pacientele lui astmatice; amândouă sunt foarte dependente de medicamentele pe care le iau. În seara aceea, în apartamentul lui Annelise, doctorul a manifestat un comportament dramatic şi violent şi a forţat-o să le dea copiilor nişte pastile, ameninţând-o că altfel îi va omori. Pilulele au dus la contractarea alveolelor, ceea ce le punea viaţa în pericol. Apoi le-a injectat cu antidotul. Trebuie să fi fost extrem de dureros pentru o mamă să se uite la fetele ei care se învineţiseră la faţă şi nu mai puteau vorbi cu ea.

Bak privi roată în încăpere. Toată lumea dădea din cap aprobator. Continuă:

— După aceea, doctorul a pretins că fetele vor trebui să facă vizite regulate la biroul lui pentru a primi antidotul sau urmau să sufere o criză fatală. Astfel a convins-o pe mamă să păstreze tăcerea. Îi putem mulţumi mamei lui Annelise că ne-a pus în legătură cu martora-cheie. Ea nu ştia nimic despre scena care se desfăşurase în apartamentul fetei ei în acea seară, dar aflase că aceasta asistase la o crimă. O văzuse în ziua următoare pe Annelise în stare de şoc şi o convinsese să-i destăinuie ce se întâmplase. Singurul lucru pe care mama nu-l aflase era identitatea ucigaşului; Annelise refuza să i-o dezvăluie. Aşa că atunci când noi am adus-o pe Annelise Kvist la interogatoriu, la insistenţele mamei ei, aceasta era o femeie care trecea printr-o criză interioară profundă. Astăzi mai ştim că doctorul s-a dus s-o vadă din nou pe Annelise câteva zile mai târziu. A avertizat-o că, dacă va vorbi, el îi va omorî fetele. A folosit cuvinte precum „le jupoi de vii” şi a împins-o atât de departe încât ea a luat un cocteil mortal de pastile. Cu toţii ştiţi restul poveştii. Femeia a fost spitalizată, viaţa i-a fost salvată şi şi-a revenit complet. Dar ceea ce nu ştiţi este că investigaţia noastră a primit mult ajutor de la noul nostru Departament Q, condus de Carl Morck. Bak se întoarse spre Carl. Nu ai participat la investigaţia iniţială, Carl, dar ai atras atenţia asupra mai multor piste. Eu şi întreaga echipă îţi mulţumim pentru asta. În plus, vrem să-i mulţumim asistentului tău, pe care l-ai folosit drept mesager între noi

şi Hardy Henningsen, care, de asemenea, ne-a oferit sugestii valoroase. I-am trimis nişte flori lui Hardy, ca să ştii.

Carl era buimac. O parte dintre foştii lui colegi se întoarseră spre el şi încercară să schiţeze nişte zâmbete pe feţele lor împietrite, însă alţii nici nu se clintiră.

Lars Bjorn continuă:

— Multă lume a lucrat la acest caz. Vrem să vă mulţumim şi vouă, băieţi, adăugă el şi arătă spre doi ofiţeri de la Narcotice. Acum e rândul vostru să demascaţi cercul de doctori implicaţi în comerţul cu droguri. Ştim că veţi avea mult de lucru. Pe de altă parte, aceia dintre noi care lucrează la Omucideri îşi pot întoarce atenţia la alte lucruri şi suntem fericiţi pentru asta. Sunt o mulţime de cazuri care să ne ţină ocupaţi aici, la etajul trei.

Carl aşteptă până când aproape toată lumea părăsi încăperea. Ştia cât de greu fusese pentru Bak să-l laude. Aşa că se duse să dea mâna cu el.

— Nu meritam asta, dar aş dori să-ţi mulţumesc, Bak.

Borge Bak se uită o vreme la mâna întinsă a lui Carl şi apoi începu să-şi strângă hârtiile.

— Nu-mi mulţumi mie. N-aş fi făcut-o dacă Marcus Jacobsen nu mi-ar fi ordonat.

Carl înclină din cap. Deci, din nou, fiecare ştia cum stă treaba.

Afară, pe hol, panica se răspândea. Toţi angajaţii de la birouri erau adunaţi la uşa şefului şi fiecare dintre ei avea o plângere.

— Bine, bine, încă nu ştim ce s-a întâmplat, zise şeful de la Omucideri Marcus Jacobsen. Se pare că nici o bază de date oficială nu poate fi accesată în acest moment. Cineva a spart serverele centrale şi a schimbat toate parolele. Nu ştim încă cine e în spatele acestei acţiuni. Nu sunt mulţi care sunt capabili de aşa ceva, aşa că tragem toate sforile ca să-i găsim pe făptaşi.

— Glumeşti, zise cineva. Cum e posibil?

Jacobsen ridică din umeri. Încerca să arate calm şi stăpân pe situaţie, dar probabil că nu era.

Carl îi spuse lui Assad că ziua de muncă se terminase din moment ce nu mai era nimic de făcut. Fără informaţiile din baza de date cu Evidenţa Persoanelor nu puteau afla mişcările lui Lars Henrik Jensen. Va trebui să aştepte.

În timp ce Carl conducea spre Clinica pentru Leziuni ale Coloanei Vertebrale, auzi la radio că fusese trimisă presei o scrisoare a unui cetăţean supărat care pretindea că infectase toate bazele de date guvernamentale cu un virus. Se presupunea că individul era un funcţionar public care deţinuse un post important, însă fusese disponibilizat în urma reformelor municipale. Dar încă nu se putea

confirma nimic oficial.

Experţii în computere încercau să explice cum era posibil să accesezi astfel de date bine protejate, iar prim-ministrul îi numise pe făptaşi „cel mai rău tip de bandiţi pe care cineva şi-i poate imagina". El declarase că experţii în securitatea şi transmisia datelor erau la posturi şi că totul va fi restabilit în scurt timp. Sigur că oricine avea să fie găsit vinovat se putea aştepta la o condamnare îndelungată. Prim-ministrul mai avea puţin şi compara atacul cu cel de la World Trade Center, dar se opri la timp. Primul lucru deştept pe care-l făcuse în ultima vreme.

Pe masa din camera lui Hardy se afla, într-adevăr, un buchet de flori de la echipa lui Bak, dar chiar şi cel mai mic chioşc de la o benzinărie ar fi putut încropi ceva mai frumos. Lui Hardy nu-i păsa. Oricum nu putea vedea florile din moment ce asistentele îl mutaseră la fereastră, ca să se uite afară.

— Ar trebui să te salut din partea lui Bak, îi spuse Carl.

Hardy îi oferi o privire care putea fi descrisă ca fiind morocănoasă, dar, de fapt, era de nedefinit.

— Ce treabă are javra aia ordinară cu mine?

— Assad i-a dat pontul de la tine şi acum au arestat pe cineva definitiv.

— N-am dat nimănui nici un nenorocit de pont despre nimic.

— Ba sigur c-ai făcut-o. Ai spus că Bak ar trebui să-i verifice pe cei care o trataseră pe martora-cheie, Annelise Kvist.

— Despre ce caz vorbim?

— Despre cazul biciclistului ucis, Hardy.

El se încruntă.

— N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşti, Carl. Mi-ai aruncat în poală cazul ăla idiot cu Merete Lynggaard, iar căţeaua aia de psiholog mă tot înnebuneşte cu incidentul cu împuşcături din Amager. Cred că ar trebui să fie de ajuns. Nu ştiu despre ce biciclist ucis vorbeşti.

Nu numai Hardy se încrunta.

— Eşti sigur că Assad nu ţi-a spus despre cazul biciclistului? Ai probleme cu memoria, Hardy? E în regulă, mie poţi să-mi spui.

— Aaaa, la naiba, Carl! N-am chef să ascult rahatul ăsta! Memoria mea este cel mai mare inamic al meu. Înţelegi asta? se răsti Hardy.

Carl îşi ridică mâna în semn de scuze.

— Îmi pare rău, Hardy. Probabil că nu am fost bine informat de Assad. Se mai întâmplă aşa ceva.

Dar în sinea lui nu lua totul aşa de uşor. Astfel de lucruri nu aveau voie să se repete.

36
2007

Se aşeză la masă să ia micul dejun, încă pe jumătate adormit şi cu arsuri de stomac. Nici Morten şi nici Jesper nu-i adresaseră nici un cuvânt, ceea ce era tipic pentru fiul lui vitreg, dar evident reprezenta un semn de rău augur când venea vorba de chiriaşul lui.

Ziarul de dimineaţă stătea aşezat frumos pe un colţ al mesei, iar povestea principală era despre demisia voluntară a lui Tage Baggesen din funcţia de deputat, pe motive de sănătate, citau ei.

Morten îşi ţinea capul aplecat în tăcere deasupra farfuriei şi mesteca încet când Carl ajunse la pagina şase şi rămase cu gura căscată la o poză pixelată cu el. Era aceeaşi poză pe care *Gossip* o folosise cu o zi în urmă, dar de data aceea se afla lângă o poză uşor ştearsă, făcută afară, cu Uffe Lynggaard. Titlul era departe de a-l flata: „Şeful Departamentului Q, care se ocupă de investigare «cazurilor care necesită o atenţie specială», aşa cum a fost desemnat de Partidul Danez, a mai apărut la ştiri în ultimele două zile, în circumstanţe nefericite".

Articolul nu trata subiectul din *Gossip,* ci reporterul luase interviuri cu personalul de la Egely şi toţi se plângeau de metodele brutale ale lui Carl. De asemenea, îl învinuiau pentru dispariţia lui Uffe. Asistenta supraveghetoare îl descria ca fiind din cale-afară de furios. Îl acuza că: „a abuzat de bunăvoinţa noastră de a-l ajuta" şi folosea termeni ca „viol psihologic" şi „manipulare". Articolul se termina cu cuvintele: „Până la tipărirea ziarului nu a fost posibil să obţinem o declaraţie din partea poliţiei". Era greu de găsit într-un film western un ticălos mai mare decât Carl Morck. Un reportaj fantezist ţinând cont de ceea ce se petrecuse cu adevărat.

— Am un examen final azi, zise Jesper, trezindu-l pe Carl din reverie.

Carl se uită la el pe deasupra ziarului.

— La ce?

— Mate.

Nu suna bine.

— Ai învăţat ceva?

Jesper ridică din umeri şi se sculă de la masă. Ca de obicei, nu dădu nici o atenţie tacâmurilor pe care le murdărise cu unt şi gem şi mizeriei pe care-o făcuse pe masă.

— Doar o clipă, Jesper, zise Carl. Ce înseamnă asta?

Fiul lui vitreg se întoarse cu faţa la el.

— Înseamnă că dacă nu mă descurc, s-ar putea să rămân repetent.

Păcat!

Carl îşi imagină expresia plină de reproş de pe faţa Viggăi şi lăsă jos ziarul. Senzaţia de arsură la stomac se înteţi.

Afară în parcare oamenii începuseră deja să glumească în legătură cu evenimentul nefericit din ziua precedentă, legat de bazele de date. Doi dintre ei nici măcar nu ştiau ce vor face la muncă. Unul se ocupa cu avizele pentru construcţii, iar celălalt cu rambursările medicale, iar amândoi îşi petreceau timpul la muncă uitându-se în monitoarele computerelor.

La radioul din maşină Carl auzise că mai mulţi primari îşi exprimaseră criticile în legătură cu reformele municipale, care contribuiseră indirect la toată mizeria asta. Alţi oameni sunaseră să se plângă că situaţia nefericită a angajaţilor la stat, supraexploataţi şi mult prea împovăraţi, avea să se accentueze. Dacă cel care blocase bazele de date îndrăznea vreodată să apară la vreuna dintre primăriile cele mai afectate de situaţie, spitalul de urgenţă cel mai apropiat va avea, cu siguranţă, de lucru.

La sediul poliţiei toată lumea era mai optimistă; individul care cauzase problema fusese deja arestat. Imediat ce primeau o explicaţie din partea acuzatei – o femeie mai în vârstă care lucrase ca programatoare la Ministerul de Interne – despre cum putea fi reparată stricăciunea, puteau face publică povestea. Avea să mai dureze câteva ore până ce totul revenea la normal. Controlul total al birocraţilor guvernamentali asupra societăţii, de care multă lume se săturase, fusese restabilit.

Sărmana femeie.

În mod ciudat, Carl reuşi să ajungă până în subsol fără să dea peste vreun coleg, iar acesta era un lucru bun. Ştirea din ziarele de dimineaţă despre atacul detectivului asupra unui om cu handicap psihic într-o instituţie din nordul ţinutului Zealand se răspândise deja, fără îndoială, până şi în ultimul ungher al imensei clădiri. Spera doar ca şedinţa de miercuri a lui Marcus Jacobsen cu inspectorul-şef şi cu ceilalţi superiori să nu se concentreze în întregime asupra acelei poveşti.

Îl găsi pe Assad în biroul lui şi se năpusti imediat asupra lui. După câteva clipe Assad începu să arate nesigur. Asistentul vesel care era de obicei nu cunoştea această latură a lui Carl. Dar şeful lui dădea glas supărării lui.

— M-ai minţit, Assad, răcni Carl cu ochii aţintiţi asupra bărbatului. Nu i-ai spus niciodată lui Hardy despre cazul biciclistului. Ai ajuns singur la toate concluziile şi da, au fost bune, dar mie mi-ai spus altceva. Pur şi simplu nu tolerez aşa ceva. Mă auzi? Acest lucru va avea consecinţe.

Aproape că putea auzi roţile scârţâind în capul lui Assad. Ce se întâmpla acolo? Se simţea vinovat, sau ce? Carl alese să-şi continue tirada.

— Nu te obosi să spui nimic, Assad! Nu mă mai prosteşti! Cine naiba eşti tu, Assad? Pe bune! Aş vrea să ştiu. Şi ce făceai când nu îl vizitai pe Hardy? Ridică mâna şi întrerupse obiecţiile lui Assad. Da, bine, ştiu că te-ai dus acolo, continuă el, dar n-ai stat prea mult. Aşa că scuipă tot, Assad. Ce se întâmplă?

Tăcerea lui Assad nu-i putea ascunde nervozitatea. Carl observă un animal hăituit în expresia calmă din ochii bărbatului. Dacă ar fi fost inamici, mai mult ca sigur că Assad ar fi sărit să-l strângă de gât.

— Doar o secundă, zise Carl. Se întoarse spre computer şi deschise pagina Google. Am nişte întrebări pentru tine. Mă înţelegi?

Assad nu răspunse.

— Mă asculţi?

Assad murmură ceva mai slab decât bâzâitul computerului. Părea să fi fost un răspuns afirmativ.

— În dosarul tău scrie că tu, soţia ta şi cele două fiice ale voastre aţi venit în Danemarca în 1998. Aţi stat în baza pentru refugiaţi de la Sandholm din 1998 până în 2000 şi apoi aţi primit azilul.

Assad aprobă din cap.

— S-a întâmplat rapid.

— Nu şi atunci, Carl. Acum lucrurile stau diferit.

— Eşti din Siria, Assad. Din ce oraş? Nu scrie în dosarul tău.

Se întoarse şi observă că faţa lui Assad era mai întunecată ca oricând.

— Sunt la interogatoriu, Carl?

— Da, poţi spune şi aşa. Ai obiecţii?

— Sunt multe lucruri pe care nu ţi le spun, Carl. Trebuie să respecţi asta. Am avut o viaţă grea. Este a mea, nu a ta.

— Înţeleg asta. Dar din ce oraş vii? E chiar aşa o întrebare grea?

— Vin dintr-o suburbie a Sab Abar.

Carl scrise numele.

— Este în mijlocul pustietăţii, Assad.

— Am zis eu că nu e, Carl?

— Cât de departe zici că e de Damasc?

— La o zi. Adică mai mult de două sute de kilometri.

— O zi?

— Lucrurile merg greu acolo. Mai întâi trebuie să treci prin oraş şi apoi sunt munţii.

Se potrivea cu ceea ce găsise Carl pe Google Earth. Ar fi fost greu să găsească un loc şi mai izolat.

— Numele tău este Hafez el-Assad. Cel puţin aşa scrie în documentele despre tine de la Serviciul de Imigrări.

Scrise numele pe Google şi găsi imediat.

— Nu este un nume destul de nefericit?

Assad ridică din umeri.

— Numele unui dictator care a condus Siria timp de douăzeci de ani! Părinţii tăi au fost membri ai Partidului Baath?

— Da.

— Deci te-au botezat după el?

— Mai mulţi oameni din familia mea au acest nume. Asta îţi pot spune.

Carl se uită în ochii întunecaţi ai lui Assad. Bărbatul nu era în largul lui.

— Cine a fost succesorul lui Hafez el-Assad? întrebă Carl brusc.

Assad nici măcar nu clipi.

— Fiul lui, Bashar. Putem să punem punct, Carl? Nu e bine pentru noi.

— S-ar putea să ai dreptate. Deci acela a fost numele primului fiu, cel care a murit într-un accident de maşină în 1994?

— Nu-mi aduc aminte acum.

— Nu? E ciudat. Aici scrie că era succesorul favorit al tatălui său. Numele lui era Basil. Cred că oricine în Siria, de vârsta ta, mi-ar putea spune fără să ezite.

— Aşa e. Numele lui era Basil, aprobă Assad din cap. Dar sunt destul de multe lucruri pe care le-am uitat, Carl. Pe care nu *vreau* să mi le amintesc. Le-am…

Căută cuvântul potrivit.

— Reprimat?

— Da, aşa sună bine.

„Bine, dacă are de gând să se poarte aşa, am să schimb tactica”, gândi Carl. Plusă.

— Ştii ce cred eu, Assad? Cred că minţi. Că numele tău nu e deloc Hafez el-Assad. A fost doar primul nume care ţi-a venit în cap când ai aplicat pentru azil. Am dreptate? Îmi imaginez că tipul care ţi-a falsificat actele s-a distrat copios, nu-i aşa? Poate e chiar acelaşi tip care ne-a ajutat cu agenda de telefon a lui Merete. Mă apropii?

— Cred că ar trebui să ne oprim, Carl.

— De unde eşti de fapt, Assad? Ei, sunt obişnuit cu numele, aşa că n-o să-l schimb acum, deşi este de fapt numele tău de familie, nu-i aşa, Hafez?

— Sunt sirian şi vin din Sab Abar.

— Adică o suburbie a Sab Abar.

— Da, la nord-est de Sab Abar.

Suna foarte plauzibil, dar Carl nu putea accepta informaţia. Poate că în urmă cu zece ani şi fără sute de interogatorii la activ, da. Dar nu şi în acel moment Instinctele lui îl avertizau. Felul în care reacţionase

Assad nu era tocmai în ordine.

— Eşti de fapt din Irak, nu-i aşa, Assad? Şi ai o mulţime de lucruri de ascuns, în temeiul cărora ai putea fi expulzat din Danemarca şi trimis înapoi de unde vii. Am dreptate?

Expresia lui Assad se schimbă din nou. Ridurile de pe frunte dispărură. Poate că văzuse o portiţă de scăpare; poate că spunea adevărul.

— Irak? Nicidecum. Acum vorbeşti prostii, Carl, zise el jignit. Vino la mine acasă să-mi vezi lucrurile, Carl. Am adus o valiză de acasă. Poţi vorbi cu soţia mea. Înţelege puţină engleză. Sau cu fetele mele. Atunci o să ştii că tot ceea ce-ţi spun e adevărat. Sunt un refugiat politic şi am trecut prin multe lucruri rele. Nu vreau să vorbesc despre asta, Carl, aşa că poţi să mă laşi în pace? E adevărat că nu am stat mult timp cu Hardy, aşa cum am spus, dar este foarte departe, în Hornback. Încerc să-mi ajut fratele să vină în Danemarca şi asta-mi ia timp, Carl. Îmi pare rău. O să fiu sincer pe viitor.

Carl se lăsă pe spate. Mai că voia să-şi înmoaie creierul sceptic în apa dulce pe care i-o servea Assad.

— Nu înţeleg cum ai putut să te obişnuieşti aşa de repede cu munca de poliţie, Assad. Apreciez ajutorul tău. Eşti un tip ciudăţel, dar te pricepi. De unde vine îndemânarea asta?

— Ciudăţel? Cum aşa? Are legătură cu fantome şi alte chestii de-astea? întrebă el şi se uită la Carl cu o privire şireată.

Da, era priceput, fără îndoială. Poate că avea un talent natural. Poate că tot ce spusese era adevărat. Carl se întrebă dacă nu devenea el un ursuz nesuferit.

— În dosarul tău nu scrie nimic despre educaţie, Assad. Ce fel de pregătire ai?

El ridică din umeri.

— Nu prea multă, Carl. Tata a avut o firmă mică. Vindea conserve. Ştiu cât rezistă o conservă de roşii la 50°C.

Carl încercă să zâmbească.

— Şi apoi nu te-ai putut ţine departe de politică şi ai ajuns să ai probleme. Nu-i aşa?

— Da, ceva de genul ăsta.

— Ai fost torturat?

— Da, Carl. Nu vreau să discut despre asta. Nu ai văzut niciodată cum fac atunci când sunt supărat. Nu pot vorbi, bine?

— Bine, zise Carl şi dădu din cap aprobator. Şi de acum înainte o să-mi spui tot ce faci în timpul programului. Ai înţeles?

Assad îi arătă şefului său degetele mari de la mâini ridicate în sus. Expresia de pe faţa lui Carl îl ajutase să se relaxeze. Apoi detectivul ridică mâna şi Assad bătu palma cu el. Deci asta era tot.

— Bine, Assad. Să lăsăm asta. Avem alte lucruri la care să ne

gândim, zise Carl. Trebuie să-l găsim pe Lars Henrik Jensen. Sper că nu va dura mult înainte să-l putem identifica în baza de date cu Evidenţa Persoanelor, dar până atunci, hai s-o căutăm pe mama lui, Ulla Jensen. Un bărbat de la Riso…

Văzu că Assad voia să-l întrebe ce era Riso, dar asta mai putea aştepta.

— Un bărbat mi-a spus că ea trăieşte în sudul oraşului Copenhaga.

— Ulla Jensen este un nume neobişnuit?

Carl clătină din cap.

— Acum că ştim numele companiei tatălui avem mai multe piste pe care le putem urma. Pentru început, o să sun la Registrul Comerţului. Să sperăm că baza lor de date nu a fost afectată de întrerupere. Între timp, caută în Pagini Aurii şi vezi dacă dai de Ulla Jensen. Încearcă în Brandbyerne şi apoi mută-te în sud. Vallensbaek, poate Glostrup, Tastrup, Greve-Kildebrande. Nu căuta până în Koge pentru că acolo a fost pe vremuri compania. Încearcă la nord de acel loc.

Assad arăta uşurat. Tocmai voia să iasă pe uşă când se întoarse şi îl luă pe Carl în braţe. Înţepăturile bărbii lui erau ca de ace iar after-shave-ul ieftin, dar sentimentul era real.

Carl rămase o vreme la birou şi se lăsă în voia senzaţiei pe care o încercase privindu-l pe Assad cum se îndepărta valsând de-a lungul holului până în biroul lui. Parcă-şi avea vechea lui echipă înapoi.

Răspunsul veni din ambele părţi în acelaşi timp. Registrul Comerţului funcţionase fără întrerupere şi nu le luă decât câteva secunde ca să găsească HJ Industries. Aparţinea de Trabeka Holding, o companie germană şi erau bucuroşi să caute şi alte informaţii în cazul în care Carl dorea acest lucru. Nu puteau verifica acum cine erau proprietarii, dar puteau afla dacă îi contactau pe colegii germani. După ce-şi notă adresa, Carl îl strigă pe Assad şi îi spuse să se oprească din căutat. Assad ţipă înapoi că deja găsise câteva posibile adrese.

Comparară rezultatele şi găsiră adresa. Ulla Jensen locuia pe proprietatea fostei firme HJ Industries, în Strohusvej din Greve. Carl se uită pe hartă. Zona era la numai câteva sute de metri de locul în care Daniel Hale murise ars, pe autostrada Kappelev. Îşi aminti când stătuse acolo. Drumul spre care privise în jos când cercetaseră locul. Era drumul cu moara. Simţi adrenalina pompând prin vene. Aveau adresa. Şi puteau ajunge acolo în numai douăzeci de minute.

— Să sunăm mai întâi, Carl? întrebă Assad şi-i întinse numărul de telefon.

El îi oferi o privire goală asistentului său. Deci nu ieşeau mereu perle de înţelepciune de pe buzele lui.

— E o idee minunată, Assad, dacă vrem să găsim o casă goală.

Iniţial trebuia să fi fost o fermă obişnuită, cu casă, cu o cocină şi un

hambar amplasate în jurul curţii pavate cu piatră cubică. Casa era atât de aproape de drum încât puteau vedea direct înăuntru. În spatele locuinţei văruite erau încă trei clădiri, mai mari. Două dintre ele probabil că nu primiseră niciodată o întrebuinţare. Acest lucru era cu siguranţă adevărat în ceea ce privea o clădire de zece, cincisprezece metri înălţime, cu găuri în locurile unde ar fi trebuit montate ferestrele. Era de neînţeles că autorităţile autorizaseră construcţia clădirii. Strica în întregime priveliştea asupra câmpiilor, unde covoare galbene de rapiţă făceau loc pajiştilor atât de verzi încât culoarea nu putea fi reprodusă pe pânză.

Carl scrută împrejurimile, dar nu văzu pe nimeni. Nici măcar lângă vreuna dintre clădiri. Ferma părea la fel de neglijată ca toate celelalte lucruri din jur. Varul de pe casă se scorojea. Puţin mai departe, spre dreapta, erau adunate lângă drum grămezi de gunoaie şi moloz. În afară de păpădiile şi de pomii înfloriţi care se întindeau până în dreptul acoperişului ondulat, din eternit, întreg locul arăta teribil de sumbru.

— Nu e nici o maşină în curte, Carl, zise Assad. Poate că nu mai stă nimeni aici de multă vreme.

Carl îşi încleştă fălcile încercând să-şi ascundă dezamăgirea. Instinctul îi spunea că Lars Henrik Jensen nu era acolo. La naiba! La naiba cu toate!

— Hai să aruncăm o privire, Assad, zise el şi parcă maşina la circa cincizeci de metri mai departe pe drum.

Păşiră în tăcere. Trecură de gardul verde şi ajunseră în spatele casei în grădina în care tufişurile cu fructe şi tulpinile de piciorul-caprei se luptau pentru spaţiu. Ferestrele de jos ale casei erau cenuşii din cauza mizeriei şi a trecerii timpului. Totul părea mort.

— Uite, şopti Assad în timp ce îşi apăsa nasul pe una dintre ferestre.

Carl se aplecă să arunce o privire. Şi pe dinăuntru casa părea abandonată. Semăna cu castelul Frumoasei Adormite, doar că locul nu era năpădit de rugi. Praful acoperea mesele, cărţile şi ziarele şi tot felul de alte hârtii. Într-un colţ era un maldăr de cutii din carton nedesfăcute şi covoare încă rulate. Casa aparţinea unei familii a cărei viaţă fusese întreruptă în timpul unor vremuri mai fericite.

— Cred că erau pe cale să se mute când s-a petrecut accidentul, Assad. Aşa mi-a spus şi bărbatul de la Riso.

— Da, dar uită-te acolo în spate atunci.

Assad arătă spre o uşă de cealaltă parte a încăperii. Lumina pătrundea prin cadrul ei, iar podeaua era lustruită şi strălucea.

— Ai dreptate, zise Carl. Arată diferit.

Păşiră prin grădina plină de verdeaţă unde bondarii bâzâiau în jurul arpagicului înflorit şi ajunseră în cealaltă parte a casei în colţul

de jos al curţii. Carl se apropie de ferestrele închise. Prin primul set de geamuri reuşi să vadă o cameră cu pereţi goi şi câteva scaune. Îşi apăsă fruntea de geam şi observă că încăperea începu să prindă contur. Fără îndoială era încă folosită. Câteva cămăşi zăceau pe podea. Păturile de pe saltea fuseseră date la o parte, iar deasupra lor era o pijama, de genul celei pe care o văzuse într-o revistă de modă nu cu mult timp în urmă. Se concentră să-şi controleze respiraţia şi-şi duse instinctiv mâna la brâu, unde ani la rând îşi ţinuse arma de serviciu. Dar trecuseră câteva luni de când nu mai purta pistol.

— Cineva a dormit recent în patul ăla, îi zise el încet lui Assad, care se uita prin ferestrele aflate puţin mai departe.

— Cineva a fost sigur aici, spuse Assad.

Carl se duse într-acolo şi se uită înăuntru. Assad avea dreptate. Bucătăria era curată. Printr-o uşă din perete, chiar în faţa lor, puteau vedea sufrageria prăfuită în care priviseră din cealaltă parte. Arăta ca un mausoleu. Un loc sacru, ce nu trebuia deranjat. Dar bucătăria cu siguranţă fusese folosită recent.

— Un frigider, cafea pe masă, ibric electric… Sunt şi câteva sticle de Cola pline acolo, în colţ, zise Carl.

Se întoarse spre cocină şi spre celelalte clădiri din spatele ei. Puteau continua să cerceteze locul fără mandat de percheziţie, dar cu riscul de a suferi consecinţele dacă eforturile lor se dovedeau zadarnice. Teama că ar fi pierdut ocazia dacă ar fi aşteptat nu era o scuză. De fapt, puteau aştepta până a doua zi dimineaţa. Da, poate chiar ar fi fost mai bine să se întoarcă a doua zi. Poate că cineva va veni acasă până atunci. Carl încuviinţă pentru sine. Era probabil mai bine să aştepte şi să urmeze procedurile legale. Trase adânc aer în piept. De fapt, nu prea îi venea să facă asta.

În timp ce Carl stătea pe gânduri, Assad o luă la goană dintr-odată. Pentru un bărbat cu un trup atât de solid şi de greoi, era surprinzător de agil. Traversă curtea în câteva salturi şi apoi ieşi pe drum ca să-i facă semn unui fermier care trecea pe acolo cu tractorul. Carl se duse spre ei.

— Da, îl auzi pe fermier spunând în timp ce încetinea tractorul. Mama şi fiul încă trăiesc acolo. E puţin cam ciudat, dar se pare şi-au amenajat locuinţa acolo, zise el şi arătă spre ultima dintre clădirile anexe. Cred că trebuie să fie acasă. Cel puţin, dimineaţă am văzut-o pe afară.

Carl arătă bărbatului insigna de poliţie. Fermierul opri tractorul.

— Care e treaba cu fiul? întrebă Carl. Îl cheamă cumva Lars Henrik Jensen?

Fermierul se uită pieziş cu un ochi în timp ce se gândea.

— Neah, nu cred că ăsta-i numele. El e foarte ciudat, e înalt. Cum naiba îl cheamă?

— Deci nu e Lars Henrik?

— Nu, nu e.

Suişuri şi coborâşuri, una albă, una neagră... Carl mai trecuse prin asta de nenumărate ori. Şi era sătul şi obosit de asta, printre altele.

— Zici că trăiesc în clădirea de acolo? întrebă Carl şi arătă spre ea.

Fermierul aprobă din cap şi lansă o flegmă peste capota tractorului său Ferguson nou-nouţ.

— Cu ce se ocupă? întrebă Carl arătând spre peisajul de ţară.

— Nu ştiu. Am închiriat câteva hectare de la ei. Kristoffersen, de acolo, a făcut la fel. Au nişte teren necultivat care este subvenţionat şi probabil că ea are şi o mică pensie. Şi de câteva ori pe săptămână vine o dubă de undeva care le aduce cutii de plastic pe care să le cureţe, cred. Le aduce şi mâncare. Cred că femeia şi fiul se descurcă ei cumva, zise el şi râse. Suntem la ţară aici, ştiţi. Aici de obicei avem tot ce ne trebuie.

— O dubă oficială, de la municipalitate?

— Nu, sigur nu. E de la o firmă de curierat sau ceva de genul ăsta. Are un semn pe o parte pe care uneori îl vezi pe vapoare, la televizor, dar nu ştiu de unde este. Nu ştiu, oceanele şi mările nu m-au interesat niciodată.

După ce fermierul plecă mai departe spre moară, Carl şi Assad cercetară din priviri clădirile de după cocină. Era ciudat că nu le observaseră de pe drum, deşi erau destul de mari. Probabil din pricina gardului viu des şi înverzit, din cauza vremii călduroase.

Pe lângă cele trei clădiri care înconjurau curtea şi construcţia neterminată, mai erau trei clădiri joase, una lângă alta, lângă o zonă plată, acoperită cu pietriş. Probabil că la un moment plănuiseră să asfalteze locul acela. Însă buruienile răsăriseră peste tot, iar verdeaţa nu era întreruptă decât de o alee lată care unea toate clădirile.

Assad arătă spre nişte urme de roţi înguste. Carl le observase deja. Aveau lăţimea unei roţi de bicicletă, dar erau paralele. Cel mai probabil erau lăsate de un cărucior cu rotile. Telefonul mobil al lui Carl sună, tare şi ascuţit, exact când se apropiau de clădirea indicată de fermier.

Observă expresia lui Assad în timp ce se înjura că nu pusese mobilul pe silenţios. Era Vigga. Nimeni nu-i putea egala abilitatea de a-l suna în cele mai nepotrivite momente. Stătuse în duhoarea cadavrelor aflate în stare de putrefacţie în timp ce ea îi ceruse să aducă acasă lapte pentru cafea. Îl sunase când mobilul era în buzunarul hainei, sub o geantă, în maşina de poliţie, în timpul urmăririi nebune a unor suspecţi. Vigga era bună la astfel de lucruri. Comută soneria pe „Off".

În clipa când îşi ridică privirea, se uită direct în ochii unui bărbat

înalt şi sfrijit, de circa douăzeci de ani. Capul lui era lunguieţ, ciudat, aproape deformat şi avea o parte a feţei desfigurată de adânciturile şi pielea întinsă de la cicatricile de arsură.

— Nu aveţi voie aici, zise el cu o voce ce nu semăna nici cu cea a unui adult, dar nici cu cea a unui copil.

Carl îi arătă insigna, dar omul nu părea să înţeleagă ce însemna.

— Sunt ofiţer de poliţie, zise Carl pe un ton prietenesc. Am vrea să vorbim cu mama ta. Ştim că stă aici. Aş aprecia dacă te-ai duce să o întrebi dacă putem intra un moment.

Tânărul nu păru impresionat nici de insignă, nici de cei doi bărbaţi. Aşa că era probabil la fel de sărac la minte pe cum arăta.

— Cât trebuie să mai aştept? întrebă Carl brusc.

Bărbatul tresări. Apoi dispăru în casă. Trecură câteva minute, iar Carl simţi presiunea crescând în piept. Înjură că nu îşi luase arma de serviciu din seiful de la sediul poliţiei nici măcar o dată după ce se întorsese din concediul medical.

— Stai în spatele meu, Assad, zise el.

Parcă şi vedea titlurile din ziarele de a doua zi: „Detectivul comisar-adjunct îşi sacrifică asistentul într-un incident cu împuşcături. Pentru a treia zi la rând, comisarul de poliţie Carl Morck de la Department Q provoacă un scandal”. Îi dădu un brânci lui Assad ca să sublinieze seriozitatea situaţiei şi apoi se poziţionă aproape de uşă. Dacă ieşeau cu o puşcă sau cu ceva de acel gen, cel puţin capul asistentului lui nu ar fi fost primul lucru pe care l-ar fi ochit. Apoi tânărul ieşi şi-i invită înăuntru.

Ea stătea în scaunul cu rotile şi fuma. Era greu ca cineva să-i ghicească vârsta din moment ce avea pielea cenuşie, ridată şi trecută. Dar judecând după vârsta fiului ei, nu putea avea mai mult de şaizeci şi unu sau şaizeci şi doi de ani. Stătea aplecată, iar picioarele arătau ciudat, ca nişte crengi despicate şi concrescute. Accidentul de maşină o marcase; era trist şi demn de milă.

Carl privi în jur. Era o încăpere imensă. În jur de 250 de metri pătraţi, poate mai mult, dar în ciuda tavanului aflat la o înălţime de circa 4 metri locul duhnea a ţigări. El urmări fumul care se ridica în spirale. Având numai zece ferestre de mansardă, încăperea era destul de întunecoasă.

Nu existau pereţi despărţitori. Bucătăria era cea mai aproape de uşa de la intrare, iar toaleta se afla într-o parte. Zona sufrageriei, umplută cu mobilă de la Ikea şi cu covoraşe ieftine pe podeaua din ciment, avea 15-20 de metri în lungime şi se termina în dreptul unei zone în care probabil că femeia dormea. Cu excepţia aerului greţos din acel spaţiu, totul era curat şi îngrijit meticulos. Acolo se uita la televizor, citea reviste şi îşi petrecea cea mai mare parte din viaţă. Soţul ei

murise, aşa că trebuia să se descurce cum putea. Cel puţin îl avea pe fiul ei care să o ajute.

Carl observă privirea cercetătoare a lui Assad. Era ceva drăcesc în ochii lui în timp ce alunecau peste toate obiectele şi se opreau uneori şi insistau pe un detaliu anume. Era extrem de concentrat, cu braţele atârnând în lateral şi cu picioarele bine înfipte în podea.

Femeia era destul de prietenoasă, deşi dădu mâna numai cu Carl. El făcu prezentările şi-i spuse că nu avea de ce să-şi facă griji. Îl căutau pe fiul ei cel mare, Lars Henrik. Voiau să-i pună nişte întrebări; nimic special, era doar o chestiune de rutină. Unde îl puteau găsi? Ea zâmbi.

— Lasse e marinar, zise ea.

Deci îi spunea Lasse.

— Acum nu e acasă, dar o să se întoarcă de pe mare într-o lună. Aşa că o să-i transmit. Puteţi să-mi lăsaţi o carte de vizită?

— Nu, din păcate.

Carl încercă să zâmbească, dar femeia nu-i împărtăşi gestul.

— Vă trimit cartea mea de vizită când ajung la birou. Aş fi încântat.

Încercă din nou să zâmbească. De data aceasta îi reuşi sincronizarea. Era regula de aur: întâi spui ceva pozitiv, apoi zâmbeşti ca să dai impresia că eşti sincer; dacă o faci invers ar putea însemna orice, flatare, flirt… Astfel de lucruri nu-l avantajau. Femeia ştia ce şi cum.

Carl se pregăti să plece şi-l apucă pe Assad de mânecă.

— În regulă, doamnă Jensen, ne-am înţeles. Apropo, la ce companie navală lucrează fiul dumneavoastră?

Ea îi plăti cu aceeaşi monedă.

— O, aş vrea să-mi pot aminti. Lucrează pe atâtea vase…

Apoi urmă zâmbetul ei. Carl mai văzuse dinţi galbeni, dar niciodată atât de galbeni ca ai ei.

— Este ofiţer, nu-i aşa?

— Nu, este însoţitor de bord. Lasse e un excelent bucătar. Întotdeauna s-a priceput la gătit.

Carl încercă să şi-l imagineze pe băiatul cu mâna pe umărul lui Dennis Knudsen. Băiatul căruia i se spunea Atomos pentru că tatăl lui decedat fabrica ceva legat de reactoarele nucleare. Când avusese timp să-şi dezvolte cunoştinţele legate de gătit? În casa familiei adoptive care îl bătea? La Godhavn? Când era mic, acasă, cu mama lui? Carl trecuse şi el prin multe în viaţă, dar nu putea nici măcar să prăjească un ou. Fără Morten Holland nu ştia ce-ar fi făcut.

— Este minunat când lucrurile merg bine pentru copilul cuiva. Aştepţi cu nerăbdare să-ţi vezi din nou fratele? îl întrebă Carl pe tânărul desfigurat care se uita la el cu o privire suspicioasă, ca şi cum veniseră acolo ca să fure ceva.

Ochii lui se mutară asupra mamei lui, dar expresia ei nu se schimbă. Deci fiul ei nu avea voie să spună nimic; asta era clar.

— Unde navighează acum fiul dumneavoastră?

Ea îl privi pe Carl, iar dinţii galbeni dispăreau încet în spatele buzelor crăpate.

— Lasse îşi petrece mult timp navigând în Marea Baltică, dar cred că este în Marea Nordului acum. Uneori pleacă cu o navă şi vine acasă cu alta.

— Înseamnă că e o companie mare. Nu vă amintiţi cum se numeşte? Puteţi să-i descrieţi logoul?

— Nu, îmi pare rău. Nu mă prea pricep la astfel de lucruri.

Carl se uită din nou tânăr; era evident că ştia despre ce vorbeau. Probabil că ar fi fost în stare să deseneze nenorocitul acela de logo dacă l-ar fi lăsat mama lui.

— Dar este afişat pe duba care vine aici de câteva ori pe săptămână, interveni Assad.

Nu-şi alesese bine momentul. Acum ochii tânărului păreau neliniştiţi, iar femeia trase adânc din ţigară. Faţa ei era ascunsă după un nor gros de fum.

— Păi, nu e ceva de care suntem foarte siguri, reuşi să adauge Carl. Unul dintre vecinii dumneavoastră a crezut că aşa a văzut, dar se putea înşela, spuse el şi-l trase de mână pe Assad. Vă mulţumim că aţi avut amabilitatea să staţi de vorbă cu noi, continuă el. Spuneţi-i fiului dumneavoastră să mă sune când se întoarce. Până atunci întrebările mai pot aştepta.

Se îndreptară spre uşă, iar femeia îşi conduse căruciorul cu rotile pe lângă ei.

— Împinge-mă afară, Hans, îi zise fiului ei. Am nevoie de puţin aer.

Carl îşi dădu seama că ea nu voia să-i scape din ochi până când nu părăseau proprietatea. Dacă ar fi fost o maşină în curte sau în spate, unde stăteau, el ar fi avut motive să creadă că ea încerca să ascundă faptul că Lars Henrik Jensen se afla în una dintre clădiri. Dar intuiţia îi spunea lui Carl altceva. Fiul ei cel mare nu era acolo; ea doar voia să scape de ei.

— Clădirile sunt impresionante. Aici a fost fabrica?

Femeia era chiar în spatele lor şi pufăia dintr-o altă ţigară în timp ce scaunul cu rotile se mişca greoi de-a lungul aleii. Fiul ei îl împingea cu mâinile strânse pe mânere. Părea foarte agitat. Chipul distrus nu-i ascundea emoţiile.

— Soţul meu a avut o fabrică care producea învelişuri sofisticate pentru carcase de reactoare nucleare. Tocmai ne mutaserăm aici din Koge când a murit.

— Da, îmi amintesc că am citit despre asta. Îmi pare foarte rău. Carl arătă spre cele două clădiri joase din faţa lor. Acolo trebuia să

aibă loc producţia?

— Da, acolo şi în încăperea mare, spuse ea, arătând cu mâna într-o direcţie. Atelierul de sudură era aici, zona de testare a presiunii acolo, iar întreaga operaţiune de asamblare avea loc în hală. În clădirea în care locuiesc eu urmau să fie depozitate produsele finite.

— De ce nu locuiţi în casă? Pare destul de drăguţă, zise Carl observând în faţa uneia dintre clădiri un rând de găleţi gri-negre, care nu se potriveau deloc cu peisajul. Poate fuseseră lăsate acolo de vechiul proprietar. În astfel de locuri, timpul trecea uneori în ritm de melc.

— O, nu ştiu. Sunt atât de multe lucruri în casa aceea care aparţin trecutului… Şi mai sunt şi pragurile… nu mai pot trece peste ele acum, spuse ea şi lovi în mânerul scaunului cu rotile.

Carl observă că asistentul lui încerca să-l tragă într-o parte.

— Maşina noastră e acolo, Assad, zise el şi dădu din cap în direcţia cealaltă.

— Aş prefera să trec prin gardul viu de acolo şi să urc spre drum, spuse Assad, dar Carl îşi dădu seama că atenţia lui era fixată pe grămezile de gunoaie adunate într-o fundaţie abandonată din beton.

— Toate gunoaiele erau deja acolo când am ajuns noi, zise femeia, scuzându-se de parcă o jumătate de container de mizerie puteau aduce atingere impresiei generale a proprietăţii.

Nu era decât gunoi obişnuit. Deasupra mormanului erau mai multe tuburi gri-negre. Nu aveau etichete, dar arătau de parcă odată ar fi conţinut ulei sau alimente în cantităţi mari. Carl l-ar fi oprit pe Assad dacă ar fi ştiut ce avea în minte asistentul lui, dar înainte să poată reacţiona, acesta sărise deja peste nişte bucăţi de metal, colaci de frânghii şi elemente din plastic.

— Trebuie să-mi cer scuze pentru partenerul meu. Este un colecţionar de gunoaie incorigibil. Ce-ai găsit, Assad? strigă Carl.

Dar Assad nu era preocupat să-şi joace rolul în acel moment. Vâna ceva. Dădea cu picioarele în gunoaie şi-l întorcea până când în sfârşit îşi introduse mâna într-un loc şi scoase, cu ceva efort, o bucată subţire de metal, care se dovedi a fi un semn de cincizeci de centimetri înălţime şi cel puţin trei metri şi jumătate lungime. Îl întoarse. Pe el scria: „InterLab A/S”.

Assad se uită la Carl, care înclină din cap apreciativ. Era o descoperire uimitoare. InterLab A/S fusese laboratorul lui Daniel Hale, care se mutase în Slangerup. Deci era o legătură directă între acesta şi familia Jensen.

— Compania soţului dumneavoastră nu se numea InterLab A/S, nu-i aşa, doamnă Jensen? întrebă Carl şi zâmbi spre buzele ei strânse.

— Nu. Aceea e compania care ne-a vândut proprietatea asta şi alte câteva clădiri.

— Fratele meu lucrează la Novo. Mi se pare că mi-a zis odată de compania InterLab, spuse Carl.

În gând, îşi ceru scuze faţă de fratele lui care probabil că în acel moment hrănea nurcile la ferma din Frederikshavn.

— Nu făceau cumva enzime sau ceva de genul acela?

— Era un laborator de teste medicale.

— Hale. Nu aşa îl chema? Daniel Hale?

— Da, pe cel care a vândut locul soţului meu îl chema Hale. Dar nu Daniel Hale. Era doar un băiat pe atunci. Familia lui a mutat InterLab în nord, într-o altă zonă, iar după ce bătrânul a murit, s-au mutat din nou. Dar aici a început, zise ea şi arătă spre mormanul de gunoaie.

InterLab cu siguranţă avusese succes dacă începuse atât de modest. Carl o studie cu atenţie pe femeie în timp ce ea vorbea. Păruse să fie complet închisă în ea şi totuşi în acel moment cuvintele curgeau din ea. Nu părea agitată; din contră. Părea complet stăpână pe sine, iar fiecare nerv era întins la maximum. Încerca să arate normal şi tocmai acel lucru părea anormal.

— Nu el este cel care a fost omorât nu departe de aici? întrebă Assad dintr-odată.

De data aceea Carl mai avea puţin şi-l lovea în fluierul piciorului. Trebuia să-l ia la rost pentru remarcile candide când ajungeau la birou. Se întoarse să se uite la clădiri. Ascundeau mai mult decât povestea unei familii distruse. Faţadele lor cenuşii aveau şi alte nuanţe. Era ca şi cum clădirile îi vorbeau. Stomacul i se strânse ghem.

— Hale a fost omorât? Nu-mi amintesc asta, zise Carl şi îi aruncă o privire lui Assad după care se întoarse spre femeie. Mi-ar plăcea să văd unde a început InterLab. Va fi amuzant să-i povestesc fratelui meu despre asta. Vorbeşte aşa de des despre faptul că ar vrea să pornească propria afacere… Credeţi că putem arunca o privire la celelalte clădiri? Neoficial, desigur…

Ea îi adresă un zâmbet exagerat de prietenesc, ceea ce însemna că nu-i împărtăşea entuziasmul. Nu mai voia ca el să mai stea pe acolo. N-avea decât să plece.

— O, aş fi încântată să vă arăt, dar fiul meu a închis totul, aşa că nu vă pot lăsa înăuntru. Dar când o să vorbiţi cu el îl puteţi ruga să vă arate zona. Şi îl puteţi aduce şi pe fratele dumneavoastră.

Assad nu mai scoase nici un cuvânt în timp ce conduceau pe lângă clădirea pe care se vedeau urmele accidentului în care îşi pierduse viaţa Daniel Hale.

— E ceva în neregulă, zise Carl. Trebuie să ne întoarcem cu un mandat de percheziţie.

Dar Assad nu asculta. Stătea şi se holba în gol când ajunseră în dreptul orăşelului Ishoj cu blocurile înalte din beton ce răsăreau la

orizont. Nu reacţionă nici măcar când telefonul lui Carl sună după ce acesta activase profilul general.

— Da, zise Carl care se aştepta să audă debitul verbal al Viggăi revărsându-se asupra lui.

Ştia de ce-l suna. Se întâmplase din nou ceva rău. Recepţia se mutase pentru ziua aceea. Nenorocita de recepţie! Se putea lipsi de mâna de snacksuri unsuroase şi de paharul cu vin ieftin de la supermarket şi mai ales de sufletul neînţeles cu care ea alesese să-şi unească forţele.

— Eu sunt, zise vocea de pe linie. Helle Andersen din Stevns.

Carl încetini, atent la ce avea de spus interlocutoarea sa.

— Uffe e aici. Sunt la vechea locuinţă a lui Merete, în vizită şi acum câteva minute a sosit un taxi care l-a adus aici din Klippinge. Şoferul i-a mai dus pe Merete şi pe Uffe, aşa că l-a recunoscut când l-a văzut într-un şanţ, pe marginea autostrăzii spre Lellinge. Este complet extenuat. Stă aici în bucătărie şi bea un pahar cu apă după altul. Ce să fac?

Carl se uită la semafor. Îl străbătu o undă de încântare. Era tentat să întoarcă şi să accelereze.

— Este bine? întrebă Carl.

Ea părea îngrijorată şi nu mai afişa aceeaşi voioşie tipică fetelor de la ţară.

— Nu ştiu sigur. Este murdar şi arată de parcă s-a târât prin canale. Uffe pur şi simplu nu e el.

— Adică?

— Stă aici cu o privire gravă. Se tot uită în jur prin bucătărie ca şi cum nu o mai recunoaşte.

— Nu mă surprinde.

Carl îşi aminti de tigăile de aramă ale anticarilor, care acopereau pereţii din podea până în tavan, rândurile cu boluri de cristal şi tapetul pastelat cu imprimeu cu fructe exotice… Sigur că Uffe nu mai recunoştea locul.

— Nu mă refer la felul în care e mobilat. Nu ştiu să explic. Pare speriat că se află aici, dar nu vrea să între în maşină cu mine.

— Unde voiaţi să-l duceţi?

— La secţia de poliţie. N-o să-l las să fugă din nou. Dar a refuzat să meargă cu mine. Chiar şi când dealerul de antichităţi l-a rugat frumos.

— A spus ceva? A scos vreun sunet?

Carl îşi dădu seama că ea clătina din cap.

— Nu, n-a scos nici un sunet. Dar tremură. Aşa obişnuia să facă fiul meu cel mare când nu primea ce voia. Îmi amintesc odată la supermarket…

— Helle, trebuie să suni la Egely. Uffe lipseşte de câteva zile. Trebuie să ştie că e bine.

Căută numărul şi i-l dădu. Era singurul lucru de făcut. Nu era bine să se implice. Jurnaliştii de la tabloide şi-ar freca mâinile pline de cerneală de bucurie dacă ar face-o.

Micile clădiri, joase începură să apară de-a lungul autostrăzii Koge… un chioşc de îngheţată de pe vremuri… un fost magazin de electrice care adăpostea în prezent câteva fete pieptoase care dădeau bătăi de cap celor de la Moravuri uşoare…

Carl se uită la Assad şi se gândi să fluiere ca să vadă dacă mai era încă în viaţă. Nu era neobişnuit ca unii oameni să moară în mijlocul unor propoziţii, cu ochii larg deschişi.

— E cineva acasă, Assad? întrebă el fără să se aştepte să primească un răspuns.

Carl se întinse peste el ca să deschidă torpedoul şi să scoată pachetul mototolit de Lucky Strikes.

— Carl, te deranjează dacă nu fumezi? Împute maşina, spuse Assad care părea surprinzător de agitat.

Dacă puţin fum îl deranja, n-avea decât să se ducă pe jos acasă.

— Opreşte acolo, continuă Assad.

Poate că îi venise şi lui aceeaşi idee.

Carl închise torpedoul şi găsi un spaţiu în care trase maşina lângă un drum lateral ce ducea spre plajă.

— Nu e bine, Carl, zise Assad şi se întoarse spre el, cu ochii lui negri. M-am gândit la ce-am văzut acolo. Totul era greşit, peste tot.

Carl aprobă din cap uşor. Assad nu spunea prostii.

— Erau patru televizoare în casa femeii.

— Pe bune? Eu n-am văzut decât unul.

— Erau trei, unul lângă altul, nu foarte mari, la capătul patului. Erau puţin acoperite, dar am văzut lumina de la ele.

„Are ochi de vultur şi de bufniţă”, se gândi Carl.

— Trei televizoare pornite, acoperite? Ai văzut aşa ceva de la distanţa aia, Assad? Era aproape întuneric acolo.

— Erau acolo, la capătul patului, lângă perete. Nu mari. Aproape ca un fel de… Încerca să găsească cuvântul potrivit. Ca un fel de…

— Monitoare?

Assad încuviinţă din cap.

— Şi ştii ce, Carl? Mi-am dat seama de mai multe lucruri gândindu-mă. Erau trei sau patru monitoare. Se putea vedea o lumină slabă, cenuşie sau verzuie, prin pătură. La ce foloseau? De ce erau aprinse? Şi de ce le acoperise femeia, de parcă nu trebuia să le vedem?

Carl se uită la drumul pe care camioanele se deplasau spre oraş. Bune întrebări.

— Şi încă ceva, Carl.

De data aceea detectivul nu era atent. Bătea darabana cu degetele pe volan. Dacă se duceau înapoi la sediul de poliţie şi parcurgeau

procedurile ca la carte treceau cel puţin două ore până să se întoarcă acolo.

Atunci mobilul îi sună din nou. Dacă era Vigga trebuia să-i închidă. De ce avea mereu impresia că trebuia să stea la dispoziţia ei, zi şi noapte? Dar era Lis.

— Marcus Jacobsen vrea să te vadă la el în birou, Carl. Unde eşti?

— Trebuie să aştepte, Lis. Sunt pe drum, verific ceva. Este în legătură cu articolul din ziar?

— Nu sunt sigură, dar ar putea fi. Ştii cum e el. Devine incredibil de tăcut ori de câte ori cineva scrie ceva de rău despre noi.

— Atunci spune-i că Uffe Lynggaard a fost găsit şi că e bine. Şi spune-i că lucrăm la caz.

— La care caz?

— La cel care le va face pe nenorocitele alea de ziare să scrie şi ceva pozitiv despre mine şi despre departament.

Apoi întoarse maşina şi se gândi dacă era bine să pună sirena.

— Ce voiai să-mi spui, Assad?

— Despre ţigări.

— Ce vrei să spui?

— De cât timp fumezi acelaşi tip de ţigări, Carl?

El se încruntă. De cât timp exista marca Lucky Strikes?

— Oamenii nu prea schimbă marca de ţigări, nu-i aşa? continuă Assad. Ea avea zece pachete de Prince pe masă, Carl. Noi, nedesfăcute. Şi avea degetele complet galbene. Dar fiul ei, nu.

— Unde vrei să ajungi?

— Ea fuma Prince cu filtru, iar fiul ei nu fumează. Sunt sigur de asta.

— Şi?

— De ce deasupra în scrumieră erau chiştoace fără filtre?

În clipa aceea Carl porni sirena şi lumina albastră.

37
Aceeaşi zi

Lucrul dură ceva mai mult pentru că podeaua era lustruită şi nu voia ca mişcarea constantă a torsului ei să trezească suspiciuni oamenilor de afară care o supravegheau pe monitoare. Stătuse pe podea în mijlocul camerei o mare parte din noapte, cu spatele spre camere, ascuţind bucata lungă de plastic rigid pe care o răsucise până o rupsese în două cu o zi înainte. Oricât de ironic părea, bucata rigidă de plastic de la geacă avea să fie biletul ei de ieşire din lumea asta.

Puse ambele bucăţi în poală şi-şi trecu degetele peste ele. Una avea să aibă în curând capătul suficient de ascuţit; cealaltă devenise deja ca o pilă de unghii, cu marginea tăioasă. Pe aceasta o va folosi probabil la timpul potrivit. Îi era teamă că bucată ascuţită nu va face o gaură suficient de mare în arteră şi, dacă nu se întâmpla repede, sângele de pe podea ar fi dat-o de gol.

Nu se îndoise nici o clipă că presiunea din cameră avea să scadă în secunda în care ei îşi dădeau seama ce plănuia. Aşa că suicidul trebuia să fie eficient şi rapid. Nu voia să moară altfel.

Când auzi vocile în difuzoare răzbătând de undeva din afara holului, îşi îndesă uneltele în buzunarul gecii şi se ghemui, ca şi cum ar fi aţipit. Când stătea aşa, Lasse ţipa des la ea, dar ea refuza să răspundă, deci nu era nimic neobişnuit.

Stătea acolo cu picioarele încrucişate, holbându-se la umbra corpului ce se profila în lumina reflectoarelor. Acolo, pe perete, era ea, cea adevărată. Silueta bine delimitată a unei fiinţe umane pe cale de a se stinge. Smocurile de păr îi atârnau pe umeri, iar geaca uzată îi era înfăşurată în jurul a nimic. O rămăşiţă a trecutului care avea să dispară în curând, când luminile se vor stinge.

Era 4 aprilie 2007. Mai avea de trăit patruzeci şi una de zile, dar plănuia să se sinucidă cu cinci zile mai devreme, la 10 mai. În acea zi, Uffe urma să împlinească treizeci şi patru de ani, iar ea se va gândi la el, îi va trimite gânduri pline de dragoste, blânde, despre cât de frumoasă putea fi viaţa, în timp ce îşi tăia venele. Faţa lui strălucitoare era ultimul lucru pe care avea să-l vadă. Uffe, iubitul ei frate.

— Trebuie să ne grăbim, o auzi pe femeie urlând în difuzoare de partea cealaltă a panourilor din sticlă. Lasse va fi aici în zece minute, aşa că totul trebuie să fie gata. Adună-te, băiete!

Părea disperată. Merete auzi un sunet ciudat din spatele panourilor din sticlă şi se uită spre trapă. Dar nici o găleată nu apăru, iar ceasul ei interior îi spunea că era prea devreme.

— Ne trebuie alt acumulator aici, mamă, strigă bărbatul osos. Ăsta nu este suficient de încărcat. Nu putem porni explozia dacă nu îl schimbăm. Asta mi-a spus Lasse acum câteva zile.

Explozia? Un fior rece o străbătu pe Merete. Ce-o să se întâmple acum? Se lăsă în genunchi şi încercă să se gândească la Uffe, în timp ce cu toată forţa ei freca bucata ascuţită de plastic de podeaua lustruită din ciment. Mai avea poate doar zece minute. Dacă tăia destul de adânc putea să-şi piardă cunoştinţa în cinci minute. Doar asta conta acum.

Respira greu şi scâncea când unealta îşi schimba încet forma. Era încă prea tocită. Aruncă o privire la cleşte, însă acela se tocise când scrijelise mesajul pe podea.

— Oh! oftă ea. Încă o zi şi aş fi fost gata.

Apoi îşi şterse transpiraţia de pe sprâncene şi-şi apropie încheietura de buze. Poate putea muşca până la arteră dacă apuca bine. Încercă să prindă artera cu dinţii, dar nu avea o poziţie prea bună. Apoi îşi întoarse încheietura şi încercă să-şi înfigă incisivii, dar braţul era prea subţire, numai piele şi oase. Osul încheieturii îi stătea în drum şi dinţii nu erau suficient de ascuţiţi.

— Ce face acolo? strigă vrăjitoarea cu o voce ascuţită, lipindu-şi faţa de panou.

Ochii ei erau larg deschişi – singurul lucru vizibil pentru că restul era în umbră din cauza luminilor orbitoare ale reflectoarelor din fundal.

— Deschide trapa imediat. *Acum!* îi comandă ea fiului ei.

Merete se uită la lanterna de buzunar, care era pregătită lângă gaura pe care o săpase lângă uşa închisă ermetic. Aruncă unealta improvizată şi se târî în patru labe în timp ce femeia o batjocorea. Totul înlăuntrul lui Merete plângea şi pleda pentru viaţă.

Prin difuzoare putea auzi cum bărbatul umbla la trapa din uşă, aşa că luă lanterna şi o introduse în gaura din podea. Se auzit un clichet şi apoi mecanismul uşii se puse în mişcare. Inima îi bătea cu putere. Dacă lanterna nu ţinea piedică, era pierdută. Presiunea din corpul ei s-ar fi răspândit ca o grenadă. Aşa îşi imagina.

— O, Doamne, nu lăsa să se întâmple asta! se rugă suspinând Merete şi se târî înapoi ca să ia bucata de plastic.

Se întoarse să se uite şi văzu lanterna mişcându-se uşor înainte şi înapoi. Apoi prinse un zgomot pe care nu îl mai auzise înainte.

Se auzi un zgomot ca de obiectiv telescopic activat. Tânărul acţionase mecanismul de deschidere. Acum uşa exterioară era deschisă. Toată presiunea se exercita numai în uşa interioară, iar lanterna era singurul lucru dintre ea şi cea mai îngrozitoare moarte pe care şi-o putea imagina.

Dar lanterna nu se mai mişca. Uşa interioară probabil că se

deschisese infim de puţin, pentru că sunetul ca un sâsâit al aerului care îşi forţă calea afară din cameră se accentuă, devenind un şuier ascuţit. Simţi schimbarea în corp după câteva secunde. Deodată pulsul îi bătu în urechi şi sesiză o uşoară creştere a presiunii în sinusuri, ca şi când ar fi încercat-o o răceală.

— A blocat uşa, mamă! ţipă bărbatul.

— Atunci închide-o şi încearcă s-o deschizi din nou, idiotule! mârâi femeia.

Pentru un moment, sunetul înalt scăzu în intensitate. Apoi auzi mecanismul şi din nou intensitatea sunetului începu să crească. Încercară de câteva ori să activeze mecanismul interior al uşii, în timp ce Merete se chinuia cu unealta din plastic.

— Trebuie să o omorâm acum şi să scăpăm de ea. Înţelegi? urlă diavoliţa de afară. Fugi şi adu barosul; este în spatele casei.

Merete se holba prin panourile de sticlă. În ultimii ani îi serviseră drept închisoare şi protecţie împotriva monştrilor de afară. Dacă spărgeau sticla, ar fi murit instantaneu. Presiunea s-ar fi egalizat într-o secundă. Poate nu ar fi avut timp să simtă ceva înainte ca viaţa să-i fie curmată.

Îşi puse mâinile în poală şi duse unealta de plastic spre încheietura stângă. Îşi studiase artera de o mie de ori. Acolo trebuia să taie. Se vedea, subţire şi închisă la culoare, pe pielea ei delicată. Apoi îşi strânse pumnul şi apăsă tare în timp ce închise ochii. Presiunea din arteră nu se simţea cum trebuia. O durea, dar nu reuşise să străpungă bine pielea. Se uită la tăietura pe care o făcuse. Era lungă şi deschisă; părea adâncă, dar nu era. Nu curgea nici un pic de sânge. Bucata de plastic nu era suficient de ascuţită pe lungime. O aruncă şi luă de pe podea cealaltă bucată de plastic cu vârful ascuţit. Deschise ochii larg şi estimă exact locul în care pielea din jurul arterei părea mai subţire. Apoi apăsă cu putere. Nu o duru atât de tare pe cât se aşteptase. Sângele coloră instantaneu vârful în roşu, dându-i o senzaţie de căldură. Se uită cum se scurgea sângele, cu o senzaţie de pace în suflet.

— Te-ai tăiat, nenorocito! ţipă femeia în timp ce lovea cu palma în hublou.

Zgomotele pumnilor produceau ecou în cameră. Dar Merete nu simţea nimic. În linişte se întinse pe podea, îşi dădu părul lung de pe faţă şi se uită fix la ultimul neon care încă mai funcţiona.

— Îmi pare rău, Uffe, şopti ea. Nu am mai putut aştepta.

Surâse la imaginea lui din gând, iar el îi zâmbi înapoi.

Bufniturile primelor lovituri de baros o treziră din visare. Se uită la panoul din sticlă, care vibra la fiecare lovitură. Sticla părea mai opacă, dar nu cedă. Fiecare bufnitură era urmată de un geamăt de extenuare. Apoi tânărul încercă să spargă celălalt panou, dar nici acela nu cedă.

Era clar că mâinile lui slabe nu erau obişnuite să manevreze o unealtă atât de grea. Intervalele între lovituri durau din ce în ce mai mult.

Ea zâmbi şi-şi privi corpul, care stătea întins pe podea într-o poziţie aşa de relaxantă. Deci aşa avea să arate ea, Merete Lynggaard, după ce va muri. Nu peste mult timp, corpul ei va fi dat ca mâncare la câini, dar nu o deranja să se gândească la asta.

Până atunci sufletul îi va fi liber. O aşteptau vremuri noi. Trăise iadul pe pământ, îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii în tristeţe. Existau oameni care suferiseră din pricina ei. Nu putea fi mai rău în viaţa următoare, dacă există vreuna. Şi dacă nu exista, atunci de ce să se teamă?

Se uită spre mâna ei şi descoperi că pata de pe podea era de un negru roşiatic, dar nu mai mare decât palma. Apoi îşi întoarse încheietura ca să se uite la rană. Sângerarea practic se oprise. Doar câteva picături se strecuraseră afară, apoi se atinseră ca mâinile a doi gemeni care se caută unul pe celălalt şi se coagulaseră încet.

Între timp, loviturile în sticlă se opriseră, aşa că singurul lucru pe care îl auzea era sâsâitul aerului în crăpătura uşii ermetice şi pulsul ce îi bătea în urechi. Observă că începea să o doară capul. În acelaşi timp, simţea dureri în toţi muşchii, ca şi cum o răceală îi dădea târcoale.

Luă din nou bucata de plastic şi apăsă adânc în rana care abia se închisese. Mişcă vârful flexibil înainte şi înapoi, pentru a face gaura mai mare.

— Sunt aici, mamă, se auzi o voce.

Era Lasse. După voce, fratele său părea foarte speriat.

— Am vrut să schimb acumulatorul, Lasse, dar mama mi-a spus să merg să iau barosul. Am încercat să sparg geamul, dar nu am putut. Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă.

— Nu poţi să-l spargi aşa, zise Lasse. Trebuie mai mult decât un baros. Dar nu ai stricat detonatoarele, nu?

— Nu, am fost atent unde am lovit, zise fratele. Am fost foarte atent, Lasse.

Merete trase afară vârful de plastic şi se uită în sus la panourile opace, cu un păienjeniş de crăpături. Rana de la încheietură sângera din nou, dar nu prea mult. „O, Doamne, de ce nu?” se întrebă ea. Înţepase cumva o venă în loc de o arteră? Apoi împunse şi cealaltă încheietură. Tare şi adânc. Sângera mai repede. „Slavă Domnului!” îşi zise ea.

— Nu am putut opri poliţia să nu vină pe proprietate, spuse vrăjitoarea dintr-odată.

Merete îşi ţinu respiraţia. Văzu cum sângele îşi găsise calea afară din rană şi curgea mai repede. Poliţia? Fuseseră acolo? Îşi muşcă buza şi simţi durerea de cap agravându-se şi bătăile inimi încetinind.

— Ei ştiu că Hale a deţinut locul ăsta, continuă femeia. Unul din ei a spus că nu ştia că Daniel Hale a fost ucis în apropiere, dar minţea, Lasse. Mi-am dat seama.

Acum presiunea din urechi începuse să se simtă puternic. Ca atunci când ateriza un avion, doar că era mai puternică şi creştea mai rapid. Încercă să caşte, dar nu reuşi.

— Ce voiau de la mine? Avea de-a face cu ce scria în ziare? Poliţistul de la Departamentul Q? întrebă Lasse.

Pentru că urechile îi erau înfundate, vocile lor se auzeau îndepărtate; totuşi, voia să asculte ce spuneau. Voia să audă tot.

Femeia părea că scâncea.

— Nu ştiu, Lasse, repeta ea.

— De ce crezi că se vor întoarce? întrebă el. Le-ai spus că eram pe mare, nu?

— Da. Dar, Lasse, ştiu la ce linie maritimă lucrezi. Şi au auzit despre duba care vine aici. Bărbatul tuciuriu a scăpat informaţia, iar poliţistul danez era nervos, se vedea pe faţa lui. Probabil ştiau deja că nu ai mai fost pe mare de câteva luni. Că te ocupi de catering. Vor afla, Lasse, ştiu că o vor face. Şi vor afla şi că ne trimiţi resturile de mâncare cu duba companiei. Ajunge să dea un telefon, Lasse şi apoi nu mai ai ce face. Se vor întoarce. Cred că s-au dus să facă rost de mandat. Au întrebat dacă pot arunca o privire pe aici.

Merete îşi ţinu respiraţia. Poliţia venea înapoi? Cu un mandat de percheziţie? Asta credeau? Se uită la încheietura sângerândă şi apăsă cu degetele tare pe rană. Sângele se prelinse pe dedesubt, curse spre ridurile din încheietură şi picură încet în poală. Nu voia să moară înainte de a fi convinsă că bătălia era pierdută. Probabil ei vor câştiga, dar acum erau încolţiţi. Ce bine se simţea!

— Ce motiv au să investigheze proprietatea? întrebă Lasse.

Presiunea din urechile lui Merete creştea. Avea probleme cu echilibrul. Încercă să caşte în timp ce se concentra să asculte ce spuneau ei. Simţea presiunea în şold. În şold şi în dinţi.

— Detectivul danez susţinea că are un frate care lucrează pentru Novo şi că voia să vadă locul unde a luat fiinţă o companie atât de mare ca InterLab.

— Ce aiureală!

— De-asta te-am sunat.

— Când au fost aici, exact?

— Acum cel mult douăzeci de minute.

— Deci nu avem nici măcar o oră. Va trebui să aruncăm corpul, dar nu avem suficient timp. Şi va trebui să curăţăm şi să spălam aici după aceea. Nu, trebuie să aşteptăm până mai târziu. Acum cel mai important este să ne asigurăm că nu vor găsi nimic şi că ne vor lăsa în pace.

Merete încercă să nu se gândească la cuvintele „să aruncăm corpul”. Chiar vorbea aşa Lasse al ei? Cum putea o fiinţă umană să fie atât de cinică şi de dezgustătoare?

— Sper să vină aici înainte să scăpaţi! ţipă ea. Sper să putreziţi toţi în închisoare ca nişte nemernici ce sunteţi! Va urăsc! Mă auziţi? Vă urăsc pe toţi!

Se ridică încet în timp ce umbrele se amestecau pe panoul crăpat. Vocea lui Lasse era rece ca gheaţa.

— Poate în sfârşit înţelegi ce înseamnă ura! Poate acum înţelegi, Merete! ţipă el ca răspuns.

— Lasse, nu crezi că ar trebui să aruncăm în aer clădirea acum? interveni femeia.

Merete ascultă cu atenţie.

Urmă o pauză. Probabil că el se gândea. Era în joc viaţa ei. Lasse se gândea cum să scape după ce o va omori. Din punctul lui de vedere, soarta ei era pecetluită. Pe Lasse nu-l preocupa decât cum să şteargă urmele.

— Nu, cum stau lucrurile acum, nu o putem face. Va trebui să aşteptăm. Nu trebuie să suspecteze nimeni nimic. Dacă o dăm în bară acum, planul nostru se duce pe apa sâmbetei. Nu vom mai lua banii pe asigurare, mamă. Şi vom fi forţaţi să dispărem. Pentru totdeauna.

— Eu nu voi putea suporta asta, Lasse, zise femeia.

„Atunci mori cu mine, vrăjitoare ce eşti!” îşi spuse Merete. Din ziua în care se uitase în ochii lui Lasse, la întâlnirea lor din cafeneaua Bankerat, nu îl mai auzise vorbind aşa de calm.

— Ştiu, mamă, ştiu, spuse el.

Sunase aproape uman pentru un moment, dar apoi veni întrebarea care o făcu pe Merete să apese şi mai tare în rană.

— Zici că a blocat uşa?

— Da. Nu auzi? Presiunea se egalizează prea încet.

— Atunci mă duc să setez cronometrul.

— Cronometrul, Lasse? Dar durează 20 de minute până se deschid duzele. Nu există altă soluţie? S-a tăiat la mână, Lasse. Nu putem închide sistemul de ventilaţie?

Cronometrul? Nu ziceau că pot elibera presiunea oricând vor? Ca ea să nu aibă timp să se rănească înainte? Era o minciună? O cuprinse o bucurie isterică. „Ai grijă, Merete! îşi spuse ea. Nu reacţiona peste măsură, nu lăsa garda-n jos!”

— Să închid sistemul de ventilaţie? La ce bun?

Lasse suna enervat.

— Aerul a fost împrospătat ieri. Îi va lua cel puţin opt zile ca să consume tot oxigenul. Nu, setez cronometrul.

— Aveţi probleme? ţipă Merete. Cumva sistemul vostru de rahat nu merge, Lasse?

El râse zeflemitor, dar ea nu se lăsă păcălită. Era evident că-l înfuriase.

— Nu te îngrijora, spuse el controlându-se, tatăl meu a construit acest sistem. Era cel mai sofisticat sistem de testare a presiunii din lume. Aici se făceau cele mai bune învelişuri etanşe pentru reactoare nucleare din lume. În celelalte locuri se pompează apă în interiorul corpurilor etanşeizate şi se face testul de presurizare din interior, dar la compania tatălui meu presiunea se aplica din afară. Totul era făcut cu cea mai mare precizie. Cronometrul controla temperatura şi umiditatea din cameră şi regla toţi parametrii pentru ca presiunea să nu poată fi egalizată atât de repede. Altfel, corpul etanşeizat s-ar fi crăpat în timpul controlului de calitate. De asta durează, Merete, de asta!

Erau nebuni, cu toţii!

— Voi chiar aveţi probleme! ţipă ea. Cu toţii sunteţi nebuni. Sunteţi terminaţi, ca şi mine.

— Probleme? Îţi arăt eu probleme! urlă el.

Ea auzi zgomote de afară şi paşi rapizi pe hol. Apoi o umbră apăru la marginea geamului şi două sunete asurzitoare răbufniră din difuzoare. Apoi văzu culoarea panourilor schimbându-se din nou. Acum erau albe şi opace.

— Mai bine ai face să dispară clădirea definitiv, Lasse, pentru că am lăsat atâtea cărţi de vizită aici, încât nu vei putea să scapi de toate. Nu vei scăpa, râse ea. Nu vei scăpa! M-am asigurat de asta.

În secunda următoare mai auzi şase lovituri. Erau, evident, lovituri la dublu. Dar ambele panouri rezistau. Imediat după aceea ea începu să simtă presiune în umăr. Nu prea mare, dar era deranjantă. Senzaţia era prezentă şi în frunte, în sinusuri şi în fălci. Îşi simţea pielea cum se strângea. Era efectul egalizării presiunii cauzate de crăpătura infimă de sub uşă. Oare ce o aştepta când vor elibera toată presiunea. Va fi ceva de neîndurat.

— Vine poliţia! ţipă ea. Simt asta!

Se uită în jos la încheietura care sângera. Poliţia nu va ajunge la timp. Curând va fi obligată să ridice degetul de pe rană. În douăzeci de minute duzele se vor deschide. Simţi ceva cald alunecând pe cealaltă mână şi observă că prima rană se deschisese ameninţător de mult. Vorbele lui Lasse se adevereau. Când presiunea din interiorul corpului creşte, sângele ţâşneşte. Îşi răsuci corpul încet ca să poată apăsa pe cealaltă încheietură cu genunchiul. Preţ de o clipă râse. Semăna cu un joc de copii din trecut.

— Activez cronometrul acum, Merete, spuse el. În 20 de minute duzele se vor deschide şi vor elibera presiunea din cameră. În aproximativ o jumătate de oră în încăpere va fi din nou doar o atmosferă. E adevărat că ai timp să te sinucizi acum, înainte să se

întâmple. Nu mă îndoiesc de asta. Dar nu voi putea privi, Merete, înţelegi asta? Nu te mai pot vedea pentru că geamul a devenit opac. Şi dacă eu nu te pot vedea, nimeni altcineva nu va putea. Vom închide camera de presurizare, Merete. Avem multe panouri aici, afară. Deci, vei muri între timp, într-un fel sau altul.

Ea o auzi pe femeia râzând.

— Hai, frate, ajută-mă cu asta, spuse Lasse.

Vocea lui suna diferit. Deţinea controlul.

Se auzi un sunet ciudat şi încet-încet camera se făcu din ce în ce mai întunecoasă. Apoi opriră reflectoarele şi puseră panouri de plastic în dreptul geamurilor până când se făcu întuneric beznă.

— Noapte bună, Merete, spuse el calm de afară. Să arzi în iad pentru eternitate.

Apoi închise difuzoarele şi totul se cufundă în linişte.

38
Aceeaşi zi

Drumul E20 era mai aglomerat ca oricând. Chiar dacă sirena poliţiei aproape îl scotea din minţi pe Carl, oamenii din maşini nu păreau să audă nimic. Erau cufundaţi în propriile gânduri, cu radiourile la maximum, dorindu-şi să fie în altă parte. Assad stătea pe scaunul pasagerului şi bătea în bord de nerăbdare. Conduseră pe marginea drumului ultimii kilometri înainte de ieşire, forţând vehiculele din faţa lor să-i lase să treacă în faţă.

Când în sfârşit se opriră lângă fermă, Assad arătă peste drum.

— Maşina aia era acolo şi înainte? întrebă el.

Carl o zări abia după ce scrută peisajul, de la drumul pietruit spre ţinutul nimănui. Vehiculul era ascuns după tufişuri, cam la o sută de metri distanţă. Se vedea destul de neclar capota unui vehicul argintiu, de teren.

— Nu sunt sigur, răspunse el, încercând să ignore telefonul mobil care îi suna în buzunarul hainei.

Scoase telefonul şi se uită la număr. Era de la sediu.

— Da, aici Morck, spuse el uitându-se la clădirile de la fermă.

Totul părea neschimbat. Nici un semn de panică sau de fugă.

Era Lis, încântată.

— Merge din nou, Carl. Toate bazele de date funcţionează. A fost soţia ministrului de interne. În sfârşit a scuipat antidotul pentru toate problemele cauzate. Doamna Sorensen a încercat toate combinaţiile posibile pentru Lars Henrik Jensen, aşa cum a rugat-o Assad să facă. Cred că a avut mult de muncă, deci îi datorezi un buchet mare de flori. Dar l-a găsit pe om. Două cifre fuseseră schimbate, aşa cum presupusese Assad. Este înregistrat în Strohusvej, în Greve.

Apoi îi dădu numărul de acasă.

Carl se uită la numerele ruginite fixate pe una dintre clădiri. Da, era acelaşi număr.

— Mulţumesc, Lis, spuse el, încercând să sune entuziasmat. Şi mulţumeşte-i şi doamnei Sorensen din partea mea. A făcut o treabă minunată.

— Aşteaptă, Carl, mai am să-ţi spun ceva.

Carl respiră adânc şi privi în ochii negri ai lui Assad care scrutau proprietatea din faţa lor. Da şi Carl simţea acelaşi lucru. Era ceva foarte ciudat la felul în care oamenii îşi amplasaseră casele. Nu era normal. Deloc.

— Lars Henrik Jensen nu are cazier şi este însoţitor de bord pe un vas de croazieră, continuă Lis. Lucrează pentru compania maritimă

Merconi şi navighează în special în Marea Baltică. Tocmai am vorbit cu angajatorul lui şi Lars Henrik Jensen este responsabil de catering pe majoritatea vaselor. Au spus că este o persoană foarte capabilă. Şi, că, apropo, toţi îi zic Lasse.

Carl îşi luă privirea de la proprietate.

— Ai un număr de telefon mobil al lui, Lis?

— Doar un număr de telefon fix.

I-l dictă, însă Carl nu-l notă. Cu ce l-ar fi putut ajuta? Să sune să spună că ajunge în două minute?

— Nu ai număr de mobil?

— La adresă acesta este singurul număr înregistrat pe numele Hans Jensen.

Bine. Deci aşa se numea bărbatul înalt şi slab. Carl luă numărul şi-i mulţumi lui Lis din nou.

— Ce-a spus? întrebă Assad.

Carl ridică din umeri şi scoase certificatul de înmatriculare al maşinii din torpedou.

— Nimic din ceea ce nu ştiam deja, Assad. Mergem?

Tânărul înalt şi deşirat le deschise uşa imediat ce ciocăniră. Nu scoase nici un cuvânt, doar îi lăsă să între, aproape ca şi cum i-ar fi aşteptat. Aparent, totul era aranjat ca şi când el şi mama lui luau masă în linişte, la zece metri de uşă, la o masă acoperită cu o faţă de masă cu flori. Mâncau o conservă de ravioli. Dar Carl nu se îndoia că, dacă ar fi verificat, ar fi descoperit că mâncarea era rece ca gheaţa. Puteau să-l scutească de astfel de trucuri de amatori.

— Am adus un mandat de percheziţie, spuse el şi scoase certificatul de înregistrare al maşinii din buzunar. Îl ţinea din scurt, sus, ca ei să-l vadă.

Tânărul tresări la vederea lui.

— Putem să ne uităm pe aici?

Cu o mişcare, Carl îl împinse pe Assad spre monitoare.

— Se pare că a fost o întrebare retorică, observă femeia.

Ţinea în mână un pahar cu apă şi se uita la ei epuizată. Privirea încăpăţânată din ochii ei dispăruse, dar nu părea speriată. Doar resemnată.

— Pentru ce folosiţi aceste monitoare? întrebă Carl după ce Assad verifică baia.

Arătă apoi spre lumina verde, vizibilă prin ţesătura pusă peste monitoare.

— O, a fost ideea lui Hans, spuse femeia. Pe aici prin regiune auzim despre tot felul de lucruri rele care se întâmplă peste tot. A vrut să pună camere de supraveghere pentru a putea monitoriza zona din jurul casei.

Îl privi pe Assad care trăsese de ţesătură. Acesta clătină din cap.

— Sunt oprite, Carl. Toate trei.

— Pot să te întreb, Hans, de ce monitoarele sunt pornite, deşi nu sunt conectate?

Acesta se uită la mama lui.

— Întotdeauna sunt pornite, spuse ea. Curentul vine de la cutia de joncţiune.

— De la cutia de joncţiune? Înţeleg. Şi unde este asta?

— Nu ştiu. Lasse ar trebui să ştie.

Îi aruncă lui Carl o privire triumfătoare. Îl conducea spre o pistă moartă, iar el se uita la un zid de netrecut. Sau cel puţin aşa credea ea.

— Am aflat de la compania navală că Lasse nu se află la bordul navei acum. Unde este?

Ea zâmbi uşor.

— Când Lasse nu navighează, este în compania doamnelor; nu este ceva ce ar vrea să îi spună mamei lui.

Zâmbetul deveni mai larg, iar dinţii ei galbeni l-ar fi muşcat dacă se putea.

— Haide, Assad, spuse Carl, nu avem nimic de făcut aici. Hai să mergem în celelalte clădiri.

În timp ce se îndreptau pe uşă, Carl surprinse o licărire în privirea femeii. Se întinsese spre pachetul de ţigări, iar zâmbetul îi dispăruse de pe faţă. Deci erau pe drumul bun.

— Uită-te atent la tot, Assad. Vom merge în clădirea asta prima dată, spuse Carl şi arătă către construcţia cea mai înaltă. Rămâi aici şi anunţă-mă dacă se întâmplă ceva lângă celelalte clădiri. Da, Assad?

El încuviinţă. Cum se întoarse, Carl auzi un sunet încet, familiar, în spatele lui. Se răsuci şi îl văzu pe Assad cu un briceag strălucitor în mână. Folosit corect, îi putea face probleme adversarului, însă dacă era utilizat incorect putea face probleme tuturor.

— Ce naiba faci, Assad? Cum a ajuns ăsta aici?

Assad ridică din umeri.

— Magic. Promit că îl fac să dispară după ce plecăm de aici.

— Aşa să faci, la naiba!

Assad continua să-i dea dureri de cap. Posesie de armă ilegală? Cum naiba i-o fi venit o idee atât de stupidă?

— Suntem la serviciu aici, Assad. Înţelegi? Asta nu duce la nimic bun. Dă-mi.

Îndemânarea cu care Assad închise briceagul i se păru îngrijorătoare. Carl cântări briceagul în mână înainte să-l bage în buzunarul jachetei sub privirile dezaprobatoare ale lui Assad. Chiar şi vechiul briceag multifuncţional al lui Carl cântărea mai puţin.

Holul enorm era construit pe o fundaţie de ciment care se crăpase din cauza frigului şi a apei infiltrate. Găurile unde trebuiau să fie ferestrele aveau marginile putrezite şi negre, iar grinzile laminate care susţineau tavanul suferiseră de asemenea din cauza timpului. Era un spaţiu uriaş. Pe lângă resturi şi cele cincisprezece sau douăzeci de găleţi împrăştiate pe jos, cameră era complet goală. Lovi una dintre găleţile rotunde, iar din ea ieşi un miros de putrefacţie. Când aceasta se opri din rostogolit, Carl aruncă o privire mai atentă. Erau resturi de hârtie igienică?

Se aplecă să vadă mai de aproape şi clătină din cap. Găleţile fuseseră expuse de-a lungul timpului la soare, ploaie şi alte fenomene naturale, apoi umplute cu apă de ploaie. Orice putea mirosi aşa, în timp. Se uită pe fundul uneia şi observă însemnul companiei Merconi. Probabil că erau folosite pentru a aduce acasă resturi de mâncare de pe vase. Luă o ţeavă solidă de fier dintre resturi şi se duse după Assad. Împreună se îndreptară spre celelalte trei clădiri anexe.

— Stai aici, îi spuse Carl în timp ce studia un lacăt la care se presupunea că doar Lasse avea cheia. Assad, să mă strigi dacă vezi ceva ciudat.

Apoi folosi drugul de fier pe post de pârghie. În vechea lui maşină de poliţie avea o trusă de unelte cu care ar fi desprins uşor lacătul. Însă în acel moment trebuia să strângă din dinţi şi să-şi folosească forţa. Se chinui treizeci de secunde până când Assad se apropie încet şi luă drugul de fier.

„Hai, lasă-l şi pe tânăr să încerce”, îşi spuse Carl.

Într-o secundă lacătul spart căzu pe pietriş, la picioarele lui Assad. Câteva momente mai târziu Carl intră în clădire simţindu-se învins şi totodată cu simţurile încordate la maximum. Camera era asemănătoare cu cea în care trăia doamna Jensen, numai că pe mijloc se aflau un şir de cilindri sudaţi, de diferite culori, alături de, probabil, o sută de metri de rafturi din oţel. Într-un colţ îndepărtat erau depozitate foi de otel inoxidabil. Nimic mai mult.

Carl se uită mai atent la uşă. Nu putea pleca spre o altă clădire fără să fi descoperit ceva aici. Se duse acolo şi încercă să o deschidă. Mânerul era strălucitor, din alamă, iar uşa era blocată. Se uită la lacătul solid, care părea prea strălucitor. Însemna că fusese utilizată recent.

— Assad, vino încoace, strigă el. Şi adu şi drugul ăla de fier!

— Credeam că mi-ai spus să stau afară.

Carl îi arătă lui Assad drugul de fier şi uşa.

— Arată-mi de ce eşti în stare.

Camera în care intrară mirosea puternic a apă de colonie. Aici se găseau un pat, un birou, un computer, o oglindă uriaşă, un covor roşu,

un şifonier deschis plin cu costume şi două sau trei uniforme albastre, o chiuvetă cu un raft de sticlă şi numeroase sticle de aftershave. Patul era făcut, iar hârtiile neatinse. Nimic nu trăda faptul că persoana care trăia acolo era anormală.

— De ce crezi că a încuiat uşa cu lacăt, Carl? întrebă Assad, în timp ce ridica o mapă de pe birou, să se uite dedesubt.

Apoi îngenunche şi se uită sub pat. Carl inspecta restul camerei. Assad avea dreptate. Nu părea să fie nimic de ascuns, aşa că de ce să încui uşa cu lacătul?

— *Este* ceva, Carl. Altfel nu ar fi existat lacătul de la intrare.

Carl aprobă din cap şi cercetă şifonierul. Mirosul de colonie era şi mai puternic. Părea să vină dintre haine. Ciocăni în peretele din spate, dar nimic nu părea să fie anormal. Între timp, Assad ridică covorul. Nici o trapă. Examinară tavanul şi pereţii şi apoi amândoi se uitară la oglinda uriaşă. Peretele din jurul ei era văruit în alb imaculat. Carl bătu în el. Părea solid. „Poate putem da oglinda jos", se gândi el. Dar era bine fixată. Apoi Assad îşi apropie obrazul de perete şi se uită în spatele oglinzii.

— Are un sistem de prindere. Văd un fel de încuietoare.

Îşi introduse degetul între oglindă şi încuietoare. Apoi apucă de margine şi trase. Întreaga cameră parcă se strecură prin oglindă, în timp ce aceasta alunecă în lateral, scoţând la iveală o gaură neagră în perete, cam de înălţimea unui om.

„Data viitoare când ieşim pe teren voi fi mai bine pregătit", se gândi Carl. Îşi aduse aminte de lanterna de dimensiunile unui creion care stătea pe un vraf de hârtii din biroul lui. Întinse mâna prin gaura din perete căutând un întrerupător ca să aprindă lumina şi gândindu-se cu regret la pistolul lui de serviciu. În următoarea clipă simţi o presiune în piept. Respiră adânc şi trase cu urechea. Nu, la naiba, nu putea fi cineva înăuntru! Uşa era încuiată pe dinafară cu lacătul? Era oare posibil ca fratele lui Lasse Jensen sau mama lui să-l fi încuiat în ascunzătoare în caz că poliţia ar mai fi venit încă o dată?

Găsi întrerupătorul de pe perete şi-l apăsă, gata să se dea repede înapoi dacă găsea pe cineva înăuntru, aşteptându-i. Dură o secundă ca lumina fluorescentă din faţa lor să înceapă să pâlpâie.

Totul deveni clar. Găsiseră persoana potrivită. Nu mai era nici un dubiu. Carl văzu cum Assad se strecură uşor în cameră, în spatele lui şi se apropie de panourile de plută şi de mesele din oţel, amplasate de-a lungul peretelui. Se uită la pozele cu Merete Lynggaard, surprinse în diverse situaţii. De la prima cuvântare, în Parlament, până la ipostazele confortabile de acasă, pe pajiştea acoperită cu frunze din Stevns. Momente nepreţuite, surprinse de cineva care îşi dorea să-i facă rău.

Carl se uită în jos pe una dintre mesele de oţel şi înţelese modul în

care Lasse, adică Lars Henrik Jensen, procedase pentru a-şi atinge scopul. Primele foi erau din Godhavn. Ridică de colţ câteva documente şi observă dosarul lui Lars Henrik Jensen, care dispăruse cu ani în urmă. Folosise câteva foi drept ciorne, făcând încercări neîndemânatice de a-şi schimba CNP-ul. De-a lungul timpului, devenise mai bun la asta, iar pe ultima coală, de deasupra, făcuse o treabă chiar foarte bună. Da, Lasse falsificase documentele de la Godhavn şi aşa câştigase timp.

Assad arătă spre alt vraf de hârtii, care conţinea corespondenţa dintre Lasse şi Daniel Hale. Aparent, InterLab încă nu primise contravaloarea pentru clădirile pe care tatăl lui Lasse le luase cu mulţi ani în urmă. La începutul anului 2002, Daniel Hale îl anunţase printr-un fax că intenţiona să-i intenteze proces. Cerea două milioane de coroane. Hale îşi semnase condamnarea la moarte, neştiind de ce era în stare adversarul său.

Poate că pretenţiile lui Hale dăduseră startul unei reacţii în lanţ cu urmări tragice. Carl ridică hârtia de deasupra. Era o copie a faxului pe care Lasse Jensen i-o trimisese în ziua în care Hale fusese ucis. Cuprindea un mesaj şi un contract nesemnat:

Am banii. Putem semna hârtiile şi încheia o înţelegere la mine acasă, astăzi. Avocatul meu aduce documentele necesare. Trimit şi schiţa preliminară a contractului. Adaugă comentariile şi corecturile tale şi adu o copie cu tine.

Da, totul fusese atent plănuit. Dacă hârtiile nu ar fi ars în maşină, probabil că Lasse s-ar fi asigurat că dispar înainte ca poliţia şi ambulanţa să ajungă la faţa locului. Carl notă data şi ora presupusei întâlniri. Totul se potrivea. Hale fusese ghidat către moarte. Dennis Knudsen îl aştepta pe autostrada Kappelev, cu piciorul pe acceleraţie.

— Uită-te la asta, Carl, spuse Assad, ridicând hârtia de deasupra din alt vraf de coli. Era un articol din ziarul *Fredriksborg Amts,* care menţiona că Dennis Knudsen murise din cauza abuzului de droguri.

Cauza perfectă a unei morţi. Cazul nu necesitase investigaţii suplimentare. Carl se uită la următoarele pagini. Nu era nici o îndoială că Lasse îi oferise lui Dennis o mulţime de bani ca să provoace accidentul de maşină. Fratele lui Lasse, Hans, îi ieşise în faţă lui Hale, forţându-l să vireze spre banda opusă. Totul mersese ca pe roate, în afară de faptul că Lasse niciodată nu-l plătise pe Dennis, aşa cum promisese, iar acesta o luase razna.

O scrisoare surprinzătoare, bine formulată, de la Dennis Knudsen către Lasse, conţinea un ultimatum. Ori Lasse plătea cele treizeci de mii de coroane, ori el îl spulbera pe o şosea, când se aştepta mai puţin. Carl se gândi la sora lui Dennis. Ce frate minunat jelea.

Se uită în sus, la panourile cu mărturii despre evenimentele

devastatoare din viaţa lui Lasse Jensen. Accidentul de maşină, refuzul companiei de asigurări, o cerere adresată Fundaţiei Lynggaard respinsă. Motivele se acumulaseră, înlănţuirea lor era clară.

— Crezi că a luat-o razna de la toate astea? întrebă Assad înmânându-i ceva lui Carl.

Acesta se încruntă.

— Nici nu îndrăznesc să mă gândesc, Assad.

Apoi se uită mai atent la obiectul pe care i-l dăduse Assad. Era un telefon mobil Nokia, mic şi compact. Roşu, nou şi strălucitor. Pe spate, cineva imprimase cu litere mici şi strâmbe „Sanne Jonsson”, sub o inimă mică. Se întrebă ce ar fi avut de spus fata dacă afla că telefonul ei încă mai exista.

— Avem totul aici, îi spuse lui Assad, arătând cu capul spre pozele de pe peretele lui Lasse, cu mama lui într-un pat de spital, cu un bărbat sub care erau scrise cuvintele: „Satan, tatăl vitreg”, cu litere groase. Decupaje din ziare vechi în care se aduceau elogii companiei HJ Industries şi tatălui lui Lasse Jensen pentru munca excepţională de pionier în industria de înaltă tehnologie din Danemarca. Mai erau cel puţin douăzeci de fotografii detaliate de la bordul vasului *Schleswig Holstein,* alături de foi de parcurs şi distanţe de pe vas, exprimate inclusiv în numărul de paşi. Era de asemenea un orar pe două coloane. Unul pentru Lasse şi celălalt pentru fratele lui. Deci amândoi fuseseră implicaţi.

— Ce însemnă asta? întrebă Assad arătând spre numere.

Carl nu era sigur.

— Ar putea însemna că au răpit-o şi au ucis-o undeva. Mi-e teamă că asta ar putea fi explicaţia.

— Şi asta ce mai înseamnă? continuă Assad şi arătă spre ultima masă din oţel pe care se aflau câteva dosare şi o serie de diagrame tehnice.

Carl ridică primul dosar. Înăuntru avea separatoare. Prima parte era etichetată: „Manual de scufundări al Academiei Navale Militare, august 1985”. Răsfoi paginile şi citi titlurile de capitole: „Psihologia scufundării”, „Mentenanţa valvelor”, „Tabele de decompresie a suprafeţelor”, „Parametri de utilizare a oxigenului”, „Legea lui Boyle”, „Legea lui Dalton...” Era de neînţeles pentru Carl.

— De ce e nevoie ca un însoţitor de bord să ştie atâtea lucruri despre scufundări, Carl? întrebă Assad.

Carl clătină din cap.

— Poate că e doar un hobby al lui.

Răsfoi vrafurile de hârtii şi găsi un manual scris meticulos de mână. Titlul era: „Instrucţiuni pentru testarea presiunii în carcasele reactoarelor nucleare”, de Henrik Jensen, HJ Industries, 10 noiembrie 1986.

— Poţi citi asta, Carl? întrebă Assad care aparent nu înţelegea nimic, deşi avea ochii lipiţi de text.

Erau câteva diagrame desenate pe prima pagină, alături de teste legate de terminaţii de ţevi de plumb. Aparent era vorba de specificaţii pentru schimbarea instalaţiei existente, la data când HJ Industries preluase de la InterLab clădirile respective.

Carl făcu tot posibilul să parcurgă rapid paginile scrise de mână şi se opri asupra cuvintelor „cameră de presurizare” şi „incintă”.

Îşi ridică nasul din foi şi se uită la o fotografie a lui Merete Lynggaard, care atârna deasupra unui vraf de hârtii. Cuvintele „cameră de presurizare” nu-i dădeau pace. Un fior îi străbătu şira spinării. Putea fi oare adevărat? Era un gând înfiorător şi macabru. Destul de îngrozitor încât să îl facă să transpire.

— Ce s-a întâmplat, Carl? îl întrebă Assad.

— Du-te afară şi fii cu ochii pe acest loc. Fă-o *acum,* Assad!

Partenerul său era pe cale să repete întrebarea când Carl se întoarse să se uite prin vraful de hârtii.

— Du-te acum, Assad! Şi ai grijă. Ia asta cu tine.

Îi dădu lui Assad drugul de fier pe care-l folosiseră ca să spargă lacătul.

Parcurse repede hârtiile. Erau multe calcule matematice, majoritatea scrise de Henrik Jenses, dar şi de alţii. Dar nu găsi nimic concludent pentru investigaţia lui.

Studie din nou poza cu Merete Lynggaard. Fusese făcută de aproape, dar pesemne că ea nici nu observase pentru că atenţia ei era îndreptată uşor într-o parte. Avea o privire deosebită. Plină de viaţă, captivantă. Dar Carl era sigur că nu de asta atârnase Lasse Jensen poza acolo. Din contră. Erau multe găuri pe marginile ei. Probabil că fusese dată jos şi pusă din nou la loc de multe ori. Carl scoase pionezele care ţineau poza, una câte una. Apoi o ridică şi o întoarse. Rândurile de pe spate păreau scrise de un om nebun. Citi de câteva ori.

> Ochii aceştia dezgustători îţi vor sări din cap. Zâmbetul tău ridicol va fi înecat în sânge. Părul ţi se va ofili, iar gândurile îţi vor fi pulverizate. Dinţii îţi vor putrezi. Lumea îşi va aminti de tine doar ca despre o târfă, o nenorocită, o diavoliţă, o criminală nenorocită. Aşa să mori, Merete Lynggaard!

Dedesubt scrisese cu litere mari:

6 iulie 2002: 2 ATMOSFERE
6 iulie 2003: 3 ATMOSFERE
6 iulie 2004: 4 ATMOSFERE
6 iulie 2005: 5 ATMOSFERE
6 iulie 2006: 6 ATMOSFERE

6 iulie 2007: 1 ATMOSFERĂ

Carl aruncă o privire peste umăr. Se simţea de parcă pereţii se apropiau în jurul lui. Îşi puse mâna pe frunte şi rămase acolo, gândindu-se profund. O ţineau acolo, era sigur de asta. Se afla undeva, în apropiere. Pe spatele pozei scria că aveau să o omoare în cinci săptămâni, la 15 mai, dar probabil deja o făcuseră. Avea sentimentul că el şi Assad grăbiseră acest lucru şi, cu siguranţă, crima se întâmplase undeva în apropiere.

„Ce mă fac? Cine poate şti ceva?” se întrebă Carl în timp ce căuta o soluţie. Îşi luă mobilul şi formă numărul lui Kurt Hansen, fostul lui coleg de la Partidul Conservator. Se uită prin cameră în timp ce asculta la telefon. Bătrânul Timp era pe acolo pe undeva, râzând către toţi, simţea asta. O secundă înainte să închidă auzi tuşitul specific lui Kurt Hansen, apoi vocea lui sună în receptor. Carl îi spuse să nu vorbească, doar să asculte şi să gândească repede. Fără întrebări, doar răspunsuri.

— Vrei să ştii ce s-ar întâmpla cu o persoană supusă la mai mult de şase atmosfere de presiune, într-o perioadă de cinci ani, după ce presiunea este eliberată dintr-odată? repetă Kurt. Asta e o întrebare ciudată. E o situaţie ipotetică, da?

— Doar răspunde, Kurt, eşti singurul la care mă pot gândi şi care are certificat profesional de scufundări, deci spune-mi ce s-ar întâmpla.

— Păi, persoană aceea ar muri, bineînţeles.

— Da, dar cât de repede?

— Nu am idee, dar ar fi un lucru oribil.

— În ce sens?

— Totul ar exploda din interior. Alveolele ar arde plămânii. Nitrogenul din oase ar sfâşia ţesuturile. Organele şi totul în interiorul corpului s-ar extinde pentru că ar fi oxigen peste tot. Cheaguri de sânge, hemoragii cerebrale, sângerări masive, chiar şi…

Carl îl opri.

— Cine ar putea ajuta o persoană într-o asemenea situaţie?

Kurt Hansen tuşi din nou. Poate nu ştia răspunsul.

— Este o situaţie adevărată, Carl?

— Mi-e teamă că da.

— Atunci trebuie să suni la staţia navală din Holmen. Au o cameră mobilă de decompresie. Un Duocom de la Drager.

Îi dădu lui Carl numărul. Acesta îi mulţumi şi încheie apelul. Îi luă doar o secundă să explice situaţia ofiţerului naval de serviciu.

— Trebuie să vă grăbiţi, este incredibil de urgent, spuse Carl. Aduceţi oameni cu ciocane pneumatice şi alte echipamente, pentru că nu ştiu peste ce fel de obstacole veţi da. Şi anunţaţi secţia de poliţie.

Avem nevoie de întăriri.

— Cred că înţeleg situaţia, spuse interlocutorul său.

39
Aceeaşi zi

Se apropiară de ultima clădire cu maximă atenţie. Studiară atent pământul să vadă dacă fuseseră făcute săpături recent. Se holbară la butoaiele de plastic alunecos de lângă pereţi ca şi cum ar fi conţinut o bombă. Şi uşa de la această clădire avea un lacăt pe care Assad îl sparse cu un drug de fier, o îndeletnicire care ar trebui adăugată la descrierea slujbei sale.

Depistară un miros dulceag în holul de la intrare. Un melanj între apa de colonie din dormitorul lui Lasse Jensen şi miros de carne lăsată afară prea mult. Sau ceva asemănător cu mirosul de la cuştile animalelor de la Zoo, într-o zi călduroasă de primăvară. Pe podea erau întinse recipiente etichetate, făcute din oţel inoxidabil strălucitor, de diferite lungimi. Majoritatea nu aveau gradaţii, dar unele da. Rafturile interminabile indicau intenţiile companiei de a mări producţia. Doar că asta nu se întâmplase niciodată.

Carl îşi duse degetul arătător la buze şi îi făcu semn lui Assad să-l urmeze către următoarea uşă. Assad încuviinţă şi ţinu drugul de fier aşa de strâns, că degetele i se albiră. Se ghemui puţin pentru a fi o ţintă mai mică. Părea să o facă din reflex. Carl deschise următoarea uşă. Camera era scăldată în lumină. Lămpile erau aprinse pe hol. Pe o parte, uşile erau deschise către o serie de birouri fără ferestre, iar pe cealaltă o uşă conducea către un alt coridor.

Carl îi făcu semn lui Assad să caute în birouri, în timp ce el păşea de-a lungul holului lung şi îngust. Era nespus de murdar, ca şi când pereţii şi podeaua ar fi fost mânjite cu excremente sau cu gunoi. Foarte departe de spiritul în care fondatorul fabricii, Henrik Jensen, ar fi vrut să arate acel loc. Carl avea dificultăţi în a-şi imagina ingineri îmbrăcaţi în alb în acea zonă murdară.

La capătul coridorului era o uşă, pe care Carl o deschise cu atenţie, în timp ce îşi încleştă degetele pe briceagul din buzunarul de la haină. Aprinse lumina şi găsi ceea ce ar fi trebuit să fie o cameră de depozitare, care conţinea câteva cărucioare şi stive de panouri, ca şi numeroase butelii cu hidrogen şi oxigen. Din instinct adulmecă aerul. Simţit miros de carbid. Ca şi când o armă ar fi fost declanşată în cameră, cu câteva clipe înainte.

— Nu e nimic în birouri, îl auzi pe Assad spunând încet în spatele lui.

Carl încuviinţă. Nu părea să fie nimic nici aici. În afară de murdăria care era şi pe coridor. Assad intră şi se uită de jur împrejur.

— Nu e aici, Carl.

— Nu pe el îl căutăm acum.

Assad se încruntă.

— Atunci pe cine?

— Şşş! Auzi? zise Carl.

— Ce?

— Taci şi ascultă. Un şuierat slab.

— Şuierat?

Carl ridică mâna ca să-l reducă la tăcere pe Assad, apoi închise ochii. Ar putea fi un ventilator aflat la distanţă. Poate apa din ţevi…

— Aerul se aude aşa, Carl. Ca şi când ar ieşi dintr-un balon înţepat.

— Da, dar de unde vine?

Carl se întoarse încet. Era imposibil să localizeze sursa sunetului. Camera nu avea mai mult de 10 metri lăţime şi 15 metri lungime, totuşi, sunetul părea să vină de peste tot şi de nicăieri în acelaşi timp. Poză camera în minte. În stânga lui erau patru rânduri a câte, probabil, cinci panouri. Pe peretele îndepărtat era un singur panou rezemat strâmb. Peretele din dreapta lui era gol. Se uită la tavan şi văzu patru cadrane cu găuri mici şi printre ele mănunchiuri de fire şi ţevi de cupru, care duceau din coridor până deasupra rândurilor de panouri din stânga lui.

Assad văzu şi el.

— Trebuie să fie ceva în spatele acestor panouri, Carl.

El încuviinţă. Poate un perete exterior, poate altceva…

Pe măsură ce îndepărtau panourile, sprijinindu-le de peretele opus, sunetul părea să se audă de mai aproape. În sfârşit, stăteau în faţa unui perete cu o cutie mare şi neagră aproape de tavan, pe care erau montate o serie de întrerupătoare, de indicatoare şi de butoane. Lângă panoul de control era sasul de acces: o uşă arcuită, montată în perete, alcătuită din două secţiuni, acoperite cu plăci de metal. Pe cealaltă parte erau două hublouri blindate cu panouri de un alb imaculat.

Firele erau lipite pe sticlă între o pereche de piroane, despre care Carl credea că puteau fi detonatoare. Sub fiecare hublou era fixată pe trepied o cameră de supraveghere. Nu era greu de imaginat la ce foloseau camerele şi detonatoarele. Pe podea, sub camere, erau câteva pelete mici, negre. Le ridică şi observă că erau alice. Pipăi panourile de sticlă şi făcu un pas înapoi.

Nu exista nici o urmă de îndoială că se trăsese cu focuri de armă în ele. Sau poate se întâmpla ceva acolo, ceva ce oamenii de la fermă nu puteau controla.

Îşi lipi urechea de perete. Din interior se auzea un scâncet. Nu de la uşă, nu de la fereastră. De dinăuntru. Probabil că era un sunet puternic dacă trecea de o uşă aşa de solidă.

— Arată mai mult de patru bari, Carl.

Se uită la manometru. Assad bătea cu degetul în cadran. Avea

dreptate. Patru bari însemnau cinci atmosfere. Deci presiunea din cameră scăzuse deja cu o atmosferă.

— Assad, cred că Merete Lynggaard este aici înăuntru.

Partenerul lui rămase înmărmurit în timp ce studia uşa arcuită de metal.

— Crezi?

El încuviinţă.

— Presiunea scade, Carl.

Avea dreptate. Mişcarea acului manometrului era vizibilă. Carl se uită în sus la cablurile dintre detonatoare, ce atârnau până la podea, cu terminaţiile desfăcute. Planul fusese probabil să ataşeze un acumulator sau un alt dispozitiv exploziv la fire. Trebuiau să o facă la 15 mai, când presiunea scădea la o atmosferă, aşa cum scria pe spatele fotografiei cu Merete Lynggaard?

Se uită împrejur şi încercă să lege totul. Ţevile de cupru duceau direct în cameră. Erau probabil zece, deci cum ar putea cineva să spună care dintre ele eliberau presiunea şi care o creşteau. Dacă tăia una dintre ţevi exista un mare risc să înrăutăţească situaţia persoanei din camera de presurizare. La fel se întâmpla şi dacă ar fi umblat la firele electrice.

Se duse la sasul de acces şi examină cutiile cu relee de lângă uşa ermetică. Aici nu există nici o îndoială, totul era scris negru pe alb pe cele şase butoane: uşa de sus închisă, uşa de sus deschisă, uşa exterioară a sasului deschisă, uşa exterioară a sasului închisă, uşa interioară a sasului deschisă, uşa interioară a sasului închisă. Şi ambele uşi ale sasului de acces erau în poziţia de închis. Cam aşa stăteau lucrurile.

— Pentru ce crezi că sunt lucrurile astea, întrebă Assad, apropiindu-se îngrijorător de mult de un potenţiometru.

Carl îşi dori că Hardy să fie acolo şi să vadă toate astea. Colegul lui se pricepea la butoane ca nimeni altul.

— Întrerupătorul ăsta a fost adăugat după toate celelalte, spuse Assad. Altfel de ce toate celelalte sunt făcute dintr-o chestie maro? zise el şi arătă spre o cutie pătrată din bachelită. Şi de ce dintre toate întrerupătoarele acesta este singurul făcut din plastic?

Era adevărat. Întrerupătoarele diferite fuseseră cu siguranţă fabricate acum câteva decenii.

Assad aprobă din cap.

— Cred că ori poate stopa procesul, ori nu înseamnă nimic.

Ce mod imprecis, dar frumos, de a pune problema. Carl respiră adânc. Trecuseră aproape zece minute de când vorbise cu oamenii de la Holmen şi avea să mai dureze o vreme până vor ajunge. Dacă Merete Lynggaard era înăuntru, trebuiau să ia măsuri radicale.

— Opreşte-l, îi spuse el lui Assad, intuind că aceasta era manevra

corectă.

Deîndată şuieratul se auzi în toată camera, mai puternic ca oricând. Lui Carl inima îi bătu să-i sară din piept. O clipă crezu că eliberaseră şi mai multă presiune. Apoi priviră în sus şi observară că cele patru cadrane dreptunghiulare erau de fapt difuzoare. De asta puteau auzi şuieratul dinăuntru, care devenise şi mai enervant.

— Ce se întâmplă acum? urlă Assad, ţinându-şi mâinile pe urechi, lucru ce-l împiedică pe Carl să-i răspundă.

— Cred că ai pornit intercomul, urlă el ca răspuns, cu ochii la difuzoarele din tavan.

— Eşti acolo, Merete? ţipă de trei sau patru ori Carl, apoi ascultă în linişte.

Acum putea auzi şi mai bine sunetul aerului care trecea printr-o deschizătură îngustă. Ca atunci când vrei să fluieri şi în primul moment se aude şuieratul aerului printre dinţi. Sunetul era constant. Aruncă o privire îngrijorătoare la manometru. Arăta aproape 4,5 atmosfere. Presiunea scădea repede. Ţipă din nou, de data asta din toţi rărunchii şi Assad îşi luă mâinile de la urechi şi începu şi el să ţipe.

Strigătele lor combinate puteau trezi şi morţii, se gândi Carl, sperând că lucrurile nu merseră chiar atât de departe. Apoi auzit un tunet puternic din cutia neagră de lângă tavan şi pentru un moment camera fu cuprinsă de linişte. Cutia de acolo controla egalarea presiunii, se gândi el şi luă în considerare varianta de a fugi în cealaltă cameră ca să aducă ceva pe care să poată să stea ca să deschidă cutia. În clipa aceea auzi gemetele care veneau din difuzoare. Ca sunetele unui animal încolţit sau ale unei fiinţe umane aflate în suferinţă. Un scâncet lung şi monoton.

— Merete, tu eşti? ţipă Carl.

Stăteau acolo şi aşteptau. Apoi auziră un sunet pe care îl interpretară ca pe o încuviinţare. Carl simţi cum îl arde gâtul. Merete Lynggaard era înăuntru. Închisă de peste cinci ani într-un loc rece şi dezgustător. Şi acum probabil trăgea să moară, iar el nu ştia cum s-o ajute.

— Ce putem face, Merete? strigă el.

În acelaşi moment auzi o împuşcătură puternică dinspre panourile de pe peretele îndepărtat. Ştia că cineva, cândva, folosise o armă pentru a trage în panourile de sticlă, împrăştiind alice peste tot. Simţi cum sângele i se scurgea din extremităţi. Rămase paralizat o secundă, care păru o eternitate. Apoi se aruncă spre Assad, care stătea acolo cu un braţ sângerând şi cu o expresie ce se potrivea cu situaţia.

În timp ce stăteau întinşi pe podea, panoul căzu şi scoase la iveală persoana care trăsese. Nu era greu să-l recunoască pe bărbat. În afară de ridurile pe care viaţa grea şi agitată le adăugaseră pe chipul său, Lasse Jensen arăta exact ca băiatul din fotografiile pe care le văzuseră.

Ieşi din ascunzătoare, cu arma ce fumega în mână şi se uită la rănile pe care le provocase cu indiferenţă, că şi când ar fi inundat o pivniţă.

— Cum m-aţi găsit? întrebă el în timp ce adăuga alice în armă.

Se îndreptă spre ei. Nu exista nici o îndoială că ar fi apăsat oricând pe trăgaci.

— Încă poţi opri asta, Lasse, îi spuse Carl care se ridica pentru ca Assad să poată ieşi de sub el. Dacă te opreşti acum, ai putea scăpa doar cu câţiva ani de închisoare. Altfel vei fi condamnat pe viaţă pentru crimă.

Omul zâmbi. Nu era greu de observat de ce femeile se îndrăgosteau de el. Era un diavol deghizat.

— Sunt multe lucruri pe care nu le ştii, spus el, îndreptând arma către tâmpla lui Assad.

„Da, asta s-o crezi tu”, îşi spuse Carl în timp ce simţea în buzunarul de la haină mâna lui Assad.

— Am chemat întăriri. Colegii mei vor fi aici în orice clipă. Dă-mi arma, Lasse şi totul va fi bine.

Lasse clătină din cap. Nu credea.

— Îţi omor partenerul dacă nu îmi răspunzi. Cum naiba m-aţi găsit?

Ţinând cont sub ce presiunea se afla, Lasse părea mult prea stăpân pe situaţie. Era evident înnebunit de furie.

— Prin Uffe, îi spuse Carl.

— Uffe?

Expresia feţei i se schimbă. Această mică informaţie nu se potrivea în lumea lui controlată.

— Prostii! Uffe Lynggaard nu ştie nimic, spuse Lasse. Nici măcar nu poate vorbi. Nu poate scoate un cuvânt. Minţi!

Carl simţi cum Assad apucă briceagul. La naiba cu regulile şi legile despre arme albe! Spera doar că Assad putea să-l folosească la timp. Se auzi un sunet din difuzoare ca şi când femeia din cameră ar fi vrut să spună ceva.

— Uffe Lynggaard te-a recunoscut într-o poză. O poză cu tine şi cu Dennis Knudsen, lângă alţi băieţi. Îţi aminteşti de ea, Atomos?

Numele parcă îl lovi peste faţă, amintindu-i de anii de suferinţă. Încuviinţă printr-o grimasă.

— Deci ştii şi despre asta. Îmi imaginez că ştii totul. Atunci îţi dai seama că o vei acompania pe Merete.

— Nu ai timp, întăririle sunt pe drum, spuse Carl, aplecându-se puţin pentru ca Assad să poată scoate briceagul şi să îl înfigă în Lasse dintr-o mişcare.

Întrebarea era dacă psihopatul va apăsa pe trăgaci între timp. Dacă ar fi apăsat şi ar fi tras alicele de pe ambele ţevi simultan, de la o distanţă aşa mică, el şi Assad ar fi fost terminaţi. Lasse zâmbi din nou.

Îşi recâştigase calmul. Tipic pentru un psihopat: convingerea că nimic nu îl poate atinge.

— O, am timp. Poţi fi sigur de asta.

Smucitura din buzunarul lui Carl şi zgomotul făcut de deschiderea lamei coinciseră cu sunetul surd scos de carnea străbătută de lamă. Briceagul sfâşiase un tendon, iar muşchii pocniseră. Carl observă sângele pe piciorul lui Lasse în timp ce Assad îl lovi peste armă cu braţul rănit şi însângerat. Arma răsună aproape de urechile lui Carl când Lasse trase şi toate celelalte sunete fură estompate. Îl văzu apoi pe Lasse căzând pe spate şi pe Assad aruncându-se asupra lui cu briceagul, gata să-l lovească.

— Nu! strigă Carl abia putându-şi auzi vocea.

Încercă să se ridice, dar simţi efectele împuşcăturii pe care o încasase. Se uită în jos şi văzu sângele curgând pe podea. Îşi duse mâna la coapsă şi apăsă tare ca să oprească sângerarea.

Assad stătea jos şi sângera pe pieptul lui Lasse, cu lama la gâtul lui. Carl nu putea auzi, dar vedea cum Assad ţipa, iar Lasse îl scuipa în faţă după fiecare propoziţie. Încet, Carl îşi recăpătă auzul la o ureche. Releul de deasupra începuse din nou să elibereze aerul din cameră. De data aceasta şuieratul era mai puternic decât înainte. Sau auzul îi juca feste?

— Cum oprim rahatul asta? Cum oprim ventilatoarele? Spune-mi! urlă Assad în timp ce era scuipat din nou.

Carl observă că de fiecare dată când era scuipat, Assad apăsa briceagul şi mai mult pe gâtul lui Lasse.

— Am tăiat gâturile unor oameni mai buni decât tine, urlă Assad, crestându-i pielea.

Sângele începu să se prelingă pe pielea lui Lasse.

— Chiar dacă aş şti, nu ţi-aş spune, mormăi Lasse.

Carl se uită în jos, la piciorul lui Lasse, unde Assad îl înjunghiase. Nu sângera tare, ca şi când arteră femurală nu ar fi fost lezată. Dar rana era destul de serioasă. Se uită la manometru; presiunea scădea încet, dar constant. Unde naiba erau întăririle? Ofiţerul de la Holmen nu-şi sunase colegii ca să-i anunţe aşa cum le ceruse?

Carl se aplecă lângă perete ca să-şi ia mobilul. Formă numărul de la ofiţerul de serviciu şi acesta îi spuse că întăririle ar trebui să ajungă în câteva minute. Colegii lui şi medicii vor avea ceva de lucru. Nici nu simţi lovitura peste mână; mai degrabă, îşi văzu telefonul pe podea şi prinse mişcarea braţului său dat într-o parte. Se întoarse şi văzu creatura slăbănoagă din spatele lor luându-şi avânt şi lovindu-l pe Assad în tâmplă cu un drug. Acesta căzu fără să scoată vreun cuvânt. Apoi fratele lui Lasse înaintă spre el şi călcă pe telefonul lui Carl strivindu-l.

— O, Doamne, e grav, băiete? se auzi o voce din spatele lor.

Femeia înaintă în scaunul cu rotile. Toată viaţa i se putea vedea pe faţă. Nu-i acordă nici o atenţie bărbatului întins inconştient pe podea. Văzuse doar sângele care se scurgea din piciorul fiului ei, prin pantaloni. Lasse se ridică cu greu, uitându-se furios la Carl.

— Nu-i nimic, mamă!

Luă un şerveţel din buzunar, îşi scoase cureaua şi o înfăşură strâns în jurul rănii, ajutat de fratele lui. Femeia înaintă printre ei şi se uită atentă la manometru.

— Cum e, nenorocito? ţipă ea cu ochii la panoul de sticlă.

Carl se uită la Assad care respira greu pe podea. Deci era posibil să supravieţuiască. Se uită apoi pe podea sperând să găsească briceagul. Poate era sub Assad sau poate se afla undeva în spatele tânărului slăbănog. De parcă i-ar fi citit gândurile, Hans se întoarse spre Carl cu o expresie copilărească, ca şi când Carl urma să fure ceva de la el sau chiar să-l lovească. Privirea pe care i-o aruncă lui Carl izvora din singurătatea copilăriei lui. Din răutăţile copiilor care nu înţelegeau cât de vulnerabil era un om sărac cu duhul. Ridică drugul de fier şi ţinti spre gâtul lui Carl.

— Ar trebui să-l omor, Lasse? Ar trebui? Pot să o fac.

— Nu faci nimic, spuse femeia, învârtind roţile de la scaunul cu rotile mai aproape.

— Stai jos, poliţist nenorocit! îi ordonă Lasse în timp ce se ridica.

— Du-te şi adu bateria, Hans. Vom arunca clădirea asta în aer. E singurul lucru pe care îl mai putem face acum. Grăbeşte-te! În zece minute plecăm.

Îşi reîncărcă arma cu privirea aţintită la Carl, care alunecase de-a lungul peretelui şi stătea acum cu spatele rezemat de sasul de acces. Apoi smulse banda adezivă de pe panouri şi luă încărcătura explozivă. Cu o singură mişcare înfăşură în jurul gâtului lui Carl firele şi detonatoarele, ca pe o eşarfă.

— Nu vei simţi nimic, nu fi speriat. Dar pentru ea, înăuntru, lucrurile vor sta diferit. Aşa trebuie să fie, spuse Lasse cu o voce rece ca gheaţa, trăgând buteliile cu gaz către peretele camerei de presurizare din spatele lui Carl.

Apoi fratele lui veni cu o baterie şi cu un colac de fire.

— Nu, o să procedăm altfel, Hans. O să luăm bateria afară, cu noi. Trebuie doar să conectezi asta, îi spuse Lasse, arătându-i cum trebuiau conectaţi explozibilii de la gâtul lui Carl cu corzile de detonare şi bateria. Taie o bucată foarte lungă. Trebuie să ajungă până în curte. Râse şi se uită la Carl. O conectăm la curent afară, iar explozia o să-i zboare capul tâmpitului şi o să detoneze buteliile cu gaz.

— Dar înainte de asta? Ce facem cum el? întrebă fratele lui, arătând spre Carl. Ar putea să rupă firele.

— El?

Lasse zâmbi şi trase bateria mai departe de Carl.

— Ai dreptate. Într-un minut o să te las să-l omori în bătaie.

Apoi vocea i se schimbă şi se întoarse către Carl cu o expresie gravă pe chip.

— Cum naiba m-ai găsit? Ai zis că din cauza lui Dennis Knudsen şi a lui Uffe. Dar nu înţeleg. Cum ai făcut legătură între ei şi mine?

— Ai făcut sute de greşeli, clovnule. Aşa!

Lasse se retrase puţin, dar îşi păstră privirea de psihopat. Avea să-l împuşte pe Carl dintr-o clipă în alta. Nu trebuia decât să ţintească bine şi să apese pe trăgaci. Atunci, la revedere, Carl! Nu conta, oricum Lasse nu avea de gând să-l lase pe poliţist să-i strice planul de a arunca clădirea în aer. Ca şi cum detectivul nu ar fi ştiut asta. Cu sufletul împăcat, Carl se uită în sus la fratele lui Lasse. Era nervos, nu putea să întindă firele cum trebuie. Le tot încurca. În acea clipă Carl simţi mâna tremurândă şi rănită a lui Assad pe piciorul lui. Poate nu era rănit atât de rău. O consolare nesemnificativă, în acest caz, pentru că în curând amândoi vor zăcea morţi.

Carl închise ochii încercând să îşi amintească momentele semnificative din viaţa lui. După câteva secunde de gol deschise ochii din nou. Viaţa lui chiar avusese atât de puţin de oferit?

— Trebuie să părăseşti camera acum, mamă, îl auzi pe Lasse. Du-te în curte, departe de pereţii exteriori. Vom veni şi noi într-un minut. Apoi vom pleca toţi.

Ea încuviinţă, se uită pentru ultima dată spre hublou şi scuipă pe sticlă. Trecu încet pe lângă băieţii ei, pe lângă Carl şi pe lângă bărbatul întins pe jos. I-ar fi lovit dacă ar fi putut. Îi furaseră viaţa ca şi ceilalţi de dinaintea lor. Trăia într-o stare permanentă de ură şi de amărăciune. Nici o altă emoţie nu ieşea la suprafaţă din balonul de sticlă în care trăia.

„Nu e loc să treci, vrăjitoare ce eşti”, îşi zise Carl care observă că piciorul lui Assad era întins într-o parte. Când scaunul cu rotile îi atinse piciorul, Assad scoase un strigăt. Dintr-o mişcare se ridică în picioare şi se aşeză între femeie şi uşă. Cei doi bărbaţi care stăteau lângă fereastră se întoarseră. Lasse ridică arma. Assad, căruia îi curgea sânge din tâmplă, se încovoie în dreptul scaunului cu rotile, o apucă pe femeie de genunchii osoşi şi se grăbi spre cei doi, folosind scaunul pe post de berbece.

Vacarmul era infernal. Assad urla, femeia ţipa, se auzea şuieratul din camera de presurizare, la fel şi avertizările celor doi bărbaţi întrerupte de haosul creat de scaunul cu roţile care îi lovise în plin.

Femeia zăcea cu picioarele în aer, iar Assad sări peste ea şi se aruncă spre arma cu care Lasse încerca să-l ţintească. Fratele lui începu să se tânguie când Assad ţinu ţeava armei cu o mână şi cu cealaltă începu să-l lovească pe Lasse în laringe. În câteva secunde

totul se termină.

Assad se îndepărtă ţinând arma. Împinse scaunul cu rotile deoparte, la picioarele lui Lasse, care tuşea. Assad îl privea ţintă.

— Spune-ne cum să oprim sistemul! urlă el în timp ce Carl se ridica în picioare.

Carl observă briceagul lângă perete. Îşi desfăcu firele şi detonatoarele din jurul gâtului şi se duse după briceag, în timp ce Hans încerca să o ridice pe mama lui.

— Da, spune-ne, acum!

Carl apropie lama de obrazul lui Lasse. În ochii lui Lasse se citea neîncredere. În mintea lui, un singur lucru era important: Merete Lynggaard trebuia să moară în camera din spatele lor. Singură, încet şi dureros. Acesta era scopul lui Lasse. Ar fi îndurat orice pedeapsă ulterioară. În final, ce mai conta?

— Îi aruncăm în aer şi pe el şi pe familia lui, Carl, spuse Assad încruntat. Oricum Merete este terminată. Nu mai putem face nimic pentru ea.

Arătă spre manometrul care indica sub patru atmosfere.

— Le facem ceea ce voiau să ne facă ei nouă, continuă el. Şi îi facem şi lui Merete o favoare.

Carl se uită cu atenţie la partenerul lui. Vedea în ochii lui o undă de ură. Clătină din cap.

— Nu putem face asta, Assad.

— Ba da, Carl, putem.

Se duse lângă Carl şi îi luă din mână cablurile şi detonatoarele. Apoi le înfăşură în jurul gâtului lui Lasse. În timp ce Lasse se uita la mama şi fratele lui care tremurau şi implorau milă, Assad îi aruncă lui Carl o privire grăitoare. Trebuiau să îl preseze pe Lasse până în momentul în care îi lua în serios. Lasse poate nu voia să îşi salveze propria piele, dar avea să lupte ca să îşi salveze mama şi fratele. Assad văzuse asta în ochii lui şi avea dreptate.

Carl ridică braţele lui Lasse şi ataşă capetele firelor de corzile de detonare, aşa cum procedase acesta mai devreme.

— Duceţi-vă şi staţi în colţ, le ordonă Carl femeii şi fiului ei. Hans, ia-ţi mama de acolo şi aşeaz-o în poala ta.

El se uită la Carl cu o privire plină de frică, apoi îşi luă mama în braţe ca pe un fulg şi se aşeză pe podea, cu spatele rezemat de perete.

— O să vă aruncăm în aer pe toţi trei, împreună cu Merete Lynggaard, dacă nu ne spui cum să oprim mecanismul, îi spuse Carl în timp ce ataşa o coardă de detonare de conectoarele bateriei.

Lasse îşi mută privirea de la mama lui la Carl. Ura îi ardea în ochi.

— Nu ştiu cum să-l opresc, spuse el calm. Aş putea afla citind manualele, dar nu este timp pentru asta.

— E o minciună. Tragi de timp! ţipă Carl.

Cu coada ochiului îl văzu pe Assad gata să-l lovească pe Lasse.

— Credeţi ce vreţi, spuse Lasse, zâmbindu-i lui Assad.

Carl încuviinţă. Omul nu minţea. Era rece ca gheaţa, dar nu minţea. Convingerea lui Carl venea din anii de experienţă. Lasse nu ştia cum să oprească sistemul fără să citească manualul. Ghinion!

Se întoarse către Assad.

— Eşti bine? îl întrebă el şi îşi puse mâna pe încărcătorul armei cu care Assad i-ar fi strivit faţa lui Lasse.

Assad încuviinţă nervos. Alicele din braţul său nu-l vătămaseră prea rău şi nici bubuitura nu îl afectase. Era de oţel.

Carl luă cu grijă arma din mâinile lui.

— Eu nu pot merge aşa de departe. Iau arma, Assad. Şi vreau să fugi să aduci manualul. Ai văzut unde era. Manualul scris de mână din camera interioară. Este în ultimul vraf, mi se pare. Deasupra, cred. Du-te şi ia-l, Assad. Şi grăbeşte-te!

Lasse zâmbi imediat ce Assad plecă, iar Carl îi înfipse ţeava sub bărbie. Ca un gladiator, Lasse cântarea puterea adversarilor ca să-l aleagă pe cel care se potrivea cu el. Era clar că îşi dăduse seama că cea mai bună alegere era Carl. La fel de clar, detectivul ştia că se înşela amarnic. Lasse începu să se retragă spre uşă.

— Nu îndrăzneşti să mă împuşti. Celălalt tip ar fi făcut-o. Plec şi nu mă poţi opri.

— Asta crezi?

Carl înaintă spre el şi îl apucă de gât cu putere.

Următoarea dată când mai făcea o mişcare îi va da cu arma în faţă.

În depărtare se auzeau sirenele poliţiei.

— Fugi! strigă fratele lui Lasse.

Se ridică brusc în picioare, o apucă pe mama lui şi împinse scaunul cu rotile către Carl. Lasse dispăru într-o secundă. Carl vru să fugă după el, dar nu reuşi. Se părea că era într-o formă mult mai proastă decât Lasse. Piciorul rănit refuza să-l asculte. Ţinti asupra femeii şi fiului ei în timp ce lăsă scaunul cu rotile să se izbească de perete.

— Uite! strigă Hans şi arătă către coarda lungă de detonare pe care Lasse o târa după el.

Cu toţii priveau coarda care aluneca pe podea. Lasse încerca, evident, să dezlege explozivul de la gâtul lui în timp ce fugea pe coridor. Văzură coarda întinzându-se în timp ce el ieşea din clădire. Coarda trăgea după ea bateria, care se răsturnă şi alunecă spre uşă. Când ajunse la colţ şi se lovi de cadrul uşii, firele eliberate scăpară pe dedesubt, atingând celălalt conector. Simţiră cu toţii explozia ca pe un tremur slab, acompaniat de un zgomot înfundat, la distanţă.

Merete stătea întinsă pe spate, în întuneric şi asculta şuieratul, în timp ce încerca să găsească o poziţie cât mai bună a braţelor, pentru a

putea apăsa cu putere pe ambele încheieturi în acelaşi timp. Nu dură mult până când pielea începu să o mănânce, dar nimic altceva nu se întâmplă. Preţ de o clipă simţi că un miracol avea să se petreacă şi strigă spre duzele din tavan că nu se va lăsa niciodată.

Dar înţelese că miracolul nu avea să se petreacă atunci când simţi în gură prima plombă pe cale să se desprindă. Timp de câteva minute se gândi să-şi elibereze încheieturile pentru că durerea de cap şi de articulaţii, împreună cu presiunea organelor interne se agravau. Când decise să-şi elibereze încheieturile nici măcar nu-şi mai simţea mâinile. „Trebuie să mă întorc pe cealaltă parte", se gândi ea şi încercă să se răsucească, dar muşchii nu mai aveau nici o putere.

Totul se tulbură în jurul ei şi senzaţia de greaţă o făcu să vomite, aproape sufocând-o. Stătea întinsă pe podea, imobilă şi simţi cum convulsiile se accentuau. Pentru început muşchii gâtului, apoi abdomenul, până în piept. „Merge prea încet!" constată cu groază o voce dinlăuntrul ei. Merete încercă din nou să-şi elibereze încheieturile străpunse.

După câteva minute căzu într-o letargie înceţoşată. Era imposibil să se concentreze asupra imaginii lui Uffe. Vedea frânturi de culoare şi lumini şi forme învârtejindu-se. Doar atât. Când prima plombă îi zbură din dinte, începu să geamă puternic. Toată energia pe care o mai avea se scurse cu un sunet chinuit. Dar nu se auzea. Şuieratul de la duzele din tavan era prea puternic.

Dintr-odată scurgerea de aer se opri şi sunetul se stinse. Preţ de o clipă îşi imagină că putea fi salvată. Auzi voci afară.

O strigau, iar ea se opri din plâns. Apoi o voce întrebă dacă ea este Merete. Totul înlăuntrul ei striga: „Da, sunt aici!" Poate chiar rostea cuvintele. Apoi îi auzi vorbind despre Uffe ca şi când ar fi fost un copil normal. Îi rosti şi ea numele, dar suna greşit.

Deodată auzi un sunet puternic şi vocea lui Lasse în fundal, năruindu-i orice speranţă. Respiră încet şi observă că degetele eliberaseră încheieturile. Nu ştia dacă încă sângerează. Nu simţea nici durere, nici uşurare. Apoi şuieratul din încăpere se întoarse. Când pământul se cutremură sub ea, totul deveni fierbinte şi rece în acelaşi timp.

Preţ de o clipă îşi aminti de Dumnezeu şi Îi şopti numele în sinea ei. Apoi simţi o fulgerare de lumină în cap, urmată de un urlet răsunător şi de mai multă lumină care se revărsa asupra ei. În fine, renunţă.

Epilog
2007

Deşi cu un deznodământ trist, investigarea şi rezolvarea cazului Lynggaard reprezenta o poveste de succes, iar acoperirea mediatică era pe măsură. Piv Vestergard de la Partidul Danez era încântată că revenise în atenţia publicului ca cea care susţinuse înfiinţarea Departamentului Q. Şi profită să-i critice pe toţi cei care nu-i împărtăşeau punctele de vedere. Iată doar unul dintre motivele pentru care Carl era sătul de toate.

Trei drumuri la spital pentru a-i scoate alicele din picior şi o singură întâlnire cu Mona Ibsen, pe care o anulase. Cam asta era tot ce putuse să facă. Acum se întorseseră la posturile lor din subsol. Două pungi de plastic mici atârnau de avizier, amândouă umplute cu alice. Douăzeci şi cinci ale lui Carl şi douăsprezece ale lui Assad. Briceagul folosit în confruntarea cu Lasse se afla în sertarul biroului. Până la urmă probabil că toate vor ajunge la gunoi.

Aveau grijă unul de celălalt – Carl şi Assad. Carl îşi lăsa asistentul să vină şi să plece după bunul plac, iar Assad făcea atmosferă în subsol. După trei săptămâni de răgaz, cu ţigări şi cafea şi cu muzica lui Assad pe fundal, Carl, în sfârşit, îşi făcea de lucru în biroul lui, răsfoind un vraf de hârtii cu cazuri. Era mai mult decât suficient pentru a-l ţine ocupat.

— Te duci în parcul Faelled azi, Carl? îl întrebă Assad din uşă.

Carl se uită la el cu o expresie apatică.

— Ştii tu. 1 mai, mulţi oameni pe stradă care beau şi dansează şi merg mai departe? Nu aşa zici tu? întrebă Assad.

Carl încuviinţă din cap.

— Poate mai târziu, Assad. Du-te, dacă vrei.

Aruncă o privire la ceas. Era amiază. Pe vremuri, dreptul la o după-amiază liberă era recunoscut în majoritatea locurilor. Dar Assad clătină din cap.

— Nu este pentru mine, Carl. Prea mulţi oameni pe care nu vreau să-i întâlnesc.

Carl încuviinţă din nou. Era treaba lui.

— Mâine ne vom concentra asupra cazurilor, îi spuse el, lovind cu palma în dosare. Da, Assad?

Asistentul lui zâmbi atât de larg, încât bandajul de la tâmplă aproape se desfăcu.

— E bine, Carl, spuse el.

Apoi telefonul sună. Era Lis, cu cererea ei obişnuită. Şeful de la Omucideri voia să-l vadă la el în birou.

Trase primul sertar al biroului şi scoase un dosar subţire de plastic. Avea sentimentul că de data asta îi va trebui.

— Cum merg lucrurile, Carl?

Era a treia oară săptămâna aceea când Marcus Jacobsen îl întreba asta. Carl ridică din umeri.

— La ce caz lucrezi acum?

Ridică din umeri din nou.

Jacobsen îşi dădu jos ochelarii de citit şi îi puse peste vraful de hârtii din faţa lui.

— Astăzi, un procuror a convenit asupra pedepsei cu avocaţii care îi reprezintă pe Ulla Jensen şi pe fiul ei.

— Da?

— Opt ani pentru mamă şi trei ani pentru fiu.

Carl încuviinţă. Era de aşteptat.

— Ulla Jensen va ajunge probabil într-un sanatoriu.

Din nou Carl încuviinţă. Nu exista nici un dubiu că în curând fiul ei va ajunge în acelaşi loc. Bietul om nu va rezista la o pedeapsă cu privare de libertate. Jacobsen se încruntă.

— Ai veşti despre Merete Lynggaard?

Carl clătină din cap.

— Încă o ţin în comă, dar are puţine şanse. Aparent, creierul ei a fost permanent afectat de cheagurile de sânge.

Marcus încuviinţă din cap.

— Tu şi experţii în scufundări de la staţia navală Holmen aţi făcut tot ce aţi putut, Carl, zise el şi-i aruncă un ziar mototolit. Este o revistă norvegiană pentru scufundători. Uită-te la pagina patru.

Carl deschise ziarul şi aruncă o privire la fotografii. O poză veche cu Merete Lynggaard. O fotografie a containerului de presurizare pe care scufundătorii îl ataşaseră de sasul de acces pentru ca scufundătorii să o poată muta pe femeie din închisoare în camera de depresurizare mobilă. Dedesubt era un articol scurt despre pregătirile făcute în unitatea mobilă de salvare şi despre sistemul de presurizare al camerei. Se menţiona că iniţial presiunea din cameră fusese crescută uşor, printre altele pentru a opri sângerările de la încheieturile femeii.

Articolul conţinea o schiţă a clădirii şi o secţiune dintr-un desen cu unitatea Drager Duocom, cu salvatorul în interior, dându-i femeii oxigen şi acordându-i primul ajutor. Erau şi fotografii ale medicilor care stăteau în faţă imensei camere de presurizare a Spitalului Naţional şi o fotografie cu sergentul-major Mikael Overgaard, care acorda ajutor pacientei foarte afectate de variaţia de presiune. La sfârşit era o poză pixelată cu Assad şi Carl în drum spre ambulanţă. Ziarul norvegian menţiona cu litere mari: „Coordonarea excelentă

dintre scufundătorii navali şi nou-înfiinţatul departament de poliţie, care împreună au rezolvat cel mai controversat caz de dispariţie a unei persoane din ultimele decenii din Danemarca”.

— Deci, spuse Marcus zâmbind plin de farmec, datorită acestui articol am fost contactaţi de departamentul de poliţie din Oslo. Ar dori să ştie mai multe despre munca ta, Carl. În toamnă vor să trimită o delegaţie în Danemarca şi mie mi-ar plăcea că tu să te întâlneşti cu ei.

Carl strânse din buze descumpănit.

— Nu am timp pentru asta, obiectă el.

Ar fi blestemat să aibă o gloată de norvegieni alergând pe scări după el.

— Ia în considerare că suntem doar doi în departament. Şi cam care ziceai că este bugetul nostru, şefule?

Marcus ocoli tacticos întrebarea.

— Acum că te-ai recuperat şi ai revenit la muncă, e timpul să semnezi asta, Carl.

Îi întinse lui Carl aceeaşi cerere stupidă pentru aşa-numitele „cursuri de perfecţionare”. Carl nu se obosi să o ia.

— Nu, şefule.

— Dar trebuie, Carl. De ce nu vrei?

„Amândoi ne dorim acum să fumăm o ţigară”, se gândi Carl.

— Sunt o mulţime de motive, spuse el. Doar gândeşte-te la reforma socială. În nu foarte mult timp, vârsta de pensionare va fi de şaptezeci de ani, în funcţie de grad. Nu mă atrage ideea să ajung un poliţist bătrân şi incapabil şi nu vreau nici să sfârşesc într-un birou. Nu vreau mulţi angajaţi. Nu vreau să fac teme şi nici nu vreau să dau examene. Sunt prea bătrân pentru asta. Şi nici nu vreau carte de vizită şi nu vreau nici să fiu promovat. De-asta.

Jacobsen părea obosit.

— O mulţime de lucruri se vor întâmpla. Totul este simplă speculaţie, Carl. Dar dacă vrei să fii în fruntea Departamentului Q trebuie să mergi la cursurile astea.

Carl clătină din cap.

— Nu, Marcus. Fără cărţi. Nu vreau să fiu deranjat. Pentru mine e destul că trebuie să-mi ajut fiul vitreg cu tema la matematică. Şi oricum nu va trece clasa. Cred că de acum înainte, şeful Departamentului Q ar trebui să fie un detectiv comisar-adjunct. Şi da, încă îmi folosesc vechea funcţie. Punct. Carl întinse mâna şi ridică dosarul de plastic în aer. Vezi asta, Marcus? continuă el şi scoase o hârtie din dosar. Iată bugetul prevăzut pentru Departamentul Q, exact aşa cum a fost aprobat de Folketing.

Auzi un oftat adânc din partea cealaltă a biroului. Carl îi arătă ce scria sub linie. Aveau cinci milioane de coroane pe an.

— Potrivit calculelor mele, este o diferenţă de patru milioane între

acest număr şi costurile actuale ale departamentului meu. Nu crezi că e incorect?

Şeful de la Omucideri îşi frecă fruntea.

— Ce vrei, Carl? îl întrebă el vizibil plictisit.

— Tu doreşti ca eu să uit de toate aceste calcule şi eu vreau că tu să uiţi de obligativitatea cursurilor.

Jacobsen făcu feţe-feţe.

— Ăsta e şantaj, Carl, îi spuse el cu o voce caldă şi controlată. Nu folosim astfel de tactici aici.

— Exact, şefule, spuse Carl şi scoase bricheta din buzunar.

Ţinu de un colţ foaia cu bugetul. Flacăra înghiţea documentul, calcul cu calcul. Carl lăsă cenuşa să cadă pe o reclamă la scaune de birou. Apoi îi dădu bricheta lui Marcus Jacobsen.

Când Carl se întoarse în subsol, îl găsi pe Assad în genunchi, pe covoraş, cufundat în rugăciune, aşa că scrise un bilet pe care-l lăsă în faţa uşii lui. Spunea: „Ne vedem mâine!”

Pe drumul către Hornback, Carl se gândea ce să-i spună lui Hardy despre cazul Amager. Întrebarea era dacă ar trebui să spună ceva. În ultimele săptămâni, Hardy nu se simţise deloc bine. Avea dificultăţi de vorbire şi saliva i se scurgea din gură. Spuneau că nu era ceva permanent; dar depresia lui Hardy părea să nu se mai sfârşească. Prin urmare, îl mutaseră într-un salon mai bun. Stătea întins pe o parte, probabil pentru a surprinde o bucăţică din peisajul cu nave.

În urmă cu un an stăteau împreună într-un restaurant din parcul de distracţii Bakken, înfulecând porţii imense de friptură de porc, cu sos de pătrunjel şi Carl vorbea cu năduf despre Vigga. Acum el stătea acolo, pe marginea patului lui Hardy şi nu-şi putea permite să se plângă de nimic.

— Poliţia din Soro trebuie să-l lase pe omul cu cămaşa în carouri să plece, Hardy, zise el, luând decizia de a nu se ascunde după degete.

— Cine? întrebă Hardy răguşit, fără să-şi mişte capul nici o câtime.

— Avea un alibi. Dar toată lumea este convinsă că el este omul. Cel care ne-a împuşcat pe noi şi pe Anker şi a comis crimele din Soro. Dar tot trebuie să-l elibereze. Îmi pare rău să îţi spun asta, Hardy.

— Nu-mi pasă.

Hardy tuşi şi-şi drese vocea în timp ce Carl se duse pe partea cealaltă a patului şi udă un prosop de hârtie la robinet.

— La ce mi-ar folosi mie dacă l-ar prinde? spuse Hardy cu saliva curgându-i din colţurile gurii.

— Îl vom prinde şi pe el şi pe ceilalţi, Hardy, spuse Carl, ştergându-i colegului său gura şi bărbia. Poţi să fii sigur că mă voi ocupa de asta cât de curând. Nenorociţii nu vor scăpa basma curată, în nici un caz.

— Distracţie plăcută! îi ură Hardy, apoi înghiţi ca şi cum se

pregătea să spună altceva. Apoi zise: Văduva lui Anker a fost aici ieri. Nu a fost deloc drăguţ, Carl.

Carl îşi aminti expresia dură a lui Elisabeth Hoyer. Nu mai vorbise cu ea de la moartea lui Anker. Nu-i adresase nici un cuvânt nici măcar la înmormântare. Din secunda în care o informaseră despre moartea soţului ei, îi reproşase totul lui Carl.

— A spus ceva despre mine?

Hardy nu răspunse. Doar tăcu o vreme, clipind rar. Ca şi când navele de afară l-ar fi luat cu ele într-o călătorie lungă.

— Tot nu mă vei ajuta să mor, Carl? întrebă el în sfârşit.

Carl mângâie obrazul prietenului său.

— Dacă aş putea, Hardy. Dar nu pot.

— Atunci trebuie să mă ajuţi să merg acasă. Îmi promiţi asta? Nu vreau să mai stau aici.

— Ce spune soţia ta, Hardy?

— Nu ştie încă nimic, Carl. Acum m-am decis.

Carl şi-o imagină pe Minna Henningsen. Ea şi Hardy se cunoscuseră când amândoi erau foarte tineri. Fiul lor se mutase şi ea încă părea tânără. În acel moment al vieţii ei, probabil că avea alte preocupări.

— Du-te şi vorbeşte cu ea astăzi, Carl. Mi-ai face o favoare extraordinară.

Carl se uită la navele din depărtare. Realităţile vieţii îl vor face probabil pe Hardy să regrete cererea formulată.

După câteva secunde, Carl constată că avusese dreptate. Minna Henningsen deschise uşa dezvăluind privirii lui un grup de femei vesele. Era o scenă care nu se potrivea cu speranţele lui Hardy. Şase femei cu haine viu-colorate şi pălării cochete, care făceau planuri îndrăzneţe pentru restul zile.

— E 1 mai, Carl. Asta facem noi, fetele de la club, de obicei astăzi. Nu îţi aminteşti?

El le salută pe câteva dintre ele în timp ce doamna Henningsen îl conducea în bucătărie. Lui Carl nu îi luă mult să-i explice situaţia şi, zece minute mai târziu, era din nou afară, pe stradă. Ea îl apucase de mână şi îi spusese cât de dificilă era situaţia pentru ea şi cât de dor îi era de vechea ei viaţă. Apoi îşi pusese capul pe umărul lui şi plânsese puţin în timp ce îi explica lui Carl de ce nu avea puterea să aibă grijă de Hardy.

După ce-şi ştersese lacrimile, îl întrebase dacă voia să treacă odată pe acolo, să ia cina împreună. Spusese că avea nevoie să discute cu cineva, dar intenţia din spatele cuvintelor ei nu putea fi mai directă de atât.

Stând pe bulevardul Strand, auzi zgomot dinspre parcul Faelled. Festivităţile erau în plină desfăşurare, deci probabil oamenii erau treji.

Se gândi să meargă puţin în parc, să bea o bere, de dragul vremurilor trecute, dar se răzgândi şi se duse înapoi la maşină.

Dacă nu era atât de înnebunit după Mona Ibsen, psihologul stupid şi dacă Minna nu ar fi fost căsătorită cu prietenul lui paralizat, Hardy, ar fi dat curs invitaţiei, se gândi Carl. Apoi îi sună telefonul mobil. Era Assad, care părea entuziasmat.

— Hei, Assad, ia-o mai uşor. Încă eşti la serviciu? Spune-mi din nou. Ce încerci să îmi zici?

— Tocmai au sunat de la Spitalul Naţional ca să discute cu şeful de la Omucideri. Doar ce-am aflat de la Lis. Merete Lynggaard a fost scoasă din comă.

Privirea lui Carl se înceţoşă.

— Când s-a întâmplat?

— În această dimineaţă. M-am gândit că ţi-ar plăcea să ştii.

Carl îi mulţumi, lăsă jos telefonul şi se uită la copacii înalţi, de un verde luminos, cu crengile tremurânde, primăvăratice. În adâncul sufletului ar fi trebuit să fie fericit, dar nu era. Merete putea să trăiască la fel, ca o legumă, pentru tot restul vieţii.

Nimic din lumea asta nu era cinstit. Nici măcar primăvara nu dura. Cel mai trist i se părea faptul că trecea primăvara. În curând zilele aveau să se scurteze din nou, se gândea el, supărat pe sine că privea lucrurile pesimist. Încă o dată se uită spre parcul Faelled şi la clădirea cenuşie şi imensă a Spitalului Naţional, care se profila în depărtare. Apoi puse la vedere biletul de parcare şi o luă prin parc, către spital.

„Reporneşte Danemarca” era sloganul din acel an al zilei de 1 mai. Oamenii stăteau pe iarbă, cu sticlele de bere, căscând gura la proiectarea discursului de adio al politicienei din Folketing, Jytte Andersen. Vorbele ei îi răsunară în urechi până la clădirea Lojii Francmasoneriei. De parcă acest lucru avea să aducă ceva bun.

Când Carl şi prietenii lui erau tineri, stăteau acolo în tricouri, arătând ca nişte păianjeni. Astăzi, protestatarii erau corpolenţi. Guvernul îi aburise cu ţigări ieftine, băutură proastă şi alte porcării. Dacă oamenii care stăteau pe iarbă nu erau de acord cu guvernul, problemă era doar una temporară. Durata lor de viaţă scădea brusc şi în curând nu va mai rămâne nimeni care să se supere dacă la televizor vedeai doar oameni sănătoşi. O, da, situaţia era bine ţinută sub control.

O gloată de jurnalişti erau deja pe coridor. Când îl văzură pe Carl ieşind din lift, se împinseră şi se înghesuiră să pună întrebări.

— Carl Morck! strigă un reporter din faţă. Ce au spus doctorii în legătură cu leziunile de pe creier ale lui Merete Lynggaard? Ştiţi ceva?

— Comisarul-adjunct a mai vizitat-o pe Merete înainte?

— Hei, Morck, ce crezi despre investigaţia ta? Eşti mândru de tine?

Detectivul se întoarse şi se uită fix în ochii roşii ai lui Pelle Hyttested, în timp ce ceilalţi reporteri se uitau urât la jurnalist, ca şi când ar fi fost nedemn de profesia lui. Pe bună dreptate.

Carl răspunse la câteva întrebări şi apoi îşi concentră atenţia asupra senzaţiei de presiune din piept, care se accentua. Nimeni nu-l întrebase de ce venise acolo. Nici măcar el nu ştia.

Poate se aşteptase să vadă un grup mai mare de vizitatori, dar în afară de asistenta din Egely, care stătea pe un scaun, lângă Uffe, nu erau feţe cunoscute.

Merete reprezenta un material bun pentru mass-media, însă ca fiinţă umană era doar un caz medical. La început, în primele două săptămâni, stătuse la Terapie intensivă în camera de presurizare, apoi zăcuse o săptămână la Centrul traumatologic, la Terapie intensivă, ajunsese la Secţie de neurochirurgie şi acum se afla la Secţia de neurologie. Trezirea ei din comă era un experiment, îi împărtăşise asistenta şefă de la Secţia de neurologie, când o întrebase. Îl recunoscuse pe Carl. El era unul dintre cei care o găsiseră pe Merete. Dacă ar fi fost oricine altcineva, l-ar fi dat afară.

Carl se apropie încet de cele două persoane care beau apă din pahare de plastic. Uffe îşi folosea ambele mâini. Carl o salută din cap pe asistenta de la Egely, neaşteptând nimic în schimb. Dar ea îi strânse mâna. Părea impresionată să-l întâlnească, dar nu scoase nici un cuvânt. Se mulţumea să stătea acolo şi se holba la uşa de la camera de spital, cu mâna pe umărul lui Uffe. Era evident că se întâmpla ceva înăuntru. Câţiva doctori înclinau din cap în semn de salut când treceau pe lângă ei şi, după o oră, o asistentă ieşi să-i întrebe dacă vor o cafea.

Carl nu se grăbea. Oricum petrecerile cu grătar ale lui Morten erau toate la fel. Luă o gură de cafea şi se uită la Uffe care stătea cuminte, privind la uşă. Ocazional o asistentă trecea pe acolo, blocându-i privirea, dar tânărul nu-şi lua ochii de la uşă. Carl se uită la asistenta de la Egely şi arătă spre Uffe, întrebând-o prin limbajul semnelor ce făcea. Ea zâmbi şi dădu uşor din cap, ceea ce probabil însemna că nici bine, nici rău.

Dură câteva minute până când cafeaua începu să-şi facă efectul, iar când Carl se întoarse de la toaletă, scaunele de pe coridor erau goale. Se duse la uşă şi o deschise uşor. Era complet linişte. Uffe stătea la capătul patului, asistenta supraveghetoare de la Egely îşi ţinea mâna pe umărul lui, iar o asistentă medicală nota valorile afişate de aparatele digitale.

Merete era aproape invizibilă, înfăşurată în cearşafuri până la bărbie şi cu capul bandajat. Părea liniştită; buzele îi erau despărţite şi pleoapele îi tremurau uşor. Culoarea feţei revenea treptat, dar

impresia generală era tot îngrijorătoare. Pentru o tânără cândva plină de viaţă şi sănătoasă, acum părea fragilă. Pielea era albă că zăpada şi subţire ca hârtia, iar sub ochi avea cearcăne adânci.

— E în regulă să vă apropiaţi, spuse asistenta, băgându-şi pixul în buzunarul de la piept. O vom trezi din nou, dar s-ar putea să nu reacţioneze. Nu din cauza leziunilor de pe creier şi a timpului petrecut în comă; sunt o mulţime de alţi factori. Vederea ei este încă slabă la ambii ochi, iar cheagurile de sânge i-au cauzat o paralizie şi, de asemenea, i-au afectat puternic creierul. Dar nu este fără speranţă, aşa cum pare în acest moment. Credem că într-o zi îşi va recăpăta mobilitatea; marea întrebare este cât de capabilă va fi să comunice. Cheagurile de sânge au dispărut, dar încă nu a vorbit. Probabil afazia este permanentă şi i-a răpit pentru totdeauna capacitatea de a vorbi. Cred că este o perspectivă pentru care toţi trebuie să ne pregătim, zise ea şi dădu din cap. Nu ştim ce gândeşte, dar încă putem avea speranţe. Apoi se îndreptă către pacientă şi îi reglă una dintre perfuziile care atârnau lângă pat. Totul e în regulă. Cred că ar trebui să fie cu noi într-o clipă. Trageţi de fir dacă doriţi ceva.

Apoi se retrase bocănind cu saboţii pe podea, ducându-se să îndeplinească încă una dintre nenumăratele ei sarcini.

Toţi trei stăteau calmi şi se uitau în jos, la Merete. Pe faţa lui Uffe nu se citea nimic. Asistenta de la Egely avea o privire îngrijorată. Poate ar fi fost mai bine pentru toată lumea dacă detectivul Carl nu investiga acest caz. Trecu un minut şi Merete deschise încet ochii, fiind vizibil deranjată de lumina de afară. Pupilele ei erau de un maro-roşiatic, de la vinişoarele ce ieşeau în evidenţă. Şi totuşi, când o văzu trează, lui Carl i se tăie respiraţia. Merete clipi de câteva ori ca şi când ar fi încercat să focalizeze ceva, aparent fără succes. Apoi închise ochii din nou.

— Du-te, Uffe, spuse asistenta de la Egely. Stai puţin cu sora ta?

El păru să înţeleagă, pentru că se duse să ia un scaun, pe care îl aşeză lângă pat, cu faţa aproape de Merete. Suflul ei îi făcea zulufii blonzi să fluture. După ce o privi un timp, ridică un colţ al cearşafului, unde mâna era vizibilă. Îi luă mâna şi stătu acolo cu o privire întrebătoare pe faţă. Carl făcu câţiva paşi şi se opri lângă asistenta de la Egely, la capătul patului.

Privirea tăcutului Uffe, care ţinea mâna surorii lui, faţa apropiată de obrazul ei, totul era emoţionant. În acel moment părea un căţeluş pierdut care după căutări istovitoare îşi găsise calea către căldură şi siguranţă, lângă fraţiorii lui din culcuş. Apoi Uffe îşi retrase uşor faţa nedezlipindu-şi ochii de la Merete. Îşi lipi buzele de obrazul ei şi o sărută uşor.

Carl văzu corpul lui Merete tremurând uşor sub aşternuturi în timp ce ecranul EKG-ului afişa un ritm cardiac uşor mărit. Aruncă o privire

la următorul monitor. Da, pulsul îi crescuse puţin. Apoi cu un oftat adânc, Merete deschise iarăşi ochii. De data asta însă faţa lui Uffe o proteja de lumină şi îşi văzu înainte de toate fratele, care stătea acolo şi-i zâmbea.

Carl făcea ochii tot mai mari pe măsură ce Merete îşi venea în fire. Buzele i se deschiseră. Între cei doi fraţi era o tensiune care parcă nu le permitea contactul. Faţa lui Uffe devenea întunecată, ca şi când şi-ar fi ţinut respiraţia. Apoi începu să se legene în faţă şi în spate, scâncind din gât. Deschise gura; părea confuz şi încordat. Îşi strânse pleoapele, dădu drumul mâinii surorii lui şi se apăsă pe gât. Nu ieşi nici un cuvânt, dar era clar că le gândea. Expiră, părând că va cădea înapoi pe scaun, nereuşind ceea ce îşi propusese. Dar apoi sunetele din gât începură să se audă şi acum nu mai sunau aşa de gutural.

— Mmmmmm, spuse el, gâfâind puternic. Mmmmemmme…

Merete îl aţinti cu privirea pe fratele ei. Nu exista dubiu că ştia cine stă în faţa ei. Ochii i se umplură de lacrimi. Carl îşi ţinu răsuflarea. Asistenta de lângă el îşi puse mâinile la gură.

— Mmmmeerete, ieşi în sfârşit după un efort supraomenesc al lui Uffe.

Chiar şi Uffe era şocat. Respira greu şi preţ de o clipă, gura îi rămase deschisă în timp ce femeia de lângă Carl începu să plângă în hohote dând să-şi sprijine mâna de umărul lui. Apoi Uffe luă din nou mâna surorii lui. O strânse şi o sărută. Tremură din toate încheieturile ca şi când ar fi luat o gură de gheaţă. Dintr-odată, Merete îşi lăsă capul pe spate, cu ochii larg deschişi şi corpul tensionat; degetele mâinii sale libere se strânseră în palmă, ca şi când ar fi avut crampe. Chiar şi Uffe observă schimbarea, iar asistenta de la Egely trase de fir imediat, pentru a chema ajutor.

Un geamăt adânc şi sumbru ieşi dintre buzele lui Merete şi apoi tot corpul i se relaxă. Ochii erau încă deschişi, aţintiţi la fratele ei. Alt sunet ciudat veni dinspre ea ca şi când ar fi respirat pe un geam rece. Acum zâmbea. Părea aproape amuzată de sunetele pe care le scotea.

În spatele lor, uşa se deschise şi asistenta se grăbi, urmată de un tânăr medic, cu o privire îngrijorată. Se opriră în faţa patului ca să o privească pe Merete care părea relaxată, cu fratele ei ţinând-o de mână.

Medicul şi asistenta aruncară o privire la toate aparatele şi nu găsiră nimic alarmant, aşa că se întoarseră spre asistenta de la Egely. Tocmai voiau să-i pună o întrebare, când un sunet ieşit din nou din gura lui Merete. Uffe îşi duse urechea aproape de buzele surorii lui, dar toată lumea din cameră putu auzi.

— Mulţumesc, Uffe! spuse ea încet şi se uită la Carl, care-şi simţea acum inima uşoară.

Mulţumiri

Mulţumirile mele se îndreaptă spre Hanne Adler-Olsen, Henning Kure, Elsebeth Waehrens, Soren Schou, Freddy Milton, Eddie Kiran, Hanne Petersen, Micha Schmalstieg şi Karsten D.D. Pentru criticile lor nepreţuite. Mulţumesc lui Gitte şi Peter Q. Rannes şi Centrului Danez pentru Scriitori şi Traducători de la Hald pentru că mi-au oferit liniştea şi pacea de care am avut nevoie în timpul perioadelor cruciale când am scris această carte. Mulţumesc lui Peter H. Olsen şi lui Jorn Pedersen pentru inspiraţie. Datorez mulţumiri lui Jorgen N. Larsen pentru documentare, lui Michael Needergaard pentru informaţiile factuale despre camerele de presurizare şi efectele lor, precum şi lui K. Olsen şi inspectorului de poliţie Leif Christensen pentru corecturile legate de aspecte ale activităţii criminalistice.

În final, mulţumesc editorului meu danez Anne Christine Andersen pentru colaborarea de excepţie.

Cuprins

Un roman spectaculos, cu acțiune și umor și cu o notă de inedit specifică literaturii nordice.

Ingeniosul detectiv Carl Mørck, secondat de neconvenționalul său asistent, rezolvă un caz neobișnuit și dificil, primul dintre cele atribuite Departamentului Q. În timp ce investigația progresează, victima, aflată într-o cameră de presurizare, îndură detenția, privațiunile și chinul, agățându-se de speranța de a-și revedea fratele iubit. Cititorul urmărește cu suspans investigația, care duce la dezvăluirea treptată a mobilului crimei.

Design și ilustrație: Ștefan Hilden, www.hildendesign.de

ISBN 978-606-609-349-1

editura rao

www.rao.ro
www.raobooks.com

Notes

[←1]

Nu mă împuşca. Eu sunt doar pianistul (n.tr.).

[←2]

Tetrahydrocannabinol, substanţă psihoactivă din canabis (n.tr.).

[←3]

Personaj principal din filmul *Ilsa, lupoaica din SS,* 1975. (n.tr.).

[←4]

Turn în care publicul este propulsat pe nişte şine în sus, iar coborârea se face sub acţiunea forţei gravitaţionale, scaunele fiind oprite puţin înainte de un eventual impact (n.red.).